

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MERYEM
NART

BEN
ÖLMEDEN
ÖNCE

EPHESUS

Herkes gibi bir yaşantısı olan Cemre'nin, on üç yaşındayken annesini trajik bir şekilde kaybetmesi sonucu hayatı tepetaklak olur. Babası ve ablası, annesinin ölümünden Cemre'yi sorumlu tutar ve ablası evi terk eder. Baba, ailesinin dağılmasının sebebi olarak Cemre'yi görür ve hayatı ona zindan eder.

Ablası gitmeden önce ona tek bir cümle söylemiştir:
"Seni kimse sevmeyecek Cemre çünkü annemizi öldürdün."

Cemre bu sözün gerçek olmadığını göstermek için elinden geleni yaparken daha çok hatanın içine düştüğünü sonradan fark eder. Babası tekrar onu sevsin diye çalışsa da istediği sevgi ve şefkati göremeyince bu duyguları başka yerlerde arar.

Bu süreçte Cemre'nin hayatına birçok erkek girer. Sevgiyi bu erkeklerde bulabileceğini zanneder. Yaşadığı her olayda ders almak yerine daha dibe batarken günün sonunda kendini karar verme aşamasında bulur. Ya bu diyardan gidecek ya da kendini sevmeyi öğrenip hayatına kaldığı yerden devam edecektir.

"Sağımı okşar mısın?" diye sordum.

Dünyanın en saçma şeyini söylemişim gibi baktı bana.

Yine de kendince okşamaya çalıştı. Aslında o da bilmiyordu sevgisini nasıl göstereceğini çünkü kimse ona sevgi göstermemişti.

"Kızım, işte bu yüzden bir kız çocuğum olsun istemiyorum," diye söylendi. Fakat sağımı okşamayı bırakmadı.

"Olur da kız çocuğun olursa sağını okşa olur mu?"

Bugün böyleysen en büyük sebebi babam saçlarımı okşamadığı için. Kızın benim gibi olmasın," diye mırıldandım.

Saçlarımı okşayan elleri durdu. Derin bir nefes verirken bu sefer gerçek anlamda saçlarımı okşadı.

"Sen kötü biri değilsin, Cemre."

"Ama ben iyi biri de değilim."

f /ephesusyayinlari
i /ephesusyayinlari
t /ephesusyayinevi
y /ephesus yayinlari
in /ephesus yayinlari

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454

AŞIKLAR KARTI

**BEN
ÖLMEDEN
ÖNCE**

MERYEM NART

BEN ÖLMEDEN ÖNCE

Yazarı: Meryem Nart
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Emre Özcan
Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen
Editör: Saliha Ulusoy Ilık
Düzeltili: Esengül Ersoy
Kapak Tasarım: Merve Polat
Cilt Tasarım: Hatice Çetin
Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Nisan, 2025
2. Baskı: Temmuz, 2025

ISBN: 978-625-6090-72-9

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2025, MERYEM NART
Türkçe Yayın Hakkı
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

*Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.
"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."*

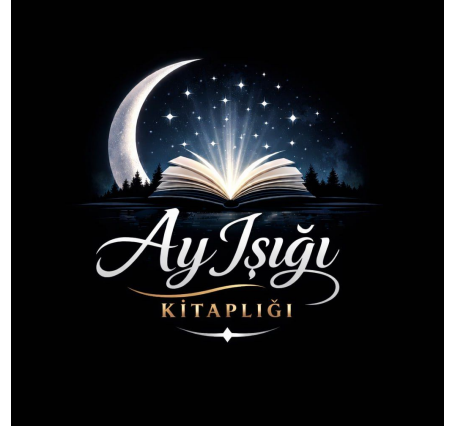
BASKI

Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4 Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77 Sertifika No: 49388

YAYIMLAYAN

Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

*www.ephesusyayinlari.com
iletisim@ephesusyayinlari.com*

BEN ÖLMEDEN ÖNCE

MERYEM NART

ZBY'ye

Beni kimse sevmeydi. Hepsinden önce, ben kendimi hiç sevmeydim. Bu yüzden, sizin sevmenizi de beklemiyorum.

Size bu satırları odamda yazıyorum. Oturma odasından televizyon sesi geliyor. Ailem, ben yokken çok daha mutlu görünüyor.

Telefonuma mesaj bildirimi geliyor. Sözde arkadaşım Azra, coşuyor ve yine birilerinin dedikodularını yapıyor. Aslında mesaj atmasını beklediklerimse yine başlarını kuma gömmüş bir haldeler.

Aslında onlara kızmıyor bir yanımda, evet. Ama öteki yanımda, beni görmezden geldikleri için kırgın.

Bir gün biri bana şöyle demişti:

“Sen ölsen, dünyada bir boşluk oluşmaz. Senin eksikliğini kimse hissetmez, ölümün hiçbir şey ifade etmez.”

Sanırım artık bir şey ifade etmesini istiyorum. Yokluğum belli olsun istiyorum. Yaptığım belki yanlış bir şey ama hayatlarına kaldıkları yerden devam etmelerini istemiyorum. Beni hatırlasınlar istiyorum.

Beni hatırlayın.

Beni dinleyin.

Bu hikâyeyi bitirmeden gitmeyeceğim, ama sonra gideceğim merak etmeyin.

Genelde bu tarz mektupları yardım çılgılığını duymayanlara yazardım. Onlar o kadar çok alışmışlardı ki bu duruma, şu tarz cümleler kurmuşlardı:

“Ne yapacaksın? Yine mi intihar edeceksin?”

“Kızım sen ölmeyi beceremiyorsun ki!”

“Yine mi intihar mektubu? En son bunu yazdığında, hatırlatırım ertesi gün bir daha yazmıştın. Yarın yine yazarsan dalga geçerim ama.”

Sanırım en sonuncusu canımı çok acıttı. Yapmadığıma sevinmiyor da yazmamla dalga geçiyor.

Bu sefer onları beklemedikleri yerden vuracağım. Haberleri olmadan gideceğim. Ama unutulmak da istemiyorum ya. Gerçekten. Size olan biteni tüm çıplaklığıyla anlatacağım, hem de en başından.

Beni dinler misiniz?

Sonra bir araya gelin ve kim haklı, kim haksız, kim nerede nasıl bir hata yapmış tartışın; olur mu?

Ve yaşadıklarımızdan ders çıkarın.

Kimse beni sevmedi diye ağlamayın sakın. İlk önce siz kendinizi sevin, sonra diğerleri de sevmeye başlayacak zaten.

Derin bir nefes alın ve hikâyeye başlayın.

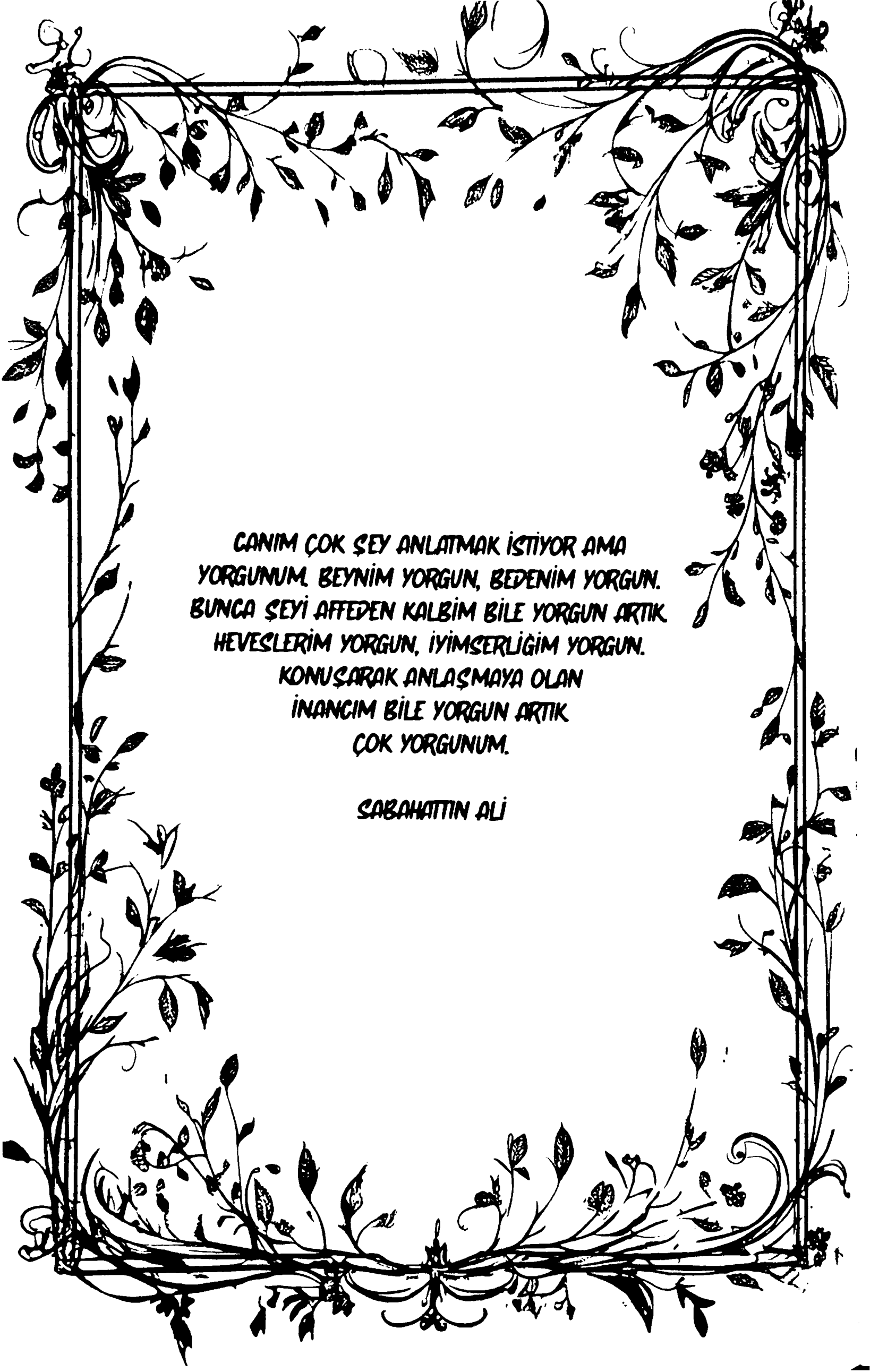
Ben Cemre. Baharı müjdelemek için iki kez düşerim dünyaya. Adımın anlamı *ateş* ve ben bu dünyada tam iki defa yandım.

Ben Cemre.

Son kez düşmek için geliyorum. Ama bu sefer baharı müjdelemeyeceğim. Ölümümü, tüm çıplaklığıyla, gözler önüne sereceğim.

**ANNEMDEN
ÖNCE**

CANIM ÇOK ŞEY ANLATMAK İSTİYOR AMA
YORGUNUM. BEYNİM YORGUN, BEDENİM YORGUN.
BUNCA ŞEYİ AFFEDEN KALBİM BİLE YORGUN ARTIK
HEVESLERİM YORGUN, İYİM SERLİĞİM YORGUN.
KONUŞARAK ANLAŞMAYA OLAN
İNANCIM BİLE YORGUN ARTIK
ÇOK YORGUNUM.

SABAHATTİN ALİ

Ben Cemre.

Hatırladınız, değil mi?

Odasında son mektubunu yazan kız.

Şimdi sizi çok geriye götüreceğim. İlkokul zamanlarıma gideceksiniz. Evet, yıl bilmem ne. 2006 doğumluyum. Siz hesaplayın, üçüncü sınıftayken kaç yaşında olacağımı. Annem ve babam elimden tutmuş beni okuluma götürüyor. Yeşil üniformam var üzerimde. Saçlarım tepeden tavşan kulak bağlanmış. Neşe saçıyorum etrafa. Annem ve babam gülümseyerek birbirlerine bakıyorlar. Okulun bahçesinde dolaşıyorum.

Ve işte orada görmeyi hiç beklemediğim birini görüyorum. Sanırım gelecekte tekrar bir araya geleceğimiz, orada birbirimize bakarken belli olmuştu.

Ali Firaz.

Üstünde yeşil formasıyla bana doğru geliyordu. Yahu üçüncü sınıftaydım, ne aşkı be? Anlamazdım öyle şeylerden. Ama değilmiş işte. O gün Firaz için atan kalbim, aradan geçen onca yıla rağmen hâlâ onun için atıyordu.

Heyecanla etrafına bakınırken elinden tutmuştum. Ona gülümsemiştim, o da içtenlikle bana gülümsemişti. Tam arkamızdan bir flaş sesi duyulduğunda arkamı dönmüştüm ve babamın gülümseyerek bizi çektiğini görmüştüm.

Şimdi babamın o sıcak gülümsemesini gözünüzde canlandırın. O güven veren dudakların aniden öfkeyle açıldığını görün. İlk aşkımla fotoğrafımı çeken o adamın, şimdi gözlerime nefretle baktığını hissedin. O anıları ölümsüzleştiren ellerin, şimdi bana vurmak için

havaya kalktığını görün. Evet, hayatım tam olarak böyle keskin bir dönüş yaşadı. Bir gülümsemeden bir darbeye, sevgiden öfkeye savrulдум.

Nasıl mı oldu?

Bakın bunu size, yine çok değer verdiğim birinin bana söylediği, hiç unutamadığım bir cümleyle anlatmaya başlayacağım.

Yaşadıklarımı anlattığımda beni anlamak istemeyen Firaz'a kendi ailesi üzerinden örnek vermiştim. Bana verdiği cevap: "Bizim ailemiz asla öyle bir şey yaşamayacak."

"Bundan birkaç yıl önce ben de ailemin böyle bir şey yaşayacağına ihtimal vermezdim," demiştim.

Sessiz kalmıştı.

Peki bize ne mi oldu?

Ondan önce, nasıl bir aile olduğumuzu anlatmak isterim sizlere. *Çünkü ancak o zaman aradaki farkı gerçekten görebilirsiniz.* Ben, benden üç yaş büyük ablam Emine, annem ve babam. Siz şimdi takılırsınız; "Senin adın Cemre de ablanınki niye Emine?" diye sorarsınız. Aslında olay çok basit. Annem hamile kaldığında doktor, bebeğin cinsiyetinin erkek olduğunu söylemiş. Bunu duyunca babamla annem çok mutlu olmuşlar tabii. Babam, babasının adı olan "Emin"i layık görmüş çocuğuna ve annemin karnındaki ablamı Emin diye sevmiş dokuz ay boyunca. Evi erkek bebek eşyalarıyla donatmışlar. Derken, annemin sancıları başlamış ve hastaneye gitmişler apar topar. Bebeğin cinsiyetinin erkek olduğunu söyleyen doktor, babamın kollarına kız bebek bırakıvermiş. Babam hayatının şokunu yaşamış. Emin'i beklerken kucaklarında Emine varmış. Babam, ablama hep erkek olacak gözüyle bakmış ve hep o şekilde davranmış zaten.

İyi kötü, bir şekilde geçinip gittik işte.

Yani...

Biz dört kişiden oluşan mutlu bir aileydik. Küçük ve bize yeten bir evde yaşıyorduk. Ablamla devlet okuluna gidiyor, normal bir hayat sürdürüyorduk. Yani normalden kastım, hani Türkiye genelinin sahip olduğu ortalama bir yaşantıydı işte. Ali Firaz ile de böyle tanışmıştık zaten. Aynı sitede oturuyorduk.

Neyse...

Pandemi dönemine kadar her şey yolundaydı. Tek sorun, babamın bir türlü kontrol edemediği öfke ataklarıydı. Ablamla ben, kendi gözlerimizle hiç şahit olmamıştık ama annemin çığlıklarını duyardık. Ertesi gün annem, ağlamaktan şişen gözleriyle bize gülümseyerek hiçbir şey olmadığını söylerdi hep. Babamın annemi bir şekilde üzdüğünü anlıyordum ama ne olduğunu kavrayamıyordum o yaştaki aklımla. Zaten sonra babam, annemin dizlerine kapanıp hıçkırarak af dilerdi ve annem de onu affederdi. Annem affediyorsa o kadar kötü bir şey değil demek ki, diye düşünürdüm ben de.

Bunlarla birlikte zaman geçtikçe ailemizin statü atladığını fark ediyordum. İlk başta evimizi değiştirmiş, daha korunaklı ve lüks bir siteye geçmiştik. Babam kendisine, çok sevdiği Mercedes'ini almıştı. Okulda, babamın ne iş yaptığını sorduklarında verecek bir cevap bulamazdım.

Dayanamayıp sordum bir gün babama.

“Baba, sen ne iş yapıyorsun?”

“Ben işadamıyım kızım.”

“Tamam da neyin ticaretini yapıyorsun ama?”

Babamın gülüşünü unutamıyorum. Sevgiyle saçlarımı okşayıp, “Galericiyim kızım ben,” demişti. “Araba alıp satıyorum.”

Babamın işine dair bildiğim tek şey buydu işte.

Lisenin ilk yıllarındayken, zenginliğimizin zirvesi diyebileceğimiz bir hayat yaşıyorduk. Bundan da en çok ablam mutluydu. Öyle ki babam, bizi dil eğitimi için Amerika'ya göndermiş ve sonrasında da orada hayatımıza devam etmemizi istemişti.

Ta ki korona patlak verene dek.

2020 yılında dünya genelinde kaç aile dağıldı bilemiyorum, ama onlardan biri de bizdik. *Ait olduğu bütünden kopunca, tek başına bir anlam ifade etmiyordu.* Pandeminin ilk zamanlarına gideceğiz şimdi birlikte. O dönemde sevdiklerini kaybedenler, sizleri çok iyi anlıyorum, diyerek sözüme başlayıp devam ediyorum.

Birkaç aylık dil eğitiminin ardından Türkiye'ye döndüm ve özel bir okula başladım. Lisedeydim. Çok heyecanlıydım. Okulumda da hemen alışmış, çok sevmiştim. Derslerimde başarılıydım. Bir de Amerika'dan gelen kız olarak tüm gözler üzerimdeydi tabii. Özellikle erkeklerin dikkatini daha çok çekiyordum.

"Sen bu yeşil gözlerle Amerika'da kim bilir kaç can yakmışsındır," demişti Ali Firaz bir keresinde. Kendisi ilk sevgilim olur. Geleceğiz o konuya... Ama bu ilk sevgilim olacak şahıs bilmiyordu ki ondan önce de sonra da hayatıma hiç kimseyi almamıştım. O yüzden sadece gülümsemekle yetinmiştim söylediklerine.

İlgi hoşuma gidiyordu, millet. Yalan yok, vallahi bayılıyordum! Belki de bu yüzden, pandemi patlak vermesine rağmen okula gitmek için ısrar etmiştim. Ablam, daha ilk vaka açıklanmadan okula gitmeyi bırakmıştı, çünkü annem astım hastasıydı ve ona virüs bulaştırmaktan korkuyordu. Ama ben popülariteyi ve ilgiyi o kadar sevmiştim ki okuldan uzak kalmayı hiç istemiyordum.

"Daha Türkiye'de bir vaka bile görülmemiş. Neden gitmiyorum okula?" diye bağırdım ablama.

"Kızım sen salak mısın! Çoktan bir sürü vaka var, ama söylemiyorlar işte."

"Neden saklasınlar ya? Asıl salak olan sensin! Ben okulumu seviyorum ve gideceğim."

Sırt çantamı alıp kapıya yönelmişken, ablam kumral saçlarıma yapışıp engel olmuştu bana. Acıyla bağırarak ona döndüm, siyah kısa saçlarını kavramak zordu ama elimden geldiğince tutup ben de onun canını yakmaya çalışmıştım.

“Beni hep kıskanıyorsun! Bu yüzden yapıyorsun!” diye bağırdım öfkeyle. Ablam alaycı bir kahkaha attı ve saçlarımı daha sert çekti.

“Senin neyini kıskanayım ben be?”

“Çünkü güzel olan benim, çirkin olansa sen! Yeşil gözlerimi kıskanıyorsun. Fiziğimi, dudaklarımı, göğüslerimi!..”

Ablam öyle şen bir kahkaha daha atmıştı ki bu beni daha çok öfkelenlendirmişti. Onun hep kendine has bir tarzı ve özgüveni vardı. O özgüvene asla sahip olamayacağımı da biliyordum.

Omzumdan ittirerek, “Sen kendini bedenden ibaret görüyorsun kızım,” dedi küçümseyici bir sesle. “Ama ben öyle görmüyorum. O yüzden senin o aptal gözlerin, dudakların ya da övünüp durduğun memelerin zerre umurumda değil. Umurumda olan tek şey annem. Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim.”

Siyah kısa saçları terden alnına yapışmıştı ama umursamıyordu. *Her zamanki gibi siyahlar içindeydi, boynunda ve bileklerinde metal takılar vardı.* Babam, onun bu tarzından nefret etse de ablam, kendisinden asla taviz vermemişti. Benim odam cıvıl cıvıl ve peluş oyuncaklarla doluyken ablamın odasında gitar vardı. Kitaplarla dolu ve düz, sade bir odaydı. Yan yana geldiğimizde kardeş olduğumuza kimse inanmazdı, ama çoğu kişiden şu lafı çok duyardık:

“Cemre’nin yanında Emine’nin hiç şansı yok. Ailesi bile ne olacağını anlamış ki birine Emine adını verirken küçüğüne Cemre demişler.”

Ablam bu lafları hiç takmazken o zamanlar salak olan ben, bunlara keyifle gülerdim. Empatiden yoksun bir kız olarak ablamın o zamanki duygularına anlam veremiyordum. Ama ablam yine de yılmazdı. Dimdik duruşuyla o sarsılmaz özgüvenini taşımaya devam ederdi.

İçten içe ablama hayrandım ve onu çok kıskanıyordum. Sadece bunu dile getiremeyecek kadar kendini beğenmişin tekiydim.

Neyse...

O gün ablamı dinlemedim ve okula gittim. Bana göre her zamanki gibi sıradan bir gündü. Okuldan sonra da eve döndüm.

“Bak. Öldük mü? Hayır. Zaten bugün cuma. İki gün okul yok. Rahatla sen de,” demiştim ablama gururla.

İşte o kadar salaktım.

Sadece iki gün geçmişti.

İki gün.

İki gün sonra annem, babam ve ablamda öksürük başladı. Psikolojiktir diye düşündük. Tüm hafta sonu evdeydik. Sonra da ateşlendiler.

“Cemre sen ne yaptın?” dedi ablam öfkeyle bana.

“Ben bir şey yapmadım! Ben bulaştırmış olsam önce benim hasta olmam gerekmez miydi?”

“Bu evde dışarıya çıkan bir tek sen varsın. Başka kimse yok.”

“Allah Allah! Camı da mı açmıyorsunuz? Bakkala da mı gitmiyorsunuz?” Kendimi savunmaya çalışsam da aslında deli gibi korkuyordum. Gerçekten onlara korona bulaştırmış olabilir miydim? E ama daha korona vakası görülmemiştir ki. Nasıl mümkün olabilirdi bu?

Derken o akşam açıklama yapıldı ve ilk korona vakası görüldü, dendi.

Başımdan aşağı dökülen kaynar suyu bugün bile hissedebiliyorum. Ben hâlâ inatla inkâr ederken, onların sıradan bir gribe yakalandıklarını savunuyordum. Çünkü bende hiçbir belirti yoktu, bu nasıl olabilirdi ki?

Annem gün geçtikçe kötüleşirken, ben ve babam üşütmüştür diyerek soğuk algınlığı ilaçları vermeye devam ediyorduk ona.

“Baba, annem kötü. Kabul et işte, koronaya yakalandı. Vakit kaybetmeden doktora gitmemiz gerekiyor artık,” dedi ablam ağlayarak.

“Benim Nagi’me hiçbir şey olmaz, tamam mı? Sadece üşüttü o.”

“Baba, annem ölüyor! Kabul et artık!” Ablamın çığlığı odamızın salonunda yankılanırken o çığlık kalbimde sıkışıp kaldı ve bugün hala orada yer edindi. Kalbimde sıkışan o çığlık bir türlü dışarı çıkamıyor, içeriden beni çürütüyordu.

Ablam salonda çığlık çığlığa bağıırken yatak odasından düşme sesi gelmişti. Hepimiz korkuyla odaya gittiğimizde annemin yerde sürünerek ilerlemeye çalıştığını görmüştük.

“Nagehan!” Babam can havliyle annemi kucakladı.

“Recep... Ben... N-nefes alamıyorum... Nefesim tıkanıyor...” Annem konuşamıyordu bile. Korkuyla titreyip ağlarken ona her daim acı çektiren adama iyileştirmesi için sığınyordu.

Babamın gözlerinin ilk o zaman dolduğunu görmüştüm. Annemin saçlarını okşamıştı.

“İyi olacaksın,” dedi anneme şefkatle bakarak. Annem gibi ben de bu yalana inandım. İnanmayan bir tek ablam vardı.

O gece babam evimize doktor getirmişti. Hepimizin korktuğu şeyi yaparak test yaptırmaya karar vermişti.

Sonuçlar açıklandığında, içimdeki korku yerini donuk bir şaşkınlığa bıraktı. Ben hariç herkesin testi pozitif çıkmıştı!

“O zaman ben daha yakalanmadım?” diye sorarken, emin olmaya çalıştığım şey virüsü anneme benim bulaştırmadığımdı.

“Siz atlatmışa benziyorsunuz.”

“İyi de testim negatif çıktı ama?”

“BT testinde, ciğerlerinizde kalıntılar olduğu görünüyor. Ayrıca diliniz korona hastalarıyla aynı... Siz de yakalanmışsınız, ama ayakta, hiçbir belirti göstermeden atlatmışsınız. Şanslısınız.”

Doktorun sözleri beynimde yankılanırken, aileme bu hastalığı benim bulaştırdığımı o zaman anladım. Ablam suratıma tokadı yapıştırırken bile sesimi çıkaramamıştım.

“Sana dedim! O okula gitme dedim!”

Öfkesine karşılık verecek bir cevabım yoktu. Evet, korona kapmıştım ama hiçbir şey olmazken annem, babam ve ablam kapmışlardı. Henüz tedavisi bulunmamış bir hastalıktan bahsediyoruz. Doktorlar bile ne yapacaklarını bilmiyorken biz ne yapacaktık?

“Şimdi ne yapmamız lazım bizim?” diye sordu babam doktora.

“Şu an hastaneler tıklım tıklım. Yani şu durumda hastane yatışı vermezler size. Belki Nagihan Hanım’a verirler. Onun durumu ciddi duruyor çünkü, ama dediğim gibi yer bulmak gerçekten çok zor.”

“Benim için değil,” dedi babam.

“Siz bir yer bulana kadar yine de ayrı odalarda yatın. Cemre’nin bir şeyi yok. O yüzden hepiniz ayrı odalarda kalın ve tüm ihtiyaçlarınızı Cemre görsün,” diyen doktor, ortamıza kocaman bir ateş topu bırakarak evden çıkıp gitmişti.

Babam yatak odasında kalmaya devam etti, annemi benim odama taşıdık. Ablam da kendi odasında kalırken ben salona yerleştim. Hepsine yemek hazırlayıp kapılarına bırakıyordum. Kimse odasından çıkmıyor, mecbur kaldığımız durumlarda da maskesiz dolaşmıyorduk. Annemin odasına hiçbir şekilde girmiyorlardı, doktor yasaklamıştı çünkü. Daha fazla virüse maruz kalırsa eğer annemin durumu ağırlaşabilirdi. Ama ben... Ben girebiliyordum. Çünkü hastalığı atlatmış, bağışıklık kazanmıştım.

Annemin günden güne eridiğini görmek canımı çok acıtıyordu çünkü onu bu hale ben getirmiştım. Annem her şeye rağmen gülümsemeye çalışsa da gözleri neredeyse bir ölününki gibi soğuk ve cansızdı.

“Senin suçun değil Cemre,” dedi annem zar zor konuşurken. O kadar suçlu hissediyordum ki annemin gözlerine bakamıyordum bile.

“Benim suçum anne... Ablamı dinlemeliydim.”

“Takdir-i ilahi kızım, senin yapabileceğin bir şey yok ki...”

“Bunun nesi takdir-i ilahi anne?” dedim. Titreyen sesim te-dirginliğimi ele verirken kendimi tutamayıp ağlamaya başladım. Annem yanağımı okşadığında elini elime alıp öptüm. Solgun ve neredeyse kırılacak kadar zayıf ellerinin yanağımda bıraktığı hissi hâlâ anımsıyorum.

“Yüce Allah, dört büyük meleğe görevlerini dağıttığında Azrail, en zor görev kendisine verildiği için üzülmüş. Çünkü insanların ondan nefret edeceğini düşünmüş. Bu düşüncesini dile getir-diğinde Allah, binbir vesile kılarak can alanın o olduğunu anla-mayacaklarını söylemiş. Bugün insanlara sorduklarında, kimse Azrail demiyor. Trafik kazası ya da kalp krizi geçirdi diyorlar. Ne bileyim... İnsanlar bu aralar Azrail'e korona diyor olmalılar.” Annem, çok neşeli bir şeyden bahsetmişim gibi güldüğünde benim gözlerimden sadece yaşlar akıyordu. Eğer ölürse, bunun takdir-i ilahi olduğunu anlatmaya çalışıyordu bana. *Ama neden ben? Onca ihtimal varken neden bu yük benim omuzlarımdaydı? Takdiri ilahi diyerek işin içinden sıyrılmak mı gerekiyordu? Bu kadar kolay mıydı gerçekten?* Annemi ben öldürmüştüm. Onun katili bendim. Belki canını Azrail almıştı, belki takdir-i ilahiydi ama Allah beni vesile kılmıştı işte.

Bir sebebi olmalıydı, değil mi?

Belki de bu, Allah'ın bir tokadıydı. Çok şımardığım için ve-rilen bir ceza... Ne yapmıştım bilmiyordum ama bedeli çok ağır ol-muştu. *Öyle bir ceza ki, yıllar geçse de dinmeyen, hep içimde büyüyen bir yara...* Babam ve ablam tamamen iyileştiğinde, annem daha da kötüleşmişti. Babam ne kadar insanı devreye sokarsa soksun, yine de hastanelerde yer bulamıyordu. Umut tükeniyordu, zaman da-ralıyordu, bizse çaresizdik. Annem bir gece ölecek gibi olduğunda, babam onu kucaklayıp apar topar hastaneye götürdü, “Karım öl-meyecek!” diye.

Doktorlar da ne yapacaklarını bilemiyordu. Odalar tıklım tık-lımdı. Yer yoktu. Yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

Babamı o halde görünce kendimi tutamayıp ağlamıştım. Babam kendine öfkeliydi. Anneme yaşattıklarının farkındaydı ve telafi etmek istiyordu, fakat artık vakti yoktu.

Annem ölüyordu.

Devlet dairesinde çalışan İhsan amcam olaya el attığında sonunda bir yer bulabilmiştik ve annem direkt entübe edildi. İşte o zaman hayatın ne derece adaletsiz olabileceğini keşfetmiştim. Eğer İhsan amcam olmasaydı, babamın tanıdıkları olmasaydı annemi bir hafta daha yaşatamayacaktık. Peki ya, tanıdığı olmayanlar? Onlar ne yapıyordu? O gün oraya bir başkası gelseydi bize açılan kapılar, onlara da açılacak mıydı?

Hayır.

Gerçi bize kapıları açmış olmaları hiçbir şey ifade etmemişti. Zira annem entübe edildikten sonra daha da fenalaştı. *O kadar ki doktorlar artık yapılacak bir şey olmadığını ima eden cümleler kuruyordu.* Ablam ve babam bana karşı öfkeliydiler, bunu açıkça belli etmeseler de bakışlarındaki soğukluk her şeyi anlatıyordu.

“Bu kadar yeter,” diyen babam, birkaç günün ardından sabredemeyerek hastaneye gitmiş, annemi kucaklayıp eve getirmişti. Kimsenin de bir şey demesine izin vermeyip, tüm sorumluluğu kabul eden bir kâğıdı imzalayıp çıkmıştı hastaneden.

Annemi tekrar benim odama yerleştirdik. Ama bu sefer her şey farklıydı. Oda aynıydı, eşyalar aynıydı, ama içimizde bir şeyler sonsuza kadar değişmişti. Babam başucunda maske takmadan bekliyordu. Elini tutuyor ve saatlerce, başından ayrılmadan ağlayarak özürler diliyordu.

Babam annemin gideceğini artık kabul etmiş gibiydi ve gitmeden kendini affettirmeye çalışıyordu. Annem öyle bir haldeydi ki bırakın konuşmayı, gözlerini bile açamıyordu. Babam odadan çıkar çıkmaz ablam giriyor, annemle hasret gidermeye çalışıyordu. Kendimi o kadar suçlu hissediyordum ki annemin yanına girmeye

bir türlü cesaret edemiyordum. Herkesin uyuduğu zamanlarda, annem de uyurken gizlice odaya girip onu izliyordum.

Bir gece yine öyle yaptım. Annemin saçlarını okşayıp binlerce kez özür diledim yine. Tam kalkmış gidecekken annem elimi tutup durdurdu beni. Ona döndüğümde avucuma kelebekli bir kolye bırakmıştı. Pembe renkli eski bir kolyeydi bu. Çok iyi hatırlıyordum onu. Babamın durumunun iyi olmadığı dönemde annem de çalışmaya başlamıştı. Kendi parasıyla kendine aldığı ilk şey bu kolyeydi. Onun için çok değerliydi, boynundan asla çıkarmazdı. Ve şimdi benim avuçlarıma bırakıyordu.

“Anne, bu ne?” dedim şaşkınlıkla.

“Kolye,” demez mi bir de? Hem de o haliyle. Ağlarken gülmeye başlamıştım.

“Yemin et. Ben de şimdi uçup gidecek olan kelebekler sanmıştım.”

“Bu kelebekler gitmez,” dedi fısıltıya yakın bir sesle. “Kalbinde kelebekler uçurduğuna inandığın kişiye vermeni istiyorum bunu.”

“Nereden çıktı ki bu?”

“Sürpriz yumurtadan.”

“Anne,” diye yakındım. Giderken bile bana annelik yapıyor, beni mutlu etmeye çalışıyordu.

“Senin bir suçun yok Cemre. Güzelce yaşa kızım.”

“Güzelce yaşamak için anneme ihtiyacım var.”

“Ben kızlarımı güçlü yetiştirdim.” Elimi sıkıp gözlerime bakarken annemin ne kadar güçlü görüldüğünü fark ettim. Ben ne kadar babamın kızıysam, ablam da bir o kadar annemin kızıydı. İkisi de güçlü ve yıkılmazlardı. Ben ve babam ise zayıftık. En küçük bir olayda dahi yıkılıyorduk ve öfkemizi kontrol edemiyorduk.

Babamın gerçek kişiliğini, arada bir duvar görevi gören annemin yıkılışıyla keşfetmiştim.

Annem, bana kolyeyi verdikten birkaç gün sonra, benim odamda, gecenin kör bir saatinde ölmüştü. Evde yankılanan çığlıklar ve bağırışlar tüm siteyi sarsıyordu. Odamda ablam ve babam anneme sarılırken, ben kapının eşiğinde donup kalmıştım. Kabul lenemiyordum ve sanırım kabullenmekten korkuyordum.

Anneler ölür müydü?

Ölüyormuş.

“Senin yüzünden!” Babam suratıma tokat attığında kendime geldim. Saçlarımdan tutup odaya sürükleyerek annemin cansız bedeninin yanına itti.

“Şaheserini görüyor musun? İşlediğin cinayetin farkında mısın?”

Annemin ölü gözleri bomboş bir şekilde bana bakıyordu. Daha birkaç gün önce benim için kıvrılan dudakları şimdi hareketsiz ve donuktu. Çenesi düşmüş, gözleri kocaman açılmıştı. Soluk teni buz gibiydi. Elimi tutan eli yatağımdan sarkıyordu.

Annem, ölü bedeniyle yatağımda öylece yatıyordu.

“Anne,” diye fısıldadım. Sanki canlanıp bana cevap verecekti. Ben o cevabı yıllar geçmesine rağmen hiç alamadım.

“Allah belanı versin! Allah belanı versin!” Ablam başımdan tutup beni yere ittiğinde onunla beraber ben de içimden kendime bela okumuştum.

Allah benim belamı versin.

Ablam çığlık çığığa odadan çıktı, ben ise hangi birine üzüleceğimi bilemiyordum.

“Suçunla bir gece baş başa kal da aklın başına gelsin,” diyen babam, odadan çıkıp beni annemin ölü bedeniyle odaya kilitlediğinde korkuyla yerimden doğruldum.

“Baba yapma!” Koşarak kapıya gittim. Yumrukladım, açmaya çalıştım çaresizce. “Baba ne olur aç kapıyı!” Babam o kapıyı

açmadı. Ve ben, o odada ömür boyu sıkışıp kaldım. Anahtarı asla bulamadım.

Gözlerim kapıda, öylece oturdum saatlerce. Arkamı dönmeye bile gücüm yoktu. Nasıl dönüp bakacaktım anneme? Suçuma? İşlediğim cinayete?

Dönemedim. Canım yana yana oturdum. Fakat kaçtığım o gerçeklikle yüzleşmek zorundaydım.

Sonunda arkamı döndüm.

Annemin öldüğünü kabul edemedim. O hep benim yatağımda yatardı. İyileşecekti. Zaten hep soluk tenliydi. Bazen nefes alamaz gibi dururdu. Bunlar normaldi, değil mi?

Annem ölmemişti. Ölemezdi.

Bu düşünceye tutunarak yanına yaklaştım. Saçlarını okşadım. Elimi kalbine götürdüm. Atmıyordu. Atması için deli gibi dua ettiğim o kalp atmıyordu işte.

“Anne,” dedim hıçkırarak. “Anne beni bırakmasan olmaz mı? Küçük değil miyim ben daha?”

Cevap vermedi. Vermesi için o kadar yalvardım ki... Ama asla cevap vermedi.

Çok korktum. Annemsiz bir dünya nasıl olacaktı bilmiyordum. Annemin sesini artık duyamayacaktım. Odama gelip dağınık olduğu için kızmayacaktı bana. Sabah kahvaltısının hazır olduğunu söyleyen sesi evin içinde hiç yankılanmayacaktı. Akşam kumanda kavgası yapmayacaktık. Saçlarımı örmeyecekti. Âşık olduğum çocuğu anneme anlatamayacaktım. Ablam, ben ve annem mutfakta oturup çekirdek çitleyerek dedikodu yapıp kahkahalar atmıyacaktık. Ablamla kavga ettiğimizde aramıza girip bizi barıştırmaya çalışmayacaktı. Babam eve öfkeli veya sarhoş geldiğinde bizi odalarımıza gönderip babamı sakinleştirmeyecekti. Market alışverişine gittiğimizde market arabasına attığım mısır gevreklerine bakıp hâlâ ne kadar çocuk olduğumu söylemeyecekti. Hasta olduğumda alnıma ıslak bez koymayacaktı.

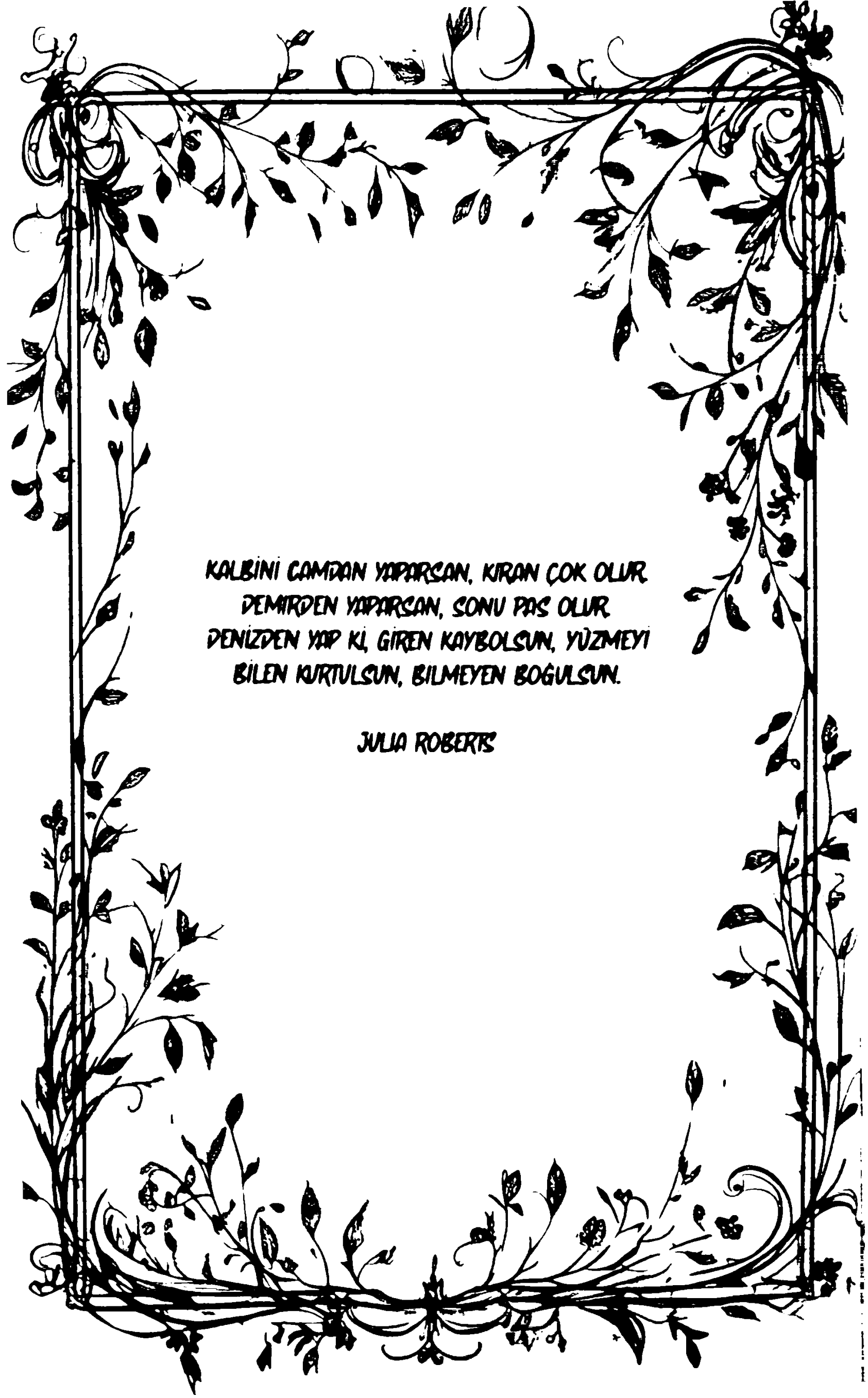
Annem olmayacaktı.

Buna katlanamadım. *Annemi bir daha göremeyecek olma düşüncesine dayanamadım.* Koynuna girdim ve ona sımsıkı sarıldım. Ölü bir anneye sarılmak... Bir annenin ölü bedeni bile evladı için sıcaklık olabiliyormuş. Bunu annemle keşfetmiştim ben. Ölü bir anne bedeni yine de evladına sevgi, huzur verebilirmiş. Annem gitmiş olsa bile sıcaklığı hep benimle kaldı.

@ayisigikitap

**ANNEMDEN
SONRA**

KALBİNİ CAMDAN YAPARSAŖ, KIRAN ÇOK OLUR
DEMİRDEN YAPARSAŖ, SONU PAS OLUR
DENİZDEN YAP KI, GİREN KAYBOLSUN, YÜZMEYİ
BİLEN KURTULSUN, BİLMEYEN BOĞULSUN.

JULIA ROBERTS

Annem gittikten sonra Tepeli ailesi de dağılmıştı. Babam artık baba değildi. Evdeki kavga sesleri hiç olmadığı kadar yüksekti. Her zaman şımarık olan ben, bunları kaldıramıyordum artık. Destek almak için ablama sığınyordum ama o beni hep itiyordu.

“Bunların sebebi senken bir de ağlıyor musun?” diye bağırdı, ona sarılan bedenimi kendinden uzaklaştırırken.

“Abla takdir-i ilahi değil mi?”

“Değil! Takdir-i ilahi falan değil! Sana okula gitme dedim, gittin. Söz dinlemedin!”

“Allah istemedi sözünü dinlememi. Böyle olması için,” dedim saf bir şekilde. Ablam daha çok öfkelen-di.

“Herkes her boku işleyip, ‘Allah böyle istedi,’ desin o zaman? Allah akıllı boşuna mı verdi? Sen bunu seçtin Cemre. Sen... Başka bir şekilde olabilirdi ama sen yaptın.” Ablam kapıyı çarpıp çıktığında odada öylece kaldım. Salondan yükselen bağırışları duyunca ablamın ardından ben de çıktım.

Babam ve ablam yine kavga ediyordu. Babam, annem gittikten sonra iki kat asabi olmuştu ve bize eziyet ediyor desem yalan sayılmazdı.

Ablam, babamı sinirlendirmek için sürekli ters şeyler yapıyordu. Babam da, ne kadar normal olsak da, hep tersini görüp kızılıyordu. Bir gün kısa kollu giydiğimiz için dövüyor, ertesi gün yazın ortasında uzun kollu giydik diye kızılıyordu. Aslında kızmak için yer arıyordu. Ben de ne yapacağımı şaşıryordum, her an diken üstündeydim. Ama ablam öyle değildi. O, canı ne isterse onu yapardı.

“Allah sizin belanızı versin!” diye bağırdı babam yine. Bu lafı o kadar çok kullanmaya başlamıştı ki ilk zamanlardaki kadar acıtmıyordu artık.

“Keşke! Veremedi bir türlü,” dedi ablam alaycı bir sesle. Anladığım kadarıyla yine içmişti, çakırkeyifti. Babam da anlamış olacak ki öfkesi iki katına çıkmıştı.

“Bana bak, Emine. Ayağını denk al, kıranım yoksa o bacaklarını. Bu eve bir daha sarhoş gelersen gebertirim seni.”

“Gebertsene,” dedi ablam diklenerek. Bu sefer fazla cesurdu, özgüven patlaması yaşıyordu sanki.

Babam, kendisine diklenilmesine dayanamadı ve birden ablamın boğazına yapıştı.

“Seni öldürürüm,” diye hırladı adeta. Ablam sadece sırtıyordu. Ben ise korkuyla donakalmış, sadece onları izleyebiliyordum. On dört yaşındaydım daha, ne yapabilirdim ki?

“Sıkıyorsa öldür lan,” dedi ablam gülerek, boğazını sıkmaya devam eden babama. Yüzü morarmıştı ama o hâlâ gülümsüyordu. Korkudan gözlerim yerinden çıkacak gibi olmuştu, yanlarına koşarak onları ayırmaya çalıştım.

Ama babama gücüm yetmezdi ki...

“Baba yapma lütfen,” dedim sesim titreyerek. “Ablam da ölmesin... Lütfen...” Son cümlem babamı kendine getirmişti. Ablamı iterek kendinden uzaklaştırdığında ablam yere düştü. Destek olmak için onun yanına gittiğimde beni itti.

“Bundan sonra evden dışarı çıkmak yok. Bir de sizin orospuluklarınıza uğraşamam!”

“Tabii, orospularla çok fazla vakit geçirdiğin için iyi bilirsin onları.”

“Abla ne olur yapma,” dedim ağlayarak. Resmen babamı kışkırtıyordu. İstiyordu ki onu öldürsün.

“Cemre, al şunu gözümün önünden yoksa elimden bir kaza çıkacak,” dedi babam. Öfkeden o kadar zor nefes alıyordu ki bir an bayılacak sanmıştım.

“Abla hadi,” diyerek elinden tuttuğumda elime vurup tek başına ayağa kalktı.

“Ama ne var biliyor musun baba? Benim, senin o siktiğin orospulardan zerre farkım yok. Her gece başka bir adamın koynundayım... Ha para almıyorum o ayrı mesele.”

Babamın tokadı ablamın suratına indiğinde yere düştü ve babam kemerini çıkarıp hırsıyla ablama vurmaya başladı. Ablam, her darbeye çığlık atarken ben ne yapacağımı bilemez halde öylece kalmıştım. Babam döverdi ama hiç kemerle vurduğu olmamıştı. *Kemerin sesi, ablamın çığlıklarıyla karışıp beynime kazındı.* Babam dövmekten yorulduğunda durabilmişti ancak. Ablam yerde can çekişirken hâlâ sırtıyordu.

“Yapma,” dedim ağlarken. “Yapma. N’olur...”

Babam ablama şaşkınca baktı. Adamın dövecek gücü kalmamıştı ama ablamın umurunda değildi.

“Siktir git bu evden!” Babam öfkeyle ablamın kolundan tutup ittirirken ne yapacağımı bilemeyerek ona baktım.

“Gideceğim zaten,” dedi ablam odasına doğru yürürken. Az önce hiç kavga etmemişler gibi hayatlarına devam ediyorlardı. Babam koltuğuna çöktü ve ben de ablamın arkasından odasına girdim. Yerde iki valiz vardı. Ablam on sekiz yılını sadece iki valize sığdırmıştı.

“Abla saçmalama,” dedim gülerek. “Gecenin bir vakti nereye gideceksin?”

“Burası hariç her yere!” derken eşyalarını öfkeyle valizine yerleştirmeye devam ediyordu. O koydukça ben kıyafetlerini çıkararak engel olmaya çalışıyordum.

“Cemre bırak şu kıyafetlerimi.”

“Gidemezsin! Hiçbir yere gidemezsin. Bizi bırakamazsın.”

“Bizi değil! Seni!” Elindeki tişörtü suratıma fırlatırken yüzüme çarpan bez parçasının canımı acıtmasına şaşırmıştım. Ablam, yüzüne yapışan saçları ve delicesine açtığı gözleriyle bana baktı. Onu ilk defa bu kadar korkutucu görüyordum. Bana karşı her zaman tavırlı ve sinirliydi ama bu seferki farklıydı. Sanki gerçek yüzünü gösteriyor gibiydi.

“Sen yine şımarıklık yapıp kendini kurtarma peşindesin ama bu sefer yapmayacağım. Büyük kardeş olup tüm sorumluluğu almayacağım. Psikopat babamla sen uğraşacaksın çünkü bunu hak ediyorsun.”

Son kıyafetini de koyup valizini kapattı. Odanın ortasında öylece dikilen beni hiç umursamamıştı.

Hani kız kardeşlerin en büyük şansı ablalarıydı? Benimki neden her şeyde beni sorumlu tutarak canıma okumaktan başka bir şey yapmıyordu? Sanki annemi bilerek öldürmüşüm gibi davranıyordu. Evet, bir hata yapmıştım ama bunun cezası bu kadar ağır olmamalıydı.

“Sen bu evden hep nefret ettin. Beni ve olanları bahane olarak kullanıyorsun... İşine geldi değil mi annemin ölmesi?”

Ablam birden saçlarıma yapışırken canımın acısını görmezden geldim.

“Kes sesini yoksa elimde kalırsın!”

“Yalan mı? Annem hayattayken de hep ‘Bu evden nefret ediyorum’ diye söylenip dururdun. Hep gitmek istiyordun. Olanları sadece bahane ediyorsun!” Öfkeyle bağırırken sonunda içimdekileri döktüğüm için mutluydum. Ama ablam benim kadar mutlu değildi. Başımı duvara sertçe vururken babam gibi yüzüme kükredi. Öyle deli gibi bağırıyordu ki ne dediğini asla anlamamıştım. Ama saf nefretini hissetmiştim.

Çıkan sesler üzerine babam odaya gelip bizi ayırdı. Acıyla başımı tutarken ablamın elinde kalan saçlarıma baktım şaşkınlıkla.

O an, saf nefret hissine o kadar takılmıştım ki saçlarıma kökünden koparırcasına asıldığını anlamamıştım bile.

“Kesin sesinizi! Yeter!” Babam ikimize de bağırırken odadaki valizleri gördü. “Ne bunlar?”

“Siktir git demedin mi? Ben de öyle yapacağım.”

“Saçmalamayı kes Emine! Otur oturduğun yerde.” Babam valizleri açmak istediğinde ablam izin vermedi. Gitmeyi kafasına koymuştu, karşısına herkesi ve her şeyi almaya kararlı gibiydi.

“Sen her seferinde bana siktiri çekeceksin ve ben de susup oturacağım, öyle mi? Yok öyle bir dünya baba! Ben Cemre değilim.”

“Konunun benimle ne alakası var şimdi? Babamla kavga ediyorsun ama illa benim adımlı geçirmen gerekiyor, değil mi?”

“Aynen öyle. Yaşadıklarımızın sorumlusu sensin ve bunu asla unutmama izin vermeyeceğim.”

“Ölmemi mi istiyorsun abla? Ne istiyorsun benden?” Sesim titrerken ne yapacağımı bilemez bir haldeydim. Onların çektiği acının kat kat fazlasını çekiyordum ve yanımda destek olabilecek kimsem yoktu. Ablamı anlamaya çalışıyordum. On sekiz yaşındaydı ve annesini kaybetmişti. Tüm hayatı değişmişti. Hepsinden önce, bu yaşına kadar her türlü zorbalığa maruz kaldığında yanında bir tek annem durmuştu. Ben, kendimle ve bencilliğimle o kadar meşguldüm ki ablamın yaşadıklarını göremiyordum. Hatta bir yerde saçma buluyordum. Büyüdükçe ve yaşadıkça onu anlamaya başlamıştım. Ama sanırım anlamak için de geç kalmıştım zira ablamın öfkesi hâlâ geçmedi ve hiçbir zaman da geçmeyecek gibi duruyordu.

“Acı çekmeni istiyorum,” diyen ablam bunu gerçekten, kalben söylüyordu. “Öyle acı çek ki bir ateşin içinde kavruluyor gibi hisset.”

“O zaman rahatlayacak mısın? Bu nefretin son bulacak mı?”

“Nefretim sen ölene kadar son bulmayacak ama en azından sana her kızdığımda, ‘Neyse ki o da şu an cezasını çekiyor,’ diyeceğim.”

“Emine saçmalamayı kes artık!” Babam ablamı iterken, biz onu umursamadan nefretle birbirimize bakmaya devam ettik. Aynı annenin karnında büyümüş, aynı anneden doğmuştuk. Kardeşlik yani karındaştık. Aynı karnı paylaşmıştık. Şimdi düşman olduk, demek bu hislerimizin yanında hafif kalıyordu.

“Sen bu hayatta beni seven tek insanı benden aldın Cemre. Bu, cezasız kalmayacak. Bu dünyada seni kimse sevmeyecek.”

Babam, “Emine, kes sesini!” diye bağırdığında ablam ona döndü.

“Söylediklerimde haklıydım baba... Beni o oturma odasında boşa dövmedin. Her gece... Hem de her gece bir başkasıyla oluyorum ve bundan o kadar zevk alıyorum ki... Niye biliyor musun? Babam da benim yaşımdaki kızlara bunu yapıyor, diyorum.”

Ablam, son sözlerini söyleyerek valizlerini alıp çıktı. Babam neye uğradığını şaşırmişti. Kendini toparlayıp öfkeyle arkasından gitti. Ben ise odada, ablamın söylediklerini düşünüyordum. Sanki o sözler bir bedene dönüşmüştü ve somut bir şekilde karşımda dikiliyordu:

Bu dünyada seni kimse sevmeyecek.

Karşımda dikilen bedenin adı buydu ve ölene dek beni bırakmaya niyeti yoktu. Babamın odaya girmesiyle o beden kayboldu ve babamla odada baş başa kaldık.

Daha doğrusu ben, babam ve babamın öfkesi.

“Ablanın yaptığını yaparsan...” dedi nefes nefese. “Ablanın yaptığını yaparsan Cemre, işte o zaman evlat katili olurum, hem de gözümü bile kırpmadan.”

Babamı evlat katili yapmak.

Bu cümlelerin ağırlığı o kadar fazlaydı ki nefesimi kesmişti. Ablamın yarattığı “seni kimse sevmeyecek” bedenine bir de bu eklenmişti: “Babanı evlat katili yapma.”

Ablam gideli haftalar olmuştu ve o bedenler evimizde dolaşıp bana sürekli yaşadıklarımı hatırlatıyordu. Aklımdan ve kalbimden silmeye çalışsam da beceremiyordum. Bu iki beden peşimi hiç bırakmadı.

“Biri illaki seni sevecek. Kafanda kurmayı kes Cemre. Seni manipüle etmeye çalışıyor. Sen ablan gibi olmayacaksın. Babanı evlat katili yapmayacaksın,” dedim kendi kendime.

Yine yatağında dönüp duruyordum. Yaz tatilindeydik ve koronadan dolayı sokağa çıkma yasakları uygulanmaya devam ediyordu. Babam ile evde tıkalı kalmıştık. Ablamın odasında yatmak istesem de o iki beden beni yalnız bırakmıyor, kendi odamda ise annemin ölü bedeni karşılıyordu beni. Ruh bulmuş kelimelerin acısından ziyade ölü de olsa bir anne bedeninin sıcaklığını tercih ederek her seferinde kendi odamda uyuyordum. Fakat buna bir tek babam alışmamıştı. Beni uyandırmak için odaya her geldiğinde gözlerini yataktan kaçırıyordu. Gerçi bana da bakmak istemiyordu ya... Neyse.

Babam kapımı tekrar açıp odaya girdiğinde, yatağında kaybolmuş, düşüncelerimle boğulmuş haldeydim. “Hadi kalk, kahvaltı hazır,” dedi babam yüzüme bakmadan. Odadan çıktığında onu bekletmemek adına hemen yerimden kalktım. Söylediklerinin saniyesinde yapılmasını isterdi, yoksa bambaşka birine dönüşebiliyordu anında.

Salona geldiğimde masada kahvaltı hazır. Bu birlikte yeme olayına ne kadar süre devam edeceğimizi merak ediyordum. Annemden sonra ablam da gidince iyice uzaklaşmıştık birbirimizden. Bir yemek sofrası mı bizi bir arada tutacaktı?

Yine de sessizce oturup kahvaltımı yapmaya başladım.

“Ablamdan haber var mı baba?” diye sordum sessizce. Oysa gerçeği biliyordum.

Ablam kapıyı çarpıp gittiği gece, babam umurunda değilmiş gibi davranarak sessizce odasına çekilmişti. Ama ben babamın, belli etmek istemese de, kızlarını sevdiğini biliyordum. Gizlice onu dinlediğim sırada teyzem Ümmühan ile konuştuğunu duymuştum.

“Bu deli kız kapıyı çarpıp gitti Ümmü. Anası kulıklı rahat durmuyor,” demişti babam. Ablamın anneme benzediğini söylerken gözlerinin içi gülerdi hep. Belki de anneme benzediği için ablamı bu kadar seviyordu.

“Sahip çık şuna. Ama şimdi arama sakın, anlar o deli... Yarın sabah ararsın sen... Ya, o Cemre gibi değil. Geceyi sokakta tek başına, hiçbir şey olmadan geçirir evelallah.”

Gururla bahsederdi ondan. Bunu kıskansam da haklılık payı olduğunu bildiğim için bir şey diyemezdim. Ben ablam kadar cesur değildim. Elimde iki valizle, kapıyı çarpıp gidemezdim. Hem de gecenin bir vakti. Nereye gidecektim yahu? Oturup ağlar, babamı arayıp gelip beni almasını isterdim. Ama ablam öyle değildi. Değil bir gece, yıllarca sokakta tek başına kalır, yine de ayaklarının üstünde durmayı becerirdi.

Ablam hep güçlüydü. Nitekim öyle olmaya da devam etti.

O geceyi dışarıda geçirmiş ve sabah teyzem arayınca ona gitmişti. O zamandan sonra da uzun süre teyzemde kalmıştı.

“Ne bileyim ne bok yiyor! Umurumda da değil,” dedi babam soruma karşılık o klasik lafıyla. Oysa her akşam teyzemi arayıp ablam hakkında rapor alıyordu. Kapısını dinleyerek ben de öğreniyordum neler yaptığını.

“Teyzemdeydi en son. Yani teyzemle konuştuğumda öyle söylemişti.”

“Bilmiyorum Cemre. Kes sesini ve yemeğini zıkkımlan.” Babam elindeki bıçağı bana doğru sallarken korkuyla başımı eğip yemeğimi yemeye devam ettim.

Bir yanım ablamın, en azından teyzemin yanında mutlu olmasından dolayı huzurluydu. Ne de olsa teyzem bizi taparcasına severdi. Zamanında bir adamı çok sevmiş ve bütün ailesi karşı çıkarken bir tek annem ona destek olmuş. Öyle ki teyzem evden kaçmaya karar verdiğinde, annem elleriyle valizini hazırlamış, tüm birikimini de ona vermiş. Teyzem yıllarca ailesinin yüzünü görememiş. Anneannem vefat ettiğinde ona hâlâ küstü. Teyzem bundan dolayı çok kahrolmuştu. Hatta bir keresinde bana, “Bir sabah bir uyandığımda saç diplerim bembeyazdı. Hem de hepsi. Bu nasıl mümkün olabilir? Biri anlatsa inanmazdım, ama kendim yaşadım,” demişti.

O kadar acı çekmişti işte. Gerçi anneannemden sonra dedem teyzemi affedip arasını düzeltmişti. Annem barıştırmak için çok uğraşmıştı çünkü. Bu yüzden teyzem anneme karşı hep minnettardı. Her zaman elinden geldiğince destek olurdu ona. Bugün bizleri de annemden ona bir yadigâr olarak gördüğü için varını yoğunu bize harcar, üç çocuğundan ayrı tutmazdı.

Teyzeme gitmek, zengin bir yalıda yaşamak gibiydi. Sadece, “Şunu beğendim,” demek yeterli olurdu, saniyesinde alırdı her neyse. Belki de bu yüzden rahattım. Ablam orada refah bir hayat sürecekti çünkü.

Ablamın evden ayrılmasıyla hayatımda benim için yeni bir perde aralanmış gibiydi. Hatalar silsilesi, ablamın evden gitmesiyle başlamıştı. Babamın değişmesiyle hayatım da değişmişti. Şimdi yaptığım hataları ve başıma gelenleri düşünürken aklıma, bir arkadaşımınla aramda geçen sohbet geliyordu.

Yaşadıklarımı anlamasını isterken kız kardeşi üzerinden örnekler verdiğim arkadaşım Selim bana, “Benim kız kardeşim sevgi dolu bir evde büyüyor. Ben, annem, kardeşim ve babam onu seviyoruz. Böylece sevgiyi dışarıda aramak zorunda kalmıyor,” demişti.

Laflar ağızından çıkarken çok acımasız görünmüştü gözüme, fakat haklılık payı da çok fazlaydı, bu yüzden ses edememiştim.

Başımı sallayıp, “Haklısın,” diyebilmişim sadece.

İşte bu, benim sevgiyi dışarıda arama hikâyem. Hayatıma giren erkekler ve bana getirdiklerinin hikâyesi. Hepsinin tek bir ortak noktası vardı: İsimlerinin baş harflerinin F olması. Bu bir lanet miydi bilmiyordum ama F harfli erkeklerden uzak durmam gerektiğini öğrenmişim sonunda.

Çocukluk aşkım Ali Firaz.

Sürekli peşimden koşan ama görmezden geldiğim Ferit.

Ferit’in arkadaşı lanet olasıca Fahri.

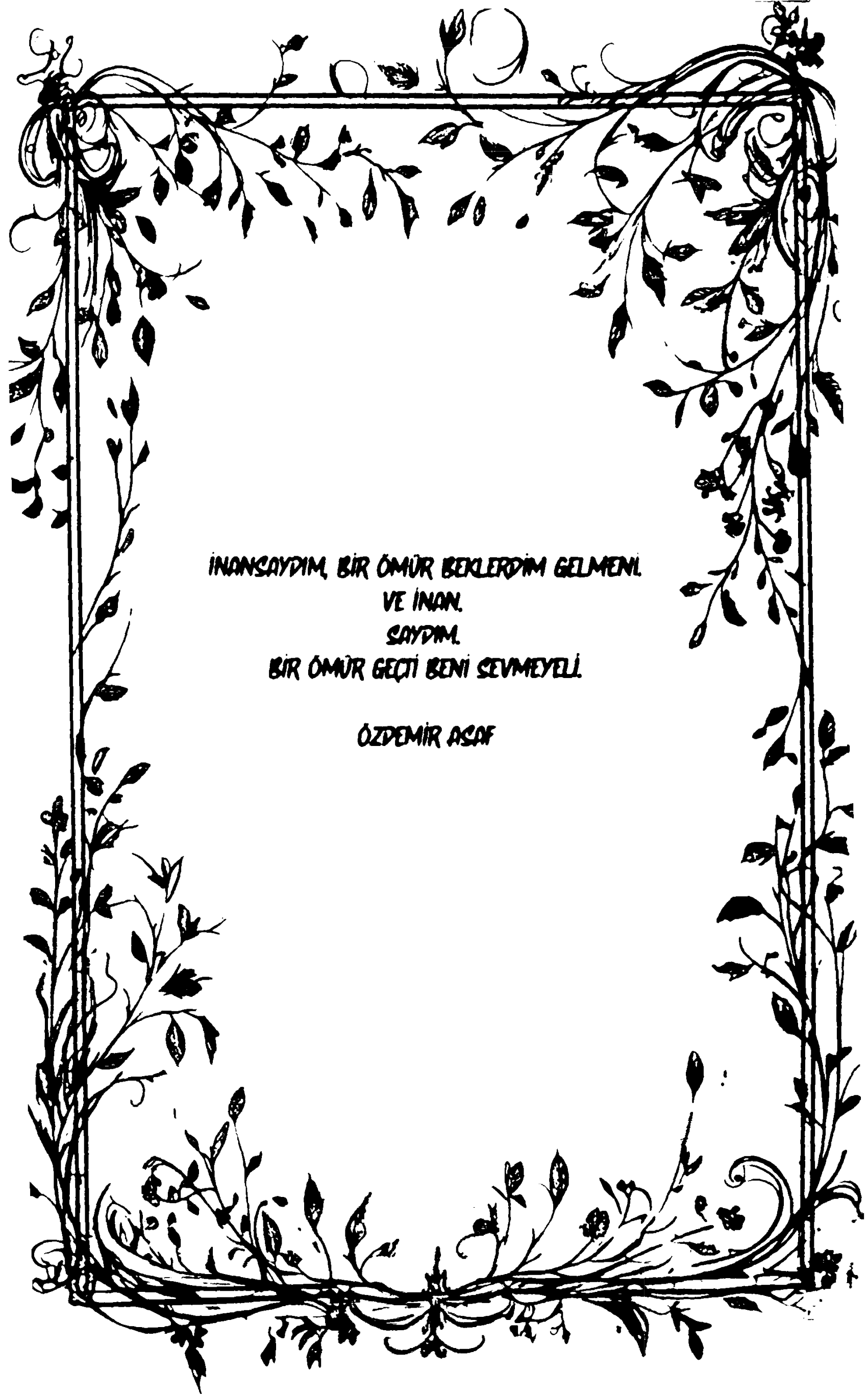
Benden yaşça büyük olan, manipülenin kralı Fikret.

Ve açtığım sahte hesapta bir anda karşıma çıkıp nereden tanıdık geldiğini anlayamadığım Furkan.

Çocukluk aşkımdan başlayalım mı?

ALI İFRAZ

İNANSAYDIM, BİR ÖMÜR BEKLERDİM GELMENİ.
VE İNAN.
SAYDIM.
BİR ÖMÜR GEÇTİ BENİ SEVMİYELİ.

ÖZDEMİR ASAF

Ali Firaz. Onu size nasıl anlatacağımı bilemiyorum. Gülüşünün güzelliğine mi kapıldım, yoksa her sabah okula havalı bir şekilde girmesine mi ben de bilmiyordum. Ama Ali Firaz kalbimi çaldığında ben daha üçüncü sınıftaydım. İşin kötü tarafı, onun beşinci sınıfa gitmesiydi. Ortaokul bölümündeydi. Ablam da o zamanlar altıncı sınıfa gittiği için sürekli ablamı görme bahanesiyle onların bölümüne giderdim. Her teneffüste sınıfının koridorundan geçerken bana gülümser, saçlarımı karıştırır ve “N’aber Cemre?” derdi.

Bense salak gibi sırtıp, “İyi sen?” derdim.

Sadece, “Aynı,” diyen Ali Firaz sonra yanımdan uzaklaştı. Ve bu döngü uzun süre devam etti. Ve bu döngüye ister istemez dahil olan iki kişi vardı:

Ablam ve Ferit.

Ablam Emine, koruma içgüdüsüyle beni Ali Firaz’dan uzak tutmaya çalışırken, benden bir yaş küçük olan aptal Ferit, sanki sevgiliymişiz gibi davranıp yine Ali Firaz’ın benden uzaklaşmasına neden olurdu.

“Sen salak mısın! Biz sevgili değiliz!” diye bağırıyordum Ferit’e bir gün.

“Ama ben seni seviyorum. Hem o senden büyük. O senin ancak ağabeyin olabilir.”

“Ben de senden büyüğüm. Ben de senin sadece ablan olabilirim,” diyerek Ferit’i yüzüncü kez reddettikten sonra koşarak eve gelmişim. O zaman sadece ablamın telefonu vardı. Elimde çikolatayla odasına girmişim. Ablam yatağında uzanmış, telefonunda takılıp, arka planda metal türünden bir şarkı açmıştı. “Nasılsın

abla?” dedim sırtarak. Henüz üçüncü sınıfta olduğumu unutmayın millet.

“Sen gelene kadar iyiydim. Ne istiyorsun?” diyerek gözlerini bana çevirdi.

“Ali Firaz’ın *Instagram* hesabına bakalım mı? Neler yapıyor?”

“Sen *Instagram*’ı nereden biliyorsun? Git toplama çıkarma öğren sen,” diyen ablam kafamdan tutup ittirdi beni.

“Sandığından daha zekiyim abla. Derslerimin hepsi beş ve tüm sınavlardan yüz alıyorum.”

“Eee?” dedi alayla sırtarak.

Telefonu olduğu için ondan nefret ediyordum. Tüm güce sahipti sanki. Hayır, para biriktirsem de bir şey değişmiyordu çünkü annem, telefon almama bir türlü izin vermiyordu.

“Yani Ali Firaz’ın ne yaptığına bakabilirim,” dedim.

“Ya kızım manyak mısın sen? Çocuk senden iki yaş büyük.”

“Eee?” diyerek alayla sırtan taraf bu sefer ben olmuştum. “Sen de liseli bir çocukla çıkmıyor musun? Neydi adı ya? Ufuk!”

Sesim fazla yüksek çıkmış olmalı ki ablam yatağından fırlayıp üzerime atladı.

“Kes sesini Cemre. Babam duyacak şimdi,” dedi sinirle.

“O zaman gir *Insta*’ya ve Ali Firaz’a bakalım.”

“Sen beni tehdit mi ediyorsun?” derken gözlerini kısmıştı. Pek umurumda değildi açıkçası. Zamanında ablamın odasını karıştırdığım için mutluydum. Böylece Ufuk’la olan ilişkisini öğrenebilmişim.

“Ben üçüncü sınıfa giden küçük bir kızım. Seni nasıl tehdit edebilirim?” dedim kirpiklerimi kırpıştırarak.

“Sen şeytansın,” diye tısladı.

“Aynı tohum olduğumuza göre sen de öylesin. Hadi aç telefonu,” diyerek sırttım yine. Yatağına oturduğumda gıcık olmuş gibi baktı. Başka çaresi kalmadığı için eli mahkûm yerinden kalkıp yanıma oturdu ve telefonundan *Instagram*’a girdi. Ali Firaz’ın hesabına girdiğimizde kalbim yerinden çıkacak gibi hissetmişim.

“Çok tatlı!” diye şakıdım.

“Nesi tatlı? Cücenin teki.”

“Hiç de bile! Ayrıca basketbol oynuyor. Boyu uzayacak,” diyerek hemen Ali Firaz’ı savundum.

Fotoğraflarında gezinirken kendimden geçiyordum. Her fotoğrafta ayrı güzel çıkmıştı. Siyah saçlarına çok önem verirdi. Gülümseğinde ortaya çıkan büyük dişleri insanı büyülemeye yeterdi. Boyu, ablamın dediği gibi kısaydı ama büyüyünce uzayacağına emindim.

“Nasıl beğenmezsin bu çocuğu ya? Baksana!” diyerek fotoğraflarından birini zorla ablama gösterdim. Oralı bile olmamıştı.

“Klasik bir erkek işte Cemre. Büyüdüğün zaman sana da öyle gelecek.”

“Hayır, gelmeyecek. Ali Firaz özel olacak.”

“Şu an yaşın küçük ve ilk defa âşık olduğun için öyle diyorsun, ki bence âşık falan da değilsin. Heves etmişsin sadece.”

Ablamın sözlerini umursamamıştım. Benim için önemli olan tek şey, Ali Firaz ve ona karşı olan duygularımın gerçekliğiydi.

Ablamın odasının kapısı çalındığında hemen kendimizi toparlayıp hesaptan çıktık. Annem odaya girdiğinde ikimizi yan yana yatakta otururken görünce şaşırmıştı.

“Ne karıştırıyorsunuz siz?” diye sorunca aynı anda, “Hiçbir şey,” demiştik. Ablamla birbirimize baktık sinirle.

“Evet, karıştırıyorsunuz,” diyen annem bizi yakalamıştı. Neyi anlatacağımızı bilemeden ablamla birbirimize bakıyorduk hâlâ. Fena yakalanmıştık.

“Anne biz âşık olduk!” diye bağırdım.

Ablam da “Cemre!” diye bağırdığında, annem neye uğradığını şaşırarak bize baktı. Biri henüz üçüncü sınıfta, diğeri altıncı sınıfta olan kızları âşık olduklarını söylüyordu.

“Bunu sonra konuşacağız. Şimdi misafirler var. Salona gelin çabuk,” diyen annem odadan çıktı. O çıkar çıkmaz ablam kolumu çimdikledi.

“Kızım mal mısın sen? Ne diye, ‘Anne biz âşık olduk,’ diye bağıırıyorsun?” Ablam taklidimi yaparak konuşurken kendimi tutamayıp gülmüştüm. Beni güzel canlandırmıştı.

“Ne var? Annemden mi korkuyorsun?”

“Hayır. Annemle konuşurken duymaması gereken birinin duymasından korkuyorum.”

Yani babamdan. Evet, bundan ben de korkuyordum ama annem o adamı iyi tanıyordu. Eminim, nereden ne konuşacağını bilirdi.

“Kızlar!” Annem seslenince hemen yataktan indik.

Salona gittiğimizde komşumuz Selma Teyze’yi gördüm. Hemen yanında da kucağında kedisiyle Ferit oturuyor, bana doğru sırtıyordu.

“Gelmiş seninki,” dedi ablam gülerek.

“Niye anlamıyor? Sevmiyorum onu,” diye hayıflandım.

“O seni anlayamaz ama sen onu anlayabilirsin. Sonuçta sen de birini karşılıksız seviyorsun.” Ablam saçlarımı karıştırarak konuşurken, gözlerim Ferit’e kaydı. Yeşil gözleri kocaman açılmış, sırtarak bana bakıyordu. Sarı saçları, sarı tüylü kedisiyle neredeyse aynı tondaydı.

“Niye kafamı karıştırıyorsun ya? Ben daha üçüncü sınıfa gidiyorum,” diye hayıflandım ablama.

“Senin aklın üçüncü sınıftan daha büyük,” diyerek kafama vurdu ve Selma Teyze’ye döndü.

“Hoş geldin Selma Teyze. Nasılsın?” diyerek onu öptü.

“Hoş buldum Emine. İyiyim kızım. Sen nasılsın?”

“Ben de iyiyim. N’aber Ferit?”

“İyi abla. Sen? Aşk’ı getirdim size. Seversiniz diye.”

Kedisinin adı Aşk’tı. Bu bilgiyi nasıl atladım ben? Kedisini bana doğru uzatırken gözlerindeki parıltıyı bugün hâlâ hatırlarım. Ferit o zamanlar gerçekten çok masumdu, sevgisi de öyle. Bir zamanlar beni bu kadar saf bir şekilde seven çocuğun, zamanla değişip berbat biri haline geleceğini ve beni yıkacak birine dönüşeceğini asla tahmin edemezdim. Yıllar sonra karşıma çıkıp beni hatırlamadığını söylediğinde benden intikam almak için böyle yaptığını düşünmüştüm. Bu düşünceye hâlâ sımsıkı sarılıyorum çünkü diğer türlü canım çok acırdı.

“Aşk, Ferit olmadan dışarı çıkmıyor. O yüzden Ferit’i de getirdim,” dedi Selma Teyze.

“İyi yapmışsın. Ferit’e de değişiklik olur,” diyen annem, bu çocuğun gerçekten bana âşık olduğunu fark etmiyor olamazdı.

Ama Aşk, bana çok tatlı bakıyordu. Seviyordum çocuğun kedisini ama o beni sevmiyordu. Ne zaman kucağıma almak istesem ya tırmalıyor ya da kaçıyordu.

“Ben Aşk’ı alayım diyeceğim ama o beni yine tırmalayacak.”

“Bu sefer tırmalamaz. Patilerine bebek patikleri geçirdim. Bak.” Kediye kaldırdığında dört patisine de takılmış minik patikleri görünce neye uğradığımı şaşırmıştım. O an ne kadar ince düşünceli olduğunu anlamamıştım ama şimdi düşününce, saf sevgisinin güzelliği beni mutlu ediyordu. En azından bir zamanlar saf duygularla sevilmiştim.

“Alayım o zaman,” derken Aşk’ı dikkatlice alıp ablamın yanına oturdum.

“Senin için patilerine patik geçirmiş, sen hâlâ burada Ali Firaz diye ağlıyorsun,” diyen ablama uyuz olmuştum, dik dik baktım. Ben Ali Firaz’ı seviyordum ve o da beni sevecekti. Buna inanıyordum.

O gün Aşk’la oynamaya çalışmıştım. Çalışmıştım diyorum çünkü daha kafasını sevecekken bir anda başını çevirip parmaklarımı dişlemişti. Üstümde tepinerek patiklerini çıkarmış, yine her yerimi çizmişti. Ferit bu duruma gülerek bakarken onu oracıkta dövmemek için kendimi zor tutmuştum. Neyse ki Selma Teyze halime üzölmüş, oğlunu ve kedisini alıp gitmişti evden.

“Salak çocuk ve kedisi!” diye bağırdım sinirle. Annem, çizilen yerlerime kolonya dökerken bir yandan da üflüyordu.

“Babanız gelmeden konuşun bakalım,” diyen annem ikimize de sorgulayan bakışlar atıyordu. Her zamanki gibi mutfakta oturuyorduk. Annem bize puding yapmıştı ve günün dedikodularını dinlemek için bekliyordu. Bir yandan da duvardaki saatten babamın geliş vaktini kontrol ediyordu.

“Anne bu salak kız, Ali Firaz’a âşık olmuş,” dedi ablam pudingini kaşıklarken.

“Abla!” diye bağırdığımda, annem çizilen kollarıma daha çok kolonya dökmüş, canımı yakmıştı.

“Ah! Anne!” diyerek kendimi geri çektim.

“Sen ağabeyin olacak yaştaki çocuklardan mı hoşlanıyorsun?” diyerek kızdı bana.

“Alt tarafı iki yaş büyük ya! Ne var bunda?”

“O ortaokulda, sen de ilkokuldasın. Daha ne anlatalım kızım sana? Şöyle diyeyim, sen on altı yaşındayken o on sekiz olacak. Yani reşit. Yani hiçbir şekilde birlikte olamazsınız.” Ablam kendince

açıklama yapmaya çalışmıştı ama bu, hayatımda duyduğum en saçma şeydi.

“Aşk yaş tanımaz,” diye savundum ısrarla.

“Dokuz yaşındaki çocuklar kırklık adamlara âşık olabilir yani,” diyen ablam yine saçma bir teori ortaya atmıştı.

“Sırf beni haksız çıkarmak için mantık dışı şeyler söylüyorsun. Otuz yaş farkla iki yaş fark aynı değil.”

“Aynı,” dedi ablam inatla.

“Değil!”

“Aynı!”

“Değil!”

“Ah, yeter! Bir durun. Başım ağrıdı. Ne bu tantana?” Annem ikimizi ayırırken ablama uyuz uyuz bakarak pudingimi yemeye başladım.

“Sen kime âşık oldun?” diyen annem okları ablama çevirdiği için mutluydum.

“Anne ben kimseye âşık olmadım. Aptal kızının uydurması.”

“Hiç de bile. Ufuk’a âşıksın! Sana yazdığı aşk mektubunu gördüm.”

“Ben seni var ya!” Ablam yerinden kalkarken korkup annemin arkasına saklandım. Annem, ablamın gazabından beni korumaya çalışırken yüzümde bir gülümseme vardı. Bu zamanları özleyeceğimi asla bilemezdim.

“Durun yerinizde artık!” diye bağırdı annem. Bu sefer ciddiydi. Hemen yerlerimize geçip oturduk.

“Ne bu aşk meselesi?” diye sordu annem ablama. Gözlerinde pırıltı vardı. Ablam heyecanla Ufuk’u anlatırken, annem ellerini çenesinin altında birleştirip ablamı dinlemeye başladı. Ali Firaz’a

olan aşkı küçük görürken ablamı pürdikkat dinleyerek arada bir tatlı bir şekilde takılıyordu.

Ablamla annemin ilişkisini her zaman kıskanmıştım. Annem, ablama gösterdiği yakınlığı bana asla göstermemiştir. Çok istemişim ama olmamıştır. Belki de bu yüzden ben de babama yönelip ondan sevgi görmek istemişim. Bilmiyorum.

Kapı çalınca üçümüz korkuyla birbirimize baktık.

“Kızlar siz odanıza geçin, sonra gelip babanıza hoş geldin dersiniz,” dedi annem. Hemen yerimden kalktım. Ablam ise gözlerini devirerek sandalyesinde oturmaya devam etti.

“Şu adam yüzünden hep huzurumuz kaçıyor. O olmasa üçümüz ne kadar mutluyuz.”

“Emine!” Annem ablama kızarak baktığında ablam bunu umursamıyordu. Babamdan nefret etse de ben hep bir arada olmayı, aile olmayı seviyordum.

“Odalarınıza çabuk!” dedi annem kapıyı açmaya giderken. Ablam oturmaya devam edince kolundan tutup zorla kaldırdım onu.

İkimiz de odalarımıza geçerken babamla annemin sesi geliyordu.

“Bu kapı neden bu kadar geç açıldı?”

“Ocakta kaynayan yemek vardı. Altını kapatıp geldim hemen.”

“Bir daha geç kalayım deme! Bütün gün imanımız gevriyor zaten. İstedığımız tek şey, bir an önce ayaklarımızı uzatıp dinlenmek.”

“Haklısın... Bir daha olmaz.”

İşte annemle babamın normal diyaloglarından biri daha. Aile arasında gördüğümüz sevgi de buydu.

Odadan çıkmak için hareketlenirken sıkışan kalbimi sakinleştirdim. Babama selam verecek ve tekrar yemek vaktine kadar odamda olacaktım. Bu kadar basitti.

“Haydi Cemre.” Kendimi gazlayarak odadan çıktım. Ablamla koridorda denk geldik. Gözlerindeki koyu makyajı silmemişti.

“Derdin ne?” diye fısıldadım. “Evde kavga gürültü sesi duymayımı seviyorsun?”

“Kes sesini,” diye tıslayarak salona geçti. Birazdan olabilecekleri bilerek arkasından salona girdim. Babam koltuğunda uzanmış haberleri izliyordu. Annem salonda değildi. Muhtemelen yemek hazırlığına başlamıştı.

“Hoş geldin baba,” dedim gülümseyerek. Sesimi neşeli tutmaya özen göstermiştim. Babam bana bir bakış atıp haberlere geri döndü.

“Hoş bulduk,” diye mırıldandı.

“Hoş geldin baba.” Ablam benim bile zor duyacağım bir şekilde konuşurken olduğum yerde korkuyla titriyordum.

Annem salona girince bir rahatlama geldi. Annemin olduğu yerde kötü şeyler çabuk geçerdi.

“Kızlar siz odanıza geçin. Yemek birazdan hazır olacak,” dedi annem. Bizi hemen oradan uzaklaştırmak istiyordu. Başımı sallayıp salondan çıkarken babamın sesiyle durdum.

“Sen bir bak bana.” Arkama döndüğümde babamın gözü ablamdaydı. Yerinden sinirle kalkarken bu sefer ne olacağını bekliyordum korkuyla. Annem de bir şeyler olacağını anladı ki müdahale etmeye çalıştı.

“Hikmet, yemek öncesi bir yorgunluk kahvesi yapayım mı sana?” dedi. Babam annemi duymuyordu. Gözleri ablama kitlenmişti. Ablamın yüzünü tek eliyle kavrayıp kendine doğru çekti.

“Ne bu gözündeki boya?”

“Makyaj. Anlamaman normal.”

“Ne biçim konuşuyorsun sen babanla?” Babamın tokadı ablamın yanağında patlarken gözlerimi hızla kapadım.

“Cemre sen odana geç,” diyen annem beni itti. Koşarak odama giderken ablam ile babamın kavga seslerini duyabiliyordum. Annem de yalvararak onları ayırmaya çalışıyordu. Bu, her hafta evimizde yaşanan bir sıradan bir duruma dönüşmüştü.

Odama girdiğimde kapıyı kilitleyip pencerenin altına oturdum. Bacaklarımı kendime doğru çekerken seslerin bir an önce kesilmesi için dua ediyordum. Bu, sürekli yaşanan bir şey olsa da bir türlü alışamıyordum. Sesleri duymamak için kulaklarımı tıkadım ama işe yaramıyordu. Aradan yıllar geçtiğinde de bu sesleri duymaya devam edecektim.

Bir süre sonra sesler kesildi. Tek duyulan şey babamın kükremesiydi. Yine bize küfrediyor ve yok olmamızı istiyordu. Annemin sesi gelmediğine göre muhtemelen ablamın yanına gitmişti. Önce onunla konuşup rahatlattıktan sonra bana gelecekti. Her zaman öyle yapardı.

Böyle anlatınca merhametsiz biri gibi görünüyordum sanırım. Ama ne de olsa acı çeken ablamdı. Bana kalan da gördüklerimden dolayı yaşadığım travmalardı.

Kapım çalındı ve cevap vermemi beklemeden annem içeriye girdi. Camın altına tünemiş olan bana bakıp gülümseyerek gelip yanıma oturdu.

“Ablam nasıl?” diye sordum.

“İyi. Merak etme.”

“Babamın kızacağını bile bile neden böyle şeyler yapıyor?”

“Ablan... Kendi bildiğini okuyan biri. Kendi inançlarına, doğrularına göre yaşamayı seçiyor.”

“Benim de kendi doğrularım var anne ama ailemizin huzuru bozulmaması için susuyorum.”

Hangimiz doğruyu yapıyorduk? Ablam kendi doğrularına göre yaşayıp başkaldırdığı için mükemmel ve özgüvenli hissederken, ben huzur bozulmasın diye sustuğum için korkak mı oluyordum? Ablam beni her zaman böyle görürdü. Babama karşı boyun eğmemem gerektiğine inanıyordu. Onu kızdıracak şeyler yapmak istemiyordum çünkü babamdan korkuyordum.

“Sen kötü biri değilsin Cemre. Ailenin iyi olmasını istiyorsun. Bu çok iyi bir şey.”

“Ama bu ablama yetmiyor. Sana da,” diye fısıldadım.

“O ne demek öyle?”

“Bugün...” derken zorlukla yutkundum. “Ben Ali Firaz’ı anlatırken çocukmuşum gibi bir muamele yaptın bana, ciddiye bile almadın. Ama ablamı gözlerin parıldayarak dinledin. Sadece bugün değil. Her gün için böyle. Sen hep ilk önce Emine dedin.”

“Cemre...” derken annemin sesi üzgündü. Bana sarılmak isterken istemsizce kendimi geri çektim.

Annemin eksikliğini hep hissetmiştim.

“Kızım, seni sevmediğimden değil. Ben ikinizi de eşit seviyorum. Fakat biriniz çilek ötekiniz vişne seviyor. İkinize de sevdiğinizi vermek istiyorum. Eşitlik, aynı davranmak değildir. İhtiyacınıza göre davranmaktır.”

“Yani demek istediğin, benim anne sevgisine olan ihtiyacım ablamınkinden daha mı az?”

“Hayır tabii ki de.”

“Ne peki?” diye sordum. Bu eksikliğin sebebini anlamak istiyordum.

Annem o gece bana ablamın kendi içinde yaşadıklarını anlatmıştı. Bebekliğimizden beri herkesin, bana çok güzel olduğumu söyleyip ablama “kara kuru kız” demesini, onu küçük göstermelerini, dalga geçmelerini ve tüm bunların sonucunda ablamın özgüveninin nasıl kırıldığını, buna karşılık kendine yeni bir kişilik inşa

etmeye çalıştığını söylemişti. Bu yüzden farklı bir hayat tarzı seçip kendi bildiğini okuyordu ablam. Benim anne sevgisi isteğim neyse, o da insan sevgisi istiyordu. Annem de bunu sağlamaya çalışıyordu ona. O gece ablamı anlamıştım.

O gece ablamı anladığım için hayatımın hatalarından birini yapmıştım.

Ablamla daha çok vakit geçirip bağ kurmak için Ali Firaz'ı kullanmıştım. Daha doğrusu, Ali Firaz'a ulaşmak için ablamı aracı olarak kullanmıştım. Ablamı Ali Firaz ile aynı ortamlara zorla sokarak onu görebilmek için fırsat yaratmaya çalışıyordum. Ali Firaz basketbol antrenmanlarındayken, ben de ablamı peşime takıp onu izlemeye gidiyordum mesela.

Bir gün okuldan çıkarken koşarak ablamların bölümüne gitmiştim. Amacım, Ali Firaz ve ablamı yakalayıp birlikte çıkmaktı. Ablam, beni Ali Firaz ile tek başıma bırakmıyordu ama yanımızda olunca ses etmiyordu.

“Abla hadi acele et! Ali Firaz'ı yakalayalım!” Ablamın kolundan tutup çekiştirmeye çalıştım ama o gün ablamın hiç modu yoktu. Onu çekiştirmeme izin veriyor, ses etmiyordu. Gözleri bomboş etrafa bakıyordu.

“Abla?” diyerek merakla bakmıştım. Beni görmüyordu. Etrafımızda yükselen kahkaha seslerini duyunca, ben de ablam gibi etrafıma bakındım. Herkes ablama bakıp gülüyordu.

Anlam veremediğim bu olayın cevabını yıllar sonra anlamıştım. O gün ise anlayabildiğim tek şey, ablam artık Ali Firaz'ın kötü biri olmadığına emin olmuştu.

Ablamın sözde sevdiği çocuk Ufuk, ablam ile öpüşürken bunu kayda almış ve sınıftakilere gösterip ablamla dalga geçmiş.

“Gotik kızların tadını merak edenler bana gelsin,” diye boş muhabbetler yapmış erkeklerle. Dahası bunu internete koymanın peşine düşmüş. Ablam günlerdir bunlarla uğraşırken, bize tek bir şey bile yansıtmamıştı.

Ta ki o güne kadar.

Ali Firaz dağılmış suratıyla yanımıza geldiğinde büyük bir şok geçirmiştım.

“Ali Firaz, ne oldu sana?” diyerek yaklaştığımda, o sadece ablama bakıyordu. Yüzünden akan kanı umursamadan ablamın karşısında dimdik durdu. Elindeki telefonu ablamın avucuna bıraktı. İkisinin gözleri birbirine değdiğinde bunun ilk bakış anı olduğunu bilmiyordum.

“Başka kopyası yok. Bizzat kontrol ettim,” dedi ve ablamın bir şey söylemesine fırsat vermeden arkasını dönüp gitti. Ali Firaz ablam için Ufuk’u dövmüş, videoları bulup imha etmişti. Bunu yaparken kavgaya karıştığı için basketbol takımından atılmıştı ve bunu umursamamıştı bile. Hayali milli takıma girmek olan Ali Firaz, ablam için bu hayalinden vazgeçmişti. Peki ben üçüncü sınıf öğrencisiyken o akılla ne düşünmüştüm?

Doğru bildiniz! Bunu benim için yaptı diye düşünmüştüm. Öyle ki o olaydan sonra ona daha çok âşık olmuştum. Ama o günden sonra ablam bana, büyümem gerektiğini, zamanı gelince Ali Firaz’ı anlayacağımı söylemişti. Bunu kendisi için mi yapıyordu yoksa gerçekten beni mi düşünüyordu, yıllar sonra öğrenecektim.

Ne zaman mı?

On dört yaşına bastığım zaman.

On dört yaşındaydım, liseye yeni başlamıştım. Ancak aralık doğumlu olduğum için yaşıtlarımdan biraz daha geç büyüyordum. Yine de bu yaşın bana kattığı bazı güzellikler vardı. Öncelikle, çocukluktan sıyrılıp genç kızlığa adım atmıştım. Fiziğim oturmuştu. Yüzümde ise ne ergenlik sivilceleri kalmıştı ne de siyah noktalar, cildim pürüzsüzdü. Hocalar yüzümde makyaj olduğunu sanıp silmeye çalıştıklarında hiçbir iz bulamıyor, şaşkınlıkla kalıyorlardı öylece. Kumral, gür ve bakımlı saçlarımla büyük yeşil gözlerimle gereğinden fazla dikkat çekiyordum.

Hikâyenin başında demiştim: Bir süre sonra statü atlamıştık. Ali Firaz ve Ferit ile yaşadığımız siteden taşınıp daha korunaklı bir yere geçmiştik. Devlet okulundan ayrılıp özel okula başlamıştık ve çoktan burada da yeni arkadaşlıklar edinmiştim.

Azra, Selim ve Burak.

Şimdi size, bu üçlü arasında oluşan karmaşık ilişki üçgenini anlatacağım. Aslında beni de katarsanız dörtgene dönüşebilirdi, ama ben sadece dörtgenin önemsiz bir köşesiydim.

Peki, nasıl mı?

Selim, eski okulundan atılınca bizim okula nakil olmuştu. Azra ise Selim'e ilk gördüğü günden beri âşıktı. Ama o zamanlar kendisiyle pek barışık değildi; fazla kiloları özgüvenini törpülemişti. Ve belki de canını en çok acıtan şey, Selim'in onu reddetmesiydi. Selim ile benim hiçbir muhabbetim olmadı. Sadece Azra'nın anlattıkları kadar biliyordum onu, ama yıllar sonra yollarımız yeniden kesişecekti... Şimdilik onu bir kenarda bekletelim.

Gelelim diğer kenara: Burak.

Selim ile aynı sitede yaşıyorlardı ama birbirlerini pek tanımazlardı. Benim ikisini de tanıma sebebim ise Azra'ydı. Azra, Selim tarafından reddedildikten sonra yoğun bir diyetle girip kilolarını verdi, tarzını değiştirdi ve tamamen yenilenerek geldi. İşte o zamanlar Burak'ın dikkatini çekmiş ve sevgili olmuşlardı. Burak, okulda popüler bir çocuk olduğu için Azra da bu durumdan gayet memnundu.

Ben bu hikâyenin hangi köşesinde miyim?

Burak'ın tacizlerine maruz kalıp bunu en yakın arkadaşım olan Azra'ya anlattığımda inanılmayan, hatta Burak'a platonik âşık olarak nitelendirilen kişiydim.

O konuya geleceğiz. Önce bu kısmı bir bitirelim.

Nerede kalmıştık?

Evet, özel okulda okumaya başlamış, lüks bir siteye taşınmıştım. Hayat benim için gerçekten harikaydı. Azra ile en yakın arkadaştık. Kankaydık. Her şeydik. Selim onu reddettiğinde yanında olup teselli eden bendim. Daha sonra Burak ona çıkma teklifi ettiğinde, çocuğun tekin durmadığını, güven vermediğini söyleyip Azra'yı uyaran da bendim. Ama Azra bunu umursamamıştı, Burak'tan hoşlandığını düşünüyordu çünkü. Ne de olsa Burak okula lüks bir araçla geliyordu. Motor ehliyeti vardı ve bazen motoruyla da geldiği oluyordu. Sözde yabancı dil eğitimi için yurtdışına gittiğinden, liseye on altı yaşında başlamıştı. Bizden iki yaş büyüktü. Ama bence uyuşturucu bağımlılığından dolayı hastanede yattığı için bu kadar geç başlamıştı okula. Bunu ispatlayamazdım ama adım kadar emindim.

Neyse... Okul güzel. Azra ve Burak sevgili. Selim başka sınıfta ve onu ara sıra teneffüslerde görüyorum ancak. Henüz yakın arkadaş değiliz. Daha korona patlak vermemiş ve biz çok mutluyuz. Okuldaki herkes tarafından tanınıyor, beğeniliyorum. Hayat dümdüz, sorunsuz bir yol gibiydi.

Ama bu düz yolun, bir gün arkadaşlarla gittiğimiz kafede engibeli bir yola evrileceğini bilmiyordum.

Okul çıkışı Azra, Burak ve ben dışarı çıkmıştık. Okul eteğim ve tişörtüm ile oldukça salaşım. Saçlarımı salmışım, çok hafif makyaj yapmışım ve özgüvenli bir şekilde yürüyorum.

Sizce kimi gördüm?

Doğru bildiniz. Ali Firaz'ı! Çocukluk aşkımı...

Tam karşımdaydı. Kafede oturmuş arkadaşlarıyla sohbet ediyordu. Üzerinde bir başka lisenin forması vardı ve sigara içiyordu. Bu detaya takılmamaya çalışarak Ali Firaz'a odaklandım.

"Cemre, neden durdun?" dedi Azra ben yürümeyi bırakınca. Burak ile bana döndüklerinde nereye baktığımı merak ederek onlar da döndüler ve Ali Firaz'ı gördüler. Boyu daha da uzamıştı. Çocukluğu atmış ve yüzüne bir olgunluk gelmişti. Siyah saçları her

zamanki gibi düzenliydi. Daha da yakışıklı olmuştu, daha ne diyebilirim? Gülüşünde öylece takılı kalmıştım.

“Azra, bu o,” dedim büyük bir heyecanla.

“Kim?”

“Ali Firaz,” diye fısıldarken, gözlerim heyecandan yerinden çıkacak gibiydi.

Bir gece kız kıza buluşmamızda birbirimize ilk aşkımızı anlatmıştık. Azra, Ali Firaz’ın kim olduğunu çok iyi biliyordu. Bu yüzden ağzı şaşkınlıktan sonuna kadar açıldı.

“Oha kızım!” dedi yanıma gelip koluma yapıştığında. “Bu kader kanka... Yıllar sonra tekrar karşılaştınız!”

“Öyle mi diyorsun?” diye heyecanla sordum.

“Mal mısınız siz oğlum? Ne kaderi? Tesadüfen karşılaştınız işte.” Hayal yıkıcı Burak’ı umursamadan Azra’da kaldım.

“Sence beni hatırlar mı?”

“Yok, imkânsız.”

“Neden?” derken hayallerim yıkılmıştı.

“Kızım taş olmuşsun, çocuk seni nasıl tanısın?” dediğinde hayallerim tekrar inşa edilip yüzümde kocaman bir gülümseme oluşurdu.

“Ay çok heyecanlı, öleceğim şimdi!..” derken yerimde zor duruyordum.

“Ya Allah rızası için ne yapacaksın? Karşısına geçip ben Cemre mi diyeceksin?” Burak, olduğu yerde başka bir erkekten bahsedilmesinden hoşlanmayacak kadar kendini beğenmiş biriydi. Bu yüzden onu umursamıyordum. Azra ise sevgilisi olduğu için çoktan yağlama seansına geçip Burak’ı övmeye başladığında, ben yanlarından ayrılıp içeriye doğru ilerledim. Gözlerim Ali Firaz’ın masasındaydı. Çaktırmadan onlara bakıyor, istemeden de olsa varlığını

fark ettirmeye çalışıyordum. Ali Firaz'ın olmasa da arkadaşının dikkatini çekmeyi başarmıştım. Ali Firaz'a vurup beni işaret etti.

Ve o an...

Uzun zaman sonra göz göze geldiğimizde, kalbim yerinden fırlayacak gibiydi.

İçeceğimi alıp dış kısma çıktığımda Azra ve Burak da sipariş vermek için içeriye giriyorlardı. Ali Firaz'ın masasının hemen yanındaki yer boştu ve oraya doğru yürüyüp bilerek Ali Firaz'ın hemen yanındaki boş sandalyeye oturdum. Otururken de ona bakıp gülümsedim. O da bana gülümsemişti ama bu daha çok yaptığım hareketi komik bulmasından kaynaklıydı sanki. Ama umursamadım. Ne olursa olsun, o gülüşü bile özlemiştim. "Merhaba," dedi Ali Firaz'ın arkadaşı.

"Merhaba," diye cevap verdim.

"Emre ben," diyerek uzattığı eli sıkıp "Cemre," dedim ama gözlerim Ali Firaz'daydı.

O bizi umursamıyor, gülerek kahvesini içmeye devam ediyordu. İnatla ona bakmaya devam ettiğimde, Emre bacağına vurarak bize dönmesini sağladı.

Başını kaldırıp bana baktığında, "Yusuf ben de," diye yalan söyledi. Kendimi tutamayarak kahkaha atmaya başladım. O an o kadar komik gelmişti ki nefessiz gülmüştüm neredeyse. Çocukluk aşkım beni tanımamış ve hatta tanışmak bile istemediği için adını uydurmuştu.

"Senden daha farklı bir isim beklerdim Ali Firaz. Bula bula Yusuf'u mu buldun?" dedim. Kahve bardağı dudaklarıyla buluşmadan şaşkınca durup bana döndü.

"Oğlum kızı tanıyor muydun lan?" dedi Emre. Ali Firaz ise bana bakmaya devam ediyordu. Başımı yana eğip tatlı bir şekilde sırttım.

Baktı.

Baktı.

Ve yine baktı.

Yüzünde kocaman bir gülümseme oluşurken gülerek, "Cemre!" dedi.

Çocukluk aşkım sonunda beni tanıdı.

"Yaa Cemre. Bakıyorum da beni çabuk unutmuşsunuz Ali Firaz Bey," diyerek ona takıldım.

"Kızım..." Bir şey diyemeden beni baştan aşağı süzdü. Yutkunarak, "Çok değişmişsin," dedi.

"Biz ona büyümek diyoruz. Sen de büyümüşsün ama ben seni yine de tanıdım."

"Deli gibi âşıktın bana. Çok normal."

Gülerek omzuna vurdum.

O gün Ali Firaz ile uzun uzun oturup sohbet etmiştik. Telefon numaralarımızı alıp görüşmek için sözleşmiştik. Eve büyük bir aşk sarhoşluğuyla gelmiştim. Gün geçtikçe içine kapanan ablam, beni mutlu görmeye dayanamıyordu.

"Ne bu neşe?" demişti somurtarak.

"Abla, ben bugün kiminle karşılaştım biliyor musun?" dedim heyecanla.

"Bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum," deyip mutfığa gitmişti. Peşinden koşarak girdim ben de. Kendine ocakta hazır olan yemekten dolduruyordu.

"Bence bilmek istersin!" diye heyecanla bağırdım.

"Cemre git başımdan. Babam gelmeden yemek yiyip odama geçmek istiyorum," dedi sert bir sesle. Tabasını masaya koyup otururken ben de yanına iliştim. Ablam yıllar içerisinde aşırı karamsar ve karanlık bir kişiliğe bürünmüştü. "Herkesten nefret ediyorum" temalı bir dünyada yaşamaya başlamıştı ve onu buradan çekip

çıkarmak istiyordum. Ali Firaz zamanında ona büyük bir iyilik yapmıştı ve belki hatırlamak ona iyi gelirdi.

“Ben bugün Ali Firaz ile karşılaştım!”

Ablam, ismi duyduğu an kalakaldı. Gözleri büyük bir heyecanla açılırken bana bakıyordu.

“Nerede?”

“Bizim caddedeki kafede. Meğer caddedeki devlet okuluna gidiyormuş. *Instalarımızı* da verdik. Bak.” Telefonumu çıkarıp ablama gösterdim. Elimden telefonu alıp hızla incelemeye başladı. Az takipçili bir hesabı vardı ve çoğu da erkekti. Takip ettiği kızların büyük kısmı okuluna giden kişilerdi. Yani yabancıları almıyordu. Hiç gönderi paylaşmamıştı ama öne çıkanlarında birkaç güzel fotoğrafı vardı. Yani sosyal medyayı sadece vakit öldürmek için kullanıyor gibiydi.

Evet, hesabını inceleyerek bu kanıya varmıştık. Bunu yapan ne ilk kızdık ne de son. O yüzden susun.

O gün Ali Firaz ile olan karşılaşmam benim kaderim için miydi bilemiyordum. Tek bildiğim o günün sonunda Ali Firaz'ın hesabına girdiğimde biyografi kısmının altında “Mine Tepeli takip ediyor” yazısını görmektir.

Evet, ablam herkese kendini Mine diye tanıtarak Emine'den kurtulmaya çalışıyordu. Ama konumuz bu değil. Konumuz, ablamın takip etmesi. Üçüncü sınıftaki ben buna takılmayabilirdi ama lise bire giden ben, elbette buna takılmıştı. Bu yüzden gecenin karanlığında yatağımdan kalkıp odamdan çıktım.

Ablamın odasına doğru ilerlerken duyduğum şeyler, annemin acı dolu inlemeleriydi. Babam, cinsel ilişkiyi de sevgiyle yaşamayı becerebilen bir adam değildi. Karşı tarafın acı çekmesinden hoşlanıyordu belli ki. O yüzden genelde annemin, zevkten uzak acı inlemelerini duyardık. Ya da bazen babama yalvardığını ya da babamın vurma seslerini... Eskiden durdurmaya çalışırdık lakin sonuçları hepimiz için kötü olunca annem yeni bir kural getirmişti.

Akşam olup da odalarımıza geçtiğimizde kulaklık takacaktık ya da sesleri duymamızı engelleyecek başka bir şey. Ben bu durumdan kaçmak için kendimi arkadaşlarıma veriyor, dışarıda gezip kafa dağıtıyorken ablam çok farklı yollar deniyordu ve inanın ne yaptığını bilmiyordum. Tek bildiğim, ikimizin de aynı yükü taşıdığıydı ve bundan bir şekilde kaçmaya çalışıyorduk.

Annen bu adamla neden hâlâ birlikte, diye sormayın çünkü bu soruyu anneme bin kere sormuş ama asla cevabını alamamıştık.

Neyse, babamla karşılaşmayı göze alarak odamdan çıkıp ablamın odasına gittim. Kulaklıklarını takmış telefonuyla ilgileniyordu. O kadar dalmıştı ki beni fark etmemişti bile. Dibine kadar girdiğimde korkarak yerinden fırlayıp telefonunu kapattı.

“Ödümü kopardın salak. Ne işin var burada?” diye sordu.

“Aklıma takılan bir şey var. Onu sormak istedim.”

“Mesaj atabilirdin.”

“Aynı evde yaşayıp mesajlaşıyor olmamız komik olurdu,” diye mırıldandım.

“Hikmet Tepeli’nin evine hoş geldin,” dedi alayla.

Konunun dağılmasını istemiyordum. Tüm gücümü toplayıp ablama baktım.

“Ali Firaz’ı neden takip ediyorsun? Ben göstermeden önce etmiyordun?” dedim.

Ablam önce sustu. Ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Bense merakla bekledim.

“Ona bir özür ve bir teşekkür borcum vardı. Onu tamamlamak istedim.”

“Ne özrü ve teşekkürü?” diye sordum.

“Ufuk’un tehditlerinden kurtardığı için teşekkür ve benim yüzümden basketbol takımından atıldığı için özür.” Sesindeki samimiyete inandım. O an için gerçekçi gelmişti. Yaşadıklarını

hatırlarken Ali Firaz'ın onun için büyük bir şey yaptığını şimdi anlıyordum.

“Tamam,” dedim duygusuz bir sesle. Yerimden kalkarken ablam elimi tuttu.

“O çocuğu hâlâ seviyor musun?” diye sordu.

Tereddüt bile etmeden, “Evet,” demiştim.

Gözlerini kırptırdı şaşkınlıkla. Bu kadar çabuk cevap vermemi beklemiyordu belli ki. Bir an duraksadıktan sonra, “Tamam,” diyebildi ancak.

Odasından çıkarken koridorda annemle burun buruna geldik. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve ayakta zor duruyordu.

“Cemre,” dedi beni görünce titrek bir sesle. “Kızım ne işin var burada? Odana git. Sabah okul var.”

“Ablamdan bir şey aldım anne. Sen iyi misin?”

“Evet. Siz beni merak etmeyin. Hadi odana.”

“Tamam,” desem de gitmedim. Annemi izledim. Mutfağa girdiğinde sessizce peşinden gittim. İlaç kutusunu alıp içinden bir sürü hap çıkarıp içti. Acıyla sandalyeye çöktü sonra. O anları hatırladığımda, annemin ölümüne sebep olmakla büyük bir iyilik yapmışım gibi hissediyordum. Kadın bu hayattan kurtulmuştu çünkü.

“Nagi.”

Babamın sesini duyunca koşarak odama girdim. Muhtemelen her zaman yaptığı gibi annemi kötü gördüğü için üzgün hissedip özür dileyecek, ama aynılarını yapmaya devam edecekti.

Ali Firaz ile olan karşılaşmamızdan sonra görüşmeye devam ettik. Eskiden tanıdığım o kibar haliyle kaldığı yerden devam

ediyordu. Kendimi çocukluk aşkıyla tekrar tanışıp bunu evlilikle taçlandırarak kızlardan biri gibi hissediyordum. *Sebepsiz yere sürekli sırtıyor ve buna engel olamıyordum.* “Çocuğun resmini eskittin,” dedi Azra yanıma oturarak. Ali Firaz’ın hesabına bakıp duruyordum.

“Kanka, yıllar sonra bulmuşum. Normal bence,” dedim Azra’ya dönerek. Sırıtarak başını omzuma yasladı ve benimle birlikte Ali Firaz’ın hikâyelerini izlemeye başladı.

“Oha!” dedi Azra son hikâyeye geldiğimizde. Ben de aynı tepkiyi verecektim ama gördüğüm karşısında nutkum tutulmuştu.

Ali Firaz, ablama buluşmuştu ve onu videoya alıp paylaşmıştı. Videoda ablama takılıyor, konuşup güldürmeye çalışıyordu.

“Kanka bu senin ablan değil mi ya?” diye sordu Azra.

“Evet, o. Tanışıyor onlar zaten. Ali Firaz ona bir iyilik yapmıştı zamanında, oradan borçlu hissediyor.”

“Peki, ablan senin ondan hoşlandığını biliyor mu?”

“Ali Firaz diye ölüp bittiğimi biliyor.”

“Buna rağmen buluşmuş yani?” diyerek tek kaşını kaldırdı. Belki art niyet arıyordu ama ben ablamı tanıyordum. Kardeşinin bu kadar sevdiğini bilirken böyle bir şeye girişmezdi. Sadece arkadaş olarak takılıyorlardı.

“Kanka kontrolüm altında, sen merak etme,” dedim. Ablama karşı zerre şüphem yoktu.

“Sen bilirsin ama bence sen yine de dikkat et.”

“Kızım neyine dikkat edeceğim? Ayrıca sadece konuşuyoruz. Sevgili olmadık ki. Öyle bir şey konuşmadık henüz.”

“Bu da saçma ya,” dedi Azra gözlerini devirerek. Ali Firaz ile tekrar bir araya geleli günler geçmişti ve tek yaptığımız telefonda sohbet etmektir. Bir iki kere kafede buluşmuş ve geçmişini yâd etmiştik. Onun haricinde bir şey olmamıştı. Onu hâlâ sevdiğimi çok

iyi anlamıştı ve artık ondan bir adım bekliyordum. Bir gün geleceğine emindim.

“İpleri eline al biraz. Bak bana. Burak’ı ben yönetiyorum.” Azra’ya baktım. Burak’ı yönettiği filan yoktu ama yine de bir şey demedim. Burak’ı sevmiyordu bile. Onun tek derdi Selim’di. Onu Burak ile kışkandıracağını zannediyordu ama Selim, Azra’nın varlığının farkında bile değildi. Arkadaşı olarak birkaç kez söylesem de inanmak istememişti buna. Ben de kendi haline bırakmıştım.

“Siz hiç yakınlaştınız mı?” diye sordu Azra. Ne anlamda sorduğunu anlamak için ona döndüm. Kaşı gözü ayrı oynarken söylemek istediğini anladım ve gözlerimi devirdim.

“Bir kez el ele tutuştuk sadece. Öyle diyeyim sana,” diye mırıldandım.

“Mal mısın kızım? Neden daha bir şey yaşamadınız?”

“Çünkü sevgili değiliz ya hani. Ondan olabilir mi?”

Azra salakmışım gibi bakıyordu bana. Bu konularda onlar gibi rahat olamıyordum ben. Bu konular benim için çok özel şeylerdi. Ne kimseyle konuşurdum ne de herkesle yapabilirdim. Gerçekten sevmem gerekiyordu. İnanmam lazımdı. Ali Firaz’ı seviyordum ama yine de hemen yapabileceğim bir şey değildi.

“Sen biraz yakınlık göster. O da gösterir. Azıcık temastan sonra ertesi gün sevgili olursunuz merak etme” diyerek Burak’ın yanına gitmek için hızla sıradan kalktı. Aklımı Azra’nın saçma düşünceleriyle dolduracak değildim, onun mantığıyla hareket edemezdim.

Tekrar Ali Firaz’ın hesabına girip hikâyelerini açtım. Tam o anda yeni bir hikâye daha atmıştı: Yine ablamlarla. Düşünmeden mesaj atmaya karar verdim.

Cemre: Benimle bile bu kadar hikâye paylaşmadın. Kışkandım.

Ablamı kışkanmış mıydım?

Anında görüldü olması içimi rahatlatmıştı. Dudaklarımı kemirerek ne yazacağını bekledim. Bana bir fotoğraf göndermişti. Heyecanla fotoğrafı açtığımda hareket çeken ablamla karşılaştım. Sinirlenmişim.

Cemre: Mesajlarımızın özel olduğunu zannediyordum.

Ali Firaz: Sadece mesajlarımız değil, sen de özelsin. Bunu anlaman için o fotoğrafı çektim. Ablanla aranızdaki farkı görebilmen için.

Cemre: Ben okuyarak anlıyorum. Bir de yazılı anlatsana.

Ali Firaz: Ablan ortaokuldan tanıdığım bir arkadaşım. Sense çocukluğundan beri bana âşık olduğunu bildiğim kızsın. Ve sanırım senin yoluna giriyorum ben de.

Kalbim, ses ver... Orada mısın? Ali Firaz üstü kapalı aşkını mı itiraf etti şimdi bana? Benim yoluma giriyor, yani aşk yoluna girdiğini söylüyor, öyle mi?

Aptal gibi sırtıtmaya başlamıştım yine.

Ali Firaz: Şu an deli gibi sırtıyorsun, değil mi?

Cemre: Beni nasıl bu kadar kolay çözebildin?

Ali Firaz: Bu bir sır. Söylemem. Ama akşam benimle buluşursan belki söylerim. Ne dersin?

Akşam mı? Babam evdeyken bunu nasıl yapacaktım? Tabii ki yapamazdım. Ama çıkmak istiyordum. Kalbim heyecandan deli gibi atıyordu ve onu görmek için yanıp tutuşuyordum.

“Ne oldu?” diye sordu Azra, yan tarafımdaki sıradan bana dönerek. Yüz ifadem her zaman beni ele verirdi. İyi bir şey mi kötü mü emin değildim ama ben böyleydım işte.

“Ali Firaz, akşam buluşalım mı, diyor. Babam asla akşam çıkmama izin vermez,” dedim. Azra yanıma oturduğunda nasıl bir çare bulacağımızı düşündük.

“Ablamla çıksam dışarıya? Babam o zaman bir şey demez. Okul ödeviyle alakalı bir şey var ve ablamla gideceğim, diyeyim.”

“Emine abla kabul eder mi ki?” diye sordu Azra kaşlarını çatarak. Ablamın bana iyilik yapmaktan kaçındığını bildiği için böyle demesi normaldi.

Aklıma gelen fikirle Azra’ya döndüm. “Ablam şu an Ali Firaz ile. Ona söyleyeyim ablamı ikna etsin.”

“Yaz bakalım ne diyecek,” diyerek telefonumu işaret etti. Ben Ali Firaz’a mesaj atarken Azra da bir yandan konuşuyordu.

“Ablanın Ali Firaz’la bu kadar yakın olması mantıklı değil. Dikkat et de *Yaprak Dökümü* dizisine dönmeyin.”

“O diziyi izlemedim. Ama ablam benim Ali Firaz’ı ne kadar sevdiğimi biliyor. Hem ben onun kardeşiyim. Yapmaz,” diyerek ablamı savundum ve Firaz’a mesajı gönderdim.

Cemre: *Ablam hâlâ yanındaysa onu akşam benimle çıkmak için ikna eder misin? Babamdan anca bu şekilde izin alabilirim.*

Ali Firaz: *O iş de bende güzellik.*

“Güzellik”. Ali Firaz bana güzellik demişti. Yine aptal aptal sırtıyıyordum. Sakın bana salak demeyin, çünkü unutmayın ki daha on dört yaşındaydım ve çocukluk aşkımla yaşıyordum bunları. Gerçi hiçbir zaman uslanmadım ve değişmedim ama olsun.

Ben salak değildim.

Sadece sevgiye ve ilgiye açtım.

Sevgisiz bir evde şiddetin gölgesinde büyüyünce, gördüğün en ufak bir sevgi kırıntısı dahi fazla gelirdi sana. Birini sevince delicesine bağlanıp hayatının merkezine onu koyardın. O, senden gitmek istediğinde ise sevgiyi kaybetme korkusuyla gitmemesi için her şeyi yapardın. Ya da sevdiğin birinden beklediğin ilgiyi göremeyince fazla üzülürdün, çünkü zaten aileden alamadığın o ilgiyi dışarıdaki de vermeyince, kendini asla buna layık değilmişsin gibi hissederdin.

İşte bunlar yaşadığım duygulardı. Hâlâ salak diyeceksiniz, buyurun devam edin. İleride daha çok salaklıklar yapacağım. Şimdilik

Ali Firaz ile devam edelim. Ne de olsa bu salaklıklarımın temelini o attı.

İlk defa akşam dışarı çıkacağımız buluşmada kim bizimle gelecekti? Evet, ablam. Kız kardeşini tek bırakmama içgüdüleriyle bizimle birlikte çıkmıştı. Ben, ablam ve Ali Firaz bir kafede oturup sohbet ediyorken, kendimi flört ettiğim çocukla birlikte değilmişim de bir arkadaş ortamındaymışım gibi hissediyordum. Ne yapacağımı da bilemiyordum. Belki Azra bilir diye ona mesaj attım.

Cemre: Kanka, ablam ve Ali Firaz ile aynı masada oturup sohbet ediyoruz. Bu bir randevu mu arkadaş buluşması mı?

Azra: Aşko bunu ciddili mi soruyorsun yoksa dalga mı geçiyorsun?

Cemre: Ne bileyim oğlum. Benim de kafam yandı. Ablam, kardeşimi akşam vakti bir erkekle tek bırakmam, diyerek geldi işte.

Azra: Sen bu çocukla tek kalmak istiyor musun?

Cemre: Evet.

Azra: İlk öpücüğünü almaya hazır mısın?

İlk öpücük mü? Dudaklarımız birbirine mi değecekti yani? Nasıl hissedeceğimi bilmiyordum ama bunun için de heyecanlıydım. Biraz da korkuyordum tabii.

Cemre: Bilmiyorum.

Azra: O zaman bil. O iş bende.

Cemre: Ne yapacaksın Azra?

Cevap vermedi. Yazsam da cevap vermeyeceğini biliyordum. Kafasında neler döndüğünü bilmiyordum ama kokusu illaki ortaya çıkardı.

“Dinlediğin müzikler fazla yorucu değil mi?”

Ali Firaz’ın gülen sesiyle tekrar muhabbete döndüm. Ablam ile müzik hakkında konuşuyorlardı. Uzun zaman sonra ablamın ilk defa gülümsediğini görmüştüm ve bu tuhafıma gitmişti. Bir

yandan da güzeldi. Ablamın gülümsemesi gerçekten de güzeldi. Onun adına mutlu olmuştum.

“Selam!” Azra kafenin kapısından girerken, bu kadar hızlı gelmiş olmasına şaşkındım. Ayağa kalkıp ona sarılırken kulağına, “Bu ne hız?” diye fısıldadım.

“Burak’la ilerideki kafedeydik zaten kanka,” diye cevap verdi. Ayrıldığımızda onu Ali Firaz’la tanıştırdım ve masaya birlikte oturduk.

Dörtlü olarak sohbetimize devam ederken zaman akıp gidiyor ve eve gitme saatimiz yaklaşıyordu. Ben hâlâ Ali Firaz’la tek kalabilme şansını elde edememiştım.

“Emine Abla, senden bir şey rica edebilir miyim?” dedi Azra ablama dönerek. Ablam kendisine Emine denilmesinden hoşlanmıyordu ve Azra’nın bunu bilerek yaptığından adım kadar emindim.

“Söyle Azra,” dedi ablam rahatsızlığını gizlemeyerek.

“Burak beni evime bırakacaktı ama burada fazla oyalandığım için muhtemelen bana kızgındır. Sen de benimle gelsen olur mu? Yanımda biri varken daha az kızar.”

“Onun yerine çocuğu bırakmaya ne dersin?” dedi ablam imalı bir sırıtmayla.

“Neden bırakayım canım?”

“İnsan, korktuğu biriyle birlikte olmamalı çünkü.”

“Burak’tan korkuyorum demedim.”

“Ama yanında olmamı istiyorsun. Demek ki onunla tek kalmaya korkuyorsun.”

Tüm gözler Azra’ya dönerken o ise ne diyeceğini bilememiştı. Aslında korkmuyordu, asıl niyeti beni Ali Firaz’la baş başa bırakmaktı ve bu yüzden böyle bir bahane uydurmuştu. Fakat şimdi de hiç beklemediği şekilde zor durumda kalmıştı. Arkadaşıma bunu yapamazdım, o yüzden derin bir nefes alıp sorumluluğu üstlendim.

“Ben Ali Firaz ile tek kalabileyim diye şu an oyun yapıyor. Burak’tan korktuğu falan yok,” dedim. Açık sözlülüğüm karşısında herkes şaşkınca bana bakarken ablam neye uğradığını şaşırmişti. Azra göz kırpıp ayağa kalkarken ablamı da kaldırdı.

“Mesajı aldığımıza göre hadi gidelim ablacığım,” dedi Azra. Ablamın bir şey demesine fırsat vermeden kolundan çekiştirerek kafenin kapısına doğru yürüdü. Ali Firaz gülerek arkalarından bakıyordu, sonra bana döndü.

“Duygularını açıkça dile getirmen çok güzeldi.”

“Daha erken yapmam lazımdı,” dedim gülümseyerek.

“Kız kardeşini korumak için gelen bir ablaya ben bir şey diyemezdim.”

“Biliyorum. Ama ablam adına mutluyum. Uzun zamandan sonra ilk defa bu kadar güldüğünü gördüm.”

“Ablanı seviyorsun, değil mi?”

“Evet. Başına kötü bir şey gelmesini istemem,” dedim anında. Ali Firaz ise dalgınca kahvesine bakıyordu. Kafasında neler döndüğünü merak ediyordum. Bunu çözebilmek için onunla biraz daha sohbet etmem gerekiyordu belli ki.

Zaman akıp giderken birbirimizi daha iyi tanımaya başlamış, hatta eğlenmiş ve iyi anlamıştık.

Birlikte arabaya doğru yürürken hâlâ gülüyorduk. “Ferit diye bir çocuk vardı hatırlıyor musun? Sana âşıktı,” dedi Ali Firaz benim için kapıyı açarken. Arabaya binerken ismi hatırlamaya çalışıyordum. İnanır mısınız bilmem, o zamana kadar Ferit bir kez bile aklıma gelmemişti. Unutalı çok olmuştu. Hatta o an uzun uzun düşünüp kim olduğunu çıkarmaya çalışmıştım.

Birkaç saniye sonra, “Ha, şu kedisi olan çocuk. Tamam şimdi hatırladım. Valla ya peşimi bir türlü bırakmıyordu. Neyse ki taşındık da kurtuldum,” dedim.

Ali Firaz arabayı çalıştırmak için anahtarı çevirirken dönüp bana baktı. “Ferit iyi çocuk ya. Hâlâ aynı sitedeyiz. Sabahları okula giderken görüyorum onu.”

“Allah sahibine bağışlasın, ne diyeyim.” Omzumu silkip ona döndüm. Cesaretimi toplayıp derin bir nefes aldım ve, “Seni de bana,” dedim. Kalbim deli gibi atarken nasıl bir tepki vereceğini merak ediyordum. Gözlerini bana çevirdi ve sırtarak önüne döndü. Bir cevap vermesini beklemiştim. Bazı şeyleri onun ağzından duymaya ihtiyacım vardı.

“Bağışlar mı?” diye mırıldandım.

Dönüp tekrar bir bakış daha attıktan sonra, “Seni bana bağışladı mı?” diye sordu.

“Bunu üçüncü sınıftayken yaptı,” dediğimde gülmüştü. Ama yine de cevap vermemiş ve önüne dönüp müzik açmıştı. Fakat o an salak ben, bunu bir cevap gibi algılayıp mutlu olmuşum.

Evin sokağına girdiğimizde Ali Firaz arabayı köşeye çekip durdurdu. Gözlerini üzerime diktiğinde ne yapacağımı bilemedim.

Öpecek miydi beni?

Bana doğru eğildiğinde niyetini anlamıştım. Kalbim hızla çarpmaya başlamıştı ve heyecan hissim giderek korkuya dönüşüyordu. Dudakları neredeyse benimkine değecekken son anda başımı çevirdim ve dudakları yanağıma değdi. Sesli bir şekilde nefes verişini duydum.

“Görüşürüz,” diye mırıldandım.

Hayal kırıklığıyla geri çekildi. “Görüşürüz,” derken zoraki bir gülümseme yayıldı dudaklarına.

Kapıyı açıp hızla arabadan çıktım ve arkama bakmadan yürümeye başladım. Ablam evin önünde beni bekliyordu.

“Nerede kaldın?” diye sordu beni görünce.

“Geldim. Bir şey mi oldu?”

“Yok. Ali Firaz gitti mi?”

“Evet. Sokağın başında bıraktı beni.”

“İyi. Hadi eve girelim.” Ablam suratsızca eve doğru ilerlerken ne olduğunu anlayamamıştım. Az önce kahkahalarla gülen kız gitmiş, yerine eski suratsız kız gelmişti. Bunu dert etmek istemedim çünkü o an kendimi Ali Firaz’ı düşünmeye kaptırmıştım.

Eve geldiğimizde annem bizi hemen odalarımıza göndermişti çünkü babamın keyfi yoktu. Bir şeylere sinirliydi ve annem hıncını bizden çıkarmasını istemiyordu. Ben de bunu istemediğimden direkt odama geçmiştim. Ali Firaz’la geçirdiğim vakitleri düşünerek gülümserken tam bir aptaldım. Şu an, o zamanları düşününce ne kadar salak olduğumu daha iyi anlıyordum. Ama bazen de diyordum ki küçüktüm. Yaşım küçüktü ve sevmek nasıl bir şeydi merak ediyordum.

O gece babamla ablam şiddetli bir kavgaya tutuşmuşlardı. Ablam babama huy olarak gerçekten de çok benziyordu. Kuyruğunu her zaman dik tutar ve kimseye boyun eğmezdi. Babam kendisine diklenilmesinden hoşlanmazdı. Onun huyuna gidersen her şey yolunda giderdi ama ablam bunu hiç yapmazdı. O gün de yapmadı. Ablamı döverken bir şey yapamıyordum. Aslında ablama kızıyordum. Susup cevap vermese bunlar olmayacaktı. Ama kendinden asla ödün vermiyordu. Annem, ablamı babamın elinden zor kurtarmıştı.

“Emine çık evden!” diye bağırıyordu annem. Ablam koşarak evden çıkarken annem babamı sakinleştirmeye çalışıyordu. Bana da odama kaçıp kulaklık takarak seslerden uzaklaşmak kalmıştı. Ablamın amcama gittiğini biliyordum çünkü her zaman öyle olurdu. İyi olup olmadığını soran bir mesaj attım. Elbette cevap alamadım. Hiçbir zaman alamazdım. Ben de kafamı dağıtmak için Ali Firaz’a yazmaya karar vermiştim.

Cemre: *Bugün için tekrar teşekkür ederim. Çok güzel vakit geçirdim.*

Heyecanla cevap vermesini beklemiştim ama o da cevap vermemişti. Belki de bütün gece durmadan telefonuma bakıp cevap bekledim, ama o cevap gelmedi.

Evin kapısının kapanma sesiyle ablamın geldiğini anlayarak sessizce odamdan çıktım. Kapının önünde aptal gibi sırtıyordu.

“Ne yapıyorsun orada?” dediğimde olduğu yerde zıpladı.

“Ödümü kopardın aptal,” dedi.

“Hayırdır, amcam sana hediye falan mı aldı? Ne bu neşe?”

“Yok bir şey,” diyerek tersledi. Odasına giderken peşi sıra onu takip ettim.

“İyi misin?” diye sordum odasına girerken.

“Evet.”

Üzerini çıkarırken yaralarına baktım. Hepsine pansuman yapılmış ve yara bandı takılmıştı. Bu ilk defa olan bir şeydi çünkü ablam yaralarını amcama asla göstermezdi.

“Hayırdır. Amcam yaralarına pansuman mı yaptı?”

“Ne saçmalıyorsun be?” dediğinde gözlerimle yara bantlarını işaret ettim. O ise sessiz kaldı.

“Yorgunum. Çık odamdan.”

“Tamam ama önce bir şey soracağım.”

“Üff hadi, sor ve çık,” diye tersledi.

“Ali Firaz’a mesaj attım ama saatler geçmesine rağmen dönmedi. Sence neden?” Merakla ablamın gözlerinin içine baktığım o anı dün gibi hatırlıyorum. Ablamın gözlerini kırıştırmasını, yutkunmasını, afallamasını ve cevap veremeden öylece kalmasını. O an sadece saf saf bakmıştım. Karşılığında ise ablamın azarlamasını çekmiş ve odama gönderilmiştim. O gün anlam verememiştim. Ondan sonraki günlere de hiç anlam verememiştim çünkü ablama âşık olan adam benimle vakit geçirmeye devam ediyordu. Benimle

konuşuyor, buluşuyor ve gülüyordu. Sohbet biraz ilerledikten sonra da öpmeye çalışıyordu. Ama ben kendimi kastığım için yapamıyordum bir türlü. Hep geri çekiliyordum. Bu da onu sinirlendiriyordu. O an bile kendimi suçlu hissediyordum.

Bir gün ona sürpriz yapmak istedim. Evine gitmiştim. Daha doğrusu eski sitemize gitmiştim. İçeriye girdiğimde eski anılar gözümün önünde canlanıvermişti. Parkta oynadığım zamanlar, annemle çardakta oturup yemek yediğim günler, sabahın köründe ekmek almak için evden çıktığım o sabahlar... O zamanları özlediğimi fark etmiştim.

Ben bunları düşünürken gözüme biri takıldı. Çok tanıdık geliyor ama bir türlü kim olduğunu çözemiyordum. Upuzun boylu, kumral saçlı ve yeşil gözlüydü.

Kim bu çocuk ya, diye düşünürken biri, "Ferit!" diye seslenmişti.

"Ferit mi?" dedim gülerek. O kadar büyümüş ve değişmişti ki asla tanıyamamıştım onu. Çocukkenki pısırık halinden eser kalmamıştı. Şaşırarak yürümeye devam ettim. Ali Firaz'ı sitenin çardaklarından birinde otururken bulmuştum.

"Ali Firaz!" diye seslenerek hızlıca yanına gittiğimde telefonunu hemen kapatıp şaşkınlıkla bana bakmıştı.

"Cemre? Senin ne işin var burada?" diye sordu. Ona sarıldığımda da karşılık vermemişti bana.

"Seni özledim. Sürpriz yapmak istemiştim..."

"Niye böyle saçma şeyler yapıyorsun?"

"Sürpriz yapmam mı saçma?"

"Evet."

"Seni özledim ama. Mutlu olmadın mı?" Sesim fazla üzgün çıkmış olacak ki bu halime üzülüp sinirini bir kenara bırakmıştı.

“Yok... Ondan değil. Belki müsait olmayacaktım. O zaman ne yapacaktın?”

“Seni beklerdim. Ne var ki bunda?”

“Bekleme. Niye bekliyorsun?” Yine durup dururken kızılıyordu. Belki de sürprizlerden hoşlanmıyordur, diye düşünerek bunu dert etmedim.

Birden gök gürleyip yağmur yağmaya başladığında tarifsiz bir mutluluk hissettim içimde. Hani filmlerde izlerdik ya... Kızla erkek yağmurda dans eder, birbirlerine gülümser... Onunla bunu yaşayacağıma inandım. Bu salak düşünceyle yerimden kalkıp onu da kaldırmaya çalıştım.

“Ne yapıyorsun?”

“Hadi kalk, dans edelim! Çok güzel yağmur yağıyor.”

“İstemiyorum,” diyerek elini çekti.

“Hadi, oturup ne yapacağız? Bak yağmur ne kadar güzel yağıyor.”

“Islanmak istemiyorum,” diyerek çardakta oturmaya devam etti. Onu umursamadan çardaktan çıkıp yağmurun altında kendi etrafımda dönmeye ve ıslanmaya başladım. Çok güzeldi. Huzur doluydu. İçimdeki karamsarlık yağmurla birlikte akıp gidiyordu sanki üzerimden.

“Hadi Ali Firaz! Sen de seveceksin!” diye bağırdım.

“Kızım sen delisin,” dedi bana. Yanıma gelmek yerine orada oturup bana bakmaya devam etti. Gözlerinde gerçekten deli olduğumu ima eden bakışlar vardı. Oysa gelip ıslansa ve bunun tadına varsa ne demek istediğimi anlayacaktı.

Koşarak çardağa döndüm ve elini tuttum.

“İpislaksın. Dokunayım deme sakın,” diyerek hızla elini çekti.

“Gel hadi lütfen, bak çok seveceksin,” diye ısrar ettim. O direndikçe ben daha çok ısrar ediyordum.

“Hadi ama!” diyerek ısrarına devam ettim. İşte o an olanlar oldu. Ali Firaz birden yerinden kalkıp beni ittirdi. Çardağın kolonlarından birine çarpıp yere yapıştım. Gözümde hissettiğim acı canımı çok yakıyordu.

“Yaptığını beğendin mi?” diye bağırdı bana. “Şimdi Ali Firaz beni dövdü olacak! Görünen o tabii.”

“Yok. Beni dövmedin tabii ki,” diye mırıldandım.

“Dövmedim elbette! Sen aptal gibi ıslanalım diye ısrar etmeseydin bunlar olmayacaktı!”

“Haklısın,” derken bile canım acıyordu. O kadar haksızdı ki ben yine de onu haklı görüyordum. Yağmurda ıslanmak istemenin karşılığı bu olmamalıydı. Kazara oldu, kabul ediyorum. Yanıma gelip nasıl olduğumu sorup özür dilese her şey çözülecekti ama o beni manipüle edip kendini aklamaya çalışıyordu. Ben de salak gibi ona kanıyordum.

“Sorun yok. Gerçekten,” dedim düştüğüm yerden kalkarak. Oysa sorun vardı. Sol gözüm neredeyse görmüyordu. Ali Firaz ise öylece bana bakıyordu, yerden kalkmama bile yardım etmemişti.

“Sikerim böyle işi ya!” diyerek beni orada bırakıp gitti. Arkasına bile bakmadan gitti. Yağmurda saatlerce ıslandım. Gözümün acısıyla öylece orada bekledim ve kendimi suçladım. Kendime vurdum. Onu zorladığım için böyle olduğunu söyleyerek kendime yükledim.

Eve geldiğimde elbette herkes gözümü sordu. Kimseye gerçeği söyleyemedim. Aptal gibi yağmurda kayıp düştüğüm yalanını uydurdum. Annem telaşla beni hastaneye götürdüğünde, gecenin bir vakti keyfini bozduğum için azar işitmiştim babamdan.

O günden sonra Ali Firaz’a ulaşamadım. Defalarca özür diledim ama cevap vermedi. Okuluna gittim, beni görmezden geldi. En sonunda dayanamayıp ablamı yanına gönderdim. Belki onunla konuşursa beni anlar diye düşünmüştüm.

Öyle de oldu.

O gece Ali Firaz beni aramıştı ama o kadar sinirliydi ki yan yana olsaydık muhtemelen döverdi.

“Ablana ne anlattın sen?” diye kükremişti telefonda.

“Hiçbir şey.”

“Ne dedin? Ali Firaz beni dövdü mü dedin?”

“Demedim öyle bir şey,” derken sesim incelmışti. Ağlamak üzereydim.

“Ben sana vurmadım Cemre! Sen beni sinirlendirdin. Sana yapma dedim ama yaptın!”

“Evet, haklısın. Senin bir suçun yok.”

“Bir daha ablanı böyle bir şey için rahatsız etme!” diyerek telefonu suratıma kapattı. Hiçbir şey anlamamıştım. Merakla ablamın odasına daldım. Telefonundan kendi fotoğrafını çekiyor, gülümsüyordu.

Ablam gülümsüyordu! Bunu sonraya bıraktım ve asıl olaya döndüm.

“Sen Ali Firaz’a ne dedin?”

“Ne bağıırıyorsun ya?”

“Ona ne dedin de böyle kükredi bana?” diye bağırmaya devam ettim sinirle.

“Ben bir şey demedim ya. Rahat bırak kızım beni. Çık odamdan!” Kolumdan ittirerek beni odasından çıkardı.

Bizim Ali Firaz ile kopuşumuz o zaman başlamıştı. Kopuş demeyelim de asla var olmadığımızın ortaya çıkışı diyelim. O günden sonra onunla bir daha irtibata geçmemiştik. Sadece bir keresinde benden özür dileyen bir mesaj atmıştı. Ayrılmış mıydık yoksa birlikte miydik belli değildi. O özür mesajının benim için büyük bir anlamı vardı. Her gün aptal gibi beklemeye başladım.

Annem ölene kadar.

O zaman destek olmasını beklemiştim fakat yine tek bir mesaj atmıştı.

“Başın sağ olsun.”

Sadece bu. Başka hiçbir şey söylememişti. Ablam evimizi terk ettiğinde de yoktu. Canım her acıdığında kendimi ona mesaj atarken buluyordum. Bazen o mesajlara görüldü atıyor bazen hiç görmüyordu.

Ve zaman böyle akıp gitti.

Annemin gidişinin üzerinden aylar geçmişti. Onun hasretiyle yanıyordum. Babamla baş başa kaldığım ev, benim için bir cehennemden farksızdı. Ölecek gibi hissediyordum ama ölemiyordum.

Bir gün annemi anmak, onunla geçirdiğimiz güzel vakitleri hatırlamak için eski sitemize gittim. O gün de yağmur yağıyordu ve ben yine tüm duygularımdan arınmış gibi hissediyordum. O arınma duygusunun ortasında asla görmek istemeyeceğim bir manzara karşıladı beni:

Ablam ve Ali Firaz yağmurun altında öpüşüyorlardı.

Ali Firaz'ın beni ittiği o çardağın hemen yanında, yağmurda ıslanıyorlardı.

O an kalbim durdu sanki. Gülüyor, birbirlerine aşkla bakıyorlardı. Onların mutluluktan parlayan yüzlerini izlerken, içimde fırtınalar koptu. Ve sonra... Ben de güldüm, acı dolu bir kahkahaydı benimkisi. Kahkaham iki deli âşığı birbirinden ayırırken bana şaşkınca bakakalmışlardı.

“Cemre,” dedi Ali Firaz tedirginlikle. Ablam ise büyük bir zafer kazanmış gibi bakıyordu bana.

“Ne demiştim ben sana Cemre?” dedi ablam keyifle. “Seni kimse sevmeyecek. Sevdığını zannettiğin Ali Firaz bile seni sevmiyor.”

“Mine, ne yapıyorsun?” Ali Firaz onu susturmaya çalışırken ben yaşadığım acıyı düşünüyordum. Aslında ablamın sözleri değildi beni acıtan. Aynı yerde, yine böyle yağmurlu bir günde ben

Ali Firaz'a yağmurda ıslanmak için ısrar ettiğimde beni itip canımı acıtırken, şimdi ablamla aynı yağmurun altında mutlulukla öpüşmesiydi.

Birini ne kadar sevdiğinin anlamı yoktu. Ya da sevgini göstermenin, değer vermenin. Gösterilen ilgi ve çaba, sevmediğin bir insandan geldiği zaman asla değeri olmuyordu. Ama sevdiğin biri sana minik bir şey yapsa sanki dünyaları vermiş gibi hissediyordun. Bu kıymetsizlik miydi yoksa başka bir şey mi bilmiyorum. Daha önce hiç sevilmediğim için sevdiğim birinden ilgi gelince nasıl bir histe oluyorsun anlamıyordum.

"Hep ablamdı, değil mi?" diye sordum Ali Firaz'a bakarak. Ablamı ve şen kahkahasını görmüyordum bile. O, annesinin katiline olan nefretini kustuğunu zannediyordu. O an karşısında kardeşi yoktu.

"Neden peki?" dedim ağlarken. "Ablamı severken neden benimle olmak istedin?"

"Başta sendin," dedi. Ablamın bakışları üzerine sabitlendi, öfke bedenini ele geçirmiş gibiydi. Ona bakmazken bile bunu hissedebiliyordum.

"Seni ilk gördüğüm an aklımdan geçen şey 'güzel kızmış' oldu. Merak ettim seni..."

"Güzel kız," diye tekrarladım. Beni değil, görünen bu bedenin nasıl bir şey olduğunu merak etmişti. Alamayınca da asıl ilgisini çeken, kalbini gerçekten merak ettiği kişiye dönmüştü.

Gülerek arkamı döndüm. Son gördüğüm şey, ablamın ona öfkeyle hesap sormasıydı. Ama artık hiçbir önemi yoktu. Canım yanıyordu. Kalbim acıyordu. Nefes alamıyordum. Ama geçecekti, biliyordum.

"Geçecek, Cemre. Bu acı da geçecek."

Derin bir nefes alarak ilerledim. Nereye gideceğimi bilemeden öylesine yürüdüm. Yağmur durmuştu ama ben hâlâ yürüyordum. Ta ki bir kediye takılana kadar.

“Kedi! Git! Korkuttun beni!” diye bağırdım. Kalbim ağzıma gelirken ağlamam bile kesilmişti.

“Kediye niye vuruyorsun kızım?” Duyduğum sesle başımı kaldırdım. Ferit karşımdaydı. Bu sefer onu rahat bir şekilde tanımıştım. Şaşkınca ona baktım. Yüzündeki tatlı gülümseme ile eğilip kedinin başını okşadı.

“Vurmuyordum,” diye kekeledim. “Sadece korkmuştum.”

“Kedilerden korkulur mu ya?” dedi Ferit gülümseyerek. Gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmıştı, samimi ve sıcaktı. Gözlerimin içine bakarken beni hatırlar mı diye bekledim ama hatırlamamıştı. Kediye sevip yanımdan uzaklaştı. Arkasından bakarken Ölü Gelin filmindeki bir cümle aklıma geldi.

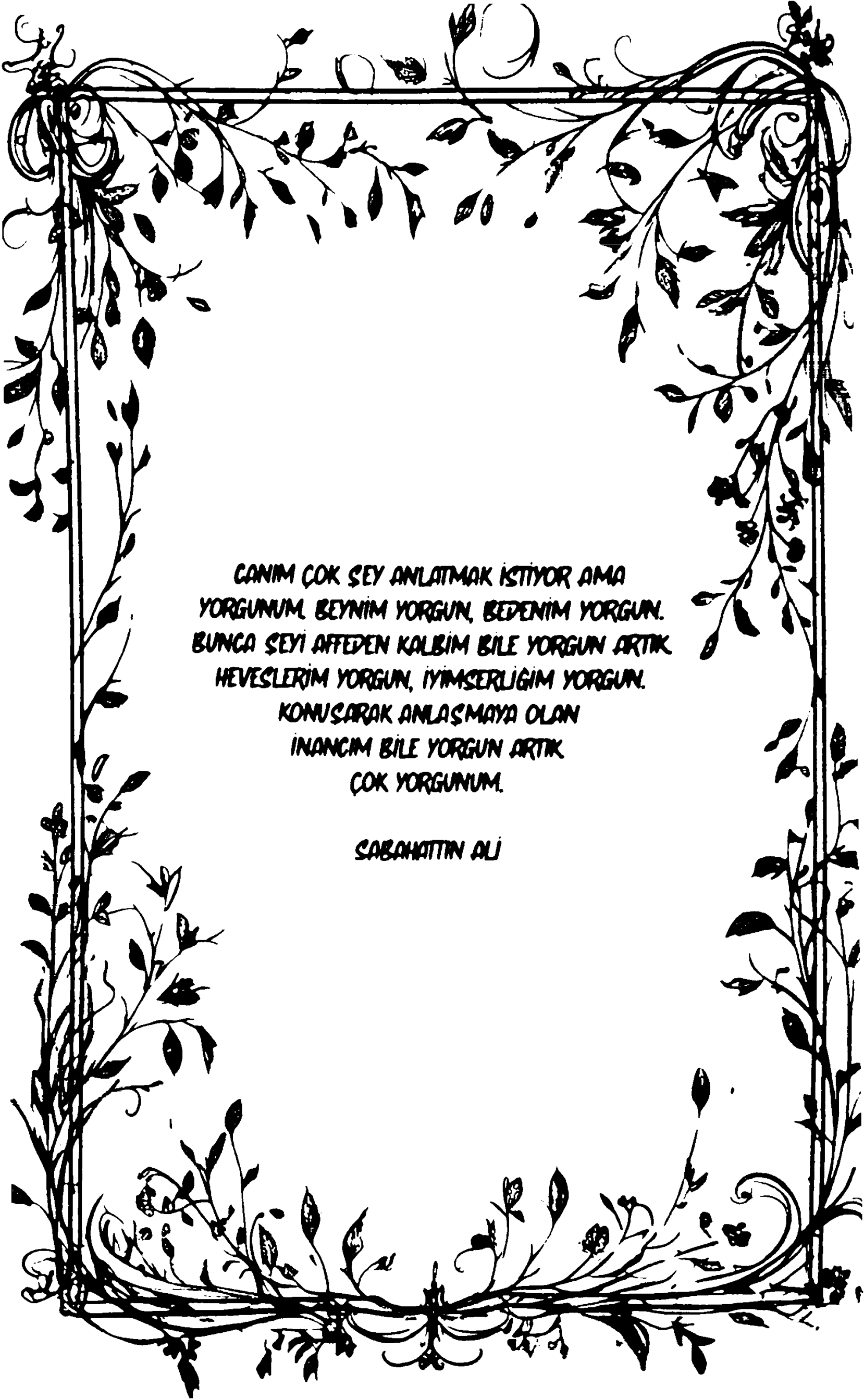
“Bir kez duran bir kalp bir daha kırılabilir mi?”

Kendime bunu söylemiştim. Kalbim, ablam ve Ali Firaz’ı görünce durmuştu ve bir daha kırılmayacaktı çünkü artık atmıyordu.

@ayisigikitap

FERİT

CANIM ÇOK ŞEY ANLATMAK İSTİYOR AMA
YORGUNUM. BEYNİM YORGUN, BEDENİM YORGUN.
BUNCA ŞEYİ AFTEDEN KALBİM BİLE YORGUN ARTIK
HEVESLERİM YORGUN, İYİMŞERLİĞİM YORGUN.
KONUSARAK ANLAŞMAYA OLAN
İNANCIM BİLE YORGUN ARTIK
ÇOK YORGUNUM.

SABAHATTİN ALİ

Ferit.

Onu hatırlıyorsunuz, değil mi? Zamanında peşimden koşan ve hırçın bir kedisi olan çocuk.

Evet, Ali Firaz ve ablamın o akşam içimde yarattığı yıkımın ardından tekrar karşıma çıkan bu çocuk, benim için can simidiydi. Aslında buna bir anda karar vermemiştim. O gece eve gittiğimde babamla büyük bir kavgaya tutuşmuştuk ve vücudumda bıraktığı morlukların acısıyla kıvranarak zar zor uyumuştum. Babamın bağırışları duvarlarda yankılanırken ben, hayatımın nasıl bir yola gireceğini düşünüyordum.

Ömür boyu böyle bir hayat mı sürecektim?

Eğer bunları düşünmeye devam edersem canımın daha çok yacacağını biliyordum. O yüzden bir şekilde kafamı dağıtmam lazımdı. Bunun için başvurduğum ilk şey elbette Ferit değildi. Önce bir hobi edinmeye karar verdim. Kendime bin parçadan oluşan bir yapboz alıp onunla oyalanmaya başladım. Başlarda o kadar zordu ki sinirden delirecek gibi oluyordum. Ama yine de devam ettim, çünkü babam eve geldiğinde odama kapanıyordum ve bu benim için bir kaçış yolu oluyordu. Bu elbette sorunlarımı sadece belli bir zaman aralığında görmezden gelmemi sağlıyordu, yoksa onların bir yere gittikleri yoktu, hâlâ oldukları yerden bana sırtıyorlardı.

Bir yandan da okula devam ediyordum. Ama eskisi gibi değildim. Artık arkadaşlarımla konuşmuyordum, hepsine karşı mesafeliydim. Sanırım en büyük kazığı ablamdan yediğim için ister istemez herkesten kaçıyordum. Bir tek Azra ile vakit geçiriyordum. O da tabii ki Burak ile sevgili olup Selim'e karşı bir şeyler hissetmeye kaldığı yerden devam ediyordu.

Yine bir gün bahçedeki çardaklarda oturmuş sohbet ediyorduk. Azra'nın gözü basketbol oynayan Selim'deyken telefonunun ekranında Burak'ın fotoğrafı vardı.

“Bir kalbe iki erkek fazla gelmiyor mu? Bir tanesi canıma okuduğu için ben kendime bir türlü gelemiyorum da,” dedim.

“Kanka ablanla olduğu için böyle hissediyorsun. Ayrıca sana zamanında demiştim. Ablanla Ali Firaz arasında bir şey var demiştim ama beni dinlemedin.”

Doğru, demişti. Onu, tek çocuk olduğu için ablamı kıskanmakla suçlamıştım. Bir kardeş bir kardeşe bunu yapmazdı. En azından ablamla bağımın öyle olduğunu zannediyordum.

“Haklı çıktın. Mutlu musun?” derken somurtuyordum.

“Senin mutsuzluğun beni mutlu etmez kanka.” O an gülümsemiştim fakat kalbime işlememişti bu gülümseme. Ablam ihanet ettiyse herkes bana ihanet edebilirdi.

“Sen şimdi Selim'i mi seviyorsun yoksa Burak'ı mı?” diye sordum. Onun hayatını dinlersem kendi hayatımdan uzaklaşabileceğimi düşündüm.

“Selim'i duygusal tarafım seviyor ama mantıklı tarafım Burak diyor.”

“Aşkta taraf mı olur?”

“Olur kanka ve mantıklı tarafımı dinlemeye devam ediyorum çünkü o haklı.”

“Neden?” diye sordum merakla. Bana *salak* der gibi bakıyordu.

“Kanka, Selim ve Burak'ı kıyaslar mısın lütfen?” dedi gözlerini devirerek. İkisinin özelliklerini sıralayarak sözde farkı göstermeye çalıştı.

“Selim Yenikent'te kirada kalıyor. Burada burslu okuyor. Otobüsle gidip geliyor. Yıllarca çalışsa anca bir dairesi ve düşük bir

arabası olur. Ama Burak Yenişehir'de yaşıyor. Villada yaşıyor ve BMW'si var. Yalıda oturma ihtimali yüksek."

Azra aralarındaki maddi farkı sıralarken onu sessizce dinledim. Onu yargılamıyordum. Aslında geleceği hakkında mantıklı olanı yapmaya çalışıyordu. Bir yaşam tarzı vardı ve buna uyan kişiyle gelecek kurmayı planlıyordu. Aşk karın doyurmuyordu. Hele ki bir erkek için kendini yıpratmanın hiçbir anlamı yoktu. Hayatıma giren onca erkekten sonra söylüyorum bunu size. Önemli olan sizsiniz. Kendinizi aşk için ne yıpratın ne de harcayın, çünkü sizin aşkınız bir kıymeti yok.

Mesela, konuya doğrudan bağlı değil ama bunu anlatmam gerek. Çünkü ilerleyen zamanlarda göreceksiniz ki Selim ile kanka olacağız. O zamanlar Selim'in Ela adında güzel bir sevgilisi olacak ve Ela tarafından aldatılacaktı. Bu durum Selim'in hep zoruna gidecekti.

"Sen de Ela'yı aldattın kanka," dediğimde bile saçma bir şey söylemişim gibi bakacaktı.

"Ben bedenen aldattım kanka. Hiçbirine karşı duygum yoktu ama o gitti bir başkasına 'Seni seviyorum,' dedi," demişti.

"Eee? Ne alaka? İkisi de aldatma oğlum."

"Kanka siz kadınlar duygusal düşünüyorsunuz. Bizimki öyle değil ki. Ben diğer kızlarla birlikte olurken duygusal bir şey hissetmiyorum. Duygularımda aldatmıyorum yani."

Selim, kendi aldatmasını son derece normal görüyordu. Bedenini başka birine vermişti, ama kalbinde Ela vardı. Ona göre, bu ihanet sayılmazdı. Ama Ela gidip bir başka adama "Seni seviyorum," dediğinde kahpe oluyordu. Erkeklerin düşünce tarzı buydu işte. Ne olursa olsun her şartta onları sevmeye devam edip bir köşede beklememizdi. Onlar başka bedenlerde kendilerince ihtiyaçlarını karşıladıktan sonra bize geleceklerdi ve bizim ilk tanıdıkları gibi kalplerinde sonsuz sevgiyle kalmamızı isteyeceklerdi.

Peki bizim kendimize olan saygımız? Bunu hak etmiyorduk. Dünyadaki bütün erkekler böyle mi diye hâlâ düşünüyorum. Tek

bir kadına sadık olup sevecek bir erkek var mı inanın bilmiyorum. Bildiğim tek bir şey vardı, o da artık birini çok sevsem bile asla göstermeyecektim. Üzerine düşmeyecektim. Bunu öğrenmek için çok şey yaşamak zorunda kaldım. Umarım siz bunun erkenden farkına varırsınız.

Neyse konumuza dönelim.

O zamanlar Azra'nın mantığına anlam veremezken şimdi onu takdir ediyordum. Bugün onun etrafında dönen bir erkekle birlikteyse bunu mantığıyla yapmıştı. Aşka yenik düşmemişti. Mantığını her zaman ön planda tutmuştu.

"Aşk önemli kanka," dediğimde bana, "Aşk sana yalı aldırıyor. Bana sokak edebiyatı yapıp, çatısı akan bir evde bile sevdiğim adamla otururum, deme. O adam o çatıyı tamir eder, üzerine gider bir başka kızı siker sonra gelir sana sımsıkı sarılarak uyur," demişti.

O zamanlar ona inanmadığım için kendime hâlâ kızgınım.

"Ne yapayım Azra? Hayatım o kadar boktan ki kafamı dağıtacak bir şeyler arıyorum. Aklıma ilk gelen de aşk oluyor."

"Aklına ilk gelenin aşk olmasının sebebi duygusal açlığından kaynaklı. Anneni kaybettin. Baban sana 'katil' diyor. Ablan evi senin yüzünden terk etti. Üstüne çocukluk aşkını elinden aldı. O çocuk sana vurduğu ellerle ablanın saçlarını okşadı."

"Bilerek yapmadı," diye savundum. O kadar salaktım.

"Şiddetin bilerek veya bilmeyerek hali olmaz. Sana bir kere kaza ile de olsa el uzattıysa o iş bitti kanka. Kendini sev kızım. Salak mısın sen? Sen değerlisin. Özelsin. Kimse sana vuramaz."

Azra saçlarını savurup Selim'i izlemeye devam ederken duygusal anlamda bu kadar güçlü olduğu için ona imrenmişim. Bir yandan da hâlâ yanımda olduğu, benimle arkadaşlık yaptığı için mutluydum.

"İyi ki benim kankamsın," dedim gülümseyerek.

"Ben hep buradayım orospu."

Güldüm. “Küfretmek zorunda mısın?”

“Sus, bu bir iltifat,” diyerek göz kırptı. Ona sıkıca sarıldım.

Bir akşam okul çıkışı eve gelmiştim. Babamın gelmesine daha çok var diye düşünürken evde yabancı bir kadın görünce şaşır-mıştım.

“Sen kimsin?” diye sordum şaşkınca.

“Babanın bir arkadaşıym tatlım,” diyerek koltuğumuza oturup rahat tavırlar takındı. Üzerinde daracık mini bir elbise vardı. Dudaklarını kırmızıya boyamış, sarı saçlarını düzleştirmişti. Aklımdan geçenleri dile getirmeye cesaret edemiyordum.

Zaten kısa bir süre sonra da babam geldi. Kadın, orada olmamı umursamadan kalkıp babamın dudaklarına yapıştı, bu görüntü karşısında midem bulanmıştı. Babama büyük bir tiksintiyle baktım.

“Paralı kadınlarını annemin yaşadığı eve mi getiriyorsun? Annemle yattığın o yatağa da yatırarak mısın bu kadını?”

“Odana geç ve sesini kes,” diye tersledi beni. Paralı kadına dönüp gülümseyerek sırtını okşadı.

“Yemek getirdim. Mutfakta. İstersen bir şeyler yiyelim.”

“Olur,” diyen kadın gülümseyerek yanımdan geçerken babama bakmaya devam ettim.

O kadına gülümsüyordu.

O kadına yemek alıyordu.

Benim günlerdir aç olmamı umursamıyordu.

Bana gülümsemedi.

“Bana da böyle davranman için para mı vermen gerekiyor?” dedim hırsla. Gözbebekleri büyürken üzerime doğru yürüdü. Korkuyla geri adım atsam da gözlerimi sinirle ona dikmeyi bırakmadım.

“Belki de ben de başka erkeklere gidip para karşılığı sevgi gösterisinde bulunmalarını istemeliyim. Babamdan gördüğümü uyguluyorum, derim.”

Suratımda patlayan tokatla başım yana savruldu. O kadar sert vurmuştu ki beynim yerinden çıkacakmış gibi zonkluyordu. Kulaklarım çınlıyor, hiçbir şey duymuyordum. Birden sertçe saçlarımdan tutup başımı kaldırdı.

“Bana bak Cemre. Beni evlat katili etme. Kes sesini ve git odana!” diyerek odama doğru ittirdi. Sonra hiçbir şey olmamış gibi o kadının yanına gitti.

Odama doğru yürürken aklımdan geçen düşüncelerin hızına yetişemiyordum. Hangi birine yetişebilirdim ki? Bu acıyı yaşama sebebimi anlayamıyordum. Gerçekten annemin katili olabilir miydim? Bundan dolayı Allah'ın bana seçtiği hayat buydu. Ablamı annesiz bırakmıştım. O an o kadar kötü bir durumdaydım ki kendimin annesiz kaldığını kabul edemiyor, söyleyemiyordum bile. O kadar kötü biri olarak görüyordum kendimi.

Odama girdiğimde her zamanki gibi yapbozuma sarılıp kafamı dağıtmaya çalıştım. Ama o kadının attığı şuh kahkahalar fazlasıyla dikkatimi dağıtıyordu. Gözüm yatağıma kaydı. Annem bu yatakta son nefesini vermişti. Babam burada, burada annemin başucunda ağlayıp ondan özürler dilemişti. Ama şimdi başka kadınlarla eğleniyor, bana vurduğu ellerle o kadınlara sevgi gösterisinde bulunuyordu.

Ali Firaz da bana vurmuş, itirme gibi görünse de vurmuştu işte. Kenara itmemişti. Gözümü kaybetmeme sebep olacak kadar sert bir şekilde ittirmişti. Bu da vurma değil miydi? Sonra da gidip ablamın saçlarını okşamıştı.

Bunu hatırlamak o an canımı çok acıttı ve orada öylece oturup aptal aptal yapbozla uğraşmak, hiçbir şey düşünmek istemedim. Sadece kafamı dağıtmak, kendimden geçmek istedim.

Bu yüzden o gece evden gizlice çıkıp Ayi'ya gittim. Azra, Burak ve diğerlerinin sürekli takıldığı bu yerde ben de pekâlâ kafamı dağıtabilirdim.

O gece akolle tanıştım. Ve Burak'ın gerçek yüzüyle.

Üzerimde mini bir etek vardı. Uzun zamandan sonra ilk defa makyaj yapmıştım. Öyle ki her gün birlikte olduğum sınıf arkadaşlarım bile beni tanımamıştı.

"Senin gözlerin orman gibi yeşilmiş meğerse," demişti çocuklardan biri. O an kaçınıcı bardağım olduğunu hatırlamadığım için bunları kimin söylediğini de hatırlamıyordum. O an sadece her şey çok güzel gelmişti. Aklımda sadece eğlenmek vardı. Gülüyor, dans ediyor ve eğleniyordum. Sarhoş olduğum için yaptığım şeylerden sorumlu da değildim.

"Kanka sarhoştum," lafının arkasına saklanabilmeyi o zamanlar öğrenmiştim. Mesela o gece Burak'ın kucığına oturmuşum ama hatırlamıyorum. Azra bunun için bana kızdığında, "Kanka sarhoştum," demiştim. Biri bana sarılarak dans etmiş ve ben, bana dokunmasına müsaade etmişim. Azra bana bunu da anlattığında, "Kanka sarhoştum," demiştim.

Yani yaptığım hiçbir şeyden sorumlu değildim, çünkü sarhoştum.

Bu düşünce hoşuma gitmişti. Aptal yapbozdan daha iyi gelmişti. O geceden sonra her gece çıkmaya başlamıştım. Birileri bir mekâna gidecekse, artık aradıkları ilk kişi ben olmuştum. O gece bir milattı. Babam her gece eve farklı bir kadın getirirken ben de her gece mekânlara gidip vakit öldürüyordum, sarhoş halimle ne yaşadığımı umursamıyordum.

Ama bir zaman sonra alkol de yetmiyordu. İlk zamanlardaki gibi hissettirmiyordu. O duyguyu yakalamak için daha çok içmem

gerekiyordu. Daha fazla. Çok fazla. Yine o gecelerden biriydi. İçmiştim ama sarhoş değildim. Sadece çakırkeyiftim. Azra, saat geç oldu diyerek gitmişti. Burak'tan başka kimse kalmamıştı tanıdığım. O da sözde beni korumak için benimle kalıyordu. Ne olduğunu tam olarak hatırlamıyordum ama bir koridorda olduğumuzu, üzerime doğru eğildiğini, çıplak bacaklarımı okşadığını çok iyi hatırlıyordum. Dudakları dudaklarıma değdiği an kendimi çekip onu itmiş, "Ne yapıyorsun ya?" diye sinirle bağırmıştım.

Burak gözlerini kısmış, alaycı bir gülümsemeye başını sallıyordu.

"Bütün gece kollarımda dans edip sürtünüyordun. Sen de istiyorsun kızım."

"Neyi istiyormuşum lan ben?" dedim alayla.

"Uzatma," diyerek tekrar bana yaklaşmıştı. Belimi kavrayıp kendini bana yasarken panikle kollarından sıyrılmayı başarıp koşarak çıkmıştım mekândan.

Kendimi iğrenç hissediyordum. Babamın eve getirdiği kadınlardan farkım yok gibiydi. Azra'nın sevgiliyle olmamam gereken bir vaziyette kalmıştım. Burada da, "Kanka sarhoştum," diyebilir miydim bilmiyordum. Sadece kendimden tiksiniyordum. Azra'nın evine bile gidemiyordum. Suçsuz olsam da suçlu hissediyordum. Yüzüne bakamazdım. Kendi evim? Orası benim evim bile değildi ki. Annemden sonra evim olmamıştı. Babamla birbirimizi görmemek için köşe kapmaca oynadığımız bir alan gibiydi. Nereye gideceğimi bilemez bir haldeyken kendimi eski sitemize giderken bulmuştum. Ali Firaz'ın bana vurduğu, sonra dönüp ablamı öptüğü o çardakta öylece oturmuştum saatlerce. Ferit'i uzun zamandan sonra tekrar o gün görmüştüm. Annesi ve babasıyla evine doğru yürüyordu. Babası saçını okşuyor, annesi oğluna sarılıyordu. O manzarada öylece takılı kalmıştım.

Sabaha kadar orada oturdum, fakat aklımdan neler geçtiğini sorsanız verebileceğim bir cevap yok inanın, çünkü ben de hatırlayamıyorum. Hatta bir noktada uyuyakalmıştım ve her yerim

tutulmuştu. Uyandığımda yine Ferit'i okul forması içinde sitede çıkışa doğru yürürken görmüş, saatin o kadar ilerlediğini o zaman fark etmiştim. Telefonumu cebimden çıkardığımda Azra'dan sayısız çağrı ve mesaj geldiğini gördüm.

Cemre: Kanka okula gelmeyeceğim. İdare et beni.

Azra: Neredesin mal? Burak dedi ki çekip gitmişsin gece. Neredesin?

Cemre: Kafamı dinliyorum. Eve geçip üzerimi değiştireceğim.

Azra: İyi tamam. Akşam bize gel. Konuşuruz.

Cemre: Tamam.

Telefonu kapatıp yerimden kalktığımda asla yapacağımı düşünmediğim bir şey yapıp Ferit'i takip ettim. Otobüs durağına kadar arkasından yürüdüm ve yine çaktırmadan aynı otobüse bindim. İnsanlar, perişan halim yüzünden tuhaf tuhaf baksalar da ben Ferit'e dikmişim. Arka kapıya yakın bir yere oturmuş, siyah kulaklıklarını takmış ve dünyayla bağlantısını kesmişti. Başımı direğe yaslayıp onu izledim uzun uzun.

Ferit çocukken çok güzel sevmişti beni. O zamanlar sevgisinin kıymetini bilemediğim için salak gibi hissediyordum. Belki hâlâ bıraktığım gibidir düşüncesiyle Ferit'i izlemeye devam etmişim.

Otobüs bir durağa yanaştığında Ferit düğmeye bastı ve kapılar açılınca hızla indi. Ardından ben de indim. Sadece izliyordum sessizce. Muhtemelen okuluna gidiyordu. Hayır, muhtemelen değil, okuluna gidiyordu işte. Üzerinde okul forması vardı. Ben de hangi okula gittiğini merak etmişim.

Okulunun önüne geldiğimizde büyük binaya uzunca baktım. Çocukken bana deli gibi âşık olan çocuk şu an bu okula gidiyordu. Bahçede, onunla aynı formayı giyen öğrenciler vardı. Ferit'in okula girişini öylece izledim.

Sonrayine sessizce oradan uzaklaşıp evime gittim.

Üzerimi değiştirip duş alırken aklımdan bir sürü şey geçiyordu. Sarhoş olarak dağıttığım kafayı aklım yerindeyken de dağıtabilirdim. Ferit'i düşündüğüm an kötü şeylerden arınmışım sanki. Kafamdaki sesler susuyordu.

Sessiz bir kapı gibiydi Ferit. Belki de bu düşünceye tutunarak daha sonra onca kötülük yapmışım ona. Aslında bu kötülükleri tek başıma yapmamıştım. Biz, birbirimizi karşılıklı olarak yıpratmıştık. Başka zamanda başka bir şekilde karşılaştaysaydık, muhtemelen size anlatacağım onca kötü şeyi yaşamayacaktık.

O gün, tüm gün evde takılmıştım. Bozduğum yapboza en baştan başlamış, kaybolan parçaları bulup yerine yerleştirmiştım. Okul çıkış saati geldiğinde eşyalarımı toparlayıp Azralara gitmişim.

Kapıda karşılaştığımızda bana öfkeyle bakıyordu.

“Neredesin be kızım? Dün gecedan beri yoksun?”

“Yalnız kalayım istedim.”

“Burak da bir anda çekti gitti deyince ödüm koptu. Ne oldu?”

Sahi ne oldu Cemre? Şimdi Azra'ya olanları anlatıp sarhoştum lafının arkasına sığınabilecek miydin?

Keşke o gün sığınsaydım. Belki bunu yapsaydım gelecekte başıma gelen şeylerde Azra'nın bana karşı olan inancı kırılmazdı. O gün korkaklık edip gerçekleri söylemeden geçirmiştim.

Birlikte eve girdik. O da villada oturuyordu. Odası da oldukça büyüktü. Birlikte odasına çıktık. Yerde duran tarot destelerini görünce gözlerimi devirdim.

“Hâlâ mı tarot?” dedim gülerek.

“Öyle deme kanka. Bu işi çözeceğim. Göreceksin,” diyerek yere oturdu.

Azra tarot bağımlısıydı. Tütsü, ritüel, katina, tarot ve aklınıza gelecek her türlü falı severdi. Artık kendisi de öğrenmek istiyordu fakat bir türlü istediği kıvama gelemiyordu.

Yanına oturup destelere dokunmak istediğimde elime vurarak engel oldu.

“Başkasının enerjisi geçmemeli. Dokunma,” dedi.

“Hadi bana da öğret. Nasıl bakılıyor? Yeni aldığın tarotlar yok mu? Onlardan birini alayım ben,” deyip çekmecelerini karıştırdım ve yeni paketi buldum. Daha ambalajı bile açılmamıştı. Onu açıp kartları karıştırmaya başladım.

“Kanka bu öyle hemen olabilecek bir şey değil. Önce kartlarla bağ kurman gerekiyor.”

“Nasıl?” dedim gülerek.

“Ciddiyim lan. Kartların enerjisi var. Ay ışığından faydalanıyorlar. Önce o kartlarla bağ kur. Sonra onlar sana yolu gösterecek,” derken ciddiydi. Gülsem de bir şey demedim ve kartları karıştırmaya başladım. Parmaklarımın arasından geçen kartlar bana bir şey fısıldıyor gibi hissederken bunun bir deli saçması olduğunu düşünüyordum.

“Hadi soru sor,” dedi Azra kendi kartlarını karıştırırken.

“Bugün Ferit’i gördüm. Beni fark etti mi?” diye sordum. Azra sorumu tekrar edip kartları karıştırdı ve ortaya birkaç kart attı. Hepsi değnek kartlarıydı. Dudaklarını büzerek bakarken bir anlam çıkaramadığını fark ettim. Gülmemek için kendimi tuttum.

“Dur kanka bir daha çekeyim,” diyerek kartlarını karıştırdı.

“Seninkilerle yıllar geçmesine rağmen bağ kuramamışsın sen,” diye takıldım ona. Kafama şaplak yerken gülüyordum.

“Ferit’i nerede gördün?”

“Eski sitemize gittim. Orada gördüm. Otobüse binince ben de bindim ve okuluna kadar takip ettim.”

“Neden? Mal mısın?” diye sordu.

Gözlerimi devirdim.

“Sadece çocukken beni nasıl sevdiğini hatırladım ve hâlâ aynı mı merak ettim.”

“Bunun için kartlara gerek yok bebeğim. Gel,” diyerek kartları kenara çekti ve telefonunu çıkardı. *Instagram*’a girip bir hesap adı yazdı ve giriş yaptı.

“Azra bu ne?” diye sordum gülerek.

“*Fake* hesaplarımdan biri.”

“Kaç tane var ki?”

“Ondan sonra saymayı bıraktım. Neyse çocuğun adı ne?” diye sordu.

“Ferit.”

“Soyadı yok mu çocuğun?”

“Hatırlamıyorum,” dediğimde gözlerini devirdi. Sadece adı varken onu nasıl bulacağımızı bilemezken Azra okulunun adını öğrenerek yazdı ve takipçiler listesine girip Ferit yazdı. Beş altı Ferit hesabı sıralanırken ortada sırtan hesap tam olarak benim tanıdığım Ferit’e aitti. Ben daha şoku atlatamadan Azra birden istek attı.

“Ne yapıyorsun mal?” diye bağırdım.

“Al bu hesabın şifresi,” diyerek bana mesaj attı.

“Bu hesaptan başka biri gibi konuşup hâlâ aynı mı öğren. Aynıysa kim olduğunu söylersin,” dedi. Bu kadar çabuk bir çözüm bulmasına şaşırılmışım ama bir yandan da gülümsüyordum. Kendi telefonumdan hesaba girip Ferit’in hesabına baktım. İsteğim öylece duruyordu. Şimdi düşünüyordum da o isteğimi hiç kabul etmeseydi bu kısır döngüye de hiç girmeyecektim. Ferit ile başlayan bu kaos Fahri, Fikret ve Furkan diye devam etmişti. Kulağa saçma geliyor biliyorum, ama bunların hepsinin sebebi Ferit’in isteğimi kabul etmesiyle oldu, inanın.

Ferit günlerce isteğimi kabul etmemişti. Her gün okulda, telefonda “istek gönderildi” yazısına bakıp duruyordum. Burak’a göz

göze gelmekten kaçınıyor, Azra ile onları birlikte görünce içimdeki ses dışarı çıkıp her şeyi söylemek istiyordu ona, ama kendimi tutuyordum.

Ve sonra, o gün geldi. Ferit isteğimi kabul etti.

Hatta bana geri takip isteği bile attı. Ekranda adının yanında beliren “seni takip etmeye başladı” yazısını görünce salak gibi sırtıp ekrana baktım.

Sonunda kapılar benim için açılmıştı ve ben hiç düşünmeden girdim içeri. Hemen profiline tıkladım, gönderilerine göz attım. Çocukluğundan hiçbir şey kalmamıştı. O saf, kırılgan yüzün yerinde, artık daha keskin hatlara sahip, liseli bir genç vardı. Ve garip bir şekilde... gözüme hoş görünmeye başlamıştı.

Günlerim, Ferit'in hesabını incelemekle geçiyordu. Gerçi bir şey paylaştığı da yoktu. Kırk yılda bir paylaşım yapan tiplerdendi ve bu hoşuma gitmişti. Zamanının büyük bir kısmını sosyal medyada harcamaması güzel bir şeydi. Benim için güzel bir kaçış kapısıydı Ferit. Babamı ve diğer her şeyi düşünmekten alıkoyuyordu beni. Belki de bir sonraki hamlemi yapmamın sebebi de tam olarak buydu. Hemen olayı anlatıyorum. Bir gün yine okuldaydım. Sıramda oturmuş Ferit'in hikâyelerini milyonuncu kez izliyordum. Sonra Burak sınıfa girdi.

“Cemre! Beden hocası seni çağırıyor,” diye seslendi. Sıkılarak ona baktım.

“Neden?” diye sordum.

“Ne bileyim kızım. Bana ‘Cemre’yi çağır,’ dedi.”

“Üff tamam,” diyerek sıramdan kalktım. Burak sınıftan çıkarken ardından çıkıp onu takip ettim.

Bodrum kata geldiğimizde etrafta hocayı aradım. Basketbol sahasına gitmemiz gerekirken Burak öteki koridora girmişti.

“Nereye?” diye seslendim arkasından.

“Hoca soyunma odasında.”

“İyi.”

Kızların odasına girdiğinde peşi sıra girdim ben de. O an aklım Ferit ve hikâyeleriyle dolu olduğu için Burak’ın bu odaya girmesinin saçmalığını ve hocanın burada olamayacağını düşünememişim. Ta ki odanın ortasına gelinceye kadar.

“Eee? Hoca nerede?” diye sormuştum mal gibi.

Burak’ın o iğrenç sırtmasını gördüm. Beni birden tutup duvara yaslayışını, vücudunu bana yaslamasını, eliyle ağzımı kapatıp dudaklarını boynumda gezdirmesini... Hepsini çok iyi hatırlıyordum. Kendimi ondan kurtarmak için büyük bir çaba sarf etmiş ve kazanmışım.

“Ne yapıyorsun sen ya?” diye öfkeyle baktım. Hâlâ o alaycı sırtmasıyla bakıyordu bana. Tekrar üzerime geldi.

“Üff, istemiyorum ayaklarını bırak kızım. O gece barda, kollarımda gayet mutluydun.” Dudaklarını birden dudaklarıma bastırdı. Şoku üzerimde atamamışken ellerimi yumruk yapıp karnına vurdu ve onu tekrar kendimden uzaklaştırmayı başardım. İğrenerek dudaklarımı sildim elimin tersiyle. Gözlerim yaşarmıştı.

“Tamam, anladık. Burada namuslu kızı oynayacaksın.”

“Ne diyorsun sen ya!” diye öfkeyle bağırdım. Gözlerimden yaşlar akarken titrememek için kendimi zor tutuyordum.

“Mekânlarda kucakta oturmayı seviyordun. Arkadaşının sevgilisine sarılıp sırtıyıyordun. Buraya gelince mi namuslu olasın tuttu?”

Bahanen neydi senin Cemre? Hah, evet:

“Sarhoştum.”

Bunun arkasına burada da sığınabilecek misin bakalım?

Elbette kendimi yüzde yüz suçlu görüp bunu hak ettim diyemezdim. Ama ben manipüle edilmeye o kadar müsait bir insandım ki kendimi o an fazlasıyla suçlu hissetmişim ve hatta bu yüzü ona benim verdiğimi düşünmüştüm. Zaten çoğu erkek, kızları bu duygularla manipüle etmiyor mu? *Bugün bile en büyük savaşımız bu.* Kıyafetlerimiz, tavırlarımız bahane edilerek “kuyruk sallamak” gibi aşağılayıcı sözlerle yaftalanıyor, kötü kız ilan ediliyorduk. Sanki her şeyi hak ediyormuşuz gibi gösteriliyordu. O zamanlar on altı yaşındaydım. Kendimi kaybettiğim anlardaydım ve bu manipülasyonlara tabii ki kanıyordum.

Aslında öyle kolay kanmamıştım o gün. Orada Burak’ı bırakıp koşarak sınıfa çıkmıştım. Burak ise sıritarak ardımdan sınıfa gelmekten çekinmemiştir.

“Ne oldu kanka? Ne bu yüzünün hali?” diye sordu Azra şaşkınca. O da anlamıştı bir şey olduğunu.

“Şu oldu,” dedim sesimin titremesine engel olmaya çalışarak. “Burak hoca çağırıyor diyerek yalan söyledi. Beni soyunma odasına götürdü ve orada sıkıştırıp zorla öptü... Olan bu!”

“Ne?” Azra’nın şaşkınlıktan gözleri büyümüştü.

“Yalan söylüyor Azra. Buna inanmıyorsun, değil mi?” dedi Burak gülerek.

O kadar rahattı ki bu haline şaşıryordum. Azra’nın ona inanmayacağına çok emindim. Bu yüzden dik durup arkadaşımın gözlerinin içine baktım. Sonra Azra yerinden kalktı. Burak’ın yüzüne bir tokat aşk edeceğini sanıyordum. Öyle olmalıydı, değil mi? Ama hayır... O, gözlerindeki öfkeyle benim yanıma geldi. Ve nefretle bana baktı.

“Ablan gibi misin sen de? O senin sevgilini çaldı. Sen de benimkini mi çalacaksın?” diye sordu buz gibi bir sesle.

“Azra... Sen... Sen ne saçmalıyorsun?” diye fısıldadım. Gözlerindeki saf nefret canıma okumuştı. Azra bu hayatta başıma

Bodrum kata geldiğimizde etrafta hocayı aradım. Basketbol sahasına gitmemiz gerekirken Burak öteki koridora girmişti.

“Nereye?” diye seslendim arkasından.

“Hoca soyunma odasında.”

“İyi.”

Kızların odasına girdiğinde peşi sıra girdim ben de. O an aklım Ferit ve hikâyeleriyle dolu olduğu için Burak’ın bu odaya girmesinin saçmalığını ve hocanın burada olamayacağını düşünememişim. Ta ki odanın ortasına gelinceye kadar.

“Eee? Hoca nerede?” diye sormuştum mal gibi.

Burak’ın o iğrenç sırtmasını gördüm. Beni birden tutup duvara yaslayışını, vücudunu bana yaslamasını, eliyle ağzımı kapatıp dudaklarını boynumda gezdirmesini... Hepsini çok iyi hatırlıyordum. Kendimi ondan kurtarmak için büyük bir çaba sarf etmiş ve kazanmıştım.

“Ne yapıyorsun sen ya?” diye öfkeyle baktım. Hâlâ o alaycı sırtmasıyla bakıyordu bana. Tekrar üzerime geldi.

“Üff, istemiyorum ayaklarını bırak kızım. O gece barda, kollarımda gayet mutluydun.” Dudaklarını birden dudaklarıma bastırdı. Şoku üzerimde atamamışken ellerimi yumruk yapıp karnına vurdu ve onu tekrar kendimden uzaklaştırmayı başardım. İğrenerek dudaklarımı sildim elimin tersiyle. Gözlerim yaşarmıştı.

“Tamam, anladık. Burada namuslu kızı oynayacaksın.”

“Ne diyorsun sen ya!” diye öfkeyle bağırdım. Gözlerimden yaşlar akarken titrememek için kendimi zor tutuyordum.

“Mekânlarda kucakta oturmayı seviyordun. Arkadaşının sevgilisine sarılıp sırtıyıyordun. Buraya gelince mi namuslu olasın tuttu?”

Bahanen neydi senin Cemre? Hah, evet:

“Sarhoştum.”

Bunun arkasına burada da sığınabilecek misin bakalım?

Elbette kendimi yüzde yüz suçlu görüp bunu hak ettim diyemezdim. Ama ben manipüle edilmeye o kadar müsait bir insandım ki kendimi o an fazlasıyla suçlu hissetmiştim ve hatta bu yüzü ona benim verdiğimi düşünmüştüm. Zaten çoğu erkek, kızları bu duygularla manipüle etmiyor mu? *Bugün bile en büyük savaşımız bu.* Kıyafetlerimiz, tavırlarımız bahane edilerek “kuyruk sallamak” gibi aşağılayıcı sözlerle yaftalanıyor, kötü kız ilan ediliyorduk. Sanki her şeyi hak ediyormuşuz gibi gösteriliyordu. O zamanlar on altı yaşındaydım. Kendimi kaybettiğim anlardaydım ve bu manipülasyonlara tabii ki kanıyordum.

Aslında öyle kolay kanmamıştım o gün. Orada Burak’ı bırakıp koşarak sınıfa çıkmıştım. Burak ise sırtarak ardımdan sınıfa gelmekten çekinmemişti.

“Ne oldu kanka? Ne bu yüzünün hali?” diye sordu Azra şaşkınca. O da anlamıştı bir şey olduğunu.

“Şu oldu,” dedim sesimin titremesine engel olmaya çalışarak. “Burak hoca çağırıyor diyerek yalan söyledi. Beni soyunma odasına götürdü ve orada sıkıştırıp zorla öptü... Olan bu!”

“Ne?” Azra’nın şaşkınlıktan gözleri büyümüştü.

“Yalan söylüyor Azra. Buna inanmıyorsun, değil mi?” dedi Burak gülerek.

O kadar rahattı ki bu haline şaşıryordum. Azra’nın ona inanmayacağına çok emindim. Bu yüzden dik durup arkadaşımın gözlerinin içine baktım. Sonra Azra yerinden kalktı. Burak’ın yüzüne bir tokat aşk edeceğini sanıyordum. Öyle olmalıydı, değil mi? Ama hayır... O, gözlerindeki öfkeyle benim yanıma geldi. Ve nefretle bana baktı.

“Ablan gibi misin sen de? O senin sevgilini çaldı. Sen de benimkini mi çalacaksın?” diye sordu buz gibi bir sesle.

“Azra... Sen... Sen ne saçmalıyorsun?” diye fısıldadım. Gözlerindeki saf nefret canıma okumuştı. Azra bu hayatta başıma

gelenleri en iyi bilen, en ön sıradan izleyen kişiydi. Belki de bu yüzden şimdi böyle düşünüyordu. Yapabileceğimi düşünmüştü çünkü psikolojimin iyi olmadığına inanıyordu. O an ne kadar dil dökersem dökeyim kimseyi inandıramayacağımı çok iyi anlamıştım. En yakın arkadaşım inanmazken bir başkasının inanması zaten saçma ve komik olurdu.

O olaydan sonra Azra ile aramız bozulmuş, ipler kopmuştu. Okuldakiler bana kötü gözle bakarken, sınıfa adım atmak bile içimi daraltıyordu. Evde durayım desem, orada da uğraşmak zorunda olduğum zor bir baba vardı. Bütün bu düşüncelerden kaçmam gerekiyordu. Bir çıkış yolu bulmalıyım. Ve tam da bu noktada, Ferit devreye girdi. Nasıl mı?

Onun okulunun formalarının satıldığı yeri bulup kendime bir tane aldım. Her sabah erkenden evden çıkıyor, taksiye atlayıp eski sitemize gidiyordum. Orada otobüs durağında bekliyordum. İlk günler korktuğum için montumun fermuarını boğazıma kadar çekip üzerimdeki formayı saklıyordum.

Ferit ise yanımda öylece duruyor, kim olduğumu fark etmiyordu. Her defasında göz göze gelmek için bilerek başımı kaldırıyordum. Bakışlarımız kesiştiğinde içimde bir umut belirliyordu belki bu sefer hatırlayacak diye.

Ama hatırlamıyordu.

Onunla birlikte otobüse biniyor, okul durağında iniyordum. İlk gün okula girememiştim. Yakınlarda bir kafede oturup çizimler yapmaya başlamıştım. Bu arada... Size iyi bir ressam olduğumdan bahsetmiş miydim? Bahsetmediysem de haberiniz olsun: Ben harika bir çizerim. En büyük hayalim Roma'daki okula kabul edilmek. Eğer zaten bahsettiysem tekrar etmiş olduk.

Kendime layık gördüğüm değersizliğe bakın! Kendi varlığımı, hislerimi, başarılarımı yok sayıyordum. Yaptıklarımı, başardıklarımı görmezden geliyordum. Oysa bir an durup aynaya baksaydım... Kendime, başarıyı, gücümü fısıldasaydım... Belki bugün bunları yaşamazdım. Evet, çevresel faktörler itmişti beni bu duruma ama bir noktada bu yolu ben seçmiştim. Kendimi sevmeyi bırakmış ve çevreme göre yaşamaya başlamıştım. Mesela o gün Azra'nın karşısına geçip, yapmadığımı ve arkadaşı olduğum için yapmayacağımdan emin olması gerektiğini söylemeliydim. O gün, iki lafıyla beni susturmasına izin vermek yerine, kurban rolüne sığınmak yerine, ortalığı ayağa kaldırmalıydim. Hakkımı aramalıydim. Fakat kendimi o kadar sevmiyordum ki yapılan tüm zulümleri kendime hak görüyordum.

Ben ne yaptım ki?

Bu hayatta hepimiz hata yaptık. Yanlış kararlar verdik. Bizi geliştiren ve karakterimizi belirleyen şeylerdi bunlar. Hatalardan ders almak, tekrarlamamak, kendine dönüp bakmak ve geleceğini inşa etmek için çabalamaktı. Evet, psikolojim o zamanlar yerinde değildi ve kötü şeyler yapıyordum. Fakat yaptığım şeylerden yeri geldiğinde pişman oluyor ve düzeltmeye çalışıyordum.

Ferit bu hikâyedeki en büyük örneğim olacaktı. Yaptıklarım için pişmandım. O da yaptıkları için mutlu olmayabilirdi. Birbirimizi tüketip mahvetmiştik.

Ne mi olmuştu?

Günlerce, her sabah erkenden evden çıkıp taksiyle eski sitemize gittim. Orada, otobüs durağında Ferit'in yanına oturup, hiçbir şey olmamış gibi onunla birlikte otobüs bekledim. O, okula girerken ben her seferinde kapının önünde durup geri dönüyordum. Çünkü onunla birlikte içeri girmeye cesaret edemedim hiç. Bu yüzden her gün okulun yakınındaki o kafeye sığınıp çizim yapıyor, sıkılınca da 'nasıl tarot bakılır' videoları izleyip öğrenmeye çalışıyordum. Daha sonra okul çıkış saati gelince yine onu bekliyor ve birlikte otobüse biniyorduk.

Günlerim böyle geçerken ben onunla ne iletişim kurabildim ne de o okula adım atabildim. Fakat bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. O zaman diliminde yalnız olduğum için ve kendimi resim ile tarota verdiğim için kendimi iki konuda da geliştirmiştım.

Bir gece odamda oturmuş çizim yapıyordum. Canım sıkılınca tarot kartlarını elime alıp karıştırmaya başladım. Konuşacak kimsem olmadığı için kartlarla konuşmaya başlamıştım. Biraz deli gibi göründüğümü biliyorum ama beni mazur görün lütfen. Zaten benim gibi olmanızı istemediğim için hikâyemi sizinle paylaşıyorum. Hiçbir zaman korkmayın ve hissettiklerinizi, düşündüklerinizi muhakkak karşınızdakine söyleyin. Aksi bir cevap alsanız bile şöyle düşünün: *Gerçek değilmiş. Hepsi benim kafamda kurduğum şeylermiş.*

Neyse... Tabii ki konuşacak kimsem olmadığı için kartlara sormuştum:

“Ferit’e yazayım mı?”

Üç kart çekmiştim ve hepsi de olumlu kartlardı. Onlara uyup Ferit’e *Instagram*’dan *fake* hesabımdan yazmıştım.

Cemre: *Otobüsteki bakışmalara son mu versek acaba?*

Ferit: ?

Soru işareti mi? Gerçekten mi? Gözlerimi devirip yazmaya devam ettim.

Cemre: *Her sabah otobüste bakışıyoruz. Hatta durakta bile. Dedim ki buna son verme zamanı gelsin artık.*

Ferit: *Seni tanıdığımı zannetmiyorum.*

Cemre: *Bu fake hesabım da ondan. Fotoğraftaki kişi ben değilim.*

Ferit: *Hesabın fake olduğunu zaten biliyorum.*

Cemre: *O zaman neden takip ediyorsun?*

Ferit: *Takıntılı exlerimden birisindir diye düşündüm.*

Cemre: *Takıntılı exlerini hesabına neden alıyorsun ki?*

Ferit: *Bana bela olmasınlar, köşelerinde öylece izlesinler diye.*

“Egodan geberecek köpek,” dedim gülerek. Çocukken tanıdığım o Ferit ile alakası yoktu. Ferit, küçükken beyefendi ve kibar biriydi.

Cemre: *Güzel mantık ama ben senin takıntılı exin değilim. Fakat sen öylesin.*

Ferit: *Kimseyi takıntı haline getirmem ben. İstemiyorsa bitmiştir.*

Cemre: *Peşimde dolaştığın zamanları hatırlayınca ben pek de öyle düşünemiyorum.*

Ferit: *Sen kimsin ya? Bana fotoğraf atsana.*

Kalbim hızla çarpmaya başladı. O kadar salaktım işte. Her gün otobüste görüp hâlâ beni hatırlamayan çocuğun bir fotoğrafı hatırlayacağını zannediyordum. Hemen kendime çeki düzen verip güzel bir fotoğraf çekerek attım. Ferit fotoğrafı açtı. Bir süre yazmadı. Bu sefer kesin hatırladı, diye düşünerek beklemeye başladım. Sonra mesaj geldi.

Ferit: *Böyle birini tanımıyorum. Ayrıca tanısaydım unutmazdım.*

Cemre: *Neden unutmazdın?*

Ferit: *Güzel gözlerin var. Fotoğraf da fake değilse tabii.*

Cemre: *Anlık attım oğlum!*

Ferit: *Tamam kızım niye kıızıyorsun? Fake değilsin anladık.*

Cemre: *Beni gerçekten tanımadın mı?*

Ferit: *Hayır.*

Cemre: *Aynı sitede oturuyorduk. Cemre ben.*

Adımı söylerken kalbim heyecandan yerinden fırlayacaktı neredeyse. Dudaklarımı kemirmeye başladım. Ne yazacağını deli gibi merak ediyordum. Ferit belki o an gerçeği söyleseydi tüm bunlar yaşanmayabilirdi fakat o soğuk bir intikam almak istemişti.

Ferit: *Yok tanımıyorum. Bizim sitede böyle bir kız olsaydı unutmam mümkün olmazdı.*

Cemre: *Taşınalı yıllar oldu. Şu an orada yaşamıyorum.*

Ferit: *Nerede yaşıyorsun?*

Cemre: *Yenişehir'de yaşıyorum.*

Ferit: *Oo zengin olduktan sonra buraları terk ettin yani?*

Cemre: *Ne alaka?*

Ferit: *Yenişehir zengin bebelerin yeri de ondan. Sen şimdi özel okula da gidiyorsundur.*

Cemre: *Evet.*

Ferit: *Zengin bebe seni.*

Cemre: *Ne alaka? Ben hâlâ aynı kişiyim.*

Ferit: *Sen hâlâ aynı kişinin de ben seni tanımıyorum ki kızım.*

Cemre: *Gerçekten beni hatırlamadın mı?*

Ferit: *Yok valla tanımıyorum.*

Ferit beni tanımamıştı. Çocukken peşimden ayrılmayan çocuk, bir anda hayatında hiç olmamışım gibi davranıyordu.

Ferit: *Hepsini geçtim de madem Yenişehir'de ve özel okuldasın... Bizim otobüs ne alaka oğlum?*

Kaçışım olmadığını bildiğim için itiraf etmeye karar vermiştim.

Cemre: *Geçenlerde siteye geldim. Seni görünce hatırladım ve tekrar karşılaşabilmek için otobüsü kullandım.*

Ferit: *Her sabah beni görebilmek için otobüs durağına mı geliyorsun? Hem de evden?*

Cemre: *Evet.*

Ferit: *Sen de haklısın. Çocukken çok yakışıklıydım. Beni hâlâ unutamamış olman normal.*

Kahkaha attım. Uzun zamandan sonra ilk defa sesli bir şekilde güldüm. Etrafımdaki karanlık his gidip yerini mutluluk ele geçirmişti.

Cemre: Beni güldürdün. Çok teşekkür ederim.

Ferit: Senin gibi güzel bir kızsı güldürdüysem ne mutlu bana prenses.

Prenses. Bu sıfat belki çok sıradan belki birçok erkeğin bir kıza söylediği bir şeydi ama yine de bir hoş oluyordu insan. Gerçekten. Mutlu ediyordu. İçim yumuşacık olmuştu.

O gece, kendimi Ferit'e hatırlatabilmek için büyük çaba sarf etmiş ve başaramamıştım. Onun yerine iyi arkadaş olmayı başarmıştık. Ertesi gün yine otobüse gitmeyi düşünsem de yüz yüze gelmeye hazır hissetmediğim için bundan vazgeçtim.

Okula gitmek için hazırlandıktan sonra kendime kahvaltı hazırlamak için mutfaka girdim. Babamın eve getirdiği o aptal kadınlardan biri mutfakta camı açmış sigara içiyordu. O iğrenç sigarasının külünü ise annemin elleriyle yaptığı seramik küllüğe bastırıyordu.

Annem kendine sürekli hobiler bulup vaktini bir şekilde dolu dolu değerlendirmeyi seven biriydi. Gitar çalar, şarkı söyler, örgü örür, mum ve seramik yapardı. Seramikten bir sürü şey yapmıştı bize. Onların hepsini babam kavgalarımızda bilerek kırıp yok etmişti. Bilerek annemin seramiklerini seçtiğine adım gibi emindim. İçten içe onu hatırlatacak şeylerin yok olmasını istiyordu. Sadece bu küllük kalmıştı.

Ve bir de kolyem.

Babam bu ikisine dokunamamışken şimdi bu aptal kadın o iğrenç sigarasının küllerini annemin el emeğine atıyordu. Öfkeyle küllüğü alıp yıkadım ve cebime sokuşturdum.

“Ne yapıyorsun sen ya?” dedi kadın şaşkınlıkla.

“Git külünü camdan dışarıya at. Bunu kullanamazsın.”

“Ruh hastası mısın kızım sen?”

“Ne oluyor burada?” diyen babam mutfığa girdi. Üzerini giymiş, işe gitmek için hazır bir haldeydi.

“Bir sigara içeyim dedim ama başıma gelmeyen kalmadı.” Kadın sigarasından son bir nefes daha çekip camdan dışarı atarken ona baktım.

“Ne yaptın yine sen?” Babam öfkeyle bana bakıyordu. Paralı bir kadından bile daha değersizdim gözünde. Dönüp o kadına kızmak yerine bana bağıırıyordu.

“Senin paralı kadınların, annemin el emeği küllüğünü bile kullanamazlar!”

“Başlarım sana da öldürdüğün annene de!” Tokadı yanağımda patlarken üzerimi arayıp annemin küllüğünü buldu ve duvara fırlatarak onu da paramparça etti. O parçalardan biri yüzüme sıçradığında, babam dönüp bir kez olsun suratıma bile bakmadı.

“İşe gidiyorum, gel seni de bırakayım.”

“Tamam,” diyen kadın babamla çıkarken orada öylece kalmakaldım. Sözlerinin acısı mıydı beni ağlatan, yoksa yüzüme çarpan keskin seramik parçası mıydı inanın bilmiyordum. Ama ikisi de eşdeğerdi, onu biliyorum.

Gözyaşları içerisinde evden çıkarken Ferit’ten gelen mesaj günümü güzelleştirmeye yetmişti.

Ferit: *Gelmedin bugün?*

Cemre: *Cesaret edemedim diyelim.*

Ferit: *Günlerdir cesaretin vardı ama?*

Cemre: *O zamanlar benim farkımda değildin. Şimdi utanıyorum.*

Ferit: *Utanınca tatlı oluyor musun?*

Cemre: *Ben her zaman tatlıyım.*

Ferit: *Ooo bir de egolu.*

Cemre: *Yok be. Gerçekler bunlar. Çocukken o yüzden peşimden koşardın.*

Ferit: *Bu olaya hâlâ inanmıyorum.*

Cemre: *Senin bir kedin vardı. Adı Aşk'tı hani. Sırf beni görmek için kedinin bahane edip getirirdin bize.*

Ferit: *Benim kedim mi varmış amk? Ben niye bilmiyorum?*

“Nasıl ya?” dedim kendi kendime. Okula çoktan gelmiş, sınıfa doğru yürüyordum. İnsanların bakışlarına ve fısıldaşmalarına alışık olduğum için görmezden gelmeyi başarmıştım. Hayır, hepsini geçtim, bu çocuk ne diyordu? Kedim yok, diyordu. Ama o Ferit'ti. Bundan adım gibi eminim.

“Dur şimdi anlaşılır her şey,” dedim.

Cemre: *Bana çocukluk fotoğrafını at. Bende senin fotoğrafın var. Aynı anda atalım ve bakalım Ferit misin değil misin?*

Ferit: *Çocukluk fotoğrafımı galerinde mi saklıyorsun yoksa?*

Gülümsedim. Sırma otururken hâlâ gülümsüyordum. Azra ile göz göze gelirken içim acıdı. Şu an konuşuyor olsaydık ona Ferit ile olanları anlatırdım ve bana akıl verirdi. Tarot yerine ona sorar, onunla sohbet ederdim.

Cemre: *Saklamıyorum ama belki o günler de gelir. Hadi at.*

Ferit: *İyi peki. Atıyorum.*

Ferit, çocukluk fotoğrafını attığı sırada ben de galerimin derinliklerindeki fotoğrafı attım. Aynı kişilerdi işte! Yani o, gerçekten çocukken tanıdığım Ferit'ti.

Cemre: *Bak! Sensin işte. Senin kedin vardı.*

Ferit: *Tamam benim de... Kızım benim kedim filan yoktu ya. Çok isterdim ama almazlardı.*

Cemre: *Vardı! Adı Aşk! Hatta beni hiç sevmeydi. Biz seninle yıllar sonra yine bir kedi sayesinde karşılaştık biliyor musun?*

Ferit: *Nasıl yani?*

Cemre: *Bir kediden korkmuştum ve sen bana 'kedilerden korkulmaz' diyerek o kediye sevmiştin.*

Ferit: *Hiç hatırlamıyorum.*

Cemre: *Sen ciddi misin?*

Ferit: *Evet. Kızım sen kafanda kuruyor olabilir misin?*

Durdum. Gerçekten o an salak gibi durdum. Düşündüm. Ama emindim. Ferit'in kedisi vardı. Ve evet, biz yıllar sonra yine bir kedi sayesinde tanışmıştık.

İşte Ferit'in en zehirli tarafı, bu manipüle yeteneğiydi. Emin olduğun şeylerden bile şüphe ettirerek akli dengenle oynuyordu. O zamanlar bunu fark edip uzaklaşabilseydim belki şimdi bu kadar acı çekmezdim. Fakat laf cambazlığı ve kendinden emin duruşuyla Karşısındaki insanın kendinden şüphe etmesini çok iyi başarıyordu.

Ferit aslında konuştuğum süre zarfında bana kötü bir şey yapmamıştı. Tam tersine, çok komikti, bana çok iyi geliyordu. İyimsirdi. Öyle ki babamla ettiğimiz kavgaların bile önüne geçiyordu. Babam eve öfkeli geldiği zaman beni stres topu gibi görürdü. Bense onun gazabından kaçabilmek için eve geldiği zamanlar gizlice evden çıkar, o uyuyana kadar sitenin parkında yatardım. Parkta bir tane kaydırak vardı. Üstü kapalıydı. Boru gibiydi. Onun içine kıvrılıp siyah şişme montumun şapkasını takarak şarjım bitene kadar Ferit'le yazışardım.

Ferit: *Zenginlik nasıl bir şey?*

Bir gece yine borulu kaydırığın içinde uzanmış, şapkamı takmış onunla mesajlaşıyordum. Bana bu soruyu sorduğunda nasıl cevap vereceğimi bilememiştim.

Cemre: *Neyini merak ediyorsun?*

Ferit: *Mesela evinizde hizmetçi var mı yoksa kahvaltayı annen mi hazırlıyor?*

Ona asıl zenginliğin, annesinin yanında olduğunu söylemek istedim. Ama cesaret edemedim. Daha doğrusu annemin olmadığını söyleyemedim. Sanki annem hiç gitmemiş ve bizim ailemiz hiç dağılmamış gibi davranmaya karar vermiştim. Ne de olsa beni hatırlamıyordu.

Cemre: Annem hazırlıyor. Yardımcı abla haftada bir gün gelip gidiyor.

Ferit: Vay anasını. Yardımcı abla diyorsunuz demek he.

Cemre: Ne alaka? Size gelmiyor mu?

Ferit: Zengin miyiz biz oğlum? Gelmiyor tabii ki.

Cemre: Bunun zenginlikle alakası yok ki. Gücü olan yapar.

Ferit: Peki okula nasıl gidiyorsun? Otobüs olmadığı kesin.

Cemre: Servisle gidiyorum. Kaçırdığım zamanlar taksi.

Ferit: Sen harbiden zenginmişsin.

Güldüm. Bunun zenginlik olduğunu bilmiyordum. Benim hayatımda normal olan şeyler Ferit için zenginlik demekti.

Cemre: Bir gün yüz yüze görüşür müyüz?

Ferit: Bilmem. Olur mu?

Cemre: İstemez misin?

Ferit: Hadi sonra görüşürüz.

“Görüşürüz ne ya? Harbiden soruma cevap vermeyecek mi?” Daha sonrasında da bir sürü mesaj atmama rağmen cevap vermedi. O beni zengin bir kız zannederken ben o gece soğukta bir kaydırakta sabahlamıştım.

Ferit o günden sonra bana soğuk davranmaya başlamıştı. Canı sıkıldığı zaman yazıyor, mutlu olduğu zaman yokmuşum gibi davranıyordu. Bense o yazdığı her an cevap veriyordum. Bazen telefonla arayıp konuşuyordu. Sonra bir arkadaşı yanına gelince konunun tam ortasında, “Hadi görüşürüz,” deyip suratıma kapatıveriyordu. Buna çok takılıyordum çünkü Ferit kafamı meşgul edebilmem için bana lazımdı.

Fakat bir noktada mesajlarıma cevap vermeyi kesti. Hatta beni engellemişti. Onunla konuşmamız ilerlediğinde gerçek hesabımı vermiş ve sohbetimize oradan devam etmiştik. Bir süre sonra da telefon numaralarımızı verip sohbele devam etmiştik. Şimdi ise her yerden engelledi beni.

Hem de her yerden.

Hiçbir anlam verememiştim. Her şey güzel giderken bir anda tepetaklak olmuştu. Hayatımın özeti tam olarak böyleydi. Mutluluk kursağımda kalıyordu.

Okuldan eve geldiğimde hayalet gibiydim. Ferit’e başka hesaplardan yazmak istiyordum ama kendimi tutuyordum. Hani bir veda mesajı ya da başka bir şey de yoktu. Bir anda engelleyip ortadan kaybolma vardı. Bir şeyler yarım kaldığında onu tamamlamak için çabalıyor ama başaramıyordum. Sanırım hep eksik kalacaktım.

Zil çaldığında kaçınıcı ağlama seansını geçirdiğimi bilmiyordum. Bu saatte gelecek kimse de yoktu. Yerimden kalkıp kapıyı açmaya gittim. Karşımda Azra’yı görünce hayatımın şoklarından birini yaşadım.

“Azra?” dedim öylece. O da ağlamıştı. Gözleri kıpkırmızıydı. Ne olduğunu anlayamadan bir anda bana sarılmıştı. Kapının önünde öylece kalmıştık.

“Sen haklıydın. Özür dilerim,” dedi hıçkırarak.

Burak bir şey yapmıştı. Anlamıştım.

“Ne yaptı sana?” diye sordum öfkeyle. Azra benim en yakın arkadaşım. Belki zamanında bana inanmadığı için ona kızmıştım

fakat o yine de benim en yakın arkadaşımды. Birini sevdiğinizde gerçek yüzünü görmekten hep kaçınırdınız. Öyle bir durumda o psikolojide nasıl bir yol izlerdik, hiçbirimiz bilemezdik.

Hâlâ kendimi küçük görüyorum, değil mi? Hâlâ kendimi değersiz ve suçlu görüyorum. Ben buydum işte. Bunu kırabilmek o kadar zor oldu ki göreceksiniz.

Neyse, devam edelim.

Azra o gün bana Burak ile yaşadıklarını anlattı. Burak birlikte olmak istemişti ama Azra evlenmeden önce ilişkiye girmeye karşı biriydi ve kabul etmemiştir. O sırada Burak, öfkeyle her şeyi dö-küldüğünde Azra sonunda bana inanmıştı. Kendini ne kadar kötü hissettiğinden ve pişmanlıklarından bahsetti. Elbette onu affettim. Ben buydum.

“Sen nasılsın? Son zamanlarda mutlu gibiydin sanki.”

“Öyleydim,” diye mırıldandım.

“Ne oldu?”

“Yok bir şey ya,” diyerek omzumu silktim. Bir kere güven girdince onu yenilemek sanırım çok zor oluyordu. Ama Azra kendini affettirmek için her şeyi yapacaktı.

“Söyle çabuk. Ne oldu?” diye ısrar etti.

“Yalnız kalınca neye saracağımı bilemedim. Çizimlere odaklandım ama bir yerden sonra o da yeterli gelmedi. Tarot öğrendim.”

“Harbi mi kız? Açsana bana kart.” Sırıtarak bana bakarken gözlerimi devirdim.

“Şaka yapıyorum. Şimdilik. Sonra tarota döneceğim, sen anlatmaya devam et,” dedi.

Birlikte içeri, benim odama geçtik. Sırtımı yatağa yaslayıp olanları Azra'ya anlattım. Ağzı açık öylece kaldı. Yokluğunda bunca şey olduğu için şaşırmış ve kaosu kaçırdığı için sinirlenmişti.

“Kanka ne yapacaksın peki?” diye sordu.

“Ne mi yapacağım? Hiçbir şey. Önüme bakacağım.”

“Çocuk seni kullanmış kızım. Yanına kâr mı kalacak?” Azra benden daha çok sinirlenmişti. Bunda Burak'ın etkisinin olduğunu çok iyi biliyordum. O an konu benim kullanılmış olmam değildi. Azra'nın erkeklere karşı olan nefretiydi.

“Boş ver Azra. Allah'ından bulsun,” diyerek elimi salladım.

“Sen en son ateisttin kanka. Allah'ından bulsun mu diyorsun?”

Gözlerimi devirmeden edemedim. Evet, annemden sonra hayata olan inancımı yitirmiştim. Bu yüzden neye inanıp ne yapacağımı bilemedim. Bir boşluktaydım işte. Tabii sonra tekrar inancımı kazandım da ona daha var.

“Azra, uğraşmak istemiyorum,” dedim bıkkınca. Ama bunu umursamadı.

“Kanka eşyalarını topla, gel bu gece bizde kal.”

“Niye?”

“Ferit'e haddini bildireceğiz,” dedi öfkeyle.

“Niye böyle bir şey yapalım? Sıkıldı attı işte. Ben buna alışığım.”

Kafama yediğim şaplaqla başım yana savruldu. O kadar bitkindim ki bunu umursamamıştım bile.

“Kendini değersiz görmeyi kes! Ayrıca adım gibi eminim ki o çocuk seni hatırlıyordu. Sana oyun döndü. Hadi kalk.” Azra yerinden kalkıp çantamı aldı ve içine okul formamı koydu. Birkaç eşyamı da doldurup tepemde dikilerek elini uzattı. O an bir arkadaşına çok ihtiyaç duyuyordum. Bu evde, annemin öldüğü yatakta yatmaktan yorulmuştum. Etrafımızı saran enerjiye çok inanırdım ve bu evin enerjisi beni yiyordu. Çıkıp gitmem lazımdı. Bu yüzden Azra'nın elinden tutup kalktım.

Evden çıkarken babama denk geldik. Azra yanımda olduğu için pek bir şey diyememişti. Evde olmamam bir yerde işine de geliyordu. Bu yüzden izin vermişti.

“Babanla hâlâ konuşmuyor musunuz kanka?” diye sordu evlerine doğru yürürken.

“Bıraktığından daha kötü bir haldeyiz,” dedim. Kolunu omzuma attı.

“Kanka, bir gün harika bir ressam olacaksın. Tabloların kapış kapış gidecek. Galeriler etrafında kul köpek olacak. Çok başarılı olacaksın.”

“Aile peki? Olmayacak mı?” diye mırıldandım.

“Kanka bok gibi paran olduktan sonra bırak her şey olsun.”

İnsan sahip olduklarının kıymetini elinden gittiği zaman anlar, cümlesine çok inanırdım. Belki ailemizle kavgalarımız oluyordu, belki onlardan bazen bıkıyor ve uzak kalmak istiyorduk ama yaşadıklarını bilmek insana yeterli geliyordu. Bir arada olabilmeyi başarmak yeterliydi. Düşünsenize, sevdiğin kimse yok ama paran vardı. Dünyaları alıp evine yerleştiren yine de orası ev gibi hissettirmez. İnsan bir başka insanı ister.

Mesela, bunu bana annem öğretmişti. Çocukken bize hikâyeler anlatırdı. Bir keresinde ilk insan Adem’in hikâyesini de anlatmıştı. Cennetteydi. Her şeye sahipti ama bir yoldaş istiyordu. Bir arkadaş, eş, dost, sevgili ve aile... Birini daha istiyordu. Bu yüzden Havva yaratılmıştı. Belki Havva’dan dolayı cennetten kovulmuşlardı ama o cennete tekrar bir arada olduklarında kavuşmuşlardı. Onlar bir aileydi. İyi şeyler de kötü şeyler de birlikte yaşanıyordu.

Sonra Habil ile Kabil hikâyesini anlatmıştı. Kabil kıskançlığından kardeşi Habil’i öldürmüştü. Çok pişman olmuştu yaptığına ama iş işten geçmişti. Onlar da bir aileydi. Aileler hep birbirine dersler veriyordu. Bazıları iyi oluyordu bazıları acı. Ama tek başına olduğun zaman bir şey öğrenmek pek mümkün olmuyordu.

“Kızım yalnızlık Allah’a mahsustur,” demişti annem. İnsanlar hayatlarını yaşamak için bir başkasına ihtiyaç duyabiliyordu. Hayatımıza insanlar alıyorduk. Bazılarından ders alıyor, bazılarına ders veriyorduk. Bazen hayatımıza inanılmaz bir mucize veya tesadüfle

girenler oluyordu. Onların hayatımıza çok iyi geleceklerine inanırdık. Fakat onlar da ya ders vermek için gelmişti ya da ders almak için. Nasıl geldiğinin bir önemi yoktu.

Benim hayatıma giren erkekler de böyleydi. Hepsi bana ders vermiş ve ders almışlardı.

“Şimdi Ferit Bey’e yazma vakti.” Azra’nın sesiyle kendime geldim. Eve çoktan gelmiş, hatta odasına geçmiştik bile. Bazen düşüncelere çok daldığım zamanlarda mekân kavramını yitiriyordum.

“Ne yazacağız çocuğa Allah aşkına?” diye sordum.

“Ben onun gerçek yüzünü ortaya çıkaracağım, sen de bana tarot bakacaksın. Anlaştık mı?”

“Of Azra!”

“Anlaştık mı?”

“Tamam,” dedim isteksizce. Azra telefonumu eline aldığı anda ses çıkarmadım. O kadar yakındık ki birbirimizin şifrelerini bile biliyorduk. Telefonumdan bir numarayı kendi telefonuna girdiğinde Ferit’i aradığını anladım.

“Gizliden arıyorsun, değil mi?” diye sordum. *Yani* dercesine bakıp telefonu hoparlöre verdi. O an ne yapmaya çalıştığını anlayamamıştım bile.

“Alo?” diyen Ferit’in sesi uykulu geliyordu. Muhtemelen uykusundan uyanmıştı.

“Ferit, nasılsın?”

“Sen kimsin?”

“Siktiri çekip gönderdiğin kızım.”

“Hangisi?” Alayla gülerken midem bulandı. Sanırım telefonda mesajlaşarak tanıdığım Ferit’in gerçek yüzünü görmeye hazır değildim. Ya da kendime olan saygımı daha da yitireceğimi düşünüyordum.

“Kaç kişiyle konuşuyorsun ki?”

“Ondan sonrasını saymayı bıraktım ben,” derken sesi çok eğlenceli geliyordu. Benimle oynadığı gibi diğer kızlarla da oynuyor, sıkıldığı an engelleyip geçiyordu.

“Kim olduğunu söyleyecek misin artık?” dedi sıkkın bir ses tonuyla. “Bir de ezik gibi gizli numaradan aramışsın.”

“Cemre ben. Hani küçükken birlikte oturuyorduk.”

“Ne yapıyorsun?” diyerek telefonu sessize aldım. Azra kendini benden uzaklaştırdı.

“Çocuk sesimden tanımayacak mı zannediyorsun?”

“Ben böyle erkekleri çok iyi bilirim. İnan bana tanımayacak,” diyerek telefonu tekrar sesliye aldı.

“Of, ne istiyorsun?” diyen Ferit’in sesiyle olduğum yerde durdum. Gerçekten sesimi tanımamış mıydı? Yanından geçen sıradan bir insan konumundaydım onun için. Çocukken saf ve masum duygularla seven bir insan böyle olabilir miydi?

“Ferit beni neden tanımıyor gibi yaptın? İntikam almak mı istedin?” Azra’nın sorusuyla şaşkınca ona baktım. Mantığını kullanma konusunda benden daha iyi olduğunu biliyordum. Hatta benden daha olgundu. On altı yaşında olmasına rağmen insanların niyetlerini çok iyi çözmüştü. Ya da ben mi yanında fazla salak kalıyordum, inanın bilmiyordum.

“Madem anladın, neden hâlâ gizli numaralardan arıyorsun kızım?” Ferit’in sesiyle beynimden vurulmuşa döndüm. Gerçekten her şey bir intikam içindi. Peki neyin intikamı? Küçükken onu reddettiğim için mi? Çocuktum ya hani?

“Sadece anlamak istedim. Yani bu şekilde nereye varacaktın? Sen böyle yapınca ben oturup ağlayacak mıydım?” dedi Azra. Ferit büyük bir kahkaha attı.

“Ezik gibi aradığına göre yapmışsın. Oldu bitti işte. Uzatma. Bir daha da arama.” Ferit telefonu kapatacakken Azra’nın elinden telefonu alıp ben konuştum.

“Ferit ben Cemre,” diye mırıldandım. “Az önceki kişi arkadaşım. Gerçi sesimi tanımayacak kadar önemli değilim senin için ama olsun.”

“Senin sesini neden tanıyayım ki? Sen kimsin? Canım sıkıldığı zaman konuştuğum sıradan bir kızsın.” Sözleri canımı acıtsa da sanki bunları hak etmiş gibi hissediyordum. O benim etrafımda dönerken ben onu ve aşkını görmezden gelmişim. Gözüm Ali Firaz’dan başkasını görmüyordu ve şimdi o da benden intikamını alıyordu.

“Doğru diyorsun. Çocukken seni incittiğim için intikamını almak istedim. Aldın. Ama benim çocukken tanıdığım Ferit böyle değildi. Lütfen daha fazla değişme.”

Ferit’ten bir kez daha alaylı bir kahkaha geldi. O an zerre umurunda bile değildim. Ama ben yine de benim hatam yüzünden iyi karakterini bozmasını gerçekten istemiyordum.

“Kendini ne çok yüce görmüşsün be kızım? Sen kimsin ya?” dedi iğrenircesine. Bu cümlelerini umursamadım. Öfkesinden dolayı doğal karşılamıştım.

“Sen annesini öldürmüş bir katilsin. Annen de iyi ki ölmüş. biliyor musun? Baban da sürekli dövüyor ya seni. Sonuna kadar hak ediyorsun.” O an işte dünyam durdu. Kulaklarım çınladı. Telefonu tutan elim titremeye başladı. Gözümü öfke bürüdü.

“Sen ne dedin?” diye fısıldadım. “Annen iyi ki ölmüş mü dedin bana?” Annemin katili olduğumu söylemesine bile takılmamıştım. O lafı çok duyuyordum. Ama dünyanın en iyi insanlarından biri olan anneme “iyi ki ölmüş” denmesini kabul edemezdim. Annemi intikamına buluşturamazdı.

“Aynen öyle dedim. Küçükken götünü kaldıran anacığın yok şimdi. Oh canıma değsin. Vallahi duyduğumda senin adına çok sevindim.”

“Ne diyorsun lan sen!” Azra benim adıma bağıırken ben o an inme inmiş gibi olduğum yerde öylece kalmıştım. İçimde oluşan nefreti tarif edebilecek kadar geniş bir kelime dağarcığım yoktu. Ama şunu söyleyeyim size, o çocuğun hayatını mahvetmek istedim. Cehennemi yaşamasını istedim. Bunu da sadece anneme söylediği o laf için yapmak istedim. Bana söylediklerinin hiçbirisi umurumda bile değildi.

Azra küfürler savurarak telefonu kapatırken ben kahkaha atmaya başladım. Ne yaşıyorum diye düşünmeye başladım. Bir insanda nasıl bir nefret bırakmışım ki annem için böyle konuşabiliyordu.

“Piçe bak ya!”

“Azra, ben bu çocuğa bu kadar kötü ne yaptım?” diye sordum gülererek. “Çocukken sevgisini göremediğim için mi bunlar?”

“Kanka siktir et. Aşağılık kompleksine girmiş işte.”

“Bu, anneme bu lafları söyleyebileceği anlamına gelmez!” diye öfkeyle bağırdım.

“Kanka boş ver. Bilerek yapmış, gördük işte.”

Azra umursamadan odasından çıkarken ben dört dönüyordum. Azra gibi söylediklerini boş veremezdim. Yaşadığım acıyı öyle görmezden gelemezdim. Ferit benimle oynamıştı. Kim olduğumu en başından beri biliyordu ve intikam için ilk başta sıcak davranıp bir anda ortada bırakmıştı. Sonra da gülererek annemin ölmesine sevindiğini söylemişti.

“Bunu yanına bırakmam,” dedim kendi kendime.

Azra odaya yemeklerle geldiğinde onu görmedim bile. Ne yapacağımı düşünüyordum. Ferit’in bana bunları söylemesini karşılıksız bırakamazdım. Gelen geçenin bana vurmasını istemiyordum artık.

“Hadi gel. Yemek soğuyacak.”

“Azra, ben bu çocuğa gününü dar etmek istiyorum. Bana yaptıklarını ve anneme söylediklerini hazmedemem.”

“Cemre, bak ben de ilk başta intikam almamız gerektiğini düşünüyordum ama çocukken yaşadığınız bir olaydan dolayı intikamını almak istemiş işte, bitti gitti, abartmayalım bence.”

“Bitti gitti değil işte! Sana önce dünyada cenneti yaşıyor. En tepeye çıkarıyor. Tam oradayken bir anda pat diye bırakıyor!”

“Bunu işte erkeklerin hepsi yapıyor kanka. Klasik bir olay işte. Ne bekliyordun?” Azra rahat bir şekilde yemeğini yerken bu kadar umursamaz durabilmesine şaşıryordum. Ama ben duramazdım. Önce Ali Firaz canıma okudu ve sessiz kaldım. Sonra Burak iftira attı ve herkes ona inanarak onun yanında oldu, beni kötü bellediler. Ve şimdi de Ferit. Eğer herkesin bana vurmasına müsaade edersem durmayacaklardı. Yapmam gereken tek şey, onunla yüzleşip her şeyi konuşmak ve ortaya çıkararak bitirmektir. Bir şey yarım kalırsa tamamlanmadan hayatından çıkamazdı.

“Tek bir şey istiyorum Azra. O çocukla yüzleşip her şeyi ortaya dökmesini. Karşılıklı konuşup bu yarım kalmışlığı bitirmem lazım.”

“Nasıl yapacaksın?” diyerek bana baktı.

“Hangi okula gittiğini biliyorum. Hatta okulunun forması bile var bende.”

“Oha!” dedi Azra gülerek. “Lan ne ara aldın?”

“Yalnız kalınca kendimi bunlara verdim,” diye mırıldandım. Azra mahcubiyet dolu bir bakış atarken onunla göz göze gelmemeyi tercih ettim.

“Ne yapacaksın peki?” diye sordu Azra da konuyu değiştirerek.

“Formayı giyip okuluna gideceğim. Bulduğum yerde sıkıştırıp hesabını soracağım.” Azra kahkahalara boğuldu. Böyle bir şey beklemiyordu. Bunu yapmamın tek sebebi yarım kalan şeyleri tek seferde bitirmektir.

“Kanka şimdi bana tarot baksana.”

“Of Azra!”

“Hadi lan.” Çantamdan tarot kartlarını çıkarırken onları ne ara oraya koyduğunu düşündüm. Elinde tarot kartlarıyla bana tatlı bir şekilde bakarken ona asla hayır diyemeyeceğimi anladım.

O gece Azra'da kaldım. Evden uzaklaşmak bana iyi gelmişti. Sabah erkenden kalkıp gizlice eve gelmiş, Ferit'in okulunun formasını alarak çıkmıştım. Okuluna gittiğimde ise içeriye girip girmeme konusunda dehşet tereddüt yaşıyordum. Ama yoluma devam edebilmek için bunu yapmam lazımdı. Son kez derin bir nefes alıp okula giren öğrencilerin arasına daldım. Yanımdan geçenler bana bakarken beni tanımadıkları için garipsiyorlardı. Güvenlik de beni tanımaz diye korkarken iki kızın arasına girip onlarla sohbet ediyor gibi yaptım.

“Ya benim bugün ilk günüm. Üçüncü sınıflar kaçınıcı katta oluyor?”

“Hangi sınıfsın ki sen?” diye sordu kızlardan biri.

“Valla onu bile bilmiyorum,” dedim güvenliğe bakarken. Yanından geçtiğimiz an kızların yanından ayrıldım.

Ferit, A sınıfındaydı. Bunu biliyordum. Önce sınıfını aramak için etrafıma bakındım. Bir yandan da Ferit'e yakalanmamak için çaba gösteriyordum.

Bu sırada bir çocukla çarpıştım.

“Ay çok özür dilerim,” dedim geri çekilerek. Orta boylarda, hafif yapılı ve esmer bir çocuktü. Bana bakakalırken bir şey söylemesini bekledim.

“Yok... Önemli değil,” dedi kekeleyerek. Gülümseyerek yanından geçecekken kolumdan tutup beni durdurdu.

“Sen burada mı okuyorsun?” diye sordu. Ne diyeceğimi bilemedim. Öylece kaldım.

“Şey... Evet. Bugün ilk günüm,” dedim.

“Fahri!” Ferit’in sesini duyunca ona döndüm. Fahri, diye yanımdaki çocuğa sesleniyordu. Beni görür korkusuyla hemen koşarak oradan uzaklaştım.

Evet, Fahri ile ilk orada karşılaşmıştık. Komik olan neydi biliyor musunuz? Fahri, Ferit’ten daha kibar, ilgili ve şefkatliydi. Ama aynı şekilde en büyük zararı Ferit’ten çok o vermişti.

O konuya gelmeden önce Ferit’e devam edelim.

Kendimi tuvalete atıp orada saklandım bir süre. Ferit’i okulda bulup yakalayacak bir an yakalamaya çalışıyordum. Tek derdim konuşup olayı bitirmektir. Bir sonraki tenefüs zili çaldığında tuvaletten çıkarak öğrencilerin arasına karışıp Ferit’i aradım. Yanında iki arkadaşıyla birlikte yürüyordu. Telefonda bir şeylere bakıp gülüyorlardı. Arkalarından sessizce yürüdüm.

“Kızdaki göte baksana kanka,” dedi Ferit gülerek. Kızın fotoğrafını arkadaşlarına gösteriyordu. Diğerleri de dibine girmiş, art arda bir sürü iğrenç kelime söylemişlerdi.

“Kızın hesabını versene ben de ekleyeyim kanka,” dedi yanındaki arkadaşı.

“Ben dururken sana bakar mı oğlum?” Ferit gülerek arkadaşını itti.

“Şu yeşil gözlü bir kız vardı kanka. Ondan yok mu fotoğraf?” Aynı çocuk soru sorarken bahsettikleri kişinin ben olduğunu hemen anlamışım.

“Kız rahat durmuyor ki oğlum. Sürekli fotoğraflar ve videolar atıyor.” Ferit’in lafıyla herkes gülerken Ferit, o sırada bir kız videosu açıp gösterdi. İşin komik tarafı ne biliyor musunuz? Ben bu

zamana kadar Ferit'e bir kere bile fotoğraf ve video atmamıştım. İstemişti ama atmamıştım. Fakat şu an bana ait olduğunu öne sürdüğü videoları arkadaşlarına gösterip hakkımda ileri geri konuşuyordu. Arkasında durup onu izlediğimin farkında bile değildi. Muhtemelen kendisini arkadaşlarına karşı kanıtlamaya çalışıyordu. Erkekler arasında böyle şeyler gurur verici olurdu. Ne kadar çok kız hayatlarına girip onlara ilgi gösterdiyse o kadar kral olurlardı. Karşı tarafın duyguları ve hayatı umurlarında değildi.

“Senin kız kardeşin yok mu?” diye sorduğumuzda, “Benim kız kardeşim böyle şeyler yapmaz,” diye cevap verirlerdi. Yani bir kız sevdiği adama özel bir video veya fotoğraf attığı zaman dünyanın en kötü insanı olabiliyordu. Atmasa da oluyordu gerçi. Erkekler her türlü bize bir kulp bulurlardı. Şu an önümde duran erkekler bunun kanıtıydı. Ferit'in sırtını sıvazlayıp gurur duyarken benim hakkımda konuşuyorlardı.

“Bu kız şimdi çocukluktan beri sana takıntılı mı?” diye sordu Fahri.

“Evet, kanka. Mesajları gösterdim size de. Kız bırakmıyor ki peşimi.” Ferit gülerek konuşurken ben de sinirimden güldüm.

“Kanka takıntılı olması güzel bir şey. Canın sıkılınca takılırsın, istemeyince başından salarsın işte. Böyle takıntılı kızlar her ne bok olursa olsun geliyorlar ya.” Diğer çocuk konuşurken aralarında gülüşmeye devam ettiler. Zil çalınca da hepsi sınıflarına dağıldı.

O gün Ferit'e hiçbir şey yapmadım. Ama bu, bundan sonra yapmayacağım anlamına gelmiyordu. Arkamdan olmadık sözler söyleyen ve yalanlar atan bu çocuğa haddini bildirmek istiyordum.

O günden sonra ne yapacağımı bilemeden geçirdim günlerimi. Nasıl bir atak yapmam gerektiğini bilmiyordum. Biri sizin hakkınızda böyle bir dedikodu yaysa ve konuşsa ne yapardınız? Amacınız,

tüm olanları geride bırakıp önünüze bakmak iken karşılaştığınız bir gerçek tüm hayatınızı değiştirebiliyor.

“Cemre.” Babam odama girince korkuyla zıpladım. Etrafta resimler, kâğıtlar, boyalar ve tarot kartları vardı. Babam odamın halini görünce öfkeyle baktı bana.

“Efendim?” diye mırıldandım.

“Ulan diyorum ki her şeyi bırak kenara. İki kelam et kızınla. Biraz sohbet et. Ama sen yine de her şeyin içine etmeyi beceriyorsun.”

“Baba... Ben ne yaptım ki?” diyen sesim son kelimeme doğru iyice kısılmıştı.

“Ne bunlar Allah’ın cezası?” diyen babam yerdeki çizimlerimi alıp yüzüme fırlattı.

“Ö-ödev...” diye fısıldayabildim güçlkle.

“Bok ödev! Bomboş işlerle uğraşıyorsun!” Öfkeli sesini yüzüme doğru püskürtürken ben hâlâ ne hata yaptığımı bilmiyordum. Odamın dağınıklığı mı kızdırmıştı onu?

“Baba ödev. Hoca verdi.”

“Böyle ödev veren hocayı da...” Sustu. Elini havaya kaldırırken vuracağını düşünerek kollarımla başımı sardım. Sesli bir nefes alıp veren babam çenemden tutup başımı kaldırdı.

“Sen benim en büyük imtihanımsın Cemre. Öyle büyük bir imtihansın ki...” Dolan gözlerimle babama baktım. Babamın güzel şeyler söylemesini isterdim. Onun için bir imtihan olmak istemezdim. Bu odaya bir kere gülerek girmesini, yaptığım resimlerin ne anlama geldiğini sormasını isterdim.

“Sen öyle bir insansın ki... Beni evlat katili bile yaparsın sen.” Çenemden ittirip odadan çıkan babamın arkasından geriye titreyen vücudum ve akan gözyaşlarım kaldı.

Ben az önce ne yapmıştım? Size soruyorum, yanlış olan ne vardı? Yerde duran resimler mi sorundu? Tarot kartlarım mı?

Hayır, sorun bendim. Adamın beni görmeye tahammülü yoktu. Hem de zerre tahammülü yoktu. Her gece ölmem için dua ettiğine inanıyordum. Bunun üzerine daha büyük bir acıdan bahsedeyim mi size?

Ben babamı çok seviyordum. Ama o beni hiç sevmiyordu. Bu kadar sevdiğim babam benim ölmemi istiyor, benden nefret ediyordu. Sanırım sevmeseydim canım bu kadar acımazdı. Böylesine sevdiğim babam benden nefret ettiği için acı çekiyordum.

Akan gözyaşlarımı sildim. Yatağıma oturdum ve ağlamaya devam ettim. Babamın verdiği acıyı unutmak istedim. Sadece onun değil, hayatıma giren herkesin verdiği acıları unutmak istedim. Annemin kaybını, ablamın ihanetini ve gidişini, Ali Firaz'ın bana vurup ablamı öpmesini ve Ferit'in beni kullanmasını... Hepsini unutmak istedim.

“Bir yerden başlamak gerekiyor,” diyerek gözyaşlarımı sildim. Telefonumu elime alıp *fake* hesapların birinden Ferit'i aradım. Birkaç çalıştan sonra telefonu açtı.

“Alo?” diyen sesi uykuluydu.

“Ferit,” diye mırıldandım.

“Kimsin?”

“İnsanlara neden yalan yanlış şeyler anlatıp gösteriyorsun?”

“Sen kimsin ve ne saçmalıyorsun?”

Cemre...

Çocuğun ne kadar umursamaz ve ilgisiz olduğunu görmüyor musun? Yaptıklarından zerre pişmanlık duymuyor ve seni bilmiyordu bile. Bıraksana. Uğraşma be kızım. Bırak gitsin. Uğraşma.

Ama canın acıyor değil mi? Hiçbir şey yapmamışken çok şey yapılmış gibi davranılması canını acıtıyor. Sen çabalarken karşı tarafın

yokmuşsun gibi davranması, insan yerine koyup seni muhatabına almaması canını acıtıyor. Belki biri karşına geçip duygularını samimiyetle anlatsaydı böyle olmayacaktın. Sen insan muamelesi görmediğin için sinirleniyorsun.

Kendimle olan konuşmam biterken gözyaşlarımı silerek Ferit'e cevap verdim.

"Ben Cemre," dedim ağlayarak. "Sana müstehcen videolar göndermedim. Çocukluktan beri sana takık değilim. Seninle sadece telefonda konuşup sohbet ettik. Sonra sen intikamını almak için beni engelleyip geçtin."

"Eee?" İşte bu kadar umursamazdı. Ama çoğu erkek böyle değil miydi?

"Eeesi, bir kızın geleceğini mahvediyorsun. İntikam mıydı istediğin? Aldın. Ama sırf kendi erkekliğini yüceltmek için bir kızın adını kirletemezsin."

"Ben yalan bir şey söylemedim ki," dedi gülerek.

"Ne saçmalıyorsun sen?"

"Sen bana o videoları gönderdin Cemre."

"Göndermedim," diye direttim.

"Peki sana kim inanacak?" Gülerek söylediklerine diyecek bir şey bulamadım. Azra da bana inanmamıştı, değil mi? Gözleriyle şahit olana kadar kabul etmemişti.

"Kime neyi anlatacaksın? Babana mı söyleyeceksin? Babana tam olarak ne diyeceksin?"

Cevap versene Cemre. Babana ne diyeceksin? Sana kızmaya yer arayan o adama anlatabileceğin hiçbir şey yok. Muhtemelen bu sefer öldürür. Ya da öldürmekten beter hale getirir.

"Sustun," diyen Ferit'e verecek cevap bulamadığım için sinirlendim.

“O yüzden boş yapma ve bak işine. Bir daha da beni arama sapık.” Telefonu suratıma kapattı.

Kendimi toparlayıp tekrar kaldığımız yerden devam ediyorum.

Ferit'in yaptıklarını yanına bırakmayı düşünmüyordum ama tam olarak ne yapacağımı da bilmiyordum. Elim kolum bağlı öylece kalmıştım. İşte orada devreye Burak girdi.

Şimdi, “Burak ne alaka kızım? Bu çocuk seni taciz etmedi mi? Mal mısın?” diyeceksiniz.

Ferit'le konuşmamızın ertesi günü, okul çıkışı eve doğru yürürken bir araba hızla yolumu kesti. Kafamı kaldırıp bir anlığına bakınca Burak olduğunu gördüm. Tabii, bir anda dibimde bitince çok korkmuş ve kaçmaya çalışmıştım. Burak ise beni durdurmuştu.

“Cemre, sadece özür dilemek istiyorum,” dedi. Gözleri kızarıktı. Samimi duruyordu.

“Pişmanım. Yemin ederim kendimde değildim. Ne olur affet beni.” Önümde bir diz çökmediği kalmıştı. Ben de kafam yerinde değilken hatalar yapmıştım ve orada Burak'ı affetmeye karar vermiştim.

Siz siz olun ve size kötülük yapan bir insanı asla affetmeyin. Bir kere yapan bir daha yapar. Herkes ikinci hakkı hak eder sözüne asla inanmıyorum. Herkes hak etmez. Çabalayan insan hak eder. Gerçekten pişman olan kişi hak eder. Allah da yürekten pişmanlık duyan kişilerin tövbesini kabul etmiyor muydu?

İşte, ben salak gibi Burak'ı affettim o gün. Azra'ya yanlış yaptığından ve onu çok sevdiğinden bahsetti ve ben de inandım. Bu yüzden aramızda anlaşma yaptık. O, Ferit'i bitirmemde bana yardımcı olacak, ben de Azra ile konuşup aralarını düzeltecektim.

Salağım ben ya. Şimdi düşününce harbi salağım diyorum. Bir pislikten kurtulmak için öteki pislige bulaşıyordum. Burak'a hiç bulaşmayıp her şeyi unutarak önüme bakmam gerekiyordu ve bunu bir türlü yapamıyordum.

Biten bir olayın peşine düşmeyin. Biten bir ilişki için çabalamayın. Gidenin arkasından koşmayın. Bunların hepsi sadece size zarar verecek.

“Kanka,” dedi Burak yanıma gelerek. Teneffüsteydik ve kantine gitmek için merdivenlerden iniyordum.

“Ne oldu?”

“Bu Ferit’in maniti varmış.”

Olduğum yerde kaldım. “Ne?” diye sordum şaşkınca.

“Valla. Hem de uzun ilişkiymiş. Dokuz aydır varmış.”

“Biz dört aydır konuşuyorduk,” dedim sinirle. Burak omzunu silktilti.

“Kız kimmiş peki?” diye sordum.

“Kardelen diye biri.”

“Sen nasıl öğrendin bunu?”

“Erkekler kanka,” diyerek göz kırpıp gitti.

Kantine girerken ne yapacağımı biliyordum. Ferit’in gerçek yüzünü Kardelen denilen kıza gösterecektim. Benim hayatımı dağıtuğu gibi onun hayatını dağıtacağım.

Boş bir yere oturup telefonumu elime aldım ve sahte hesaplarımdan birine girdim. Ferit güzel gördüğü her kıza yazmaya müsait olduğu için buna da yazmıştı. Hemen hesabına girip Kardelen’i arattım ve buldum.

İşte oradaydı.

Ekranı tatlı tatlı sırtıyordu. Bebeksi bir yüzü vardı ve fotoğrafta masum duruyordu. Gerçek hayatta da öyle miydi bilemem ama

fotoğrafta öyleydi. Kendi hesabımdan beni engellediği için Ferit'in görmeyeceğini düşünerek oraya girip Kardelen'e istek attım.

"Ne yaptın?" diyen Burak yanıma oturdu. Önüme çikolata bırakırken onu sinirle ısırp yemeğe başladım.

"Kardelen'e istek attım."

"Ne?" dedi gülerek. "İstek atıp ne yapacaksın peki?"

"Orası da kızsalsun," diyerek omuz silktim.

Sırıttı. "Bakayım kıza," dedi telefonumu işaret ederek. Kızın profilini açıp ona gösterdim. Burak'ın dibi düşmüştü.

"Çok tatlı lan," dedi. Masum duran bir yüz, çoğu erkeği tavlamaya yetiyordu sanırım. Geneline bunu görmüştüm. Masum duruyorsa kıyılmaz, seksi duruyorsa götürülür kafasındalardı. Gerçekten iğrençlerdi.

Azra kantine geldiğinde Burak'la beni yan yana görünce öfkelenmiş, bakışlarıyla adeta yemişti bizi. Burak'tan telefonumu alıp yerimden kalktı. O da Azra'yı fark etti ve "Sözünü tut. Azra ile konuş," dedi ben giderken. Başımı sallayarak onu onayladım ve Azra'nın yanına gittim.

"Cemre, sen bu dünyada tanıdığım en salak insansın biliyor musun?" dedi Azra sinirle.

"Ne alaka?"

"Ne mal olduğu ortada olan bir çocukla yan yanasın. Salak salak intikam işlerine girip akla sığmayan şeyler yapıyorsun." Kaşlarını çatarken bana bakmıyordu bile. Halbuki o da sinirlenmişti Ferit'in yaptıklarına. Şimdi hiçbir şey olmamış gibi davranmamı istiyordu.

"Ferit'in yaptıklarını biliyorken nasıl böyle dersin?"

"Değmeyecek insanlarla uğraşıyorsun Cemre. Boş yapıyorsun. Hatta ne var biliyor musun? Canın o kadar çok sıkılıyor ki sen sadece oyun oynamak istiyorsun." Azra kantinden çıkarken orada öylece kalmıştım. Sözlerinin ağırlığı altında ezilmiştim. Evet, haklı

olduğu yanlar vardı lakin bu bedene ve bu ruha girmeden neden böyle şeyler yaptığımı anlayamazdı. Onun etrafında dönen bir ailesi vardı. Babasına gidip yaşadıklarını anlatsa inanıp onu korurdu. Ben tektim. Bir başımaydım. O kadar çok ihanete maruz kaldım ki artık bunu yaşamak istemiyordum. Evet, intikam istiyordum. Hem de deli gibi intikam istiyordum. Ne yapayım, deyip geçmek istemiyordum.

Oyun...

Oyun değildi fakat kendime hiçbir zaman sesli bir şekilde itiraf edemediğim bazı şeyler elbette vardı. Kafamı dağıtmak için iyi gelen bir yol gibiydi. Aslında yanlış bir yolda ilerliyordum. Dikkatimi başka yöne verip kendime odaklı ilerleseymem gerekiyordu. Bahanelerin arkasına sığınıp her şeyin mubah olduğuna kendimi inandırmamam gerekiyordu. Ama bunları yapmak için çok geç kalmıştım. Evet, çevremdeki insanlar beni tüketmişti lakin ben de buna izin vermiştim. Hiçbir hata tek taraflı değildir. İki tarafın da kusurlarının ortaya serilmesiyle oluşan şeydir.

Azra ile o günden sonra yine uzaklaştık. Sanırım yanımda kalıp daha çok bozulmak istemiyordu. Belki böyle durumlarda her daim yanımda olup beni bu karanlık yerden çıkartacak birileri olsaydı her şey daha farklı olabilirdi.

Bak.. Yine birilerine sığınmaya çalışıyordum. Kendi elimden tutup o karanlıktan çıkaramıyordum kendimi. Yetemiyordum. En çok da buna sinirleniyordum.

“Siktir et Cemre,” diyerek yine gerçeklerden kaçtım. Hesabıma girdiğimde Kardelen’in isteğini kabul ettiğini gördüm. Hemen mesaj attım.

Cemre: *Merhaba, bunu birden yazmak tuhaf olacak ama Ferit seninle görüştüğü zamanlarda aynı anda benimle de görüşüyordu. Bir kız olarak senin de aynı şeyleri yaşamayı istemedim.*

Mesajıma anında baktı. Kalbim heyecandan hızlanırken yazmaya başladı.

Kardelen: *Kim olduğunu biliyorum Cemre. Sevgilime takıntılı olduğunu ve saçma sapan videolar attığını da biliyorum. Bence bizden uzak dursan iyi olur.*

Mesaja bakakaldım. Ne diyeceğimi bilemedim. Ferit her şeyi öyle bir hazırlamıştı ki çoktan yalanlarıyla beni kötü kız konumuna düşürmüştü.

Cemre: *Şaka gibi gerçekten. Ben ona video filan göndermedim. Onun söylediği her şey yalan. Ama sanırım sen gerçekleri öğrenmek yerine sevgilisinin sözüne inanmayı tercih edecek birisin.*

Kardelen: *Dramın ve kendini acındırman bitti mi? Ona göre takipten çıkaracağım seni.*

Cemre: *Kendimi acındırmaya çalışmıyorum. Olanı söylüyorum.*

Kardelen: *Bak. Ferit bana her şeyi anlattı. Çocukluktan beri takıntılı olduğunu da söyledi. Annen de senin yüzünden ölmüş sanırım. Psikolojinin dağılması çok normal. Ferit'e hep dedim iyi yaklaş diye ama sen anlamamışsın. Öyle ki bana kadar yazıp onu kötülüyorsun. Bence sal bizi. Kendi hayatına odaklan.*

"Annen de senin yüzünden ölmüş sanırım." Mesajını tekrar okurken sinirden güldüm. Birinin bana inanmasına ve gerçekleri görmesine ihtiyacım vardı. Kendini anlatmaya çırpındıkça daha da dibe batarsın ya; onu yaşıyordum işte. Ben kötü biri değildim. Kötü biri de olmak istemiyordum. Hatalar yaptığımı biliyordum. Bunları düzeltmeyi çok istiyordum. Yardıma ihtiyacım olduğunu da biliyordum. İşin aslı, neden böyleydim bilmiyordum. Sadece birinin beni anlamasını ve iyileşene kadar yanımda olmasını istiyordum. Evet, tek başıma da iyileşebilirdim ama bunu yapamıyordum işte. Herkes aynı değildi. Kimi bir şeyleri tek başına kaldırabilirken kimi

desteğe ihtiyaç duyuyordu. Okuduğum romanlarda güçlü kadınlar görüyordum. Ama onlar gibi olamıyordum.

Bu beni zayıf veya kötü biri yapar mıydı?

Kapım sertçe açılıp babam girince hemen gözyaşlarımı silip kendime geldim. Suratıma öylece baktı.

“Odaya kapanıp durma. Salona gel.”

“Salonda ne yapacağım baba?” dedim incelen sesimle.

“Gel,” dedi ve gitti. Bu kadardı. Onu kızdırmak istemediğim için yerimden kalktım ve odadan çıktım.

Salona girdiğimde babamı kendine meyve tabağı yapmış, oturup televizyon izlerken gördüm. Sessizce diğer koltuğa oturdum. Her zamanki gibi bir haber kanalı açıktı. Başımı elime yaslayıp ben de izlemeye başladım.

Zaman öylece sessizce akıp gitti. Babam beni buraya neden çağırdı onu bile anlamamıştım. Spiker yeni bir haberi sunarken babamın sinirle nefes verişini duyunca ona döndüm.

“Yapsın sonra ağlasın,” dedi babam. Haber, bir kızın başına gelenleri anlatıyordu. Bir adamı sevmiş, kaçmış ama sonra adam sandığı gibi biri çıkmamış. Eve geri dönmek istediğinde ise ailesi kabul etmemiş. Kız da yardım istiyordu.

“İnsan hata yapamaz mı baba?” diye mırıldandım.

“Yaptığın şeyin arkasında duracaksın!”

“Kız nereden bilebilirdi ki böyle olacağını? Bir hata yapmış ve ders almış. Aile böyle zamanlar için vardır.”

“Ailesini çiğneyip gitmiş. Ailesi ne yapacaktı?” Babam öfkeyle bağırırken olduğum yerde zıpladım. Oysa kız isteyerek gitmemiş o adama. Amcasının tacizlerinden kaçmak için gitmiş. Ailesine durumu anlatmış ve ona inanmamışlar. Kız mecburmuş aslında. Babam ise bunu anlayacak biri değildi tabii ki.

“Aynısı benim başıma gelseydi... Bana kapıyı açmaz mıydın?”
Titreyen sesimle konuşurken babamın vereceği cevaptan korkuyordum.

Babam meyve yiyerek bana baktı. Gözlerinde acımasızlıktan ziyade merhamet görmek istedim lakin göremedim. Babam meyve tabağını alarak yerinden kalkıp yanıma doğru geldi. Kalbim deli gibi atarken nefesim kesilmişti. Tam önümde durdu ve meyve bıçağını kucağıma bıraktı.

“Beni evlat katili yapma Cemre.”

Ve gitti.

Kucağımdaki bıçağa bakakaldım öylece. O an yalnız olduğumu bir kez daha anladım. Yaşadıklarımı babama anlatsam ya da yaptığım yanlışların nedenini açıklasam o yine de beni anlamayacaktı.

Evlat katili olacaktı.

Azra ile aramızı yine düzeltmiştik. Biz ne kadar küsersek küselim asla ayrı kalamazdık.

“Kanka abartmıyor musun?” dedi Azra gözlerini devirerek. Teneffüs vaktinde sınıfta oturuyorduk. Dün Kardelen’le yazışuklarımızı anlatmıştım.

“Neyi abartıyorum?” diye sordum.

“Kanka yüzüne gözüne bulaştırıyorsun. Sal gitsin. Bu iş toksikleşti farkında değil misin?”

Farkındaydım. İnada bindirdiğimin de farkındaydım. Sadece başıma gelenleri kabullenmek istemiyordum. Önüne gelenin vurmasını istemiyordum artık bana.

“Kanka tek istediğim özür dilemeleri. Gelip benden özür dilesinler yeter. Başka bir şey istemiyorum.”

“Ne yapacaksın? Hayatlarını mahvedince eline ne geçecek? *Sana bela olduk, affet bizi Cemre, mi diyecekler?*”

“Bilmiyorum,” dedim sinirle. “Ama bir şeyler yapmak istiyorum. Susarsam daha çok üzerime basarlar gibi hissediyorum.” Sesim titrerken Azra’nın gözleri doldu. Beni aslında anlıyordu. Beni çok iyi tanıyordu. Bu yüzden bu şekilde yaklaşıyordu. Yumuşak davranırsa benim daha çok üste çıkmaya çalışacağımı biliyordu.

“Aklında ne var peki?”

“Kardelen’e bela olacağım. O da Ferit yüzünden bela olduğumu anlayacak. En azından Ferit’in ilişkisi biter ve beni anlar.”

Azra bir anda alkışlamaya başladı. “Kanka müthiş bir plan. Vallahi bayıldım. Lan benim aklıma nasıl gelmedi?” dedi gülerek.

“Hayatlarına hayalet gibi çökeceğim. Korkuyla etraflarına bacaklar. Her an her yerden çıkabileceğimi düşünecekler.”

“Psikopat mısın kızım sen?” dedi Azra sinirle gülerek. Umursamadan omzumu silktim. Zil çalınca Azra söylenerek yerinden kalkıp kendi sırasına geçti.

Burak’tan mesaj gelince hemen açtım.

Burak: *Her şey tamam kanka.*

Cemre: *Ferit’in peşinde mi olacak?*

Burak: *Evet, kanka. Sürekli fotoğraflarını çekip Ferit’e gönderecek.*

Cemre: *Kardelen peki?*

Burak: *Onunla ben ilgileneneğim. Merak etme.*

Cemre: *Teşekkür ederim.*

Burak: *Azra ile aramızı düzelteceksin, değil mi?*

Cemre: *Merak etme.*

“Yerlerinize çocuklar.” Hoca sınıfa gelince telefonu kapatıp çantama koydum. Azra’ya söylemediğim asıl planımı Burak ile yapmıştım. Ferit ve Kardelen’in peşine birilerini takmıştım. Sürekli onları takip edip fotoğraflarını çekerek onlara gönderecekti. Beni suçlayacak hiçbir şeyleri olamazdı çünkü o sıralarda ben kendi hayatıma devam ediyordum. Plan on altı yaşındaki bir kız için güzel ama hayat için salaktı. Özellikle de Burak gibi birine güvendiğim için daha da salaktı.

Gülerek odama girdim. Şen kahkahalar atıyordum.

Neden mi?

İntikamım harika ilerliyordu. Ferit ve Kardelen’in peşinde birileri vardı ve sürekli onlara sataşıyordu. Burak da bana sürekli fotoğraflar göndererek durumu anlatıyordu. Kardelen o kadar korkmuştu ki Ferit’ten ayrılmıştı. Ferit ise gün geçtikçe kötüye gidiyordu. İlk zamanlar bana yazmıştı. Ben olduğumdan şüpheleniyordu fakat konum atarak, anlık fotoğraf atarak onunla alakam olmadığını göstermiştim. Telefonum çalınca hemen aldım. Arayan Burak’tı.

“Kanka,” dedim gülerek.

“Oğlum bunlar mal oğlu mal,” dedi o da gülerken. O an her şey çok güzel geliyordu gözümüze. Birileriyle uğraşıyordun ve karşındaki sen olduğunu bilmiyordu. Yaptıkların ise yanına kalıyordu. Bu duyguyu yaşamayalı çok olmuştu. O yüzden mutluydum.

“Yaşattıklarını yaşıyorlar işte,” dedim gülerek.

“Yalnız şu Kardelen... Oğlum çok fena lan.”

“Burak kendine gel. Kıza bir şey yapmayacaksın.”

“Tamam be. Azra hâlâ bana soğuk yapıyor. Hani konuşacaktın?”

“Tamam o iş bende.” O iş bende değildi. Azra benden daha akıllıydı. Akli başında ve olgun biriydi. Ona hata yapan bir insana bir daha şans vermiyordu. Ne bok olduğunu ânında çözüyordu. Bu yüzden ne kadar uğraşırsam uğraşayım Azra asla Burak’a yanaşmıyordu. Gördüğü yerde yüzüne tükürmek istiyordu. O zamanlar sallamıyordum çünkü Burak’ın pek de bir şey yapamayacağını düşünüyordum.

Salaktım işte.

Gözüm tarot kartlarına kaydı. Azra ile tekrar Burak muhabbetini açabileceğimi düşünerek kartları çantama koydum ve odadan çıktım. Evden çıkarken babama denk geldim.

“Nereye?” ters bir şekilde bakarak.

“Azralara gidiyorum baba.”

“İyi. Git ve gelme. Gece orada kal.” Odasına geçerken arkasından öylece baktım. Artık bu cümleleri o kadar çok duyuyordum ki bir yerden sonra etki etmemeye başlamıştı.

Azra’nın evine geldiğimde annesi bana alışık olduğu için misafir gibi görmüyordu.

Azra’nın odasında takılırken tarot kartlarımı çıkarınca tek kaşını kaldırarak bana baktı.

“Hayırdır kanka? Sen kendi isteğinle bana tarot mu bakacaksın?” diye sordu.

“İçimden geldi. Bu aralar seni boşladım gibi hissettim,” dedim gülümseyerek. Gözlerini devirdi. Ciğerimi bilen arkadaşım başka bir şey olduğunu bilse de dile getirmedi zira tarot bakma işini kaybetmek istemiyordu.

“İyi tamam bakalım,” diyerek yanıma oturdu.

Kartlarımı karıştırırken aklım birden Ferit ile doldu. İçim onunla ve düşünceleriyle dolup taşarken ne yaptığını merak ettim.

“Önce başka bir şey için bakacağım,” diye mırıldandım.

“Niçin?”

“Ferit’in düşünceleri için.” Kelimeler daha ağızımdan yeni çıkmışken destenin içinden kartlar fırlayıp yere düştü.

“Eşhedü enla...” Azra korkuyla geri çekilirken düşen kartlara baktım. Hepsi karamsar, kötü ve mutsuz kartlardı. Ferit şu an çok acı çekiyordu ve mutsuzdu. Kartların arasındaki “Ermış” kartını aldım.

Yorulmuştu. Hem de çok yorulmuştu. Belki de geceleri ağlıyordu.

“Kanka kartlar ne der bilmem ama nefesim daraldı. O kadar kötü bir enerji sardı beni.”

“Çünkü öyle,” dedim üzgün çıkan sesimle. Daha birkaç saat önce Ferit’e yapılanlara gülerken şimdi onun için üzüliyordum.

Evet, acı çekmesini istiyordum ama gerçekten acı çektiğini görünce dayanamamıştım.

“O da benim yüzümden böyle oldu, değil mi?” diye sordum Azra’ya. Sesimin üzgün çıkmasına engel olamadım.

“Neden senin yüzünden?”

“Çocukken onu görseydim belki böyle yapmazdı. Buralara kadar gelmezdik. Yaşadığı bir reddedilme olayı onu bu hale getirdi.”

“Kanka, sen kendine neden sadece acıyı yakıştırıyorsun?”

Azra’nın ani sorusuyla ne diyeceğimi bilememiştim.

“Ne alaka?”

“Ferit’in seçiminden neden kendini sorumlu tutuyorsun? Dünyada reddedilen tek erkek o değil ama bu seçimi yapan erkeklerden biri o.”

“Ama sonuçta bu kararı seçme sebebi bendim.”

“Senin de başına bir sürü şey geldi. Başkalarını suçluyor musun?”

“Babamı suçluyorum,” dedim. Yaptıklarımın dolayısı da başıma gelenlerden dolayısı da babamı suçluyordum. O bana iyi olsaydı ben böyle olmazdım, diyordum sürekli.

“Kanka seninki de yanlış zaten. Evet, babanın davranışlarından dolayısı psikolojin iyi değil. İyi düşünemiyorsun ama bu şekilde kalmayı da sen seçiyorsun. Kendini değiştirebilirsin.”

Azra bazen kaybettiğim annem gibiydi. Akıl verir, yol gösterirdi. Mantıklı cümleler kurup kendimi anlamama yardımcı olurdu. Belki de o yüzden Azra’yı kaybetmek hiç istemedim.

Azralardan çıkıp eve dönmüştüm. Babam geri gelmememi söylemişti ama orada da daha fazla kalamazdım. Her gün birinin evinde yatmak doğru değildi. Özel alanlarını işgal ediyor gibi hissediyordum. Fakat gidecek bir evim de yoktu.

Sitenin parkına gidip tüp kaydırağın içine girdim. Babam uyuyana kadar burada bekleyecektim. Üstü kapalı olduğu için beni soğuktan da koruyabilirdi.

O an yapacak hiçbir şeyim olmadığı için aklım düşüncelerle doldu. Kendimi vicdan azabı içerisinde bulurken yine sahte hesapların birinden Ferit’i aradım. Yorgun bir şekilde telefonu açtı.

“Alo.”

“Ferit?”

“Kimsin?”

Her seferinde “kimsin” diye soruyordu. İşte Ferit böyle biriydi. Kim olduğunu düşünmek istemeyecek kadar umursamaz.

“Cemre ben.” Adımı duyunca derin bir nefes verdi.

“Ya ne istiyorsun benden kızım sen? Ne? Yeter artık. Bıktım.”

“Farkındayım,” diye mırıldandım. Gözlerimin dolmasına engel olamadım.

“Ama sen de beni hiç anlamadın. Beni kullandın. İnsanlara olmadığım biri gibi gösterdin beni.”

“İnan bana sen öyle de olurdun. O potansiyeli gördüm sende.”

“Neden? Neyimi gördün de böyle bir düşünceye girdin?”

“Çünkü sen bir dilencisin. Sevgi dileniyorsun. Biri sana sevgi gösterisinde bulununca sırf onu kaybetmemek için her şeyi yaparsın. Soyun dese soyunursun.”

Güldüm. O gün Ferit’in lafına kahkahalarca güldüm. Kendimi asla öyle bir konumda görmüyordum. Hepsinden öte ben o gün aptal tarot kartlarında Ferit yorgun çıktı diye üzülüp onu arama ihtiyacı hissetmiştim. Onun değişebileceğine salak gibi yine inanmıştım. Çünkü Ferit ilk defa o gün benimle çok güzel konuşmuştu.

“Diyelim ki ben Cemre sen de Ferit değilsin. Birbirini yeni tanıyan iki insanız. Öyle tanışalım mı?”

“Böyle salak şeyler için vaktim yok,” derken sesi umursamaz çıkıyordu.

“Merhaba, ben Açelya. Senin adın ne?” Tatlı bir şekilde konuşurken ondan ses gelmedi.

“Hadi kiminle konuştuğumu merak ediyorum,” diye ısrar ettim.

“Portakal’ım ben,” dedi. Kahkaham parkta yankılanırken o da gülmeden edemedi.

“Çok memnun oldum Portakal. Kaç yaşındasın.”

“Kırk iki.”

“Ben de yetmiş iki. Bizden güzel bir çift olur.”

“Sanmam.”

“Olur,” diye direttim. “Peki evli misiniz Portakal Bey?”

“Evet. Üç tane kızım var. Üçü de baş belası.”

“Demeyin öyle. Kız çocukları güzeldir. Ben de üç kere evlendim. Hepsini öldürüp miraslarına konarak dul bir zengin oldum.”

“İyiymiş,” derken kahkaha attı. Yüzümde aptal bir tebessüm oluştu. Kışın ortasında bir parkta kaydırakta uzanmıyordum da evimde, sıcak yatağımdaymışım gibi hissediyordum. Bu tatlı konuşma böyle bir hissiyat vermişti bana.

“En sevdiğin renk ne?”

“Cemre, konuşmak istemiyorum.”

“Pardon Cemre kim? Benim Açelya. Siz de Portakal Bey değil misiniz?”

Ondan yine ses gelmedi. Kalbim gümbür gümbür atarken heyecanla bekledim.

Sonunda, “Siyah,” dedi.

“Benim de yeşil,” derken gülümsüyordum.

O gece birkaç saat boyunca telefonda konuşmuştuk. Sözde Açelya ve Portakal’dık ama anlattığımız şeylerde Ferit ve Cemre vardı. İlk defa kendisi olmuştu ve bir oyun olmadan dürüstçe konuşmuştu benimle.

“Her şeyi bir kenara bıraktığımızda ne kadar iyi anlaşılabiliyormuşuz fark ettin mi?” diye mırıldandım.

“Her şeyi belli bir süreliğine kenara bırakabiliriz. Bizim gerçeğimiz ortada.” Onun da sesi üzgün geliyordu.

“Hataları karşılıklı yaptık biliyorsun değil mi Ferit?”

“Hangimizin hatası daha çok acıttı sence?”

“Bana sorarsan seninki. Sana sorarsak benimki,” dedim omzumu silkerek. Yapılan hataları tek başıma üstlenmek zorunda değildim.

“Ben sadece sana zarar verdim. Sense çevreme ve sevdiklerime verdin.”

“Sevdiklerinden kasıt Kardelen mi? O da benim canımı acıttı.”

“Ne yapmasını bekliyordun Cemre?” dedi gülerek. Ama bu gülüş eğlenceden uzak sinir dolu bir gülüştü.

“Biri sana erkek arkadaşın hakkında ileri geri konuşsa sen ne derdin?”

“Körü körüne inanmazdım.”

“Yalan söyleme bence. Yaşamadan bilemezsin.” Sustu. Ben de bir şey diyemedim. Sevdığım adam yanıma gelip bir delinin başına bela olduğunu söylese, sonra o deli bana yazsa ben ne düşünürdüm? Belki de kaçmak için sevgilime inanmak isterdim.

“Ben senin dediklerini yapmadım. Sana video atmadım. Başına bela olmadım,” diye mırıldandım.

“Biraz daha zorlasaydım seni, onu da yapardın. Başına bela? Sence şu an başıma bela olmadın mı? Peşimizde dolaşan o tiplerin seninle alakası olduğunu gayet biliyorum. Ama kendimden çok Kardelen’e üzülüyorum. Benim yüzümden acı çekiyor. Ayrıca Kardelen başta seninle konuşmayı düşündü ama ben engel oldum. O bir deli, dedim. Sonra sen yaptıklarıyla beni haklı konuma getirdin.” Sesi sonlara doğru yükselirken gözlerimden yaşlar geldi. Bunca şeyi yapmak istememiştim fakat onlar beni buna mecbur bırakıyordu. Köşeye sinmiş sokak köpeği gibi olmak istemiyordum. Duygularımın var olduğunun görülmesini istiyordum.

“Ben bunları bilerek yapmadım ki. Yapılan her şeye susup kenarda durmak istemedim sadece.”

“Tamam, şimdi niye arıyorsun o zaman? Kardelen korkudan benden uzaklaştı. Ben de her gün tedirginlikle yaşıyorum. Daha ne istiyorsun Cemre?”

“Bunları yapıyorsam sebebi sensin,” dedim sinirle.

“Tamam, özür dilerim. Oldu mu? Artık duracak mısın?” Gözyaşlarım akmaya devam etti. Bu sefer sinirden ağlıyordum.

“Böyle kötü davranmak zorunda mısın? Kardelen’e de böyle mi davranıyorsun?”

“Sen Kardelen değilsin. Aranızdaki fark bu.”

“Ama ben de bir insanım.”

“Önemsediğim bir insan değilsin.”

“Neden!” diye öfkeyle bağırdım.

O anki öfkem sadece Ferit’e değildi. Ailemeydi. Beni önemsemedikleri için, bir başkası da önemsemeyince deliriyordum. Her şeye rağmen önemseyecek birilerinin olabileceğine inanırken Ali Firaz’ın darbesine öfkeliydim. Şimdi de Ferit’e öfkeliydim. Önemediği için. Buna mecbur olmadığını biliyordum ama yine de canımı acıtiyordu.

“Bak Cemre,” derken sesi daha yumuşaktı. “Sen kötü biri değilsin ama seni artık o anlamda sevmiyorum. Bu yüzden başına ne gelmiş ne bitmiş umursamıyorum.”

“Neden? Çocukken seviyordun?” dedim ağlarken.

“Sen neden çocukken beni sevmedin?”

Verecek cevabım yoktu. Orada Ferit’i anlıyordum. Gözün bir başkasına kesilirken diğer hiçbir şeyi görmüyordun, umursamıyordun.

“Haklısın,” dedim burnumu çekerek.

“Peşimi bırakacak mısın?”

“Evet. Merak etme. Yaptıklarım için özür dilerim.”

“Ben de özür dilerim. İstersen arkadaş olabiliriz.”

“Olmasak daha iyi. Sana zarar vermek istemiyorum.”

“Nasıl istersen. Ama bir şey olursa ben buradayım.”

“Teşekkür ederim.”

O gün Ferit ile güzelce konuşup vedalaşmıştık. Eğer Ferit, sözünü tutup hiçbir şey yapmasaydı biz bu defteri kapatmış olacaktık. Ferit, arkadaşı Fahri’ye benim hesabımı vermeseydi, biz bir daha yüz yüze gelmeyecektik.

Ben her şeyi geride bırakıp hayatıma odaklanmaya çalışırken hesabıma bir mesaj düştü:

“Selam.”

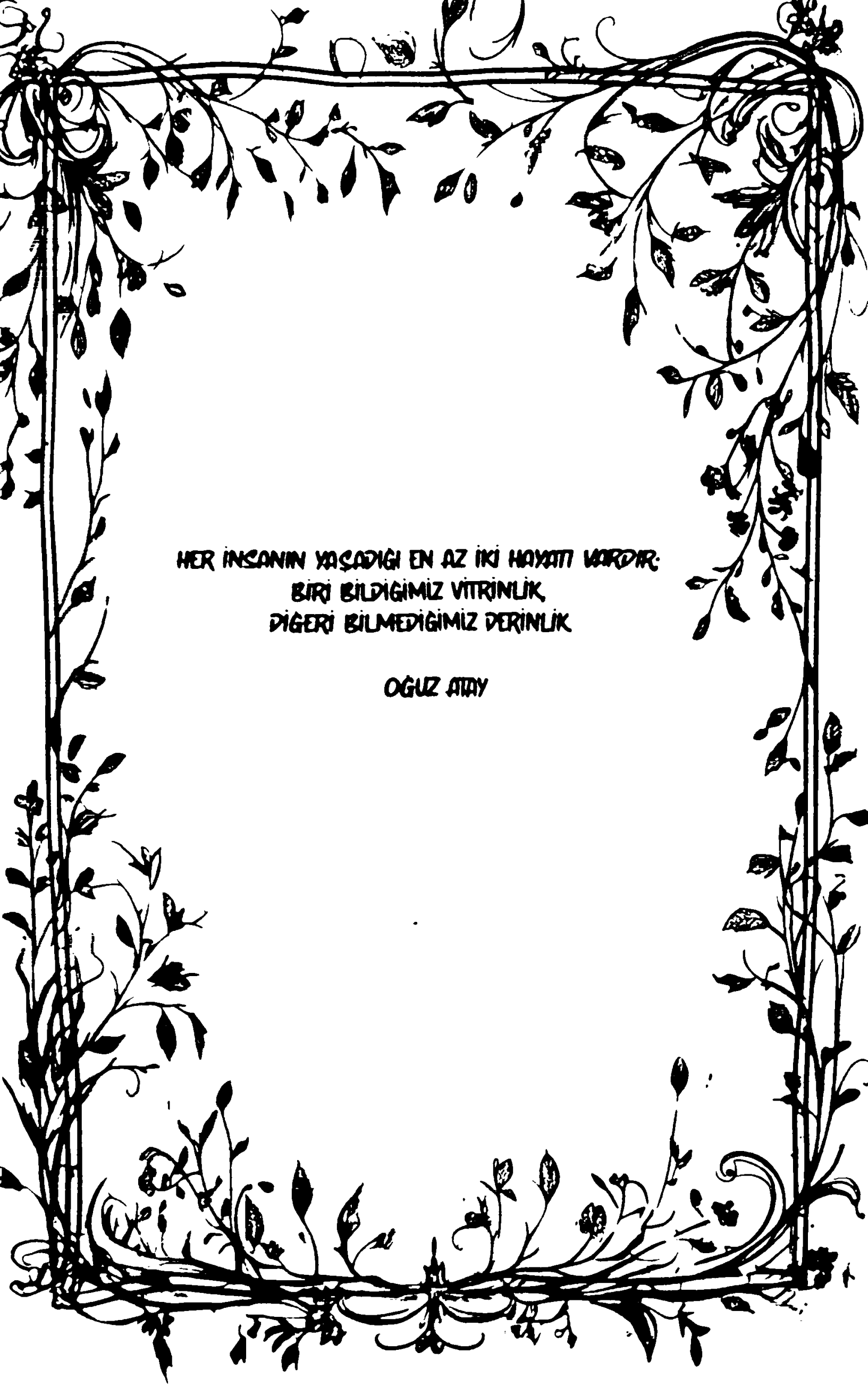
İşte Fahri’yle olan hikâyem de böyle başladı. Benim neye ihtiyacım olduğunu ve zayıf noktamı Ferit’ten öğrenen Fahri, beni önce pamuklara sardı, mutlu etti. Sonrasında o pamukların altında çivilerin olduğunu gösterdi. İplerin koptuğu nokta da o çivilerin yüzüme batmasıyla oldu.

O zaman Fahri’nin bölümüne hazır mısınız?

FAHRI

HER İNSANIN YAŞADIĞI EN AZ İKİ HAYATI VARDIR:
BİRİ BİLDİĞİMİZ VİTRİNLİK,
DİĞERİ BİLMEDİĞİMİZ DERİNLİK

OGUZ ATAY

Fahri.

Fiziksel olarak beğenebileceğim biri değildi ama ben Fahri'yi görmeden sevmiştim. Bana sahte hesabından mesaj atmıştı. Okuldaki ilk karşılaşmamızda onun Fahri olduğunu da bilmiyordum. Bana hiçbir zaman fotoğraf atmadı. Bunu istememiştim de zaten. Sözleri o kadar güzeldi ki benim zaten gözüm kör olmuştu.

Pekâlâ, başa dönelim.

Fahri'nin ilk mesaj attığı zamanlara gelelim.

O zamanlar Burak'ın nefreti üzerimdeydi. Onunla anlaşmayı bozduğum için öfkeliydi.

Ferit'le ise son konuşmamızda birbirimizi anlayarak vedalaşmış ve o zamandan beri konuşmamıştık. Tek yaptığım, çizim ve Azra ile vakit geçirmektir. Babam ile karşılaşsam yine duygusal boşluğa düşerim korkusundan dolayı çoğunlukla Azra'da kalıyordum. Bu konuda destek olduğu için ona ve ailesine minnettardım.

Fahri, işte öyle zamanlardan birinde bana mesaj atmıştı.

Fahri: *Selam.*

Sahte hesabından yazdığı için kim olduğunu anlamamıştım.

Cemre: *Merhaba?*

Fahri: *Nasılsın?*

Cemre: *İyi ama sen kimsin?*

Fahri: *Fahri ben. Tanışmıştık. Unuttun mu?*

Cemre: *Bu isimde biriyle tanıştığımı sanmıyorum.*

Fahri: *Üzdü.*

Cemre: *Bunun için üzgün değilim.*

Fahri: *Bu daha da üzdü.*

İstemsiz gülümsedim. Birileriyle konuşmak hoşuma gidiyordu. Psikolojik olarak yıpratıcı bir süreçte olduğu zaman insan hayatında farklı renkler ve sesler istiyordu. Bir de o ses, kuş cıvıltıları gibi güzelse insan daha çok kapılıyordu. Fahri o zamanlar benim için öyleydi.

Cemre: *Biz konuşmaya devam edersek seni üzmeye daha çok devam edeceğim galiba.*

Fahri: *Sorun yok.*

Cemre: *Benim için var ama.*

Fahri: *Neden?*

Cemre: *Daha fazla insan üzmem istemiyorum.*

Fahri: *Çok mu insan üzdün?*

Cemre: *Maalesef.*

Fahri: *Üzdüğünü düşündüğün kişilere belki de etki bile etmemişsindir.*

Cemre: *Ettiğime inanıyorum.*

Fahri: *Bence kendini üzüyorsun Cemre. O insanlara bir etkin olmadı merak etme.*

O an Fahri'nin kim olduğunu merak etmeye başlamıştım. Bir şeyler bilir gibi konuşuyordu.

Cemre: *Sen kimsin gerçekten?*

Sorumun cevabını merakla bekliyordum. Odamda, tablette çizim yapıyordum o sırada. Seneye üniversite sınavına girecektik ve ben güzel sanatlar bölümüne girmek istediğim için yetenek sınavında, yaptığım çizimleri de göstermem gerekecekti. İleriki tarihler için ne kadar çok pratik yaparsam o kadar iş yükümü azaltabilirdim. Fakat Fahri ile konuşmaktan bunu yapamıyordum.

Cemre: *Bir sürü işim var, o yüzden lütfen kim olduğunu söyle de işime döneyim.*

Fahri: *Ne gibi işlerin var?*

Cemre: *Beni tanıdığını düşünüyorum. O yüzden soruna cevabı sen versene.*

Fahri: *Seni tanıdığımı nereden çıkardın?*

Cemre: *Gerçekten bunlar için vaktim yok. Kim olduğunu söyleyeceksen söyle.*

Fahri: *Yoksa?*

Cemre: *Engelleyeceğim.*

Fahri: *Engelleyebilirsin.*

Cemre: *Peki.*

Fahri'yi engelledim. Hiç düşünmeden engelledim. Telefonu bırakıp tablettime döndüm ve saatlerce çizim yaptım. Kafam oraya gidip geldi lakin kendime engel oldum. Çizimlerime odaklandım. Saatler sonra harika bir portre daha ortaya çıkarmıştım. Çevremdeki insanların portrelerini çizmeye bayılıyordum. Portfolyomun da böyle olmasını istiyordum. Aynı portreleri bir de seneye çizecek ve aradaki sürede kendimi ne kadar geliştirdiğimi gösterecektim.

“Cemre.” Odamın kapısı sonuna kadar açıldığında içeriye babam girdi. Kaşları her zamanki gibi çatık, suratı asıktı.

“Efendim?” dedim sessizce. Bana bir süre baktı.

“Ne yapıyorsun sen?”

“Çizim.”

“Boş işlerle uğraşmaya devam ediyorsun yani?” Ses tonu sinirli bir hale dönerken kalbim korkuyla hızlandı.

“Baba, boş değil.”

“Kes!” diye bağırırken sesim içime kaçmıştı.

“Sen ne zaman bir işe yarayacaksın kızım? Dert kaynağından başka bir şey değilsin. İyi bir üniversite kazanıp mesleğini eline al desem o da yok sende!”

Babam böyleydi işte. Bir şeylere sinirlenir ve gelir hıncını benden çıkarırdı. Bunu oturup iletişim yoluyla çözemeyeceğimizi de biliyordum. Babamın değişmesi lazımdı. Babamın ayna karşısına geçip kendisiyle konuşması, sorunları çözmesi gerekiyordu lakin bunu yapamayacak biriydi. Kendini güçlü görüyordu.

Benden ses çıkmayınca babam daha da sinirlendi.

“Hadi o ablan gitti iyi bir üniversite kazanıp mühendis oldu. Sen peki? Seni ne yapacağız? Bu evden zaten hep işe yarayan insanlar gider. İşe yaramazlar burada kalır.”

“Sen de bu evde kaldın.” Cümle bir anda çıktı ağızımdan. Ellerimle ağızımı kapatırken sesim babama çoktan ulaşmıştı.

“Ne dedin sen?” dedi korkutucu bir ses tonuyla. Üzerime doğru gelirken korkuyla yatakta geriledim ben de.

“Özür dilerim,” dedim incelen sesimle. “Öyle demek istemedim.”

Babam üstüme geldikçe kalbim daha da hızlı atıyordu. Psikolojik olarak ne kadar güçlü bilemezdim ama fiziksel olarak çok güçlü olduğunu biliyordum. Elleri birer demir zincir gibi ayak bileklerimi sararken ağızımdan bir hıçkırık kaçtı. Gözlerinin içi kan dolmuş bir halde baktı bana.

“Ben işe yaramaz mıyım?”

“Baba, öyle demek istemedim. Kendimi kastettim.”

Parmaklarıyla çenemi kavrayıp başımı yukarı kaldırdı. Yaşlar istemsizce gözlerimden akarken babamın korkutucu yüzüne baktım.

“Bugün özel okula gidiyorsan, taksilere binerek yolculuk ediyorsan, elindeki bu pahalı tablette o aptal resimlerini yapabiliyorsan... Hepsi benim işe yaramazlığım sayesinde öyle mi?”

Sessiz kaldım. İşlerin daha kötüye gitmesini istemiyordum. Sadece sustum ve nefretini kusup gitmesini bekledim.

Çenemdeki eliyle başımı geriye ittirip yatağın başlığına vurdu. Canım acırken korkudan sesimi bile çıkaramamıştım. Vurmak için hareketlendiğinde yataktan fırladım. Bu onu daha da öfkelen-dirmişti. Hiç düşünmeden telefonumu alıp kapıya koştum.

Dış kapıdan çıkarken babamın kapıya bir şeyler fırlattığını duydum. Tabletım olmadığını ümit ederek korkuyla merdivenlerden indim.

Apartmandan çıktığımda üzerimde geceliklerim ve hırkam vardı. Ayakkabımı nasıl giydim bile bilmiyordum. Tıpkı bu saatte hiçbir yere gidemeyeceğimi bildiğim gibi. Bu yüzden her zaman yaptığım gibi parka gittim. Tüp kaydırağın içine girdim ve babam uyuyana kadar orada beklemeye karar verdim.

Soğuk hava ve duygusal boşluk... Bu ikisi insana her şeyi yaptırabilirdi. Yaptıklarımın arkasında hep bunlar vardı. Yaşadığım duygusal boşluk ve babamla olan durumlarım. Her hatama böyle başlamıştım. Fahri'nin engelini kaldırıp yazmaya da böyle başladım.

Cemre: *Beni tanıyor musun?*

Fahri: *Engel kalkmış?*

Cemre: *Soruma cevap alabilir miyim?*

Fahri: *Şahsen tanışmadık ama fotoğraflarını gördüm. Bir kere de yüz yüze geldik.*

Cemre: *Nasıl biri olduğumu biliyor musun peki?*

Fahri: *Yeşil gözlü, kumral, güzel fizikli, beyaz tenli, güzel dudaklı bir kız.*

Güldüm. Bulunduğum o durumda sesli bir şekilde güldüm.

Cemre: *Onu mu soruyorum be salak. Ayrıca sen dudaklarıma mı baktın?*

Fahri: *Bakılmayacak gibi mi dudakların?*

Cemre: *Bilmem öyle mi?*

Fahri: *Öyle. Çok güzel dudakların var. Gözlerin de çok güzel.*

Cemre: *Gözlerimi herkes beğenir. Yeşil göz nadirdir.*

Fahri: *Seninki sokakta görebileceğin yeşil gözler gibi değildi ki prenses.*

Prens. Böyle bir iltifat duymayalı çok uzun zaman olmuştu. İstemsiz kendimi hoş hissetmiştim.

Cemre: *Nasıl gözler peki?*

Fahri: *Bak fotoğraf atacağım.*

Atacağı fotoğrafı merakla bekledim ve gelir gelmez hemen açtım. Gördüğüm şeyle sesli bir kahkaha attım. Bana turuncu British Shorthair cinsinde yeşil gözlü bir kedi atmıştı.

Fahri: *Aynı böyleydi.*

Cemre: *Kedi miyim ben?*

Fahri: *Attığım kedi kadar güzelsin.*

Cemre: *İltifatın hoşuma gitti. Teşekkür ederim. Şimdi kim olduğunu söyler misin?*

Fahri: *Fahri ben. Ferit'in arkadaşı.*

O an kalbimi bir korku sarmıştı. Ferit hayatımdan çikalı üç hafta olmuştu ve tekrar dahil olmasını istemiyordum.

Cemre: *Bana neden yazıyorsun? Ben artık Ferit'in peşini bıraktım. Lütfen uzak durun benden.*

Fahri: *Ferit ile alakası yok zaten. Ben kendi isteğimle yazdım.*

Cemre: *Neden?*

Fahri: *Tüm olaylara hâkimim. Ferit seni anlattığında içimde sana karşı bir şeyler oluştu ama o sıralar arkadaşımın takıntılısı konumunda olduğun için yazmam mantıksız olurdu.*

Fahri: *Dediğin gibi artık Ferit ile ilgilenmiyorsun. Beni sadece Fahri olarak göremez misin?*

Biri bana karşı bir şey hissettiğini söylüyordu. İlk defa ilgisini dile getiren biri vardı. Ayrıca yalnızdım ve kafamı dağıtacak farklı şeyler istiyordum. Tek problem Ferit'in arkadaşı olmasıydı.

Cemre: *Sana nasıl güvenebilirim ki? Hem Ferit'in arkadaşısın. Ona yaptıklarımı biliyorsun. Korkmuyor musun?*

Fahri: *Neyden?*

Cemre: *Benden tabii ki de.*

Fahri: *Küçük bir kediden neden korkayım ki.*

Gülümsedim. Birilerinin beni kedi gibi görmesi hoşuma gitmişti. Birinin gözünde saf, masum ve iyi olmak istiyordum. Sanırım herkes beni kötü belleyip hain olarak gördüğü için bunlara hasret kalmıştım.

Cemre: *Pençelerimin Ferit'i nasıl çizdiğini görmedin mi?*

Fahri: *Kediler insanlara durup dururken saldırmazlar. Kendilerini tehlikede hissettikleri an yaparlar bunu.*

Yazdıklarını bir kez daha okudum. Ocak ayındaydık ve kış soğuğu vardı. Üzerimde geceliklerimle tüp kaydıraktaydım ve sıcacık hissediyordum. Sebebi Fahri'nin sözleriydi.

Cemre: *Fahri... Söylediklerinden etkileniyorum, o yüzden konuşmasak mı?*

Fahri: *Bu kötü bir şey mi? Etkilendiğin için konuşmak istememen ruhaf.*

Cemre: *Benim artık çıkaracak pençem kalmadı. Hepsi koparıldı.*

Fahri: *Tehlikede mi hissediyorsun benimle konuşurken?*

Cemre: *Ferit ile bağlantının olması böyle hissettiriyor ever.*

Fahri: *O zaman siktir et Ferit'i. O zaten şımarık bir veler. Bu konuşmaları ona anlatmam.*

Cemre: Sana nasıl güveneceğim ki?

Fahri mesajıma bir fotoğrafla cevap verdi. Tişörtünü kaldırıp vücudunu çekmişti. Göğsünün büyük bir kısmı mosmordu ve vücudunun birçok yerinde eskiden kalma morluklar vardı.

Fahri: Biz aynıyız Cemre. Ferit seni anlattığı ilk andan itibaren böyle hissettim. O yaşadıklarına gülerken ben içimdeki hüznle kaldım. Ferit'in yerinde olmak istedim. Sebebi o acıyı bilmemden kaynaklıydı. Hadi ben erkeğim. Ama bir kız çocuğunun bunu yaşamasını isterdim.

Gözlerimden akan yaşlar çok sahiciydi. O an Fahri'nin sözlerine inanmam gibi. Fahri kalbime yerleşmişti. Sebebi beni anlaması ve duygularını açıkça göstermesiydi. Dediği gibi Ferit'in güldüğü acılar bizi ağlatıyordu.

Tüp kaydıraktan çıkıp salıncağa geçtim. O kadar çok yaş akıyordu ki gözlerimden, ancak serin bir hava iyi gelebilirdi.

Cemre: Kız erkek fark etmez. Hiçbir çocuk bunu yaşamamalı.

Fahri: Doğru. Senin yaşadıkların benimkinden de beterdir diye düşünüyorum.

Fahri: İzin verirsen eğer tek olmadığını göstermek istiyorum. Boğulmak zorunda değilsin Cemre. Ben tutman için sana bir el uzatıyorum.

Fahri'nin mesajına uzun uzun baktım. İlgi görmek hoşuma gitti. Hep kurtulmak istediğimi söyledim ve şimdi biri el uzatıyordu. Onu tutmak ne kadar kötü olabilirdi ki?

Beni düştüğüm denizden çıkarmak için değil de kaldırıp daha da derine batırmak için o eli uzattığını göremedim, çünkü o kadar boğuluyordum ki uzatılan her elin kurtarıcı olduğuna inanıyordum.

Fahri o günden sonra bana hep yazdı. Ama asla gerçek hesabını vermedi. Bunun beni korumak adına olduğunu söylemişti ve ben de ona inanmıştım. Sabahları ondan gelen günaydın mesajları, gün içerisinde okulda yaptıklarını anlatması ve akşamları saatlerce telefonda konuşmak bana iyi geliyordu. Bir hayatı paylaşmak gerçekten çok güzeldi. Vakit geçirmek ve konuşmak nefes aldığımı hissettiriyordu. Her şey güzeldi de bu güzellikleri herkesten saklamaya çalışmak güzel değildi.

Fahri'den mesaj gelince tableti bırakıp telefonumu aldım.

“Yine mi o çocukla konuşuyorsun?” diye sordu Azra. Yatağında uzanmış bana bakıyordu. Fahri'yi sevmemişti ve Ferit ile alakası olan herkesten uzak durmamı istiyordu.

“İyi geliyor bana.”

“Fahri bir ağrı kesici Cemre. Senin ağrıyı kökünden yok etmen gerekiyor. Bunun tedavisi de onlardan uzak durmak.”

“Niye bu kadar soğuksun?” dedim kaşlarımı çatarak. Hiçbir zaman yaptıklarımı onaylamıyor, üstüne hep laf söylüyor, kendimi hep kötü hissetmeme sebep oluyordu.

“Senin iyiliğini düşündüğüm için böyle yapıyorum.”

Sözlerine inanmadım.

Azra telefonunu bırakıp yanıma geldi ve tabletimi açarak çizimlerimi ortaya serdi.

“Bak şunlara,” dedi bana bakarak. “Sen çok başarılısın Cemre. Ama aklını o kadar saçma şeylerle dolduruyorsun ki kendi potansiyelini düşürüyorsun. Dünyanın en iyi ressamlarından biri olabilecekken aptal erkekler yüzünden kendini dibe çekiyorsun.”

“Çünkü ilgiye ihtiyacım var. Fahri ihtiyacım olan şeyi bana veriyor. Ben de âşık olmak, ilgi görmek ve sevilmek istiyorum.”

Azra'nın söylemek istediği çok şey vardı ama sustu. Tekrar yatağına uzanıp telefonunu aldı. Ben de Fahri'nin mesajına döndüm.

Fahri: *Nasılsın prenses?*

Cemre: *İyi şövalye. Sen?*

Fahri: *Yorgunum ya.*

Cemre: *Neden?*

Fahri: *Bizim proje grubunu biliyorsun.*

Fahri, Ferit ve diğer arkadaşlarından oluşan on kişilik bir grup yeni bir icat üzerinde çalışıyorlardı. Bunun için sponsor arıyorlardı çünkü pahalı bir şeydi. Bir kısmı üniversite sınavına hazırlandığı için çok vakit ayıramıyorlardı ve Fahri bundan hep dert yanıyordu.

Cemre: *Yine mi seni ektiler?*

Fahri: *Gelmiyorlar. Her şeyi tek başıma yapmak durumunda kalıyorum.*

Cemre: *Şu an tek misin?*

Bir fotoğraf attı. Sponsorlarının tahsis ettiği dükkânda tek başına çalışıyordu ve çok yorgun görünüyordu.

Fahri'nin en çok sevdiğim huyu buydu. Çok çalışkandı ve geleceğini kurmak için çalışıyordu. İleride çok başarılı olacağından ve iyi yerlere geleceğinden emindim.

Cemre: *Canım ya. Niye seni hep tek bırakıyorlar? Yine gezmelere mi gittiler?*

Fahri: *Arayayım mı?*

Azra'ya baktım. Telefonuyla uğraşıyordu. Onun yanındayken Fahri ile konuşamazdım. Azra ona baktığımı hissetmiş gibi döndü.

"Dökül hadi," dedi nefesini vererek.

"Fahri arayayım mı diyor," dedim kısık sesle. Azra gözlerini devirdi. Yatağından kalktı.

"On dakika bizimkilerin yanına uğrayacağım," dedi ve odadan çıktı. Gülümseyerek telefonumu aldım ve Fahri'yi aradım.

“Alo,” derken sesi çok yorgun geliyordu.

“Ya ama ben sana kıyamam,” dedim çocuksu bir tonla. Güldü.

“Ölüyorum prenses.”

“Geleceğin için çalışıyorsun şövalye. Yılma.”

“Yılma da... Onlar hazırda konacaklar. Burada eşek gibi çalışan benim ama günün sonunda aynı parayı onlar da alacak.” Sesi yükselirken onun için üzüldüm. Haklıydı. Çok çalışan oydu ama hiç çalışmayanla aynı parayı alacaktı.

“Bunu onlarla konuştun mu?”

“Konuştum. Sürekli bahane üretip durdular.”

“Ferit de mi? O aslında bir şeyler üretmeyi sever. Çalışkan çocuktu.”

O zamanlar bu sözleri hiçbir kötü niyet olmadan söylüyordum. Fahri’yi Ferit ile kıyaslamaya çalışmıyordum ama o bu şekilde algılıyordu. Ve bunu bana o zamanlar söylememişti. Tıpkı şu an da söylemediği gibi.

“Ya çalışıyor da... Akli fikri kızlarda onun. Aynı anda beş kızla konuşuyor amına koyayım.”

Sesli bir şekilde güldüm. Ferit gerçekten çapkın biriydi ve adının hakkını veriyordu. Ferit’e karşı duygularımın kalmadığını o gün anlamıştım. Fahri, Ferit’in çapkınlığından bahsederken ben bu hallerine sadece gülüyordum.

“Ferit hep öyle biriydi. Aynı anda beş kızla konuşmak da iyi cesaret. Kime neyi anlattığını unutmuştur,” dedim gülerek.

“Umurunda değil ki. Ortaya çıkınca kız engelliyor. O da başka kızlar bulup ekliyor.”

“Niye öyle bir şey yapıyor ki? Kafasına bir şey mi takıyor?”

“Kardelen’i özlüyor. Ayrıldılar ya. Akli onda kaldı.”

Ferit için üzülmüştüm. Kardelen ile aralarının iyi olmasını ve güzel bir birlikteliklerinin olmasını isterdim. Kardelen ile Ferit, ben aralarından çıktıktan sonra ilişkilerine bir şans daha vermişlerdi. Ama bu ikinci şans çok kısa sürmüştü. Sadece bir ay sonra ayrılmışlardı. O zamanlar ayrılma sebeplerini bilmiyordum ve Fahri de hiçbir zaman söylememişti.

“Belki de o kadar sevmemiştir,” diye mırıldandım.

“Niye öyle söyledin?”

“Gerçekten çok seviyor olsaydı unutmak için başka kızlara gitmezdi. Onu geri kazanmanın yollarını arardı. Duygusunu içinde yenmeye çalışırdı.”

“Onlar bir daha bir araya gelemezler ya.”

“Neden?” diye sordum merakla. Fahri sinirli bir nefes verirken sustum.

“Ferit’ten bahsetmeye devam edecek misin? Burada yorgun olan ve sana ihtiyacı olan benim ama sen durmadan Ferit’ten bahsediyorsun.” Sesi kızgın bir şekilde çıkarken ne diyeceğimi bilemedim. Amacım onu sinirlendirmek değildi. Ferit’ten gerçekten bir arkadaş gibi bahsediyordum.

“Ortak arkadaşımız olduğu için söyledim,” diye mırıldandım.

“Bugün yanında olan benim ama o değil.”

“Tamam. Kızma lütfen,” dedim sakın bir sesle.

“Tamam. Kızmiyorum. Sadece sinirlendim.” O an beni Ferit’ten kışkırdığını düşünerek gülümsemiştim. Belki de o zamanlar gerçekten kışkıanıyordu. Fahri’den bugün bile emin olamıyordum.

“Sinirimi yatıştırmak ister misin?” derken sesi yumuşak çıkmıştı. Biraz da çapkın bir ses tonuna sahipti.

“Nasıl yapabilirim ki?”

“Bence bunu biliyorsun.”

Yine aynı konuya gelmiştik. Fahri'nin görüştüğümüzden beri benden istediği şey, ona özel fotoğraflar atmamdı. Her zaman sıradan ilişkilerde yapılan şeyleri yapmamızı istiyordu ve sevgililerin birbirlerine böyle fotoğraflar atabileceğinden bahsediyordu. O birkaç kere atmıştı ama ben ona hiç atmamıştım çünkü çekiniyordum.

“Biz normal bir çift miyiz ki?” dedim ima kokan bir sesle. Burundan sesli bir nefes verişini dinledim.

“Öyleyiz,” derken sesi hiç de inandırıcı gelmiyordu.

“Öyle olsaydık bizi herkesten saklamazdın, değil mi?”

“Yine mi aynı konuya geldik,” diye homurdandı. O sırada Azra içeriye girdi. Tam bir şey diyecekken elimle susmasını işaret ettim. Merakla bana bakıp yatağına oturdu.

“Bu konu hiçbir zaman kapanmadı ki Fahri. Sıradan bir ilişki yaşamak istediğini sen de söyledin. Ama beni herkesten gizliyorsun. Benimle buluşmuyorsun. Tek istediğin özel fotoğraflar!” Son cümlele Azra'nın gözleri yerinden çıkacak gibi olmuştu. Eliyle beni keseceğini işaret ediyordu.

“Aşkım sen de biliyorsun neden böyle olduğunu. Ferit ile olanlar ortada. Nasıl gidip arkadaş grubuna, ‘Ben Cemre ile sevgili oldum,’ diyeyim?”

“Yazmayı göze aldın. Benimle konuşuyorsun. ‘Aşkım’ lafı sadece sıfat olarak kalmasın Fahri. Gerçekten aşkın olayım.”

Fahri birden ‘Aşkın Olayım’ şarkısını söylemeye başlarken gülümsedim. Azra bana uyuz bir şekilde bakıyordu çünkü yumuşamamı istemiyordu.

“Cemre sen gerçekten özelsin benim için. Seninle ben çok mutluyum. Lütfen.”

O an naz yapasım tuttu. Her kız gibi naz yapmak ve nazımın geçmesini istedim.

“Fahri arkadaşım geldi. Kapatmam lazım.”

“Aşkım lütfen. Bir fotoğraf at bari ya.”

“Görüşürüz,” diyerek telefonu kapattım. Telefona kikirdeyerek bakarken Azra’dan gelen yastıkla kafam yana düştü.

“Bana bak kızım, sakın aptal şeyler yapayım deme!”

“Of saçmalama ya! Sence ben öyle şeyler yapar mıyım?” dedim yerimden kalkarak. Azra’nın bakışları “yaparsın” diyen cinstendi. Darılarak baktım ona.

“Saçmalama be! O kadar da değil,” dedim gülerek.

“Sen biraz delisin Cemre. Kafan atınca her boku yapabilirsin. Bana güven vermiyorsun.”

Beni benden daha iyi tanıyan arkadaşşıma öylece baktım. Haklıydı çünkü. Kafam atınca gözüm hiçbir şey görmüyordu. Öfkem geçince de yaptıklarımın pişman oluyordum lakin çok geç oluyordu.

“Kanka yapmam ama Fahri seviyor beni.” Sesim o kadar hülyalı çıkmıştı ki ben bile inanamıyordum. Bana değer veriyordu ve benimle ilgileniyordu. Bu da beni çok mutlu ediyordu.

“Seviyor olması ona o tarz fotoğraflar atabileceğin anlamına gelmiyor Cemre. Erkekler güven olmaz.” Azra erkekler konusunda ustalaşmış biriydi. Onlara kolay kolay güvenmezdi. Bir ilişkide asıl çabalayan tarafın erkek olması gerektiğine inanıyordu. Dünyanın dengesini ancak o şekilde kurabileceğini ve işlerin doğru ilerleyeceğini düşünüyordu. İlişkiler bir teraziydi ve dengede olabilmek için erkeğin daha çok çabalaması gerekiyordu. Bir kadın, eril enerjiyle hareket etmemeliydi. Hediyeler alan ve sürprizler yapan taraf erkek olmalıydı. Azra bunun doğru olduğuna inanıyordu. Lakin günümüzde kadınla erkeğin yer değiştirdiğini düşünüyordu. Trip atan erkekler ve onların gönüllerini almak için çabalayan kadınlar vardı.

“Bir gün nasıl biriyle evleneceksin çok merak ediyorum,” dedim gülerek.

“Kim olduğunu bilmiyorum ama kim olmayacağını çok iyi biliyorum.”

“Kim?” diye sordum.

“Bana ve başarılarıma saygı göstermeyen, değer vermeyen, benimle gurur duymayan biriyle olmam.”

“Çok seviyorsan? Aşkından ölüp bitiyorsan peki?”

İnsan âşık olunca gözünün önüne perde inerdi ve her şeyi yapabiliirdi. En büyük savaşlar bile aşk uğruna çıkmamış mıydı? Aşk çok güçlü bir duyguydu.

“Kişi seçimlerini kendi yapar Cemre. Aşkından ölüp bitebilirim ama bunu nasıl yaşadığım bana kalmış bir şey.”

“İyi de insan kendini bir tutuyor iki tutuyor sonra patlıyor.”

“Odak noktası yanlış çünkü. Bütün gün kulaklık takıp efkârlı müzikler dinleyerek düşüncelere dalarsan tutamazsın. Ayna karşısına geçip kendinle konuşursan, olan biteni bir de kendine anlattırsan aydınlanırsın.” Aynada kendinle konuşmak? Ben kendimden kaçmak için her türlü yolu yaparken bir de aynadan kendime mi bakacaktım? Yapamazdım. Kendimi görmeye tahammülüm yoktu.

En büyük sorunumun ortaya çıkış şekli buydu.

Ben kendimi sevmediğim için kendime acı çektiriyordum. Kendi potansiyelimi düşürüp kötü görüyordum. Her hatayı kendimde arayıp kendime kızıyordum. Kendime odaklanmamak için başka şeylere odaklanıyordum. Oysa Azra haklıydı. Kendimi görmeliydim. Ben özeldim ve iyi şeyleri hak ediyordum. Böyle olmak bencillik ya da ego değildi. Kendini sevmekti.

“Beni biliyorsun. Pek kendiyle vakit geçirebilen biri değilim.”

“Bence yap bunu. Bütün gün evde oturmak zorunda değilsin. Yürüyüşe çık. Koş. Git kafelerde tek başına otur. Kedileri sev. Başka yerlerde çizim yap. Kendinin farkına var. İnan bana o zaman hayat gözüne o kadar da gri gelmeyecek.”

“Bazen gözüme çok yaşlı biriymişsin gibi geliyorsun,” dedim gülümseyerek. Gözlerini devirse de gülümsedi. Yerinden kalkıp bana sarıldı. Benim her zaman iyiliğimi isteyen kişinin o olduğunu biliyordum. Fakat her zaman iyiliğimi isteyen kişinin önce ben olmam gerekiyordu.

Fahri ile o günden sonra hâlâ nazlı bir şekilde konuşuyor ve fotoğraf isteğini geri çeviriyordum. Benimle buluşmak istemeyip beni saklayan biriyle tam olarak her şeyi yapamazdım. İçten içe yapmak istiyordum aslında ve bu yüzden onun bir adım atmasını istiyordum.

Okula geldiğimde Fahri'ye mesaj attım.

Cemre: *Ben okula geldim şimdi.*

Fahri: *Ne güzel sizde telefonları toplamıyorlar ya. Bizim okulda topluyorlar.*

Cemre: *Sakla sende.*

Fahri: *Bulunursa müdürüko ağzımıza sıçar.*

Cemre: *Müdürünüzden çok korkuyorsunuz, değil mi?*

Fahri: *Korkulmayacak gibi değil ki. Adam her şeye takıyor. Okul dışındaki hayatımıza bile.*

Cemre: *Ne güzel. Sizin yoldan çıkmanıza engel oluyor.*

Fahri: *Nesi güzel ya? Hep tetikteyiz.*

Fahri: *Neyse ben kaçtım.*

Cemre: *Tamam.*

Fahri: *Kaçmadan bir fotoğraf gelir mi?*

Kendimi tepeden çekip ona attım. Hemen fotoğrafı açtı.

Fahri: *Bir gün benim hayallerimdeki gibi geleceğine inanıyorum.*

Cemre: *Bir gün beni tüm arkadaşlarına duyuracağına inanıyorum.*

Mesajıma görüldü attı. Telefonu cebime koydum. Burak koridorun öteki ucundan bana bakıyordu. Başıma bela olmuştu ve onu görmezden gelmeye çalışıyordum. Aslında sırf onu görmemek için okula gelmek istemiyordum fakat bir şeylerden kaçmanın çözüm olmadığını öğrenmiştim. Kaç yaşında olursam olayım, nereye gidersem gideyim bunlar benimle birlikte gelecekti. Önemli olan onları kucaklayıp artık bir sorun olmadığını kendime söylememdi. O zaman düzelecektim. O yüzden Burak'ı ve davranışlarını görmezden gelerek sınıfa girdim.

Azra'yı sessizce Selim'i izlerken buldum. Selim bizim sınıftan birine bir şeyler soruyordu. Azra aşk konusunda mantıklı davranıyormuş gibi dursa da konu kendi aşk hayatı olunca benden bir farkı kalmıyordu.

"Açıl o çocuğa," dedim yanına oturarak.

"Öyle bir şey olmayacak."

"Neden?"

"Çünkü Selim beni reddedecek."

"Bunu bilemezsin," dedim kaşlarımı çatarak.

"Selim'in kriterlerini biliyorum. Kendi kriterlerimi de biliyorum. Biz ayrı dünyalara aitiz. Acı çekeceğimi bile bile girişmem bu işe."

"Şu anda da acı çekiyorsun."

"Aşk acısının yanında bu bir hiç." Sırtını bana dönüp defterini çıkardı. Ben ne kadar duygularıma hâkim olamayıp her şeyi anında yaşıyorsam Azra da bir o kadar duygularına ket vurup kendini saklıyordu. Ben kalpsem o mantıktı. Ortamız yoktu.

Telefonuma Fahri'den bir video gelince odak noktamı değiştirdim. Kulaklıklarımı takıp videoyu açtım. Fahri, Ferit ve diğer arkadaşları sınıfta bir araya gelmiş oturuyorlardı. Fahri telefonunu bir yere sabitleyerek geri çekildi.

“Millet size bir açıklama yapacağım,” dedi Fahri. O an kalbim aşırı hızlandı.

“Ne oldu lan gene?” diye sordu Ferit.

“Kanka yine para lazım deme lütfen. Vallahi yok.” Bir başka arkadaşı konuşurken herkes konuşmaya başladı ve kargaşa çıktı. Fahri herkesi susturmaya çalıştı fakat başarılı olamadı. En sonunda kükredi.

“Ben Cemre'ye âşığım! Hem de çok!” Fahri sınıfın ortasında bana olan aşkını kükremişti. Tüm arkadaşlarının içinde bunu yapmıştı. Biri, bana karşı olan sevgisini haykırmıştı. Gülümsemekten ağzım yırtılacaktı neredeyse. Gözlerim dolarken videoyu izlemeye devam ettim.

“Hangi Cemre lan?” diye sordu Ferit şaşkınca.

“Kaç tane Cemre tanıyorsun bu hayatta?” Fahri'nin cevabıyla Ferit kalakaldı.

“Şaka mı lan?” diye sordu Ferit.

“Değil. Onu çok seviyorum. Ona çıkma teklifi edeceğim.”

Onu çok seviyorum.

Bu cümle kafamda dönüp dönüp durdu. Fahri tüm arkadaşlarının içinde beni sevdiğini söylemişti. Yaşadığımı hissettirmişti. Bana çıkma teklifi edeceğini söylemişti.

Fahri birden telefona döndü. “Cemre,” dedi ekrana bakarak. Diğerleri de telefonu yeni fark etmiş gibi ekrana döndüler.

“Benimle çıkar mısın?”

“Ne oluyor burada?” Müdürün sesi yankılanırken herkes hazır ola geçti. Fahri küfürler savurarak telefona koştı ve video bitti.

O kadar mutluydum ki ağlamamak için kendimi zor tutuyordum ama tutmak istemiyordum. Bu yüzden koşarak sınıftan çıkıp tuvalete gittim. Boş bir kabine girip oturdum ve tuttuğum gözyaşlarımı saldım. O kadar güzel bir duyguydu ki sevildiğini duymak... Birinin senin için delice bir şey yapması... Sevgisini gösteren bir insana inanabilirdin, değil mi? Seviyorum demekle kalmıyor ve bunu gösteriyordu. Nasıl zarar verebileceğine inanırdı ki insan?

Ben Fahri'yi gerçekten sevmiştim. Pardon. Cümle yanlış oldu. Ben gerçek yüzünü görmeden önceki halini sevmiştim. Yani aslında Fahri'yi değil de bana gösterdiği kişiliği sevmiştim. Onun sahte çıkmasını istemezdim. O gün mutluluktan akıttığım gözyaşlarımın binlerce katında acı yaşlar akıtacağımı bilemezdim.

Fahri o gün beni mutlu etmişti. Gerçek bir sevgili olabileceğimizi göstermişti. O gün okul hiç bitmeyecek gibi hissetmiştim ama sonunda son zil çalmıştı. Eşyalarımı toplayıp okuldan koşarak çıkmış, eve doğru yürürken Fahri'yi aramıştım.

“Alo?” dedi nefes nefese. O da okuldan çıkıyordu.

“Müdür telefona bir şey yaptı mı?”

“Ona değil de bana yaptı. Canıma okudu şerefsiz.” Sesi de sinirli çıkıyordu.

“Ama hâlâ hayattasın.”

“Sana o videoyu atmak için hayatta kaldım.”

Yaramaz çıkan sesiyle gülümsedim.

“Beğendin mi videomu?”

“Evet,” derken salak gibiydim.

“Artık normal bir sevgili olabiliriz. Önümüzde engel kalmadı. Herkese söyledim.” Fahri sözünü tutmuştu. Ben de tutmak istiyordum. Herkesin yaptığı şeyleri yapacaktım ve sıradan bir ilişkim olacaktı.

“Evet. O zaman buluşuruz da. Hafta sonu sinemaya gideriz.”

“Gideriz de... Biliyorsun hafta sonları da dükkânda oluyorum. Tüm vaktim orada geçiyor.”

“Ben gelirim seni görmeye.”

“Bakınız ya,” derken çok istekli durmuyordu. Belki de bir anda tüm hayatının içine dahil olmamı istemiyordu. Böyle düşünmesi normaldi. O yüzden üstelemek istemedim.

“Aşkım, benim şimdi kapatmam lazım. Akşam konuşuruz, olur mu?”

“Tamam,” diyerek telefonu kapattım.

Eve geldiğimde direkt odama girmiştım. Videoyu yüzlerce kez izleyip durmadan gülümsemiştım. Biri tarafından seviliyordum ve mutluydum. Evet, o zamanlar yalandı bunlar lakin ben bilmiyordum. “Cehalet mutluluktur” lafını dibine kadar yaşıyordum. Fahri beni mutlu ettiği için ben de onu mutlu etmek istiyordum.

Sanırım kişiliğimde düzeltmem gereken ilk şeylerden biri buydu. Biri beni seviyor diye ona bin katını vermeyi bırakmam gerekiyordu. Denge çok önemliydi. Bir taraf şaşarsa her şey bozulurdu. Sevgiye boğulmak istediğim gibi karşımdaki kişiyi de sevgiye boğmak istiyordum. Ve biraz salak biriydim. Çabuk kanıyordum. Birkaç söze ve davranışa tav oluyordum. Ama şimdi siz de bu hareket ile tav olmaz mıydınız? Videonun kamera arkasını nereden bileceksiniz? Kanlı bıçaklı olan oyuncular kamera önünde büyük bir aşkı yansıtırken kamera kapanınca birbirlerine nefretle bakardı. Biz neyi görürdük? Bize o ekranda yansıttıkları aşkı görürdük. Ben de sadece bana karşı büyük bir aşk besleyen çocuğu gördüm o ekranda. İnandım buna. Dünyadaki en acımasız erkek tipi buydu. Seni göklere çıkarıp sonra yere çakılışını zevkle izleyendi.

O zamanlar Fahri'nin niyetini bilmediğim için onu mutlu edecek şeyler yapmak istiyordum. Ona gerçekten güvenmişim. Bakın... Kayıtlara geçsin. Gerçekten güvenmişim. O yüzden o gece çok güzel bir makyaj yapmışım. Güzel... Pardon, seksi bir

kıyafet giyip telefonun karşısına geçerek bir şarkıda dans etmiştim. Sanırım o ilk videoyu çekmem saatlerimi almıştı. Fakat sonunda güzel bir video ortaya çıkmıştı.

Yüzümde yaşıma oldukça büyük gösteren bir makyaj, üzerimde aşırı seksi bir kıyafet varken odamda oturmuş Fahri'ye göndereceğim videoyu çekiyordum. Sonunda videoyu ona göndermiştim. Yine temkinli davranıyordum. Tek seferlik görüntülemeyi seçerek göndermiştim. İzlendikten sonra video kendini imha edecekti.

Videoyu gönderdikten sonra heyecanla görmesini bekledim. O an kapımın babam tarafından açılacağını asla tahmin edemezdim.

“Cemre, yemek yedin mi?” diyerek içeriye giren babam bana bakakalmıştı. Karşımda onu görünce kalbim beynimde atıyordu diyebilirim.

“Ne bu hal?” dedi ürkütücü bir sesle. Diyecek bir şey bulamadığım için titriyordum.

“Ne bu hal dedim sana?” diye bağırdı. Olduğum yerde zıpladım. O sırada Fahri çevrimiçi oldu ve videoyu izlemeye başladı. Telefon elimden düşerken babama baktım.

“Ben... ben...” Sustum. Bir bahane aradım. Şu an bulunduğum durumu açıklayacak bir bahane aradım.

“Banyo,” dedim yutkunarak. “Banyoya girecektim. Makyaj denemesi yaptım öylesine. Banyoda yıkanıp gideceği için.”

Odam etrafımda dönüyordu. Kalbim deli dehşet atıyordu. Babanıza bu durumu nasıl açıklayabilirdiniz ki?

“Kıyafet ne peki?” diye sordu babam.

“Azra'nın,” dedim kısılan sesimle. “Bizim evin adresi kayıtlı kalmış. Bize geldi. Üstte nasıl duruyor merak etti... Ondan.” Sanırım canınla mücadele ettiğin an aklına güzel yalanlar gelebiliyordu. Beyin o an farklı çalışıyordu.

“Senin değil yani?” diyen babam kuşkuyla bakıyordu. O kadar korkutucu duruyordu ki bu da ağlamama sebep oluyordu.

Ben neden babamdan korkmak zorundaydım ki bu kadar?

Ya da neden kendimi bu hallere sokuyordum? Öz saygımı yitirmiş bir insan olarak davranıyordum. Ağır bir makyaj, emanet gibi duran seksi bir elbise. On yedi yaşındaki bir kızın yapması gereken şeyler değildi bunlar. Ne hale gelmiştik böyle? Yaşımızdan büyük davranıyor ve öyle giyiniyorduk. Cinselliğe hemen adım atıp her şeyi tatmak istiyorduk. Çocukluk yaşayamadan gençliği atlayıp kendimizi yetişkin kılıyorduk. On beş yaşında sigaraya, alkole başlayıp birileriyle öpüşme derdine giriyorduk. Aynı anda bir sürü kişiyle konuşup aralarından seçimler yaparak uygun kişiyi arıyorduk. Sosyal medyada fotoğraflarına bakıp birilerini beğeniyor, istek atıp sohbeta dalıyorduk.

“Takılıyoruz işte,” diyorduk. İçinde bulunduğumuz durumdan kaçmak ve sorunları görmezden gelmek için bunu yapıyorduk. Takılmak istiyorduk çünkü ilişki sorumluluğu almak istemiyorduk. Birkaç kişiyle aynı anda öylesine konuşup vakit geçirelim istiyorduk. Canın sıkılırsa yazmak zorunda değilsin. Sorunlarıyla uğraşmak zorunda değilsin. Sadece günü kurtarıp mışıl mışıl uyuyacaksın. Ertesi gün aynı şeyleri tekrar yapacaksın. Mis.

Sonu var mıydı peki?

Yolun sonunda tam olarak ne vardı? Sahip olduğumuz sevgi duygusunu o kadar çok boşa harcıyorduk ki bir gün karşımıza gerçekten seven biri çıkınca ona kırıntıları bile kalmıyordu. Karşındaki kişinin senin için ne kadar çabaladığını bile göremiyordun çünkü yorgundun. Sevgiyi yol üstünde dağıtmıştın. Sevgiyle dolu olan kişi seni kurtarmak için kendini kurutacaktı. Sonra vazgeçip gidince aklına dank edecek ve kendini toparlayacaktın. Karşına yeni, sevgi dolu biri çıkınca aynı hatayı yapmayacaktın.

Diğerinin suçu neydi?

Sevmesi miydi suç olan? Tükenip gitmişti. Sen hayatına seni seven yeni biriyle devam ederken o kişi birini çok zor sevecekti. Belki ağlamaktan gözyaşları tükenecekti. Unutabilmek için her şeyi yapacaktı. Hatta belki kötü biri olmasa bile bir anda herkesin

gözünde kötü olacaktı. Sebebi, sevgisini yolda harcayan birine tüm sevgisini vermekti.

Çoğumuzun böyle şeyler yaşadığını biliyorum. Sevgi dolu bir ailede büyüyen biri de böyle olabilirdi çünkü ailesinden sevgisini nasıl göstereceğini öğrenmişti ve karşısındaki kişiye de öyle davrandığı için tükenmişti. O yüzden denge önemliydi.

Selim'i hatırlıyorsunuz, değil mi? Azra'nın hoşlandığı çocuk. Hikâyenin başında bahsetmiştim, onunla da arkadaş olacaktım.

Selim ile ilk yakın arkadaş olmaya başladığımız zamanda yaşadığım ilişkiler üzerine konuşmuştuk. Kız kardeşinin de benim gibi birini çok sevebileceğinden bahsettiğimde bana şöyle demişti:

“Kanka kusura bakma ama benim kardeşim sevgi dolu bir ailede büyüyor. O yüzden senin gibi sevgiyi dışarıda aramıyor. Abisi ve babası ona ihtiyacı olan sevgiyi veriyor.”

Bu söz canımı çok acıtmıştı ama bir o kadar da doğru gelmişti. Babamdan biraz sevgi görebilseydim ya da ablam olanlardan beni suçlu tutmasa ve gitmeseydi her şey daha farklı olabilirdi. Olabilir miydi?

Şimdi karşımda öfkeyle duran babama bakıyorum. Sonra içinde bulunduğum kıyafetlere. Her şey çok yanılttı. O kadar yanılttı ki canımı acıttı. Babam beni sevmedi, ablam beni terk etti, diye bahanelere sığınıyordum. Hepsini ben kendime yapıyordum aslında. Benim durumumda olan birçok kişi vardır. Hepsi benim seçtiğim yolu mu seçiyordu? Hayır. Seçim bana aitti ve yanılttı.

O an akıttığım gözyaşlarımın sebebi buydu. Yoksa babamın bana ders olsun diye vurması değildi. Evet, o gün beni dövmüştü. Kısa kollu dahi giymeyeyim diye kollarımı mosmor yapmıştı. Ders vermek istemişti bana. O vururken akıttığım yaşlar sadece kendimi düşürdüğüm durumdan dolayındı zira babamın darbeleri canımı acıtmıyordu. Mesela o an aklıma Ferit'in zamanında söylediği bir laf gelmişti:

“Baban seni az bile dövüyor.”

Kendime neden bunu layık göreyim ki? Neden acizleşeyim? Hayatımda böyle kötü şeyler oluyor, şöyle kötü şeyler oluyor diyerek dizlerime vurmanın hiçbir anlamı yoktu. Bu kararı ben verdim. Ders aldım ve önüme bakacaktım.

O gece yaralarımın merhem sürerken Fahri'den gelen yüzlerce mesaja bakıyordum. Videoyu kalıcı olarak atmamı ve hep böyle videolar atmamı istiyordu. Hâlâ yazmaya devam ederken ona tek bir şey yazdım.

Cemre: Fahri ben çok kötüyüm.

Mesajımı okuduğu an telefonum onun adıyla parladı. Saniyesinde beni aramıştı. Aramasını cevaplayıp telefonu kulağıma götürdüm.

“Ne oldu?” diye sordu endişeyle.

O an birinin benimle ilgilenmesi hoşuma gitmişti.

“Sana video çekerken babama yakalandım.”

“Ha siktiir.” Sesi korku dolu çıkarken gözlerim doldu.

“Nasılsın?” diye sordu.

“Konuşursam ağlamaktan korkacak kadar kötüyüm.”

“Ağlamaktan korkma. Ben varken istediğin duyguyu yaşayabilirsin.”

Sözleriyle gözlerimden yaşlar boşaldı. O an için neye ağladığımı bile bilmiyordum.

“Canın çok acıyor mu?”

“Acıyor da... Morluklardan mı yoksa başka bir şeyden mi bilmiyorum. Ama bu mor vücutla sana öyle videolar atamam artık,” dedim gülerek. Olayı şakaya vurmaya çalışıyordum. Belki böyle daha az acıttırdı.

“Asıl şimdi atman lazım,” dedi gülerek.

“Saçmalama istersen.”

“Gayet ciddiym. O morluklar senin ne kadar savaşı bir kız olduğunun simgeleri. Ve ben o simgeleri görürken gururla bakarım. İşte benim kızım, derim.”

“Savaşı bir kız olsaydım şu an bu durumda olmazdım bence.”

“Sen gördüğüm en savaşı kızsın. Ablan korkak gibi kaçarken sen kaçmadın. Baban yüzleşmekten korktuğu için sinirini senden çıkarırken sen kaçmıyorsun Cemre. Sen yaşadığın her şeyle yüzleştin. Hatalarınla doğrularınla yüzleştin. Hatalarını kabul edip özür diledin. Diğer herkes kaçtı.”

Fahri konuştukça daha çok ağlıyordum. Nasıl bu kadar güzel konuşabilirdi? Nasıl bu kadar güzel rol yapabilirdi? Nasıl? Şimdi bunu düşününce kalbim daha çok ağrıyordu. O kadar güzel konuşuyordu ki hepsinin yalan çıkması canımı çok yakmıştı. Bana bunları söyleyen çocuk, kalbime çivilerin batmasına müsaade etmişti. Ben acı çekerken gülerken zevk aldığına hâlâ inanamıyorum. Çok korkunçtu.

Ama öncesi çok güzeldi işte. Düşmekten kurtarıyordu beni çünkü kendi ellerinden düşmemi istiyordu.

“Çok güzel konuşuyorsun bu da beni ağlatıyor,” demiştim göz yaşları içinde.

“Sen ağlarken bile çok güzelsin prensesim. İstersen ağlayabilirsin. Ben buradayım,” demişti ve gerçekten orada kalmıştı. Bütün gece ağlarken telefonun öteki ucunda öylece durdu. Arada bir şeyler mırıldanarak varlığını belli ediyordu. Nefes sesleriyle sakinleşiyordum.

Sabah uyandığımda telefon hâlâ açıktı. Telefonun öteki ucundaki Fahri uyuyordu ve düzenli nefes alışveriş seslerini duyu-yordum. Telefona bakarak gülümsedim ve aramayı sonlandırdım. Gece alamadığım duşumu alırken kendimi arınmış gibi hissetmişim. Fahri'nin sevgisinden bir kere daha emin olmuşum. En zor zamanımda yanımda olmayı seçtiyse gerçekten seviyor diye düşündüm. Bu da beni mutlu etti.

Fahri ile o günden sonra gerçek bir sevgili gibi olmuştuk. Sürekli arıyor, sohbet ediyor ve görüntülü konuşuyorduk. Benden yine videolar istiyordu. Bir kere göndermiştim ve devamını bekliyordu. Fakat o günden sonra böyle şeyler yapabileceğimi düşünmüyordum. Fahri'yi mutlu etmek için denemiştım fakat başaramamıştım. Fahri hiçbirini ilk video gibi bulmamıştı. Bulamazdı da zaten. Ona attığım tüm diğer videolar,, isteksiz ve öylesine atılan şeylerdi. Bir duygu taşımadığı için anlam ifade edemezdi. Bir süre sonra da o bıkip istemeyi bıraktı. Bu sefer de ben korkmuştım. Benden gider ve onu kaybederim düşüncesine girmiştım. Bu yüzden onunla bir plan yapmaya karar verdim. Bir yerlere gidip el ele tutuşarak vakit geçirebilirdik.

“Lütfen,” diye yalvardım telefonun ucundan. Okuldan çıkmış eve doğru gidiyordum. İsteksiz bir şekilde nefes alıp verdi.

“Ya bir sahile gidip el ele tutuşarak yürüsek ne olur? Boş işler.”

“Birlikte vakit geçireceğiz işte.”

“O zaman benim dediğim yere gidelim.”

Yine aynı konuyu açmıştı. Fahri yataklı sinemalarla kafayı bozmuş bir haldeydi. Buluşmak istiyordu ama dışarı çıkmak istemiyordu. Yine duvarlar arkasında kalmak istiyordu. Ben de bir sahilde yürüyüş yapmak, kafede oturup kahve içerek sohbet etmek istiyordum.

“Fahri, sinemaya gitmek için bile kimsenin olmadığı bir yer istiyorsun. Beni neden saklamaya çalışıyorsun?”

“Seni neden saklayayım ya!” diye öfkeyle bağırdı.

“O zaman niye bağıırıyorsun? Sinema istiyorsan gel normal bir yere gidelim. Neden bu kadar ısrarcısın?”

“Sen neden bu kadar ısrarcısın? Sahilde el ele yürüyünce eline ne geçecek? Bakın bu benim sevgilim, mi diyeceksin? Kızım ben Ferit gibi yakışıklı değilim! Kimse sana şanslı kız demez. Anca herifteki çirkin şansına bak derler.” O kadar hızlı konuşuyordu ki cümlelerini zorlukla seçebiliyordum. Konunun bununla hiçbir alakası yokken kafasında kuruyordu.

“Fahri, insanların bizi nasıl gördüğünün benim için bir önemi yok ki. Ben sadece seninle deniz havası alıp el ele tutuşup yürümek istiyorum. Bu.”

“Hayallerin yıkılmasın şimdi senin?” dedi alaylı bir ses tonuyla. Evin sokağına çıkan merdivenlere gelmiştim. Merdivenlere oturarak Fahri’yi dinlemeye başladım.

“Senle Ferit güzel çift olurdunuz aslında. O yakışıklı sen güzelsin. Ferit şimdi işin başına da geçti. Amına koyim dükkâna zar zor uğrayan herif geldi lider oldu. Ben gecelerce çalıştım orada. En çok benim hakkımdı.”

O an anladım. Konu ben değil, Ferit’ti ama o, bu durumu Ferit ile konuşamayıp bana patlıyordu. Herkesin stres topu olmaktan çok yorulmuştum.

“Tamam Fahri,” dedim nefesimi vererek. “Tamam yataklı sinemaya gidelim.”

İstemediğim halde yapıyordum. İstikrarlı bir şekilde direktip “istemiyorum” demem gerekirdi fakat benden gider korkusuna kapılmıştım.

Giderse gitsin Cemre. Gitmek için bahane arayan birini zorla elinde tutamazsın. Gitmek isteyen kişi sana zaten gelmemiştir ki. Gitmesinden neden korkuyorsun? Bu sevgi değil. Bu boşlukta kalmak istememek. Karşındaki gitmek istiyorsa tutmak için çabalamanın bir anlamı yok. Eğer bunu yaparsan sadece seni sömürür. Onun için hava hoş. Bir kere gittiyse geri dönmesine dahi izin vermeyeceksin Cemre.

Ama sen kendinden gitmişsin be kızım.

Kendinden gittiğin için etrafındakilerin senden gitmesini istemiyorsun. Onları kendine çekmek yerine önce kendine geri gelmen lazım.

Bunu öğrenecektim. Bunu çok geç öğrenecektim fakat öğrenecektim. O zaman hayatım çok daha güzel olacaktı. Bu karanlık günlerin ardında bir ışık olduğunu hepinize göstereceğim. Sadece şunu bilin: Sizden gitmek isteyen kişi, size hiçbir zaman gelmemiştir zaten. Buna kendiniz de dahil. Kendinizden vazgeçerseniz diğer herkes sizden kolaylıkla vazgeçer.

O zamanlar bunu anlayacak durumda değildim. Fahri'nin teklifini bu yüzden kabul etmiştim.

“Ben böyle konuştum diye demiyorsun, değil mi?”

“Hayır. Niyet buluşmak değil mi? O zaman yataklı sinema olsun.”

“Değil mi? Aşkım biz birbirimizi gördükten sonra başkasına ne gerek var?”

“Hı hı,” diyerek geçiştirdim. Hiç istekli değildim. Gitmek bile istemiyordum fakat gidiyordum işte. Niye diye sormayın.

“Fahri eve geldim ben. Kapatmam lazım.”

“Tamam. Bu hafta sonu buluşalım mı aşkım?”

“Hafta sonu...” dedim ve sustum. “Hangi gün?” diye sordum.

“Cumartesi.”

“Pazar olsa olmaz mı?”

“Yok cumartesi olsun.”

“Neden cumartesi?”

“Aşkım cumartesi olsun işte.”

“Tamam, cumartesi olsun,” dedim gülümseyerek. O an tüm kasvetim gitmişti ve yüzümde kocaman bir gülümseme oluşmuştu. Cumartesi benim doğum günümdü. Fahri bu yüzden cumartesi olması için ısrar ediyordu.

“Görüşürüz,” diyerek telefonu kapattı. Merdivenlerde telefona yüzümdeki sırıtmayla baktım. Belki de bu yüzden yataklı sinema diye ısrar ediyor ve tek kalmamızı istiyordu. Doğum günündü sonuçta. Kutlamak istiyordu.

“Evet, bunun için,” diyerek telkin ettim kendimi. Merdivenleri seke seke çıktım. O gün çok mutluydum.

Cuma günü alışverişe çıkmıştım. Aslında buluşmaya giderken giyecek kıyafetlerim zaten vardı fakat Fahri, özellikle giymemi istediği bir tarz olduğunu söyleyince onu kıramayıp kabul etmiştim.

Bunu bir tek ben yapmış olamam, değil mi?

O an için bunlar normal ve mantıklı şeyler gibi geliyordu. Sevdğin erkek için güzel kıyafetler giyiyorsun. Ne bileyim ya. Ben artık neyin doğru neyin yanlış olduğunu şaşırmıştım. Sadece birinin kucağına başımı koyup saçlarımın okşanmasını istiyordum.

Elimdeki kıyafetlerle kasaya geldim.

“Merhaba, bunlar olacak,” diyerek mini etek ve crop üstü kasiyere uzattım. Kadın eşyalarımı hazırlarken gözüme bir kapüşonlu çarptı.

“Geliyorum hemen,” diyerek ilerledim. Kapüşonluyu almak üzereyken benimle birlikte bir el daha onu tuttu. Başımı kaldırdığımda karşımda Ferit’i gördüm. Hiç beklemediğim bir zamanda karşıma çıkınca şaşırmıştım.

“Ferit?” dedim şaşkınca. O da bunu beklemiyor olacak ki şaşkınlıkla baktı.

“Senin ne işin var burada?” diye sordu.

“Senin ne işin varsa o işim var,” diyerek kapüşonluyu işaret ettim. Birbirine değen ellerimize bakarak kendini geri çekti.

“Zevklerimiz hâlâ aynı,” dedim tebessüm ederek. Kapüşonludan bedenimi alıp ona baktım. Sessizce o da kendi bedenini aldı.

“Görüşmeyeli nasılsın? Ben hayatından çıktıktan sonra daha mutlu olmuş olmalısın,” dedi gözlerimin içine öylece bakarken.

“Biliyorum kötü şeyler yaşadık ama bunları tek taraflı yapmadık. İkimiz de büyüyoruz Ferit ve bu süreç biraz sancılı geçiyor. Ben yaptıklarım için tekrar özür dilerim,” dedim. Ona karşı hâlâ vicdan azabı çekiyordum. Nedenini bilmiyordum. Evet, kötü şeyler yapmıştık ama sanki o beni anlıyordu ve aslında damarına dokunmasaydım kötü biri de değildi. Sadece dediğim gibi büyüme sancısı içindeydik. En azından ben o zamanlar Ferit’i böyle görüyordum.

“En sonunda tüm problemleri ortadan kaldırıp anlaşılarak yollarımıza devam edebildiğimiz için mutluyum,” dedim. Elimi ona doğru uzattım. Yüzümdeki gülümseme ile Ferit’e baktım. Gözlerinden birçok duygu gelip geçti. Bazılarını anladım ama çoğunu anlayamamıştım.

“Yürü git Cemre ya,” diyerek elime vurdu. Yanımdan geçerken de bana omuz attı. Neye uğradığımı şaşırmış bir halde orada öylece kaldım. Yanlış bir şey söylemiyordum ama yine de azarlanıyordum.

Hani her şeyin fazlası zarar ya. Buna iyilik ve alttan almak, empati yapmak da dahil olmalıydı. Bir kere aramızda konuşup her şeyi bitirmiştik ve bir daha tekrar tekrar konuşmaya gerek yoktu. Onu gördüğüm an hiçbir şey demeden öylece gitmem gerekiyordu. Kötü bir şey belki ama bencil olmamız gerekiyordu ya. En azından belli konularda ve durumda bencil olmamız lazımdı. Fazla düşünmemek gerekiyordu.

Derin bir nefes alarak elimde kapüşonluyla kasaya geldim ve diğer eşyalarla birlikte onun da ödemesini yaptım.

“Teşekkür ederim,” diyerek paketleri aldım. Poşetin içinden bana sırttan mavi kapüşonluya baktım. Bazı şeylerin daha farklı olmasını dileyerek yoluma devam ettim.

Cumartesi günü Azra'nın odasında tek kişilik pastaya konulan tek mumu üflüyordum.

"İyi ki doğdun zırdeli!" diyerek Azra bana sarıldı. Ben de arkadaşşıma sımsıkı sarıldım.

"Teşekkür ederim," dedim duygu dolu sesimle.

"O salak çocukla buluşmak istediğine emin misin? Kızım tekin olmayan yerlere götürüyor seni."

"Bir şey olmayacak. Söz verdi bana. Oturacağız ve animasyon izleyeceğiz. Ben onun kucağına başımı koyacağım ve o benim saçlarımı okşayacak."

"Karşılığında senden başka yerlerini okşamamı istemesin de," dedi ima dolu çıkan sesiyle. Ayıplayarak omzuna vurdum. Fahri'nin böyle bir şey yapabileceğine inanmıyordum. Ayrıca iznim olmadan ne olabilirdi ki?

"Ben çıktım. Akşam sana geleceğim unutma," dedim.

"İyi tamam. Hadi görüşürüz. Bir şey olursa yaz mutlaka."

"Tamam," diyerek yanağından öptüm. Üstüme mavi kapüşonu giyip onun üstüne montumu giydim. Mini bir etek ve crop ile taksiye binmek istememiştim.

"Taksici geldi," dedi Azra camdan dışarı bakarak. Çantamı aldım ve Azra'ya öpücük atarak odasından çıktım.

Dış kapıdan çıkıp bekleyen taksiye bindim. Yol alırken Fahri yazmıştı.

Fahri: *Neredesin?*

Cemre: *Taksideyim. Geliyorum.*

Fahri: *Tamam içeride bekliyorum ben.*

Cemre: *Tamam.*

Telefonu kapatıp cebime koydum. İçimde hâlâ Fahri'nin doğum günümü kutlayacağına dair heyecan vardı. O kadar salaktım işte. Gerçekten doğum günümü kutlayacak zannediyordum. O gün bir miladın başlangıcı olacağını bile bilmiyordum.

Taksi mekânın önünde durduğunda kapıyı açıp indim. O ana gidebilseydim çığlık çığlığa taksiden inmemesini söylerdim kendime. O an söyleyen kimse yoktu.

Mekâna girdiğimde Fahri'yi girişte koltuklarda oturmuş beklerken buldum. Beni görünce gözleri sonuna kadar açıldı. Heyecanla baktı.

"Aşkım," dedi gülümseyerek. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki hiçbir şey düşünemiyordum.

"Merhaba," dedim salakça.

"Çok güzel olmuşsun."

"Teşekkür ederim."

Birbirimize öylece baktık. Fahri ile ilk defa dışarı çıkmıştık. Hep telefonda görüşüyorduk ve şimdi ilk defa dışarıya çıkıyorduk. Değişik hissettiriyordu. Bir öksürme sesi aramızdan geçti. Başım yana döndü. Buranın sahibi olduğunu düşündüğüm adam bize bakıyordu.

"Aşkım ya bir durum oldu," dedi Fahri.

"Ne oldu?"

"Param çıkışmadı. Eksik kaldı," diyerek bana baktı. Başta ne demek istediğini anlamadım fakat gözlerime uzun uzun bakınca ne demek istediğini anladım.

"Tamam, bende var," diyerek çantamdan cüzdanımı çıkardım. Kartla ödemeyi düşünürken, babamın kontrol edebileceğini düşünerek sonradan nakit olarak ödemeye karar vermiştim.

“Beni takip edin,” dedi adam. Önden giderken biz arkadan gidiyorduk. Elimi tutsun istiyordum ama Fahri hiçbir adımda atmıyordu. İlk buluşmamızdı ve doğum günümdü. Onun bir şeyler yapması gerekiyordu.

“Buyurun,” diyen adam kapıyı açarak kenara çekildi. İçeride çift kişilik koltuk, masa ve projektör aleti vardı. İçeriye girerken kendimi tuhaf hissettim. İçimde anlam veremediğim bir korku vardı fakat kendime sürekli bunun normal olduğunu söylüyordum. İlk defa onunla dışarı çıkıyordum ve pek de alışık olmadığım bir yere gidiyordum.

“Hadi sevgilim oturalım,” dedi Fahri koltuğa oturarak. Çekilerek gidip yanına oturdum. Kendimi güvende ve rahat hissetmiyordum.

“Aşkım üstünü çıkarsana,” dedi Fahri. Derin bir nefes alarak üstümdeki montu çıkarıp kenara koydum. Mavi kapüşonluyu da çıkarıp montun üstüne yerleştirdim. Bozulan saçlarımı düzeltirken Fahri’ye baktım. Hayran dolu gözlerle bana bakıyordu.

“Gözlerin çok güzel,” dedi hayranlıkla. Bu lafı çok duyduğum için sessiz kaldım.

“Film... başlamayacak mı?” diye zorlukla konuştum.

“Başlar şimdi,” dedi ve bana biraz daha yaklaştı. Ekranda animasyon dönmeye başlayınca yüzümde tatlı bir gülümseme oluştu. En sevdiğim animasyonu beni sevdiğini düşündüğüm adamla doğum günümde izliyordum. Bu benim için çok güzel bir hediyeydi.

“Ölü Gelin’i daha önce izlemiş miydin?” diye sordum Fahri’ye. Saçlarımla oynayıp bana bakıyordu.

“Yok,” derken yüzünde çapkınca bir sırıtma vardı.

“Benim en sevdiğim filmidir. Milyon kez izledim. Öyle ki rep-liklerini bile ezbere bilirim.”

“Güzel o zaman,” derken daha çok sırtıttı. Tam dibimde birerken ben kendimi geri çekmeye çalıştım. Yakınlığından rahatsız oluyordum.

“Sen daha önce izledin mi?” diye sordum geri çekilirken.

“Yok,” diyerek bana daha çok yaklaştı. Koltuğun dibindeydim ve kaçacak yerim yoktu.

Fahri birden dudaklarını boynuma getirince derin bir nefes aldım. Dudaklarını oynatmaya başladığında hiçbir zevk almıyordum. Tam tersine midem bulanıyordu.

“Film izleyecektik,” dedim zorlukla.

“Senden güzel film mi var,” derken dudakları hâlâ boynumdaydı. Elleri vücudumda dolaşırken bunu istemediğimden iyice emin oldum.

“Fahri... İstemiyorum,” diye sesli bir şekilde dile getirdim. Onu itirmeye çalıştım.

“Fahri, istemiyorum dedim.”

“Naz yapma,” derken beni duymuyordu bile.

“Naz yapmıyorum. İstemiyorum.” Onu üstümden hızlıca ittim. Koltuğun öteki tarafına düşerken bana baktı. Gözlerinde saf öfke vardı.

“Derdin ne kızım senin?” diye öfkeyle bağırdı.

“Derdimi saatlerdir söylüyorum zaten. İstemiyorum.” Duruşumu bozmadan bakmaya devam ettim. Kendimi kirlenmiş ve iğrenç hissediyordum.

“Video gönderirken iyiydi ama. Canlı görünce ne değişti? Çok namusluymuşsun gibi takılma şimdi.” Sözleri karşısında nefesim kesildi. Bana âşık olduğunu düşündüğüm çocuk şimdi içindeki zehri döküyordu.

“O videoların hiçbirini isteyerek çekmedim. Sırf sen mutlu ol diye gönderdim. Yoksa bende zerre duygu hissettirmiyordu. Tıpkı şu an hissettirmediği gibi.”

Öfkeyle gülerek koltuktan kalktı. Masada duran bardakları fırlatırken korkuyla sindim. Bana bir şey yapmasından ölesiye korkmuştum. Şu an kalkıp gitmem gerektiğini çok iyi biliyordum lakin hareket dahi edemiyordum.

“Benim yerimde Ferit olsaydı böyle olmazdı ama değil mi?” dedi. Gülerek bana dönerken gözleri kıpkırmızı olmuştu.

“Ferit ne alaka?”

Fahri birden dibime kadar girdi ve üzerime çıktı. Bacağını üstüme koyarken kıpırdayamıyordum. Kalbim ağzımdan çıkıp gidecek zannediyordum. Odağımı kaybetmiştim, ne yaşadığımı bile kestiremiyordum.

“Fahri... Korkuyorum,” dedim titreyerek fakat o beni görmüyordu. Başka âlemlerdeydi.

“Senin o çok sevdiğin Ferit var ya... Seni tavlaman için bana yalvardı. O senden nefret ediyor. Seni zerre sevmiyor.”

“Sev-sevmesini de istemiyorum ki,” dedim zorla. Diğer konuyu henüz idrak edemiyordum.

“Gitmek istiyorum,” diyerek onu ittim. Geri çekilirken bulduğum son güçle kapıya doğru koştum. Kapı kolunu tutamadan kolumdan tutup kendine çevirdi ve duvara yapıştırdı. Dibime kadar girerken yüzünde canavar gibi bir ifade vardı.

“Beni sevmek çok mu zor lan?” diye kükredi. “Ferit seni kullandı kızım! Kardelen ile tekrar barışabilmek için yaptı her şeyi. Sen onun umurunda bile değilsin.”

“Görünüşe göre senin de değilmişim,” dedim. Gözlerimden yaşlar boşalırken hayatıma hep problemlili erkekleri çektiğim için lanet ettim kendime.

“Beni sevmek çok mu zor, diyorsun ya... Ben seni sevdim. Sen kendin beni sevmediğini itiraf ediyorsun.” Yaşlar daha çok akarken Fahri'nin yüzünde hiçbir değişiklik yoktu. Hâlâ gözüme korkunç geliyordu.

“Sen beni sevmedin.”

“Buna nasıl kanaat getirdin peki?” dedim gülerek. Ağlarken gülmek. *Bunu hiçbirinizin yaşamanızı istemem, o yüzden nasıl bir duygu olduğunu anlatmak istemiyorum size.* “Sevseydin izin verirdin. Ama sen istemiyorum dedin.”

“Ben istemediğim halde seni sevdiğim için çok şey yaptım Fahri. Şimdi karşıma geçip bunu bahane etme.”

“Çok mu zor lan!” Birden kükreyip yanımdaki duvara yumruk atarken olduğum yerde zıpladım. Öyle bir hale gelmişti ki canavar kelimesi artık hafif kalıyordu.

“Çok mu zor Cemre?” dedi korkunç bir ses tonuyla. “O kadar iğrenç mi gözüküyorum da bana dokunmuyorsun?”

“Fahri ben birinin kalbine âşık olurum. Dış görünüşüne değil. Seni sevdim çünkü bana iyi davranıyordun. Nasıl göründüğünün benim için hiçbir zaman önemi olmadı.” Artık hıçkırarak ağlıyordum. Birini görünüşe göre yargılamamayı insanlığa öğretmemiz gerekiyordu çünkü o an Fahri'nin asıl probleminin bu olduğunu görüyordum. Birileri onu görünüşünden dolayı zorbalamasaydı bugün böyle biri olmazdı.

İnsanlar birbirlerinin hayatlarına girer, sonra da giderlerdi. Giderken karşı tarafa verdikleri zararın ne olduğunu asla düşünmezlerdi. En çok da çocukken hayatımıza giren insanların verdiği zarardan bahsediyorum. Yıllar sonra tekrar bir araya geldiğimizde, “Çocukluk. Abartma,” dedikleri şeylerin bizleri nasıl bir insana dönüştürdüğünü asla bilemeyeceklerdi.

Çocukluk travmaları...

Yetişkin olduğumuzda hayatımızın neye evrileceğini temsil ediyorlardı. Fahri bundan on yıl sonra nasıl bir insan olacaktı? Çocukken

yaşadığı travmalar ve gördüğü muamele onu nasıl bir insan haline getirecekti? Neden birbirimize zarar veriyorduk ki? Sırf göz önünde olmak, biraz konuşulmak için başkaları hakkında her şeyi konuşup duruyorduk. Karşı tarafta nasıl bir hasar bıraktığımızın zerre önemi yoktu. O anda bile Fahri'yi düşünüp anlamaya çalıştığım için kendime kızıyordum fakat şunu da biliyordum:

Beni kimse anlamak istememişti.

Bu yüzden hayatıma giren insanların yaptıkları şeylerin sebeplerini anlamaya çalışıyordum. Beni dinlemedikleri için onları dinlemek istiyordum.

Hep diyorum ya, her şeyin fazlası zarar diye. Bunun da fazlası zarardı ve ben kendime zarar veriyordum. Sebebini de hepiniz artık biliyorsunuz. Ben kendimi sevmiyordum.

“Nasıl göründüğümün bir önemi yok öyle mi?” dedi Fahri gülererek. O an kendime geldim.

“Madem nasıl göründüğümün bir önemi yok, neden ne sen ne de sevgilim bana dokunmak istemiyor? Neden size dokunmama izin vermiyorsunuz?”

Sevgilim.

Ne sen ne de sevgilim.

Bu kelimeler beynimde dolanıp dururken kavramaya çalışıyordum. Beni ayrı tuttuğuna göre sevgilisi ben değildim.

“Sevgilin,” dedim nefes nefese. “Ben senin sevgilin değil miyim?”

Yüzünde şeytani bir sırıtma oluştu. Ellerimle duvarı kavradım zira yıkılabiliirdim.

“Sen sevgilimi aldattığım ikinci kızsın,” derken yüzündeki o memnuniyet ifadesi midemi bulandırdı.

Salonda hâlâ Ölü Gelin animasyonu açıktı. Tam da bulduğumuz ana uyan o meşhur sahne gelmişti.

“Anlamıyor musun? Öteki kadın sensin,” dedi Victor.

Zavallı Emily, "*Hayır. Sen benimle evlendin. O öteki kadın.*" diyerek ağladı. Onunla birlikte ben de gözyaşı döktüm.

"Ben bu hikâyenin de mi Victoria'sı değilim," dedim buruk bir tebessüm ile.

"Ne saçmalıyorsun kızım sen ya?"

"Sen bugün benim doğum günüm olduğunu bile bilmiyorsun, değil mi?" diye sordum. Belki şaşırır belki yaptığına pişman olur diye düşündüm fakat o sadece haince sırıtıp beni sıkıştırdı.

"Sana unutamayacağın bir doğum günü hediyesi vereyim mi?"

"Zaten verdin," diyerek kafamı ona geçirdim ve tüm gücümle bağırdım.

"İmdat! Yardım edin! İmdat!"

"Sus!" Fahri ağzımı kapatmaya çalışırken ellerinden kurtulmaya çalıştım.

"İmdat!" diye tüm gücümle çığlık attım. Kapı sonuna kadar açılırken dükkân sahibi içeriye girdi. Duvara yapışmış bizi görünce olanları anladı ve yanımıza geldi. Korkak Fahri beni bırakıp adamın yanından geçerek hızla odadan çıktı. Bedenimi taşıyacak güç bulamazken yere çöktüm.

O günü atlatamadım. Yanıma adamların gelip teselli etmelerini, ailemi arayabileceklerinden bahsetmelerini hâlâ hatırlıyorum.

"Bir ailem yok," diyerek eşyalarımı alıp çıkmıştım.

Üstümde mavi kapüşonlu ile öylece sokaklarda yürürken düş-rüğüm durumu anlamaya çalışıyordum. Yapılanları kabullenmek istemiyordum. Elbette karşılık bulmasını istiyordum fakat nasıl yapabileceğimi bilmiyordum. Şu an ihtiyacım olan, dönen tüm bu oyunun ne olduğunu bilmektir. Fahri'yi bu saatten sonra arayamayacağımı bildiğim için elimde tek bir isim kalıyordu. Aynı kapüşonluya sahip çocuğu aramak.

Ferit'i.

Uzun aramalarım sonunca bana döndü. "Ne var Cemre ya?" diye sert bir ses tonuyla açtı telefonu.

"Ferit, biz seninle konuşup önümüze bakmaya karar vermemiş miydik? Kardelen ile de aranı düzeltmiştim. Neden sözünü tutmadın?"

"Ne saçmalıyorsun yine sen ya?" dedi umursamaz bir ses tonuyla.

"Fahri her şeyi anlattı. Beni nasıl kullandığınızı söyledi. Sevgilisi varken benimle konuşmasının sebebi olarak seni gösterdi."

"Öyle mi dedi piç?" dedi gülerek. Onlar için sadece bir oyunken benim tüm hayatımdı.

"Değil mi?"

"Yani kısmen öyle," derken olanlardan zevk alıyor gibiydi.

"Derdiniz neydi peki?" diye sordum.

"Kardelen beni senin yüzünden terk etti. Cemre haklıymış, dedi bana. Ben sana ne yaptım da sen haklı oluyorsun? Kızım sen benim hayatımı mahvettin! Ben senin değil."

"Hayatım mahvoldu ben de onun hayatını mahvetmem lazım mı dedin?" dedim sinirle gülerek.

"Orası tam öyle olmadı ya," derken sesi aşırı rahat geliyordu. Muhtemelen odasında bilgisayar başında, ağzında sakızla oyun oynuyordu.

"Tam olarak neydi peki?"

"Benim tek derdim senin nasıl bir kız olduğunu göstermekti ki bunu gayet güzel yaptın sen de."

"Ne saçmalıyorsun sen ya?" dedim sinirle.

"Videolar diyorum Cemre!" diye bağırdı eğlenceli bir şekilde. "Çok güzellerdi ya."

Sokağın ortasında durdum. Gözlerim sonuna kadar açılırken nefesim bugün milyonuncu kez kesildi.

“Onlar tek seferlik videolardı,” dedim tek nefeste.

“Tüm grup oturup izlerken inan bana telefonlarımızla birçok kopyasını aldık.”

“İğrençsiniz,” dedim titreyen sesimle.

“Kendini ifşalayan sensin kızım.”

“Siz iğrenç varlıklarsınız!” diye bağırdım öfkeyle. Ben bir hata yapmıştım, evet. Bunu kabul ediyordum zaten. Beni sevdiğine yüzde yüz emin olsam bile yine de bir erkeğe videodur fotoğraftır göndermemeliydim. Siz de göndermeyin, sakın. İçinden nasıl bir canavar çıkacağını asla bilemezsiniz.

“Öyle bir an gelecek ki Ferit,” dedim titreyen sesimle. “Öyle bir an gelecek ki. Benim yaşadığım şeyi kız kardeşin yaşayacak ve sen nefessiz bir şekilde öylece izleyeceksin!”

“Kardeşimi bu işe karıştıрма!” diye öfkeyle bağırdı. “Ona bulaşırsan seni mahvederim Cemre.”

“Ben sizin gibi orospu çocuğu değilim. Sizin gibi korkak hiç değilim! Ben yaptığım hatalarla yüzleşirim. Yanlış yaptığımı kabul eder, özür diler, telafi edip önüme bakarım!”

“Zorla mı yaptırdık kızım?” dediğinde, “Evet!” diye çığlık attım. “İstemedim. İstemedim. Fahri beni seviyor zannettim. Buna inanmasaydım yapmazdım.”

Ağlamaktan nefes alamayacak bir hale gelmiştim. Kendimi toparlayıp konuşmaya devam ettim.

“Ayrıca o videolarda müstehcen hiçbir şey yoktu. Üzerimde kıyafetimle dans ediyordum. Ötesi yoktu.”

“Cemre sen gerçekten bu kadar salak mısın?” dedi Ferit gülerek. “Sence ötesi olan videoları bulamaz mıyım?”

“Sen ne diyorsun ya?” dedim sinirle gülerek.

“O videolarda yüzün gözüküyordu. Onları atan kız başka neler atmaz, değil mi? Videodaki sen olmasan bile insanlar sen olduğuna inanır.”

“Allah Allah,” dedim alayla. “Kardelen’e gidip ‘Aşkım bak böyle videolar atıyor bu kız,’ mı diyeceksin? Eline ne geçecek ya? Bana böyle bir leke sürünce eline ne geçecek? Sana şunu da söyleyeyim, sen o kızı sevmiyorsun. O kızı takıntı haline getirmişsin. Senden ayrıldığı için kabullenememişsin.”

“Senden âlâ takıntılı insan mı var bu dünyada?”

“Derdin ne senin ya?” dedim öfkeyle.

“Tamam gel bizim evin oraya, asıl anlatacağım derdimi.”

“Gelirim. Bu hikâye bitecekse gelirim.”

“Gel. Bekliyorum.”

“Geliyorum,” diyerek telefonu kapattım.

Ben o akşam Ferit’in evine, daha doğrusu eski oturduğum siteye bir defteri kapatmak için gitmiştim. Her şeyi sonlandırmak istemişim. Hatta öyle ki suçlu olmadığım halde özür dilemeyi bile düşünmüştüm. O kadar bıkmıştım. Fakat Ferit yine karakterini gözler önüne sermişti. Beni oyalamıştı.

Cemre: *İn aşağı.*

Ferit: *Bekle geliyorum.*

Bekledim, biliyor musunuz? O gün hava o kadar soğuktu ki kemiklerime kadar dondum. Üstümde mini bir etek ve mavi kapüşonlu vardı. Üstüme giydiğim mont bile beni ısıtmıyordu.

Cemre: *Yarım saat oldu. Gel artık.*

Ferit: *Geleceğim. Bekle.*

Beklemeye devam ettim. İnsanlar evlerine dağıldı. Rüzgâr yüzümü kesecek kadar sertti. Parmaklarımı artık hissetmiyordum.

Cemre: *Ferit benimle oynama. Gidiyorum ben.*

Ferit: *Bekle. Geleceğim.*

Bekledim. Salak gibi bekledim. Tam dört saat onu bekledim. Saatler gece yarısını gösterirken gökyüzünden kar taneleri düşmeye başladı. Önce saçlarımı sonra tüm bedenimi karlar kaplayana kadar bekledim. Ve Ferit'ten mesaj geldi.

Ferit: *Tamam artık gidebilirsin. Sen acınası zavallı bir varlıksın.*

O mesaja uzun uzun baktım. Ferit, onu aradığım sahte hesabı da engellemişti. Bu şekilde yaptıklarını yok sayacak ve hayatına devam edecekti. Ben de üzülp hayatıma devam edecektim, öyle mi? Yapılanlara susacaktım yani?

Susamazdım. Susarsam eğer, başkaları da susturulacaktı. Ferit ile Fahri hayatlarına normal bir şekilde devam ederse daha kötü şeyler yapacaklardı. Ben de her hatanın cezasız kalacağına inanarak hayatıma devam edecektim.

Ama bunu istemiyordum.

O gece eve gittim. Karlar içinde kalan beni gören babam bile neye uğradığını şaşırmişti. Her şeyin farkında olan babam en çok sessiz kalarak beni yaralamıştı. Meğerse hayatıma giren tüm erkekleri ve bana yaptıklarını biliyormuş. Uzaktan elini üzerimde tutmuş.

Baba. O eli yakından üzerimde tutmak çok mu zordu? Saçlarımı okşayıp desteğini göstermek varken neden yüzüme bakıp işleri arka planda halletmek istedin ki? Kızının sana ihtiyacı vardı. Onlara ceza vermene değil.

Baba. Sen o gün beni karlar içinde gördüğünde elini bana uzatıp dinleseydin ben belki daha büyük hatalar yapmayacaktım. Bugün konuşmuyorsak, ailem yoksa sen o gün benim karların altında kalmama izin verdiğin içindi. Gerçi bunun senin için bir önemi var mı onu da bilmiyorum ya. Ne de olsa sen seçimini zamanında yaptın. Gözlerimin içine bakarak, "O zaten gidecek," diyerek beni evden kovdun. Ailem

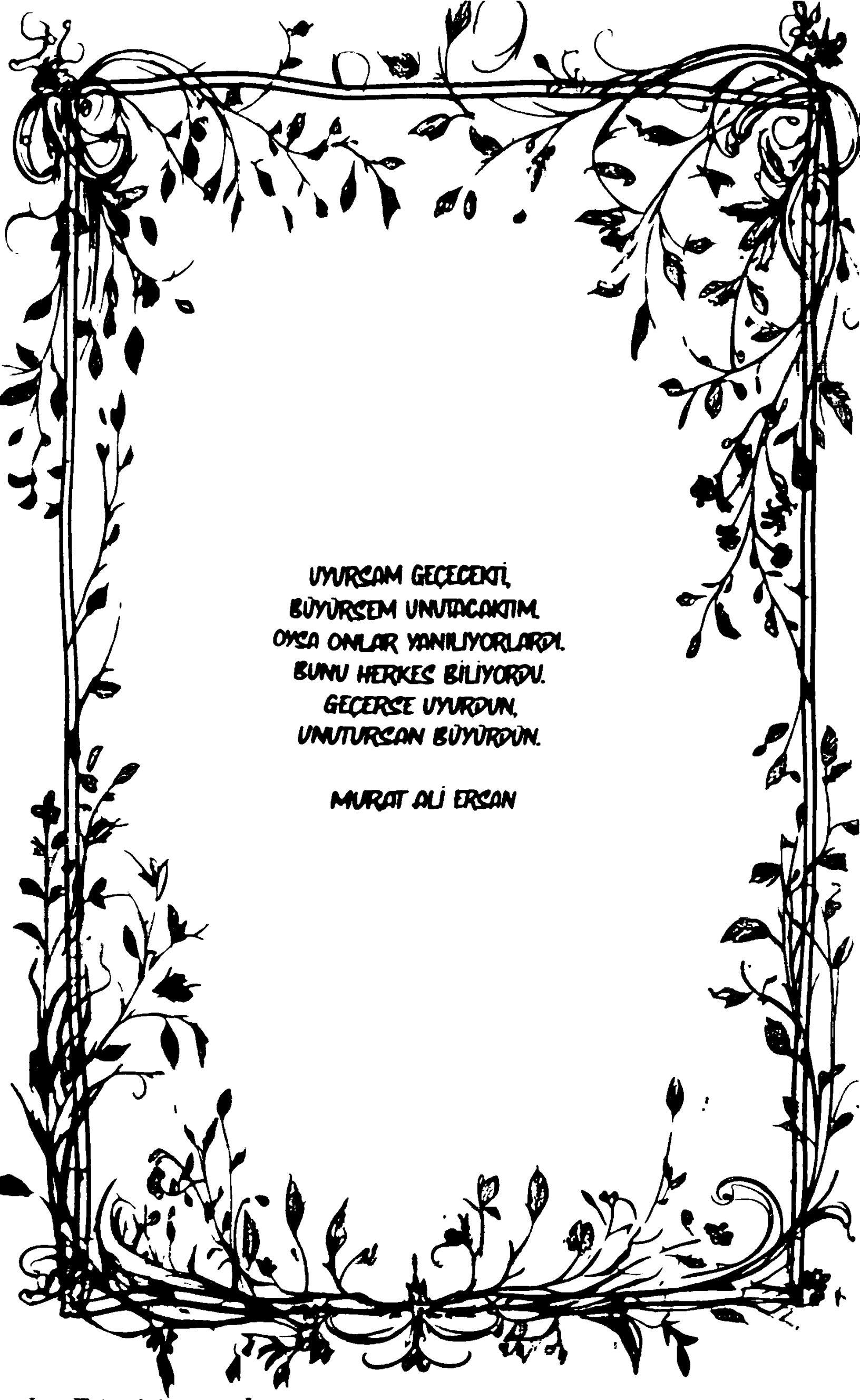
beni terk etmişken bir başkasının beni terk etmesine şaşırmamak gerekiyordu sanırım.

Sıradaki hikâyemiz, benim akıl hastanesine yatmama sebep olan Fikret'te. Ona da sırf Fahri ve Ferit'e bir ders vermek için buluşmuştım. Babam karşıma geçip, "Ben senin intikamını zaten alıyorum kızım," deseydi bu hale gelmeyecektim.

@ayisigikitap

FIKRET

UYURSAM GEÇECEKTİ,
BÜYÜRSEM UNUTACAKTIM.
OYSA ONLAR YANILIYORLARDI.
BUNU HERKES BİLİYORDU.
GEÇERSE UYURDUN,
UNUTURSAN BÜYÜRDÜN.

MURAT ALİ ERSAN

Fikret.

Size Fikret'i nasıl anlatsam ki? O saf kötü biriydi. Bunu hiç reddütsüz söyleyebilirim. Bugün hâlâ bir yerlerden karşıma çıkacak diye ödüm kopuyordu. Saf kötülüğü onda öğrenmiştim. Beni Fikret'e götüren yol da Fahri ve Ferit'ten geçiyordu.

Karlı günü hatırlıyorsunuz, değil mi? O günden sonra kendime gelmem zaman aldı. Toparlandığımda bana yapılanları cezasız bırakmak istemedim. Bir karşılığı olmak zorundaydı. Oyuna getirilmiştim ve benimle dalga geçmişlerdi. Ellerinde gerçek olmayan videolarla tehdit ediliyordum.

Ben, bana yapılanlara sessiz kalamıyordum. Babamla bu kadar tartışmamızın sebebi de buydu. Susmamı istiyordu ve ben susamıyordum.

Ferit ve Fahri'ye nasıl bir ders vereceğimi bilemiyordum. Azra da olanları duyunca büyük bir şok yaşamıştı. Fakat erkeklerden her şeyi beklediği için bu durumu bir süre sonra normal görmeye başladı.

“Nasıl bir karşılık vereceksin peki?”

“Yaptıklarını herkese söyleyeceğim tabii ki de!” dedim sinirle. Azra ise gözlerini devirdi.

“Onlar da ah canım deyip sana inanacaklardı zaten.”

“Elimde kanıtlar var Azra.” Konuşmaların hepsi duruyordu. Bunun da mı bir önemi olmayacaktı insanlar için?

“Tamam da kime ne anlatacaksın?”

“Aileleriyle, sevgilileriyle hatta okul müdürleriyle bile konuşacağım. Yetiştirdiğiniz kişi böyle, diyeceğim.” Azra planımdan memnun değil gibiydi. Elimde daha iyi bir seçenek yoktu. Ya oturup önüme bakacaktım ya da bir şekilde zarar verecektim.

“Bir şey yapmam gerekiyor,” dedim çaresizce.

“Yaptıkları yanına kalsın elbette istemem ama... Ne bileyim ya, her şeyi unutup bir sayfa açmak da mantıklı geliyor.”

“Bunu yapabilmem için onların cezalarını çekmeleri gerekiyor.”

“Bunu yaparken daha da dibe batmandan endişe ediyorum sadece.” Azra’nın sesi endişeli geliyordu. Dürüst olmak gerekirse ben de endişeliydim ama bir şey yapmadan da duramazdım.

“Kaybedecek bir şeyim yok,” dedim omzumu silkerek.

“Var. Videoyu yayacaklar.”

“Ben yanlış bir şey yapmadım,” diye direttim.

“Biliyorum! Ama bir kere videoyu görünce ardından gelen videodakilerin hepsinin sen olduğunu düşünecekler.”

“Bu kadar karaktersiz olabileceklerini düşünmüyorum,” dedim. İçimde bir yerlerde hâlâ insan olabileceklerine dair umut vardı. İftira atabileceklerine ihtimal vermiyordum. Bunun için saf kötü olmak gerekiyordu. Belki de erkekleri o kadar da iyi tanıımıyordum.

Ertesi gün tüm kuvvetimi toplayarak Feritlerin okuluna gittim. Üzerimde okullarının forması varken kimse dışarıdan gelen biri olduğumu anlamamıştı. Direkt olarak müdürün odasına ilerledim. Kapıyı çalarak içeriye girdiğimde müdür masasında birkaç evrakla ilgileniyordu. Üzerimdeki formaya aldanarak okuldan bir öğrencisi olduğumu zannetti. Bu yanlışını hemen düzelttim.

“Ben bu okulun öğrencisi değilim. Sadece içeriye girebilmek için formanızı giydim.” Müdürün kaşları çatılırken evraklara olan ilgisi azaldı ve bana döndü.

“Sen kimsin?” diye sordu.

Tekli koltuğu işaret edip, “Oturabilir miyim?” diye sordum.

“Tabii.” Çantamı kenara koyup koltuğa oturdum. Nereden başlayacağımı veya ne yapacağımı bilemeden durdum. Ellerimle oynarken müdür merakla bana bakıyordu.

“Gidecek başka bir yerim olsaydı giderdim. Ama bu öğrencileri siz eğitiyorsunuz ve en büyük yardımı sizin yapabileceğinize inandım.”

“Hangi öğrencilerden bahsediyorsun?” dedi başını yana eğerek. O an öğrencilerinin hepsini mükemmel gördüğünü anladım. Hepsi gözünde kusursuzdu. Söyleyeceklerimin gerçek olduğuna onu inandırabilecek miyim bilmiyordum.

“Öğrencileriniz sizin için değerli mi?” diye sordum.

“Elbette. Hepsi pırlanta gibi gençler.”

“Evet, sosyal medya hesabında da görüyorum. Tüm etkinliklerde boy gösteriyorlar ve gelecek vaat eden insanlar gibi duruyorlar.” Sesim sinirden titrerken parmaklarımı birbirine geçirdim.

Hayatımızda her şey sadece “göstermeden” ibarettir. Kapalı kapıların ardında yaşananlar bilinmediği sürece, bize ne gösterilseyse ona inanırız. Kameralara neşeyle gülümseyen kişilerin, kameralar kapandığında insanlara cehennemi yaşattıklarına inanamayız. “Melek gibi insan. Kesin iftira atıyorlar,” deriz. Ancak önümüze kanıtlar sunulursa inanır ve bu sefer kötülemeye başlarız. O zamana kadar nasıl bir itibara sahipsen ondan ibaretsin.

Karşımdaki adam, öğrencilerini etkinliklere götürüp iş insanlarıyla tanıştıran ve onları gelecek vaat eden gençler olarak tanıtan biriydi. Ben o parlak çocukların karanlık taraflarını gösterecektim işte.

“Hepimizin karanlık tarafları var. Benim de var. Bunların iyi taraflarımızın önüne geçmesini elbette istemeyiz. Ama başkasının hayatını mahvedecekse orada dur dememiz gerekir, değil mi?”

Gizemli konuştuğumun farkındaydım. Sadece karşı tarafa onları anlayabildiğimi anlatmaya çalışıyordum. Saf bir kötülükle gelmediğimi bilmesini istiyordum.

“Kızım tam olarak konu nedir ve kiminle ilgili?” diye sordu müdür. Derin bir nefes aldım.

“Ferit ve Fahri,” dedim tek nefeste. Müdür bu isimleri hiç beklemiyor olacak ki olduğu yerde dikleşti. Kaşlarını çatı.

“Ne olmuş onlara?” diye sordu.

“En çok o ikisiyle bir yerlerde poz veriyorsunuz,” diye karşılık verdim. Sessiz kaldı. O ikisini çok seviyordu çünkü en zekileri onlardı.

“Olay nedir?” diye sorarken şüpheyile bana bakıyordu.

“Bir geçmişimiz oldu onlarla. Karşılıklı olarak iyi şeyler yaşamadık. Fakat hikâyenin sonunda beni aralarında top gibi sektirdiklerini fark ettim. Kendi sevgilileri için beni harcadılar.”

Müdür hikâyenin nereye varacağını anlamış olacak ki yüzünün şekli değişti. Daha kızgın bir hal aldı. Kaos ve entrika istemediğini fark ettim. Kurduğu düzenin üzerinde karanlık bulutlar istemiyordu ve ben yağmur yağdırmaya gelmişim.

“Öğrencilerin okul harici özel hayatlarına çok müdahil olamam ben. Aranızda nasıl bir aşk ilişkisi oldu bilemem.”

“Mesele aşk ilişkisi olsaydı size gelir miydim sizce?” diye sordum. Müdürün tedirginlikle kıpırdanmasını izledim.

“Amacın ne?” diye sordu.

“Bir şey istemiyorum. Sadece bana yapılanların cezasız kalmasını istemiyorum. Ellerde saçma videolar var ve oradaki kişi

ben değilim. Onlar, susmazsam eğer o videolardaki kız benmişim gibi yayacaklar. Ama ben susamam.”

O gün müdür her şeyi halledeceğini söyleyerek beni gönderdi. Halletti de. Ama benim yararına olacak şekilde değildi. Elimdeki tüm konuşmaları müdüre verdiğimde benden sonra odasına Fahri ve Ferit'i çağırmişti. Okulun itibarına zarar gelmesini istemiyordu ve öğrencilerini cezalandırmak için projelerini askıya almıştı. Bu ne demek? Ortalık sakinleşinceye kadar göz önünde olmayın, sonra devam edersiniz. Bunların hepsinden de beni sorumlu tutmuştu. İşin komik tarafı yaptıkları şeylerden dolayı onları cezalandırmamıştı. Yaptıkları kötü şeyleri saklamayı beceremedikleri için kızmıştı.

Ben her şeyin yoluna girdiğini düşünerek yeni bir güne hazırlanırken Fahri'den gelen bir arama günümü doğmadan mahvetmişti.

“Ne istiyorsun?” dedim sinirle.

“Ya sen o tatlı aklınla bize ders mi vermeye çalıştın?” dedi gülererek. Sesi o kadar neşeli geliyordu ki sanki hiçbir şey olmamış gibiydi. Kendimce verdiğim ceza yaşanmamış gibiydi.

“Ne saçmalıyorsun?” diye sorsam da neden bahsettiğini gayet iyi biliyordum.

“Cemre, minik aklını bizi alt etmek için yorma çünkü yapamazsın. Gülben Ergen ne demiş? Bana unutmayın ki hiçbir şey olmaz.” Fahri gülerken arkadan başka gülme sesleri de geldi. İğrenç kahkahalarını nereden olsa tanırdım. Öfkeyle çantamı sıkarken onlara hak ettikleri cezayı verememiş olduğum için canım sıkılmıştı.

“Bir daha müdürümüzü de rahatsız etme ruh hastası, yoksa sahte videonu her yere yayarız!” Fahri telefonu kapattı. Çılgılık çılgılığa bağdırmamak için kendimi zor tutuyordum. Onların gerçek yüzlerinin ortaya çıkmasını istiyordum ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

“Hiçbir bok olmaz.” Azra öğle yemeğini yerken rahatça konuşuyordu. Benim ne kadar tedirgin olduğumu anlamıyordu.

“Nasıl olmaz? Azra, dans videomu görenler ötekilerin de ben olduğumu düşünecekler. Asla inanmayacaklar.”

“Kanka o dans videosu da başından beri saçma. Ne diye erkolara video atıyorsun? Güven olmaz o sapık varlıklara.”

“Ya konumuz bu mu?” diye bağırdım. Restorandaki insanlar bize dönerken sesimi alçalttım.

“Bir hata yaptım, evet ama iftira atılmasını istemiyorum.”

“O iki salağın videoyu yayabileceklerine asla inanmıyorum. Hepsi korkutmaca ki başarıyorlar da.”

“Nasıl bu kadar eminsin?”

“Hepimizin başına geldi çünkü. Hiç kimse de bir şey yapmadı. Ayrıca yayılsa ne olur? Diğer videolardakinin sen olmadığını biliyoruz.”

“Kimsenin buna inanmayacağını da biliyoruz,” dedim gözlerimi devirerek. Bu durum beni ölesiye korkutuyordu. Stresten saçlarımı ısırmaya başlamıştım. Kalbim delicesine atıyordu. Hem onlardan intikam almak istiyor hem de videoları yayarlar korkusuyla yapamıyordum. Bu durum da beni daha çok delirtiyordu.

“Gerçek olmayan bir videonun yayılmaması için düştüğüm hale bakar mısın?”

“Cemre, yayılsa ne olur? Bu millet neleri unuttu. Ne boklar döndü kızım etrafta. Hani kim neyi hatırlıyor?”

“Benim korkum millet değil. Babam.” Babam, derken sesim korkudan titremişti. Onun karşısına böyle bir video çıkarsa tam ne

olarak ne yapacaktı? Önüme bıçağı koyup, “Beni evlat katili etme,” dediği günü hatırlıyordum.

“Şimdi ona ben de ne diyeceğimi bilmiyorum,” dedi Azra. Babamın neler yapabileceğine hiç kimse inanamazdı. Her an her şey olabilirdi. Amacım sağ salım o evden ayrılmak ve hayatımı kura-bilmekti. Artık babamla aramı düzelterip bir aile olmak gibi şeylerle de ilgilenemiyordum. Bunun için çok geç kalmıştık. Biz aynı evde yaşayan iki yabancından başka bir şey değildik.

“Var mı aklında bir plan?” diye sordu Azra.

“Sosyal medya hesaplarını ele geçirebilirim gerçek yüzlerini ortaya çıkarabilirim. Daha doğrusu susmaları karşılığında hesabı geri vereceğimi söylerim. Böylece video ortaya çıkmaz.” Tek düşündüğüm ve korktuğum babamdı. Onun kulağına bir şey gitmeden konuyu kapatmaya çalışıyordum.

“Onu nasıl yapacaksın?” dedi Azra gülerek.

“Her şeyin fiyatı vardır. Kötülüğün de iyiliğin de,” dedim.

Pekâlâ, amacım belliydi. Sosyal medyalarını ele geçirip tehditlerine tehditle karşılık verecektim. İşte, Fikret de hayatıma bu olayla birlikte girmişti.

Fikret’in hikâyesi çok da uzun değil. Ama verdiği zarar anlatılmayacak kadar uzun. Fakat şunu söyleyebilirim ki Fikret benim hayatımda dönüm noktası oldu. Ondan sonra bazı şeyler güzel gitti. Oraya ilerleyen zamanlarda geleceğim. Şimdi sizlere Fikret ile olan hikâyemi anlatıyorum.

Gecenin bir vakti internette *dark web* denilen şeyi araştırıp kendime para karşılığı hesap çalacak kişiler arıyordum. Bunun öncesinde internette araştırmalar yapıp hesap çalmayı öğrenmeye

çalışmış fakat elim boş dönmüştüm. Birkaç yer ile sahte hesaplarımdan görüştüğümde, hepsi mümkün olmadığını söylemişti.

Günlerimi aptal gibi *dark web*'in ne olduğunu anlamaya çalışarak geçirdim. Oturup çizim yapıp portfolyo hazırlamak varken ben bunlarla uğraşıyordum. Şu an size çok saçma gelebilir ama içimde bulunduğum durum beni bu hale getirmişti. Çaresizlik insana her şeyi yaptırırdı.

Birkaç araştırma sonucunda *dark web*'e nasıl girebileceğimi ve sistemin nasıl işlediğini öğrenmiştim. Kendimi birden apayrı bir dünyada bulurken sayfalara tıklayıp içeriklerine bakıyordum.

Her şey vardı.

Aklınıza gelebilecek her şey vardı.

“Dizilerde kiralık aşklar varken gerçek hayatta kiralık katiller var,” dedim gördüklerim karşısında. Diğerlerinin taleplerine bakarken benim isteğim o kadar masumane kaçıyordu ki duruma şaşırdım.

Sayfaları teker teker gezerken ihtiyacım olan şeyi arıyordum. Sonunda, sosyal medya hesaplarını ele geçirmekle ilgili bir sayfa bulabilmişim.

“Eee? Nasıl olacak şimdi? Karşımda muhatap yok,” dedim sayfaya bakarken. İsteği seçiyorsun ve ödeme sayfasına geçiyorsun. Ben de tıkladım. Ve ödeme seçeneklerini gördüm.

“Öpücükle ödeme olsaydı daha kolay olurdu herhalde,” dedim sinirle gülerek. Tek ödeme seçeneği *bitcoindi*. Sadece adını bildiğim başka da bir bok bilmediğim bu şeyle nasıl bir ödeme yapacaktım ki ben?

“Hayır bir muhatap bile yok. Kime derdimi nasıl anlatacağım ben?” Ne yapacağımı bilemeden öylece kaldım. Tek ödeme seçeneği bitcoin olamaz diye düşünüyordum. Bu yüzden araştırmaya devam ettim.

O günü takip eden diğer günlerde de tek yaptığım okul sonrası odama girip *dark web*'de dolaşıp birilerini bulmak ve *bitcoin*'in nasıl bir şey olduğunu çözmeye çalışmaktı. Birkaç yerden birileriyle iletişime geçme yöntemini bulmuştum ve onları kullanıyordum.

Daha doğrusu salak gibi her bulduğum yere, "Hesap çalmak istiyorum. Yardımcı olur musunuz? Parası önemli değil," yazıyordum.

O gecelerden birinde, anlayamadığım bir şekilde masaüstümün köşesinde bir mesaj kutusu belirmişti. Üstünde "Uzak'tan Mesaj Var" yazıyordu.

"Bu ne böyle?" diyerek mesaja tıkladığımda internetten bir sayfa açılmıştı ve bir uygulama içinde bulmuştum kendimi.

"Bu ne ya?" diyerek sayfadan çıkmak istediğimde çıkamadım. Defalarca kez bassam da olmadı.

"Ne oluyor be?" dedim korkuyla. O an uygulamada bir mesaj görüldü.

Uzak: *Ufaklık burada ne işin var?*

Evet, Fikret adını söylemeden önce onu Uzak adıyla tanıyordum. Hayatı yaşamaya çok uzak olduğu için böyle bir mahlas bulduğundan çok sonra bahsedecekti. O an ilgimi çeken şey bir anda içine girdiğim uygulamaydı ve Fikret'in beni nasıl bulduğuydu.

Cemre: *Sen kimsin ve şu an hangi uygulama içine attın beni? Sayfa kapanmıyor?*

Uzak: *Ben Uzak. Sayfa ben istemeden kapanmaz. MSN'nin arayüzünden yaptım. Bence çok güzel.*

Cemre: *MSN nedir bilmiyorum. Bilgisayarımı ele mi geçirdin onu da bilmiyorum. Ama bela istemiyorum.*

Uzak: *Bela istemiyorsan neden önüne gelene salak salak mesajlar atıyorsun?*

Cemre: *Ya onu geç de koskoca dark web'de denk gele gele bir Türk'e mi denk geldim ben?*

Uzak: *Burası sana göre bir yer değil ufaklık. Bilgisayarını bozmamı istemiyorsan buradan çık ve bir daha gelme.*

Cemre: *Allah Allah. Sana mı kaldı benim ne yapacağım? Ayrıca bana ufaklık demeyi kes! Benden büyük olduğun ne malum?*

Uzak: *MSN nedir bilmediğine göre ufaklıksın sen. Ne oldu, eski sevgilin bir sürü kız ekledi ve sen de bundan mı rahatsız oldun?*

“Salağa bak ya. Dinlemeden hüküm veriyor.” Uzak denilen herife gıcık olmuştum ama bir yandan işimi görebilecek aynı dilde konuştuğum biri olduğu için kendimi şanslı da hissetmiştim.

Cemre: *Kendini sevgili olarak tanıtan iki erkek tarafından oyuna getirildim. Beni gerçekten seviyor zannederek isteğini kırmayıp video gönderdim. Sahte videolar yaparak ben olduğumu iddia edip herkese yaymakla tehdit ettiler.*

Cemre: *Bunun gerçek olmadığını kimseye anlatamayacak durumdayım çünkü insanlar kadınlar üzerinden konuşmayı çok seviyorlar.*

Cemre: *Ha bu arada babam, annemi öldürdüğümü düşündüğü için benden nefret ediyor. Bu sahte videolar önüne düşerse gerçekliğini sorgulamadan beni öldürür ki elinde bir bahane olduğuna inanır.*

Cemre: *Yapmaz diye düşünebilirsin ama babam önüme bıçak koyup ‘Beni evlat katili etme,’ demiş bir adam.*

Cemre: *Şimdi benim o hesapları ele geçirip onlara karşı kullanabilecek kozumun olması lazım.*

Cemre: *Aynen aşko. Hoşlandığım çocuk bir sürü kız ekledi ve ben bundan rahatsız oldum.*

Son mesajı da gönderip arkama yaslandım. O kadar dolmuştum ki karşımda kim olduğunu umursamadan içimi dökmüştüm. Kadınların tırnakları kırıldığı için ağladığını düşünen bir güruhun yaşadığı bu dünyada kadın olmaya çalışıyordum işte.

Uzak: *Sen ufaklık olduğuna emin misin?*

Cemre: *Sadece yetişkinler mi böyle olaylar yaşıyor?*

Uzak: *On üç yaş üzeri olduğun kesinleştii en azından.*

Cemre: *Bilgisayarımı ele geçirmişsin. Bunu bulabilmek zor olmasa gerek.*

Uzak: *On beş yaş üzerine çıktın.*

Cemre: *Aferin. Böyle devam et. Yaşıma yaklaşacaksın.*

Uzak: *Ne kadar uzağım?*

Cemre: *Adın kadar Uzak.*

Uzak: *Bana adımla mı seslendin yoksa uzak mı dedin anlayamadım.*

Cemre: *Yirmi üç yaş altı olduğunu belli ettin. Aferin.*

Uzak: *Şakacı şey :)*

Cemre: *Çoook.*

Yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamadım. Son zamanlarda o kadar bunalmış ve karanlığa gömülmüştüm ki gülümsemeyi unutmuştum.

“Ve seni gülümseten adam *dark web*’de denk geldiğin biri,” diye mırıldandım. Gömüldüğüm o karanlığın içinde göremediğim biri tarafından gülümsetilmiştim.

Cemre: *Bana yardım edecek misin Uzak?*

Uzak: *İstediğin şey bana uzak değil.*

Cemre: *Yaş aralığım yirminin altında bu yüzden dediklerini anlamıyorum. Evet ya da hayır demene ihtiyacım var.*

Uzak: *Edeceğim ufaklık.*

Derin bir rahatlama ile arkama yaslandım.

Uzak: *Ama önce dediklerini teyit etmem gerekiyor.*

Ekranıma düşen mesajla hemen doğruldum. Sorun yoktu. Benim dediklerimin hepsi doğruydu. İstedığı gibi kontrol edip bakabilirdi. Haklı olanın hiçbir şeyden korkusu olmazdı.

Cemre: Sorun yok.

Uzak: Teyit etmem birkaç gün sürer ufaklık. O zamana kadar bekle.

Cemre: Sana nasıl ulaşacağım peki? Telefon numaranı verseydin bari.

Uzak: Yaşadıklarından hiç mi ders çıkarmadın ufaklık?

Cemre: Ne alaka?

Uzak: Daha gerçek adının ne olduğunu bilmediğin hatta yüzünü görmediğin birine telefonunu vermek için can atıyorsun. Belki de bela seni bulmuyor sen kaşınıyorsundur.

Uzak'ın mesajını okurken yine yükseldiğimi fark ettim. İnsan ilişkilerinde sakın kalmayı öğrenmem gerekiyordu. Hemen atlayıp her şeyi yapmamam lazımdı. Bu konudaki heyecanımı dizginlemem gerekiyordu. Yaptığım hataların sebebi genelde bundan kaynaklıydı.

“Sakin kal Cemre. Ağırdan al ve heyecanlanma.”

Cemre: Haklısın. O zaman bana ulaşman gerektiğinde sen ulaşırsın zaten. Ama benim sana ulaşmam gerektiğinde ne yapacağım?

Uzak: Bu sayfayı kapatma ufaklık. Bir şey gerektiğinde yazarsın.

Cemre: Ya bilgisayar birden kapanırsa? Yanlışlıkla sayfayı ben kapatırsam?

Uzak: Olduğu kadar olmadığı kader. Görüşürüz ufaklık.

Uzak bir daha yazmadı. Sayfaya öylece baktım. Bu sayfayı kaybetmemem gerekiyordu. Bilgisayarımın şarjını kontrol ettim. Biraz azdı. Hemen şarja takıp doldurdum ve bilgisayarı uyku moduna aldım.

Sizi boş detaylarda boğmak istemiyorum. O yüzden günleri özet geçeceğim. Uzak ile birkaç gün daha uygulama üzerinden konuştuk. Bana ve yaşadıklarımın inanırsa yardımcı olacağına dair söz vermişti. Uzak için bir şeyleri *hack*lemek ya da ele geçirmek zor değildi. Bazen banyo yaparken telefonum birden müzik uygulamasını açıp şarkı çalardı. Bir gece babamın telefonu durup dururken çalmıştı. Açmak istediğinde ise arama sonlanmıştı. Babam kim aradı diye bakarken ortada bir numara yoktu.

“Sen de duydun, değil mi? Telefonum çaldı,” demişti babam. O an onunla oynayıp çalmadığını söylemek istemişim ama babama kıyamadığım için kabul etmişim. Babam ertesi gün telefonunu değiştirmişti. Sorun telefonda değildi ki. Sorun Uzak’taydı ve o herif uzaktan bunları nasıl yapıyordu zerre anlamıyordum. İçten içe bana korku veriyor ama bir yandan da gözümde çok güçlü görünüyordu.

Uzak’a Ferit ve Fahri hakkında tüm bilgileri vermişim. Babamın telefonuna uzaktan erişen bir insan için sosyal medya hesabı *hack*lemek bebek oyuncağı olmalıydı. Hatta çoktan yaptığını biliyordum ama bana söylemiyordu. Ben de bu durumdan artık sıkılmışım.

Her akşam yaptığımız gibi uygulama üzerinden mesajlaşarak iletişim halinde kalıyorduk.

Cemre: Hesapları hacklediğini biliyorum. Neden bana vermiyorsun?

Uzak: Hayır, henüz yapmadım.

Cemre: Yalan söylüyorsun.

Uzak: Söylemiyorum.

Cemre: O zaman neden yapmıyorsun? Günler oldu.

Uzak: Seninle konuşmak hoşuma gitti Cemre. Değişik bir havan var.

Cemre: Bunun yapmamakla alakası ne peki?

Uzak: Çünkü yaparsam işin bitecek ve artık konuşamayacağız.

Cemre: Ben istemesem bile sen etrafımda olabilirsin. Bunu biliyorum.

Uzak: Seni korkutursam benimle böyle güzel konuşamazsın.

Cemre: Hayatında kimse güzel konuşmadı mı seninle?

Uzak: Adım boşuna Uzak değil ufaklık. Ben herkesten ve her şeyden uzayım.

Cemre: Gerçek adının Uzak olmadığını anlayacak yaştayım.

Uzak: Aferin sana ufaklık.

Kapım açıldığında hemen ekranı değiştirip ders kitabımın sayfalarını açtım. İçeriye babam girdi.

“Efendim baba?” diyerek ona baktım. Yüzü allak bullaktı.

“Cemre biraz konuşalım mı?” diye sordu.

“Olur,” diyerek beklemeye başladım. Babam bilgisayarına baktı. Sonra telefonuma ve tabletime.

“Burada değil. Gel,” diyerek kolumdan tuttu. Telefonumu almak için hamle yaparken elime vurup izin vermedi. Sandalyede duran montumu da alarak odadan çıkardı beni.

Evden tamamen çıkarken sitenin parkına inmiştik. Bir zamanlar bu parkta tüp kaydırakta uyurdum. Babam bunu bile bilmiyordu.

“Çevrende dikkatini çeken bir şeyler oluyor mu?” diye sordu babam kaşlarını çatarak.

“Nasıl şeyler?” Babamı uzun zamandan sonra ilk defa telaşlı görüyordum. Yüzü bembeyaz olmuştu ve tedirginlikle sürekli etrafına bakıyordu.

“Birileri işte. Çevrende dikkatini çeken birileri oldu mu? Ya da telefonunda ne bileyim teknolojik eşyalarında bir şeyler fark ettin mi?”

Bu sefer telaşlı olan taraf bendim. Bu aptal Uzak ne yapmıştı da babam bu hale gelmişti? Adam korkudan titriyordu.

“Yok,” diye yalan söyledim.

“Olursa mutlaka söyle.”

“Bunu söylemek için neden buraya geldik ki baba?” diye sordum. Etrafına bakındı. Gece yarısı parkta bizden başka kimse yoktu.

“Boş ver,” diyen babam tekrar eve doğru yürümeye başladı. O an babamın da aslında benden birçok şeyi sakladığını fark ettim. Her ne saklıyorsa Uzak bunu çok iyi biliyordu.

Odama tekrar geldiğimde bilgisayar başına geçip Uzak’a mesaj attım.

Cemre: *Babama ne yaptın?*

Uzak: *Ne yapmışım?*

Cemre: *Kocaman adam teknolojiden korkuyor. Belli ki bir şey yaptın.*

Cemre: *Babama değil o iki çocuğa yapacaktın.*

Uzak: *Seni bu hale getiren herkesten intikam: almak istemiyormusun?*

Cemre: *Hayır. Sadece o iki çocuktan.*

Uzak: *Neden?*

Cemre: *Çünkü onlar bana zarar verdi. Cezalarını çekmelerini istiyorum.*

Uzak: *Baban da sana zarar verdi.*

Ne yazacağımı bilememiştim. Evet, vermişti ama o benim babamdı. Ona zarar gelmesini istemiyordum. Büyük bir intikam bile

istemiyordum. İkisinin gerçek yüzü ortaya çıksın bana yeter hatta artardı. Fakat Uzak çok büyük oynuyordu.

Cemre: Babamdan uzak dur lütfen.

Cemre: Tek isteğim o çocukların hesapları. Bunu yapmayacaksan lütfen söyle.

Uzak: O çocuklardan intikamını alacağım ufaklık merak etme.

Diğer günlerde babam sakinleşmiş gibiydi. Uzak'tan haber alamıyordum ama Fahri ve Ferit'in hayatında yaşanan gelişmeler kulağıma kadar geliyordu. Okuldan atılmışlardı. Fahri'ye yolda yürürken motor çarpmıştı. Ferit kayıp düşmüştü. Bunlar tesadüfi şeyler miydi yoksa işin içinde Uzak var mıydı bilmiyordum. Tek bildiğim Uzak'ın korkutucu olduğuydu. Yüzünü hiç görmediğim bu adam oturduğu yerden her şeyi yönetebiliyordu.

Okula doğru yürürken aklım Uzak'ın nasıl biri olabileceğine dair teorilerle doluydu.

"Cemre!" Adımın seslenmesiyle başımı kaldırdım. Karşımda Ferit'i görünce şaşkınlıkla kaldım.

"Senin burada ne işin var?" Daha cümlemi bitiremeden sertçe kolumu tutup kenara çekti.

"Rahat dursaydın rahat dururdum," dedi öfkeyle.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Benim hayatım mahvolduysa seninki de olacak. Senin yerinde olsaydım ya kendimi öldürürdüm ya da kaçırdım." Kolumu sertçe bırakıp yoluna devam ederken arkasından bakımdı. Söylediklerinden zerre bir şey anlamazken aklıma gelen şeyle gözlerim korkuyla açıldı.

“Yapmış olamaz,” diyerek okula doğru koştum. İçeriye girecekken Selim beni tutup okuldan dışarıya çıkardı. Okulun karşı sokağında kalan parka kadar beni sürükledi.

“Yerinde olsam bugün okula gelmezdim,” dedi gözlerime bakarak. “Gerçi bugün benim de son günümdü. Fena bir vedaydı.”

“Son günün mü? Neden?” Çok saçma bir şey söylemişim gibi güldü.

“Kızım takıldığın nokta bu mu gerçekten?” diye sordu. Haklıydı. Belki de aklım korkunç şeylerden kaçmak için ufak şeylere sığınıyordu.

“O videodakiler ben değilim,” dedim hemen.

“Güzel dans ediyorsun Cemre Tepeli.” Elini kolumdan çekip parktan ayrıldı. Karşı sokaktaki okuluma baktım. İçerisinin şu an benim için cehennem olduğunu biliyordum.

Neden her şeyi elime yüzüme bulaştırıyordum ki? Amacım bu değildi. İşaretler ne demek istiyordu? Sus ve otur mu? Sürekli hata üzerine hata yapıyordum. Kafam o kadar karışık ki doğru neydi bilmiyordum. Ya da ne yaparak tüm bunları düzeltebilirdim, bilmiyordum. Tek bildiğim bugün benim ölüm günümdü. Ve beni ölüme gönderen kişi Uzak adında biriydi.

Cemre: Sen ne yaptığının farkında mısın? Beni mahvettin!

Uzak: Ben bir şey yapmadım. Videoyu salanlar onlar.

Cemre: Senin yüzünden! Onlara musallat oldun.

Uzak: Senin de amacın bu değil miydi?

Cemre: Hayır. Onlara karşı koz arıyordum. Videoları silip beni rahat bırakmaları için bir koz.

Uzak: Sence onlar rahat duracak mıydı? Hayır. Okuldan neden atıldıklarını bile bilmiyorsun.

Evet, bilmiyordum. Bilmek de istemiyordum. Başkasının ne hale geldiğini umursamak istemiyordum. Ben yeterince dibe batmıştım zaten.

Odamda karanlığın içinde korkuyla oturuyordum. Telefonuma gelen sayısız bildirim şarjımı sonunda bitirmişti. Güneş yarın doğacaktı. Öyle ya da böyle ben yine yaşayacaktım. Kaçtığım hatalarla yüzleşmem gerekecekti. Hatta bir iftiraya maruz kalıp onunla yüzleşmem gerekecekti.

Ama korkuyordum.

Dehşet derecede korkuyordum.

Cemre: Bundan sonra nasıl yaşayabileceğimi bilmiyorum.

Cemre: Özellikle de videoları babam izlerse gerçekten öldüm demektir.

Uzak: Buna mecbur değilsin.

Cemre: Ne demek istiyorsun?

Uzak: Yanıma gel. Ben sana bakarım.

Cemre: Şakacı şey. Yüzünü görmediğim hatta gerçek adını bile bilmediğim birinin yanına neden gidecekmişim?

Uzak: Adım Fikret. Yüzümü merak ediyorsan geldiğinde göreceğin ilk yüz olacağıma söz veririm.

Fikret, yani Uzak hayatımda tanıdığım en manipülatif insandı. Her şeyi yanına gelmem için planlamıştı. Küçük bir kızın yanına gelmesini insan neden isterdi ki? Ben bu yaşımda neler olabileceğini düşünemezken yetişkinlerin dünyasında kızları kullanabilecekleri bir sürü alan vardı. Hele ki korkmuş bir kızı kandırıp yanına çekmek gerçekten çok kolaydı.

O zamana kadar Uzak'ın yanımdaymış gibi davranıp aslında karşımda olduğunu anlayamamıştım. Kendi ellerimle ağına

düşmüştüm. Bir şeylerden korkan bir kıızı manipüle edip yanına çekmek gerçekten kolaydı.

Bazen haberlerde benim gibi kızlara denk gelirdim. Nasıl oldu da kanıp gitti, derdim. Akli yok mu bu kızın, diye düşünürdüm. Şimdi kendim bu durumdayken nasıl çaresiz olduklarını anlayabiliyordum.

Pekâlâ kendinizi benim yerime koyun ve düşünün. Bir video var etrafta dolaşan. Herkes o videodakinin siz olduğunuzu düşünüyor. Ne kadar “değilim” deseniz de inanmıyorlar. Şimdi babanızı düşünün. Zamanında kucağınıza bıçak bırakıp onu evlat katili etmemenizi istiyor. Derdinizi anlatabileceğiniz biri yok. Teknolojiyi parmağında oynatabilen bir adam var ve sizin yanınızda olduğunu söylüyor. Çevrenizde güçlü görebildiğiniz tek kişinin o olduğuna inanıyorsunuz çünkü siz ne zaman bir şeye el atsanız mahvolduğuna inanıyorsunuz.

Böyle bir durumda kalsaydınız ne yapardınız? İnsanlara ben değilim diye haykırsa mıydım? Ne kadar göz üzerimde olursa olsun başım dik yürüse miydim? Her şey unutulduğu gibi bu da unutulur mu dese ydım?

Aklım durmuştu, anlıyor musunuz? O akşam sayısız kez kusmuşum. Baş dönmesinden ayakta duramıyordum. Nefesim ke-siliyordu. Ağlayamıyordum bile. Öyle bir durumdaydım. Sadece korkuyordum ve kaçmak istiyordum.

Cemre: Yanına gelsem ne değişecek? Hiçbir şeyim yok.

Uzak: Bak sana burada sana güzel bir hayat sunarım ben. Sadece yanına bir süre geçinebilecek kadar para getir yeter.

Cemre: Benim o kadar param yok. Ayrıca nerede oturduğumu bile bilmiyorum.

Uzak: Kilis'te yaşıyorum.

“Kilis neresi ya?” Haritada nerede olduğunu bilemeyecek kadar uzak gelen bir şehirdi bana.

Uzak: *Yanıma gel Cemre. Ben sana burada bir hayat sunacağım. Sana bir ev buluruz. Resimlerini yaparsın. Kimsenin seni tanımadığı bir yerde temiz bir sayfa açarsın.*

Kulağa harika geliyordu. Verilen ikinci bir şans gibiydi. Uzak'ın her şeyi halledebileceğini biliyordum çünkü o gücü vardı.

Kendimi aptal bir hayalin içinde buldum. Küçük bir evim var. Bir tane kedi sahiplenmişim. Bir odayı resim odası yapmışım ve durmadan çiziyorum. Sonra her şey durulunca üniversiteyi istediğim gibi İtalya'da PARS'ta okuyorum. Orada bir galeri ile anlaşıyorum ve hayatım artık orada devam ediyor.

Cama vuran yağmur damlaları, odamı aydınlatan bilgisayar ışığının ortasında ben rengârenk hayaller kurup gerçek olabileceklerine inanmıştım.

Cemre: *Bana yeni bir hayat vereceğine söz veriyor musun?*

Uzak: *Söz.*

Cemre: *Ne yapmam gerek?*

Uzak: *Yaşaman için para gerek.*

Cemre: *Bende yok.*

Uzak: *Babanda var. Babanın kasasının nerede olduğunu biliyorsun.*

Cemre: *Babamdan para çalmayacağım.*

Uzak: *Sana yaşattıklarının bedeli olarak gör.*

Cemre: *Yapamam. Çalamam.*

Uzak: *Babanın o kadar parayı nasıl kazandığını biliyor musun?*

Cemre: *Araba satarak.*

Uzak: *Ufaklık :)*

Uzak'ın mesajına baktım. Babamın farklı şeyler yaptığını her zaman düşünüyordum ama bilmek istemiyordum. "Cehalet

mutluluktur” lafını yaşamak istiyordum. Yeterince şeyi düşünürken bunları da düşünüp delirmek istemiyorum.

Cemre: *Bilmek istemiyorum. Benim için araba satarak.*

Uzak: *Sen nasıl istersen ufaklık.*

Uzak: *Gelecek misin peki yanıma?*

Gidecek miydim? O an mantıklı gelen tek şey, Uzak’ın yanına gitmekti. En fazla ne olabilirdi ki? Bu düşünceyle dolup taşım. Burada kalırsam hayatımın cehennemden bir farkı olmayacağını biliyordum. Belki de Uzak’a gitmek benim için bir şanstı. Adı bir kere Uzak’tı! Sanki tüm işaretler onu gösteriyor gibiydi. Yani *dark web*’de onca insan varken Uzak ile karşılaşmıştık. Farklı yollarla dahi olsa Ferit ve Fahri’nin hayatını mahvetmişti. Korktuğum videoların ortaya çıkmasına sebep olmuştu ama artık korkularla yaşamama gerek kalmamıştı.

Cemre: *Tamam, geleceğim.*

Mesajıma uzun uzun baktım. Bu kararı yeni bir hayata başlayabilmek için yapmıştım.

Uzak: *Aferin ufaklığa. Akşam babanın çayına uyku ilacı koy. Yanına para al. Olabildiğince çok al.*

Cemre: *Babamdan para çalmayacağım.*

Uzak: *Kazanınca geri ödersin. Baban buna bir şey demez. Para olmadan hayatta kalamazsın. Yanıma bile gelemezsin.*

Haklıydı. Ne kadar istemesem de yapmak zorunda olduğum bir şeydi.

Cemre: *Babama uyku ilacı veremem.*

Uzak: *Gece uyanıp evde olmadığını anlarsa ne yapacaksın peki?*

Cemre: *Ben halledeceğim.*

Uzak: *Tamam. O zaman buraya nasıl geleceğini sana anlatayım.*

Cemre: *Peki.*

Uzak, o gece yapacaklarımı bana anlattı. Sırt çantama bir iki parça kıyafet ve çizimlerimin olduğu tabletimi koydum. Babam eve gelmeden önce odasına girdim. Önce Uzak'ın dediği gibi kasasından para almayı düşündüm ama sonra yapamadım. Kendimi kötü hissettim. Daha az kötü hissetmek için çalışma masasının çekmecelerini karıştırdım. Orada bulduğum dolarları bir araya getirdim. Dolabındaki ceketlerin cebini karıştırdım. Nereye elimi atsam para çıkıyordu. Onun için o kadar sıradan bir şeydi ki her yere saçıyordu. Sanki saçından dökülen saç tellerinin kıyafetlerinin üzerinde kalması gibiydi.

Tüm parayı bir araya getirdim. Çoğu dolardı. İşimi görürdü. Odadan çıkarken gözüm komodindeki saate takıldı. *Rolex* marka altın kaplamalı bir saatti. Satarsam eğer ciddi bir para edeceğini biliyordum. O an paradansa bir aksesuarı almak vicdanen beni daha çok rahatlattığı için saati aldım ve odadan çıktım.

Çantama paraları ve saati attım. Gitmek için her şeyim hazırды. Yatağımın içine yastıklarımı koyup yataktaymışım gibi davrandım ve odamdan çıktım. Son kez evime baktım. Burada her şeyi yaşamıştım. Gülmüştüm, ağlamıştım, bağırııştım. Annem buradaydı. Anıları her yerdeydi. Sesi kulaklarımdaydı. O gitmeseydi belki biz daha farklı olacaktık. Ailemiz bir arada kalmayı başarabilecekti. Belki bu hataları yapmayacaktım ve bu duruma gelmeyecektim. Bu evden herkes tek tek giderken şimdi sıra bana gelmişti. Gözümünden yaşlar akı. Ailemi terk etmeyi hiçbir zaman istememiştim. Ne olursa olsun birlikte olabileceğimize inanırdım. Babam ne yaparsa yapsın onu bırakmayacağıma dair kendime söz vermiştim. Ama bugün bırakıyorsam yine babam için yapıyordum.

Evlat katili olmaması için.

Uzak'ın yönlendirmelerini takip etmeye devam ettim. Benden Ankara'ya uçakla gelmemi istemişti. İzimi kaybettirmenin yolunu bulacaktı.

Bakın. Şimdi anlatacaklarımı iyi dinleyin. Ben bu zamana kadar hayatımda çok pişmanlıklar yaşadım ama "Hangisinin hiç olmamış olmasını dilersin?" diye sorsaydınız, "Burada yaptığım hatalarım." derdim. Bugün bile anlatırken kalbim sıkışıyor ve kendime ağır küfürler ediyorum. Bunları hangi akılla ve mantıkla yaptığımı bilmiyordum. O zamanları düşünürken bile hâlâ kafama vuruyor ve ne kadar akılsız olduğumu düşünüyordum. Ya da gerçekten ciddi derecede hasta biriydim ki bunları yapmıştım. Bilmiyorum. Bunları anlatıyorum çünkü sizin yapmanızı istemiyorum. Aşırı yoğun duygular içerisindeyken karar vermemenizi istiyorum.

Pekâlâ, devam ediyorum.

Uzak'ın direktifleri ile Ankara'ya uçakla geldim. Havaş'a binip AŞTİ'de indim. Uzak beni Ankara ve çevresinde aramalarını istiyordu. Kayıt yaptırırsam kimlik bilgisi isteyecekleri için sıkıntı olacaktı. Bu yüzden anında kalkan bir otobüse binmemi istedi. Şoförlerin böyle durumlarda yolcu aldıklarını ve ödemeyi elden nakit olarak anında kabul ettiklerini söylemişti. Ben de öyle yaptım. Giden bir otobüse yaklaştım.

"Şimdi mi kalkıyor abi?" diye sordum.

"Evet."

"Abi yer varsa, elden versem parayı hemen binsem olur mu? Bilet alamadım sistemde arıza vardı."

"Olur," diyen adama gülümsedim. Cebimden parayı çıkarıp verdim ve gösterdiği yere oturdum. İlk kısmı tamamlamıştım.

Uzak, kameralarda görüneceğim için izimi kaybettirmemi istiyordu. Bu da dinlenme tesislerinde duran diğer otobüslere gizlice binmekten geçiyordu.

Arkama yaslandım ve otogardan ayrılan otobüsün hareket edişini izledim. Dışarıda insanlar el sallayıp sevdikleriyle vedalaşıyordu. O an kendimi çok yalnız hissetmiştim. Yeni bir hayata başladığıma dair kendimi telkin ederek rahatlatıyordum.

Saatler saatleri kovalarken sonunda gece ikiyi göstermeye başlamıştı. Telefonumda hiçbir bildirim olmaması iyi miydi kötü müydü bilmiyordum.

“Yarım saat mola!” diyen şoförle dinlenme tesisine geldiğimi anladım. Hemen eşyalarımı toplayıp otobüsten çıktım. Şimdi istediğim yere giden otobüsü bulmam lazımdı.

Etrafta bir sürü otobüs varken dolanıp durdum. Hiçbiri Kilis’e gitmiyordu. Bir yerde şoförler bir araya gelmiş sigara içiyorlardı. Onların yanına gittim.

“Pardon, Kilis otobüsü hangisi?” diye sordum.

“Kilis otobüsü yok ki,” dedi biri.

Bir başkası bana şüpheyile bakarken, “Sen hangi otobüsle geldin?” diye sordu. O an yakalanma korkusuyla dolmuştum.

“Şey, ben... Kilis’e gidiyordum,” diye mırıldandım.

“Gaziantep’ten mi geçeceksin?” diye sordu biri. Gaziantep ile Kilis yakın mı onu bile bilmiyorken başımı hızlıca salladım.

“Bak şuradaki otobüs,” diyen aynı adam otobüsü işaret etti.

“Teşekkürler,” diyerek yanlarından ayrıldım.

Otobüste yer var mı bilmem gerekiyordu. Arka kapıdan binip içeriye bakum. Bazıları uyuyor bazıları kendi halinde takılıyordu. Boş yer olup olmadığını anlamaya çalışırken gözüme bir kız takıldı. Üniversite öğrencisi gibi duruyordu. Tekli koltukta oturuyordu ve

iki arkasındaki iki kişilik koltuklarda boşluk vardı. Hemen oraya oturup kıza döndüm.

“Pardon. Bir şey sorabilir miyim?” dedim.

“Tabii,” dedi uykulu bir şekilde.

“Karanlıktan mı bilemedim ama yerimi şaşırdım. Siz tanıdık geldiniz. Ben burada mı oturuyordum hiç bilginiz var mı?” diye sordum. Onun gibi uykuluymuşum gibi rol yapmaya çalıştım.

“Valla bilmiyorum ama oraların hepsi boştu ya,” dedi.

“Teşekkürler,” diyerek arkama yaslandım.

Şoför, yerine geçip otobüsü çalıştırırken yolcular da binmeye başladı. Muavin koridorda dolaşırken yakalanırım korkusuyla hemen uyuyor pozisyonuna geçip kulaklık taktım. Adam bana doğru yaklaşırken kalbim deli gibi atıyordu. Yerinden çıkacaktık.

“Bu kız burada mıydı?” diye konuştu kendi kendine. Sonra gecenin vakti uğraşmak istememiş olacak ki yanımdan uzaklaştı.

“Lütfen herkes kendi yerine otursun,” dedi muavin koridorda dolaşırken.

Otobüs tesislerden ayrılıp yol alırken rahat bir nefes verdim. Şimdi sıra Gaziantep ile Kilis arasındaki farkı anlamaya çalışmaktaydı.

İnternette baktığımda araları bir saatti ve Gaziantep'ten kalkan birçok otobüs vardı. En azından Gaziantep'e gidene kadar rahatım. Bunun düşüncesiyle gerçekten uykuya daldım.

Birinin omzumdan dürtmesiyle olduğum yerde sıçradım. Üniversiteli kız tepemdeydi.

“Geldik,” diyerek dışarıyı işaret etti. Başımı cama çevirdiğimde gün ağarmıştı ve ben bambaşka bir şehirdeydim. Evimden çok uzakta, daha önce hiç gelmediğim bir şehirde hem de.

“Teşekkürler,” diyerek kızın arkasından otobüsten indim. Korkuyordum evet, ama biliyordum ki yenilikler her zaman başta

korkutucu olurdu. Buna zamanla alışacaktım. Sadece ailemi şimdiden özlemeye başlamıştım. Bu hale geldiğimiz için içimdeki hüznün hâlâ devam ediyordu. Onu bertaraf eden şey ise telefonda hiçbir bildirimin olmaması oldu.

Babam henüz yokluğumu fark etmemişti bile.

Bunu düşünmeyi reddedip Kilis'e giden bir otobüs aradım. Ankara'da yaptığım gibi son saniye kalkan bir tanesini buldum ve parasını nakit vererek otobüse bindim. O sırada Uzak'tan mesaj geldi.

Uzak: *Neredesin?*

Cemre: *Gaziantep'teyim. Kilis'e geliyorum.*

Uzak: *Güzel. Foto çekip gönder. Ne giydiysen bileyim tanıyayım seni.*

Fotoğrafımı çekip ona attım.

Cemre: *Madem bana hayat sunacaksın, neye benzediğini artık öğrenebilir miyim?*

Uzak: *Geldiğinde zaten göreceksin ufaklık.*

Cemre: *Artık o kadar uzak değilsin unutma.*

Uzak: *Bu beni güldürdü. Aferin. Gelince ben seni bulurum ufaklık.*

Mesajına gülümsedim ve telefonu kapattım. Camdan dışarıyı izlerken içimde hâlâ anlamlandıramadığım tuhaf bir korku vardı. Annemin kolyesini sımsıkı tutarak ondan güç almaya çalıştım.

Kilis'te indiğimde kendimi bambaşka bir dünyaya gelmiş gibi hissetmiştim. Etrafımda Uzak olabilecek kişileri aramaya başladım ama bulamadım. Tuvaletim gelince önce tuvalete gitmeye karar verdim.

Tuvaletteki işlerimi bitirip ellerimi yıkamaya başladım. Aynada kendime bakarken çok başka bir kız görüyor gibiydim. O an nedendir bilmiyorum ama içime bir şey doğdu. Çantamdan paraların bir kısmını çıkarıp telefon kılıfımın arasına yerleştirdim. Telefonu koyacak bir yerler aradım. Otogarda dolaşırken bir köşede boşluk

buldum. Eğildim ve boşluğu kapatacak bir taş buldum yerden. Telefonu boşluğa yerleştirdim, önüne taşı koyup gizledim.

Tekrar otobüs garında dolaşarak Uzak'ı beklemeye başladım. Biri omzuma elini koyunca korkuyla arkama döndüm. Benden iki kafa boyu uzun, şapkalı ve maskeli bir adam vardı. Sadece kahverengi gözlerini görebiliyordum.

“Uzak?” dedim soru sorarcasına.

“Bildin ufaklık.”

Sesini ilk defa duyuyordum. Yetişkin bir erkek sesi gibiydi.

“Neden kendini gizliyorsun?” diye sordum gülerek.

Söylediğimi umursamadı. Etrafına bakınarak, “Dediklerimi yaptın mı?” diye sordu.

“Evet.”

“Hadi gel,” diyerek kolumdan tuttu. Bilmediğim bir yerde tanıdığım tek kişi Uzak olduğu için onun yanında yürüyordum.

Otogardan tamamen çıktığımızda Uzak eski püskü bir arabaya doğru ilerledi. Arkasından onu takip edip arabaya bindim. Sessizlik içerisinde arabayı çalıştırdı ve yol aldık.

“Gerçekten yüzünü göstermeyecek misin?” diye sordum.

“Merak etme göstereceğim.”

“Bunu neden şimdi yapmıyorsun?”

“Dışarısı güvenli değil ufaklık... Yoksa benden hâlâ korkuyormusun?” Gülerek bana baktı. Sesinde eğlendiğini belli eden bir tını vardı. Bir tarafım korkarken öteki tarafım güvenmek için can atıyordu çünkü başka çaresi yok gibi hissediyordu.

“Senden değil de... Gelecekte korkuyorum,” dedim.

“Bu konuda haklısın işte,” dedi bana dönerek. Şapkadan ve maskeden nasıl hissettiğini anlayamıyordum ama gözlerinde hain bir parıltı var gibi hissediyordum.

Sokaklar daha eski püskü bir hal alırken Uzak arabayı sürmeye devam ediyordu.

“Burada mı yaşayacağım ben?” dedim dışarıya bakarak. İstanbul’da böyle sokaklardan hiç geçmemiştim bile ben ve şimdi böyle bir yerde nasıl yaşarım bilmiyordum.

“Bir arkadaşla uğrayacağız sonra çıkacağız.”

“Nasıl bir arkadaş?”

“Evin anahtarını alacağım ufaklık korkma,” dedi gülerek. Bir sokaktan girdi ve arabayı kenara park edip durdurdu. Kapısını açıp dışarı çıkarken ben korkudan olduğum yerde kaldım. Uzak benim kapımı açıp elini uzattı. O an o eli tutup çıkmamış olmayı diliyordum.

Uzak bana bir gelecek vermişti, evet ama bu dediği gibi mükemmel bir gelecek değildi. Hayatımda yeni bir miladın başlangıcını yapmıştı. Ve o başlangıç onun elini tuttuğumda başlamıştı.

Uzak elimi kaçacakmışım gibi sımsıkı tutarken ara sokakta ilerledik. Bir tütüncü dükkânının önüne geldiğimizde kapıyı açıp içeriye girmek için adım attı. Olduğum yerde durunca bana döndü.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Ben buradayım. Sen git al gel,” derken sesim titriyordu.

O an Uzak artık ona yeterince uzak olmadığını anlamış olacak ki gerçek yüzünü gösterdi. Gözlerini öfke bürürken kolumu sertçe kavradı.

“Bence artık bir söz hakkın olmadığını biliyorsun ufaklık!” diyerek içeriye itti beni.

İçimde anlam veremediğim o his ortaya çıktığında, hissettiğim tek şey korku oldu. Titremeye başladım. Uzak’ın elini itirmeye çalışsam dahi başaramadım. Beni tütüncü dükkânın arka tarafına götürdü. Orada bir başka kapı vardı, onu açtı ve içeriye resmen beni fırlatı.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki görüşüm bulanıklaşıyordu. Nefes sesimden etrafımda konuşulan seslere odaklanamıyordum. Odada Uzak'ın haricinde üç erkek daha vardı. Hepsi Uzak gibi rakma isimler kullanarak birbirlerine bir şeyler söylüyorlardı.

“Amına koyim kız harbi gelmiş lan,” dedi içlerinden biri. Yerinden kalkıp bana doğru yaklaştı. Korkuyla arkama dönüp kaçmaya başladım. O an Uzak önümde durdu. Kafama yediğim darbeye vücutum sızlamaya başladı. Gözlerim kararırken bulanık bir şekilde Uzak'ın maskesini ve şapkasını çıkarışını gördüm. Yüzünü belli belirsiz görürken kendimi boşluğa teslim ettim.

Kaç saat geçti bilmiyorum. O gün bana ne yaptılar bilmiyorum. Hayatımdaki en büyük koca boşluk o güne aitti. Ne kadar düşünersen düşüneyim asla ama asla neler olduğunu hatırlamıyordum. Kendime her gelmeye çalıştığım an tekrar bayıltıyorlardı. O yüzden kaç gün geçti onu bile bilmiyordum. Sadece bulanık olarak birkaç yüz ve birkaç konuşma vardı aklımda kalan.

“Kız dediğini yapmamış. Babasından para çalmamış.”

“Amacımız zaten bu değil. Ayrıca saat iş görür.”

“Telefonu nerede bu kızın?”

“Siktir et, lazım değil.”

“Ne yapacağız şimdi bu kızla?”

“Paraları temize çekebilmek için kullanacağız. Çok iş görecek.”

“Harbiden siktiğimin bir videosu yüzünden mi kaçtı lan sana?”

“İstersem ne kadar ikna edici olabileceğimi biliyorsunuz.”

“Tam bir götsün Fiko.”

“Birkaç tatlı söz. Birkaç ‘ben sana sahip çıkarım’ lafları. Zaten zavallının tekiydi. Kolay oldu.”

Kahkahalar.

Tekrar karanlık.

Ve gözlerimi bu sefer tamamen açtım. O odadaydım. Odada bulunan tek koltukta uzanıyordum. Vücudumu hissedemiyordum. Başımı bile kaldıramıyordum. Koltuktan destek alıp kalkmaya çalıştım. Başım dönüyordu. Hem de dehşet dönüyordu. Tüm vücudumun kuruduğunu hissediyordum. Bacaklarımı dahi oynatamıyordum. Bana ne yaptıklarını bilmiyordum ama hatırlamak da istemiyordum.

Gözlerimden yaşlar akarken buradan kaçmam gerektiğini biliyordum. Etrafıma bakındım. Dükkânda kimse yok gibiydi. Gözüm köşedeki çantama takıldı. Ayağa kalkmaya çalıştım ama vücuduma giren ağrıyla yere düştüm. O an hıçkırarak ağlamak istiyordum ama sesim duyulur korkusundan dolayı yapamıyordum.

Güç bela çantama ulaştım. İçinde sadece kıyafetlerim vardı. Elbette böyle olacaktı. Tuttuğum hıçkırıklarımı bırakırken burada sonsuza dek kapalı kalacağımı anladım. Bana ne yapacaklardı? Bu sorunun milyon tane cevabı vardı. O an tek isteğim kurtulmaktı. Buradan kurtulmaktı.

“Anne,” diye fısıldadım korkuyla. Elim boynumdaki kolyeme gitti.

“Anne beni duyuyor musun? Bana yardım eder misin anne? Lütfen.”

Hayatta olan babam vardı ama ben yine yardımı annemden istiyordum çünkü biliyordum ki o nereye giderse gitsin kızını yalnız bırakmayacaktı. Kızını koruyacaktı.

“Sana ihtiyacım var anne,” dedim acıyla. Yerden kalktım. Ne olursa olsun buradan çıkmam gerektiğini biliyordum.

Odadan çıkacakken içeriye birinin girmesiyle korkuyla geriye düştüm. Bu, yüzünü gördüklerimden biri değildi. Başka biriydi. Telaşla etrafına bakınıyordu. Bana doğru gelince korkuyla geriye doğru gittim. Kollarımdan tutup beni ayağa kaldırdı. Avucuma kimliğimi ve biraz para koydu.

“Kaç,” diyerek beni dışarı itti.

Kaç Cemre.

Koş.

Az önce acı çeken ben değilmişim gibi hızla koşmaya başladım. Tütüncü dükkânından çıkarken nereye gittiğimi bile bilmeden öylece koşuyordum. Belki dönüp dolaşıp yine aynı yere gelecektim ama o an farkında bile değildim. Kurtulma içgüdüsüyle hareket ediyordum.

Koştum.

Düştüm.

Koştum.

Sonunda sokakların daha temiz olduğu yerlere gelmiştim. Etrafıma bakındım. Buradan taksi geçer miydi ondan bile emin değildim. Bu yüzden bir dükkâna girdim. Yaşlıca bir adam kasada dururken darmadağınık olan bana baktı.

“Buyur kızım?” dedi şaşkınca.

“Amca burada nerede taksi bulabilirim?” diye sordum. Gözüm rezgâhta duran su şişesine takıldı. O zamana kadar aşırı susuz olduğumu bile fark etmemiştim. Amca da görmüş olacak ki rezgâhtaki suyu bana uzattı. Utanmadan suyu alıp nefes nefese kafama diktim.

“Teşekkürler,” diyerek içmeye başladım.

“Sana taksi mi lazım kızım?” diye sordu amca. Başımı salladım.

“İki sokak ötede bir pilavcı var. Onun yanında taksi durağı var. Oraya kadar gidebilecek misin?”

“Evet,” dedim. Şişeyi dibine kadar içmiştim. O çocuğun cebime sıkıştırdığı paradan çıkarıp amcaya uzattım.

“Sorun yok. Benden,” dedi.

“Teşekkür ederim,” diyerek dükkândan çıktım.

Amcanın tarif ettiği gibi yürüdüm ve dediği yerde taksi durağını buldum. Bir taksiye binip otogara gittim. Her an buraya gelebilirler korkusuyla hızlıca hareket etmem gerekiyordu. Şoföre biraz para verip taksiden ayrıldım ve telefonumu koyduğum yere doğru koştum. Onu oradan alıp tekrar taksiye bindim. O kadar hızlı hareket etmişim ki nefesim kesilmişti.

“Şimdi nereye gidiyoruz?” diye sordu şoför.

“En yakın havalimanı nerede?”

“Gaziantep,” dedi adam.

“Oraya gidelim o zaman,” dediğimde adam bana şüpheyile baktı. Telefon kılıfın arkasına sıkıştırdığım paraları çıkardım.

“Abi gidelim,” dedim parayı göstererek. Önüne dönüp arabayı çalıştırdı ve sürmeye başladı. Telefonu çevirdiğimde milyon tane bildirim gördüm. Azra, Burak ve hatta çok muhabbetim olmayan Selim. Babamdan milyon tane cevapsız çağrı varken teyzem ve amcamdan da vardı. Babam bir sürü mesaj atmıştı. Açıp okumaya dehşet korkuyordum. Tarihe baktım. Üç gün geçmişti. Koca üç gün. O üç gün boyunca ben ne yaşadım bilmiyordum.

Yol boyu aklımdan o kadar çok şey geçiyordu ki artık düşünmekten beynim duruyordu. Neresinden tutsam elimde kalıyordu. Uzak bana bir gelecek verecekti ve vermişti de. Ben eve dönünce ne olacaktı? O üç gün boyunca baygındım. Bana ne yapmışlardı? Bana ne olmuştu? Bunları düşünürken kafayı sıyracak gibi oluyordum. Çığlık çığlığa ağlamak istiyordum ama bunu bile yapamıyordum. Size yaşadığım korkuyu tarif edebilmek çok isterdim ama bunu nasıl yapabileceğimi bile bilmiyorum. Belki çok klasik kelimeler

kullanacaktım ama yüreğim yanıyordu ya. Yüreğim öyle yanıyordu ki ellerimi göğsüme koyup ağıt yakmak istiyordum. Hani bir anne evladının ölüm haberini alır ve dünyası yıkılır da ne yapacağını bilemeden sadece ağıt yakar ya, öyle hissediyordum. İçimdeki çocuk benim evladımdı ve ben onu öldürmüştüm. Şimdi de ağıt yakıyordum.

Sizce bana bundan sonra ne olacaktı?

Nasıl yaşarım bilmiyordum. Bitik bir haldeydim. Takside öyleydim. Havalimanında öyleydim. Uçakta öyleydim. İstanbul'a geldiğimde de öyleydim. Doğruyu söylemek gerekirse bu kadar yolculuğu nasıl yaptım onun farkında bile değildim. Beni kendime getiren şey babamdan gelen mesaj olmuştu.

Babam: İstanbul'a geldiğini biliyorum. Uçaktan şimdi inmişsin. TÜYAP'ın oraya gel. Seni oradan alacağım.

Babam: Sen benim en büyük imtihanımsın Cemre.

Babamın mesajına baktım. Onun için bu bilgiye ulaşmak elbette zor değildi. Bunu bilecek kadar güçlüyken onun en büyük imtihanı küçük kızıydı.

TÜYAP'ı okurlar iyi bilir, değil mi? Orada iki tane üstgeçit vardı. Biri metrobüse giden geçit ki çoğunuz onu kullanır. Bir de sonradan yapılan ve çoğu insanın kullanmadığı bir üstgeçit daha var. İşte ben o üstgeçitteyim. Aklım sadece babamın son mesajındaydı.

Sen benim en büyük imtihanımsın Cemre.

Aklım ablamın sözlerindeydi.

Seni kimse sevmeyecek Cemre.

Aklım Ali Firaz'ın bana vurduğu yerdeydi.

Orada ablamı öpmüştü.

Aklım Ferit'in lafındaydı.

Senin yerinde olsam ya kaçırdım ya da intihar ederdim.

Aklım Fahri'deydi.

O sinemada beni sıkıştırıp öfkeyle yüzüme haykırmıştı.

Aklım Uzak'taydı.

Ve koca bir karanlık.

Bana ne yaptınız? Ben kendime ne yaptım? Üstgeçitte hıçkırıklarım yükselirken etrafımı bir korku sardı. Anlam veremediğim bir korkuydu. Ama o an gerçekten kimsenin beni sevmediğini hissettim. Sanki şu an ölsem herkes huzura kavuşacak gibiydi. Ablam mutlu olacaktı, babam en büyük imtihanından kurtulacaktı. Ben zaten işe yaramaz biriydim. Sürekli hatalar yapan ve yanlış kararlar veren bir salaktım. Ama işin tuhaf yanı, bunları yapmak istemediğim halde yapıyordum. Neden yaptığıma dair bir fikrim inanın yoktu.

Fakat o gece o üstgeçitte kendimle yaşadığım büyük bir hesaplaşma vardı. O gece babam beyaz arabasından çıkıp üstgeçide doğru gelirken iç hesaplaşmamın ortasındaydım.

Ben bir hiçtim. Kimse bana değer vermeyecekti. Sevmeyecekti. Kimse yaşadıklarımı anlayıp, “Zor şeyler yaşadın,” demeyecekti.

Ben bunları kendime yapmak istemiyorken bir başkasından bekleyemezdim, değil mi? O an gerçekten zerre yaşama isteğim yoktu. Bunun en büyük sebebi kendimden ve bedenimden nefret etmemden geçiyordu.

Bana ne yaptınız?

Aradan o kadar zaman geçmesine rağmen ben bu sorunun cevabını hâlâ bulamadım. Bulmak istemedim. Ben bu sorunun cevabından dolayı o üstgeçitte büyük bir acı yaşadım. Ellerime bile bakmaktan tiksinecek duruma gelmiştim. Neden bu duruma bile geldiğimi bilmiyordum. Aranızda psikolog olan varsa neden böyle hissettiğimi anlatabilir mi çünkü ben çok yoruldum.

“Cemre!” O gece babamın öfkeli sesi Tüyap’ta yankılanmıştı.

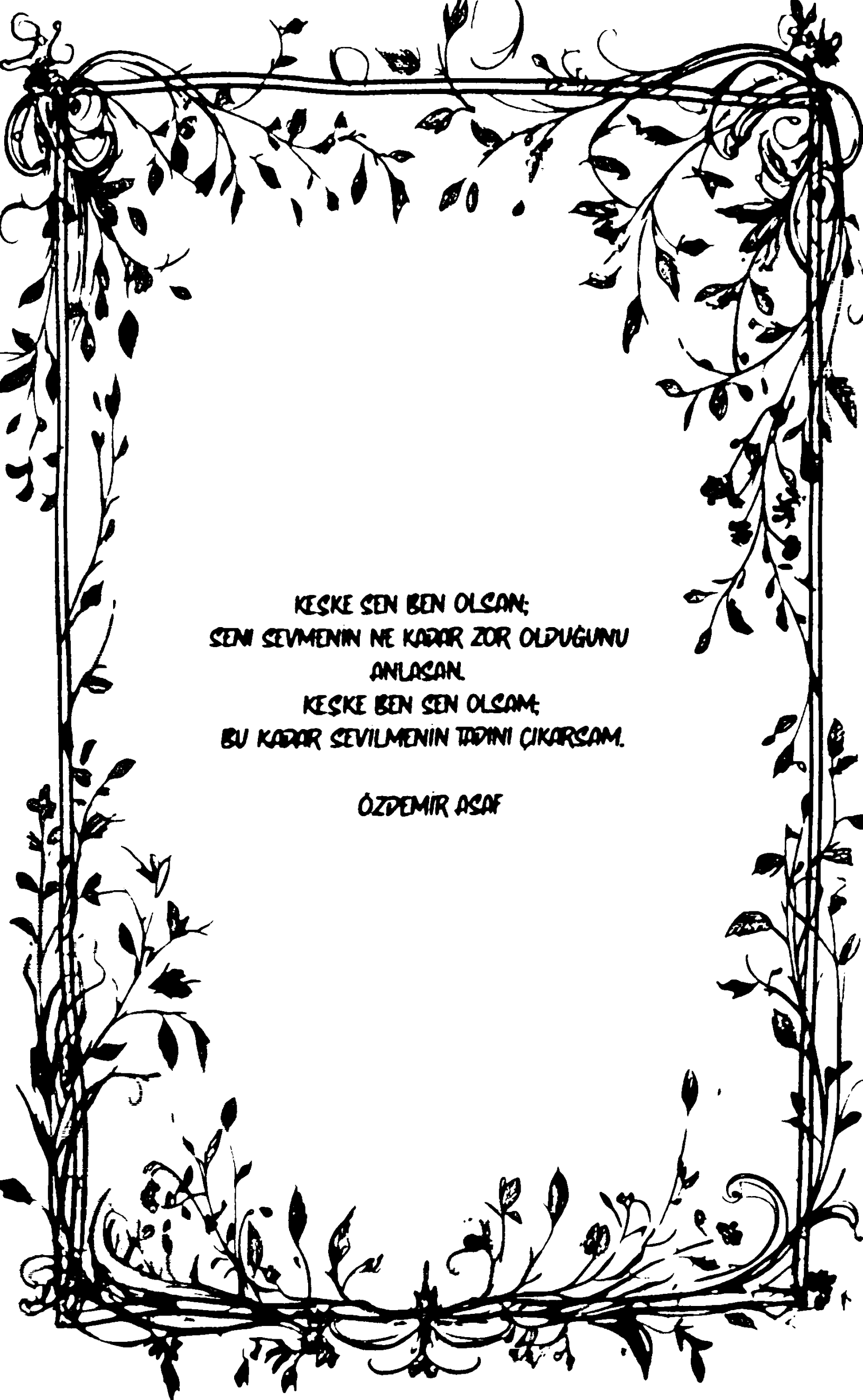
O gece bir kız çocuğu, babasına ve dünyaya olan korkusundan dolayı kendini üstgeçitten atmıştı ve kimsenin ruhu bile duymamıştı.

Ferit haklı çıkmıştı.

Ölümümüm dünyada boşluk oluşturmamıştı. Kimse için bir şey ifade etmemişti.

REHABİLİTASYON
GÜNLÜKLERİ

KESKE SEN BEN OLSAN;
SENI SEVMENİN NE KADAR ZOR OLDUĞUNU
ANLASAN.
KESKE BEN SEN OLSAM,
BU KADAR SEVİLMENİN TADINI ÇIKARSAM.

ÖZDEMİR ASAF

Ölmedim.

Bunu bile beceremedim.

Ölmek istiyorum derken ne kadar yaşamak istiyorsam artık, yola düşmek yerine çimenlik alana düşmüştüm.

Gözlerimi hastane odasında açtığımda odada ablamdan başkası yoktu. O an ablamı gördüğüm için o kadar mutlu olmuştum ki yüzümde bir gülümseme oluşmuştu.

“Abla,” demiştim sevinçle. O ise nefretle bakıyordu.

“Ölmeyi bile beceremedin,” diyerek odadan çıkmıştı.

Bu cümle benim Furkan ile tanışmama sebep oldu.

Furkan benim hayatıma son giren ve bir daha çıkamayan tek kişiydi. Bana gerçek sevgiyi ve aşkı gösteren kişiydi. Onu size anlatmak istiyorum çünkü onu düşündüğüm an yüzümde gülümseme ve gözümde yaş belirliyor. Furkan'ın böyle bir etkisi vardı üzerimde. Ama önce iyileşme sürecime şahitlik etmeniz gerekiyor.

O gece babama hayatındaki en büyük korkuyu yaşatmıştım. Evlat kaybı. Yaptığım şeyin delice olduğunu biliyordum ama babamla aramızın düzelmesini sağlamıştı.

Birkaç gün hastanede kalıp tedavi oldum. Sol kolum alçıdaydı ve birkaç zedelenmem vardı. Tamamen iyileşene kadar kimse bana bir şey dememişti ama biliyordum ki bunun bir de polis tarafı olacaktı.

İki hafta sonra odama babamın yanında iki polis ve bir psikolog girmişti. O zamana kadar kaçtığım şeylerle yüzleşmemin gerektiğini biliyordum.

“Merhaba Cemre, ben Akif. Kendini iyi hissediyorsan sana birkaç soru sormamız gerekiyor,” demişti polislerden birisi. Başımı *olur* anlamında salladım. Psikolog yanıma gelirken iki polis karşıma geçti. Öteki tarafıma da babam geldi.

“Biri sana şantaj mı yapıyordu?”

“Hayır.”

“Evden kendi isteğinle mi çıktın?” Soruyla babama baktım. O an temiz bir başlangıç istiyorsam kirlilerle yüzleşip yıkamam gerektiğini biliyordum.

Bu yüzden, “Evet,” dedim.

“Yani evden kaçtın?” dedi diğer polis. Başımı salladım.

“Gaziantep’ten İstanbul’a aldığın biletle yerini tespit ettik. Bunca zamandır Gaziantep’te miydin?”

“Kilis.”

“Kilis mi?” Babam şokla bana baktı. Onunla göz göze gelmek istemedim. Normalde bağırıp kızması gerekirken sessiz kaldı. Ama derin bir sessizlikti bu.

Sorgu boyunca babam sesini çıkarmadı. Olanları anlattım. Daha doğrusu, olanları hatırlamadığımı. Üç gün zihnimde koca bir boşluktu. İsimlerini bilmiyordum. Uzak’ın yüzünü görmemiştim. Bana yardım eden çocuk kimdi bilmiyordum ama başı belaya girer korkusuyla ondan bahsedememiştim. Yani koca bir hiçlik vardı.

Sorgu bittikten sonra polisler çıktı. Babam ve psikolog ise birkaç saat sonra tekrar odama girmişlerdi.

“Baba,” dedim ona dönerek. Yüzünde o kadar çaresiz ve bitik bir ifade vardı ki bu gözlerimin dolmasına sebep oldu. Ben babamı daha önce hiç böyle görmemiştim.

“Baba ben iyileşmek istiyorum,” dedim akan yaşlarla. Babamın gözleri dolarken sadece başını salladı.

“Gerçekten iyileşmek istiyorum. Bunun için bir yere yatmam gerekiyorsa sorun değil. Yeter ki iyileşeyim.”

Babam bana sarıldı.

Bu cümleyi sakın unutmayın, tamam mı? Babam bana ilk defa sarılıyordu. Sıcaklığı o kadar güzeldi ki o gün acıdan değil de babamın hissettirdiği sıcaklıktan ağlıyordum. O an anladım ki ben babamı çok seviyordum. Evet, annemi de çok seviyordum ama...

Ben babamın kızıydım.

Evet, rehabilitasyon merkezine yatırıldım. Aslında bunu bir noktada ben istemiştim. Halk dilinde adı akıl hastanesiydi. Bence çok da sanıldığı gibi bir yer değildi ama biraz ürkütücüydü, yalan yok.

İlk girdiğim gün aşırı korkmuştum. Gecelik tarzı bir kıyafet vermişlerdi. Hepimiz aynı kıyafeti giyyorduk. Ölümcül olarak sayılan her şey yasaktı. Yemeklerimizin hepsi plastik ürünlerle veriliyordu. Bir odayı dört kişi paylaşıyorduk. Grup terapileri ve bireysel terapilerimiz oluyordu. Durumumuza göre bölümlere ayrılmıştık. Ben tehlike arz etmeyen kısımda olduğum için biraz daha rahattım.

Bir bahçemiz vardı mesela. Orada genelde herkes sosyalleşmeye çalışırdı. Sigara içenler için minik bir alan bile vardı. Tabii, gözetmenle ve belli kişi sınırıyla içiriyorlardı ama yine de izin veriliyordu.

Rehabilitasyonda geçirdiğim o bir buçuk aylık zaman dilimi için kötü bir şey diyemem. Grup terapileri ve kişisel terapiler gerçekten iyi gelmişti. Bana anksiyetem için ilaç veriyorlardı fakat yüksek bir dozajı olmadığı söyleniyordu. Sadece duygularımı kontrol edebilmem ve sakinleşmem için veriliyordu. Diğerlerinde olduğu gibi ağır yan etkiler yaşamıyordum. Kaçtığım duygularla yüzleşmek beni arındırmıştı. İyi gelmişti.

“Kili’te olanlar hakkında konuşalım mı biraz, Cemre?” Psiko­lo­ğumun sorusuyla kendime sarıldım.

“Konuşmak istemiyorum,” dedim hemen. Her konuyu atlatabi­liyordum ama bunu yapamıyordum.

“Hatırlamadığın için mi?”

“Hatırlamak istemediğim için,” diye cevap verdim. Bazı dav­ranışlarımlaın sebeplerini anlamazken, nedeninin, hatırlayama­dığım hatıralarımda saklı olduğunu psikoloğum bana öğretilmişti. Konuştukça ortaya çıkan şeylerle ben de şoke oluyordum. Böyle bir şey yaşadığımı o zamana kadar hatırlamazken sonradan ortaya çıkıyordu ve neden böyle olduğum daha mantıklı geliyordu. Dok­torum işte bunu yapıyordu. Sorunu buluyor ve onu kökünden ko­parıp atıyordu.

“Neden hatırlamak istemiyorsun?” diye sordu doktorum.

“Bunun bir koruma içgüdüğü olduğunu daha önce söylemiş­tiniz. Belki de bu zamana kadar yaşadığım en kötü şeyler olmalı ki beynim beni korumak için o zamanları silmiş.”

“Saman etkisi olmasından endişelenmiyor musun?” diyen dok­torum, gülümseyerek bana baktı. Buraya ilk geldiğimde en küçük şeylerde bile büyük tepkiler vermemin sebebini saman etkisiyle an­latmıştı.

Bir küçük olay olur ve o sana aslında yaşadığın büyük olayları hatırlatır. Bu da bir samanlaın tutuşmasıyla diğerlerinin de yan­masını ve kül olmasını anlatır. Yani o an kızdığımız şey küçük olay değildi. Küçük olaydan dolayı tetiklenen diğer duygularlaın yanma­sından kaynaklıydı.

İleride küçük bir olay yaşadığımda, hatırlayamadığım ama bi­linçaltımda kalan o anıların tetiklenip beni mahvedebileceğini bili­yorum. Fakat yine de olanları hatırlamayı göze alamıyordum.

“Böyle iyiyim,” dedim. Doktorumun iyi yanı hiçbir şekilde ısrarcı olmamasıydı. Her zaman rahat bırakıyordu. O an ne isti­yorsam onu yapmama müsaade ediyordu. Bazen saatlerce titreyerek

atak geçiriyordum. Bazen sessizce duruyorduk. Bazen saatlerce konuşuyorduk.

“Bugünlük bu kadar yeter diyelim o zaman,” dedi defterini kapatarak. Başımı salladım.

“Sizce ne zaman buradan çıkarım?” diye sordum.

Geleli bir ay olmak üzereydi ve ben artık kendimi daha iyi hissediyordum. İlk zamanlardaki gibi değildim elbette. Sanki uyuşturucu bağımlılığından kurtulmak gibiydi. Sürekli kusuyordum, uyuyordum, ağlıyordum. Nefes alamıyor ve ölecek gibi hissediyordum. Her şey üstüme geliyordu. Bazı geceler gerçekten öleceğimi düşünüyordum.

Zamanla kusmalarım azaldı. Sürekli uyumamak için dışarıya çıkıyordum ya da bulduğum her yerin resmini çiziyordum. Ağlamalarım biraz daha azalmıştı. Arada bir ağlamam geliyordu ama en azından artık ölecek gibi hissetmiyordum.

Mesela ilk hafta hiç duş almamıştım. Dişlerimi bile fırçalamak istemiyordum. Üzerimde o kadar ağırlık var gibi hissediyordum ki kalkıp yemek bile yiyemiyordum. İkinci haftamda beslenme bozukluğundan dolayı rahatsızlanmıştım ve serum takviyesi yapılmıştı. Banyoda kendime baktığımda gördüğüm kızı sevmemiştim ve yüzümü yıkayarak kendime gelmeye çalışmıştım. Yemeklerime dikkat ettim, zihnimi dağıtacak şeyler yaptım derken, işte buradayım.

Biraz daha iyiyim.

“Bu sana kalmış bir şey Cemre ama benim fikrimi sorarsan, bir hafta daha kalırsan senin için iyi olur,” dedi doktorum.

“Doktorum ne derse odur,” diyerek omzumu silktim. Artık bir kabullenme hali içerisindeydim.

“O zaman ben çıkıyorum,” diyerek ayaklandım.

“Sonraki seansımızda görüşmek üzere Cemre.”

“Sağ olun.” Odadan çıktım.

Hemşire eşliğinde doktorların bölümünden ayrıldım ve odalarımızın olduğu alana geldik. Her odada dört kız kalıyordu. Tedaviler iyiydi de buradaki hayat o kadar da iyi değildi.

“Selam. Görüşme nasıldı?” Odamıza girdiğimde oda arkadaşlarımdan biri bana seslendi. Adı Sevim idi. Yeme bozukluğundan buraya gelmişti. O zamana kadar yeme bozukluğu olanların buraya geldiklerini dahi bilmiyordum. Sevim de benim gibi kendi isteğiyle buradaydı. Çocukluğundan beri fiziksel görünümünden dolayı zorbalanmış. Önce zayıflamış. Kusur bulmak için kodlanan insanlar Sevim’de başka kusurlar bulmaya başlamış. Sevim onları da düzeltmeye başlamış ama kiloya bir kere kafayı takmış. Hiçbir şekilde yeterince zayıf hissetmiyormuş. Tüm sebepleri kilodan sayıyormuş. Yemek yemeyi tamamen keserken artık yemek görünce kusar hale gelmiş hatta. Öyle ki otuz kilolara kadar düşmüş. En sonunda ölmek üzereyken hastaneye yatırılmış ve altında yatan diğer sebeplerin araştırılmasına başlanmış. Saman etkisi gibi bir olay, ötekini ortaya çıkardığında Sevim kendini burada bulmuş.

“İyiydi,” dedim Sevim’e.

“Eee? Tahliye ne zaman?” diye sordu diğer oda arkadaşım Ayşe. Ayşe’nin tam olarak problemi neydi ve neden buraya geldi bilmiyordum. Zorla mı yoksa isteyerek mi geldi onu da bilmiyordum. Tek bildiğim Ayşe’nin saçlarının her zaman karmaşık ve birbirine girmiş halde olmasıydı. Ne kadar iyi gözükse de karanlık bir tarafı vardı. Yani ona bir şey sormaya korkuyordum. Saçlarının neden böyle olduğunu da Sevim’den öğrenmiştim.

Her şey anne karnında başlamış millet.

İnanılır gibi değil ama gerçek. Ayşe’nin annesi ona hamileyken aşırı stresli zamanlar geçiriyormuş. Eşinin ailesiyle büyük kavgaları oluyormuş ve kadın bu süreçte durmadan saçlarını yoluyormuş. Öyle ki artık kafasında saç kalmayacak duruma gelmiş. O sırada annesinin karnında olan Ayşe, tüm bunları hissediyormuş. Annemizin karnındayken onun duyguları bize geçiyormuş meğer. Amniyotik sıvının içinde oluyormuşuz ve annenin duygusuna göre bu su

bizi Karadeniz'in hırçın dalgaları gibi oradan oraya savurabilirmiş. Bu da doğduğumuz andan itibaren bilinçaltımızda kalıyormuş.

Ayşe de annesinden kalan bu etkiyle saçlarını kimseye taratmıyormuş. Asla dokundurmadağı için bu haldeymiş. Buraya geldiğimden beri öğrendiğim farklı bilgilerden biriydi.

“Daha buradayım,” dedim Ayşe’ye.

Odanın kapısı açıldı ve Gül içeriye girdi. Adeta ölü gibiydi. Oda arkadaşlarımdan korktuğum tek kişi Gül’dü çünkü şizofreni teşhisi vardı. Onunla odada tek kalmak asla istemiyordum. Her gün farklı bir kişilikte oluyor gibiydi. Biz de ona ayak uyduruyor ve ne isterse o oluyorduk.

Gül asla kimseyle konuşmazdı. Biz de onunla göz teması kurmaktan korkardık. Odaya girdiği an susardık.

Hemşirelerden biri odamıza girdi. “Akşam yemeğı için yemekhaneye gelin,” dedi. Hepimiz ayaklandık.

Akşam yatma saati geldiğinde herkes odalarına çekiliyordu. Işıklar da söndürüldüğünde artık hemşirelerin sizinle işi bitmiş oluyordu. O an odadakilerle tek başına kalıyordun. Burada alışmadığım tek durum maalesef işte bu gece yatmalanydı. Her an bir odadan bağırma sesleri gelebiliyor veya birileri öfke nöbeti geçirebiliyordu.

Bu sefer o sesler bizim odamızdan geliyordu işte.

“Neden olmuyor?” diye bağırp duruyordu. Hepimizi uykumuzdan sıçrayarak uyandıracak kadar yüksekti sesi.

“Ne oluyor?” diye mırıldanarak uyandım. Ranzalı yatakta alt tarafta yatıyordum. Yatağımda doğrulduğumda Gül’ü yerde gördüm. Gül tebeşirle odanın ortasına büyük bir yuvarlak çizmişti.

“Gül ne yapıyorsun?” diye sordu Ayşe.

“Burası diğer evrenlere geçiş tüneli ama bir türlü geçemiyorum. Yardım etsene bana Ayşe.” Gül birden Ayşe’yi tutup kendine çekti. Onu da kendisiyle beraber yuvarlaktan geçirmeye çalışıyor hatta Ayşe’nin kafasından tutup yere vuruyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye Ayşe öfkeyle bağırdı. Sevim ile birbirimize baktık. Duruma müdahale etmemiz gerektiğini biliyorduk ama Gül’den korkuyorduk.

“Yardım etsenize!”

Ayşe’nin bağırmasıyla yataklarımızdan fırladık. Gül’ü uzak tutmaya çalıştık.

“Bırakın beni! O evrene gitmem lazım! Oradaki evrende her şey daha güzel. Arkadaşım oradan geldi!” Gül bağırırken onu tutmaya çalıştık lakin onun kadar güçlü değildik. İkimizi birden yere devirmişti.

“Cemre!” Gül bana doğru gelince korkuyla geriye doğru çekildim.

“Bak o evren çok güzel, bayılacaksın!”

Gül’ün gözlerinde deli bir bakış vardı. Ayşe’ye baktım. Yüzü kanlar içerisinde kalmıştı. O an ona inanmaktan başka çaremiz yoktu. Hikâyesine ayak uydurup yuvarlaktan geçmemiz gerekcekti yoksa burada hepimizi öldürebilirdi.

“Haklısın. Oraya gidelim mi?” dedim Gül’e.

“Sen manyak mısın Cemre?” dedi Sevim. Odanın bir köşesine Ayşe ile sinmiş bana bakıyordu. Onlara susmaları için işaret yaptım. Tekrar Gül’e döndüm.

“Hadi bana yolu göster,” dedim.

“Tamam,” diyen Gül, yuvarlağın ortasına girdi ve kafasını vurarak girmeye çalıştı. Onu taklit ettim. İçeriye girmeye çalışıyor gibi yaptım.

“Neden olmuyor?” diye Gül öfkeyle bağırdı.

“Belki de zamanı değildir,” dedim.

“Nasıl?”

“Bu evrenler arası bir geçiş kapısı, değil mi?”

“Evet.”

“Her istediğimizde girip çıkabilirsek bir anlamı kalmaz. Belli zamanlarda olması lazım.”

“Doğru,” dedi başını sallayarak.

“Bugün o gün değil. Bu kapı sadece dolunay zamanlarında açılır. Yani daha çok var.”

Gül birden bana sarıldı. “Teşekkür ederim Cemre. Sen kötü biri değilsin,” dedi.

Yüzümde buruk bir gülümseme oluştu. O an Gül’ün samimi-
yetle sarıldığını çok içten hissettim.

Aslında hepimiz Gül gibiydik. İnandığımız ve bazen kimsenin anlayamadığı doğrular ve gerçekler vardı. Karşı taraftaki kişi bunu göremeyip ters davrandığında sinirleniyorduk. Bizim görmediğimizi göremedikleri için kızıyorduk. Oysa anlamaya çalışsak ve konuşsak aslında her şey çözülebilirdi. Sadece bunu yapmıyor ve dikine gidiyorduk.

Gül, o gün bana bir gerçeği daha göstermişti. Yeni hayatıma başlamadan önce son dersimi vermişti.

Dört kız birbirimizin dilini çözmeyi başarmıştık. Daha doğrusu üçümüz Gül’ün dilini çözmüştük. Belki bazı geceler uykusuz kalıyorduk ama en azından hayatta kalıyorduk. Bazı zamanlar Gül’ün istekleri bize komik geliyordu. Mesela bu gece sadece prenseslerin

yaşadığı bir evrendeydik. Hepimiz kendimize bir prenses adı bulmuş ve yaşadığımız aile travmalarını anlatmış, birlikte prensimizi beklemiştik. O gece o kadar çok gülmüştük ki sabah kahvaltısında herkes bize tuhaf tuhaf bakıyordu.

O gün ilk defa birlikte kahvaltı masasına oturduk.

“Prensesler sabah kahvaltısında çilekli süt içmeli,” dedi Ayşe kahvaltımızı işaret ederek.

“Plastik çatalla da yemezler,” dedim çatalımı işaret ederek. Ayşe ile gülüştük. Gül o evreni unutmuş çoktan başka bir evrene geçiş yapmıştı.

“Kahvaltınız bittiyse ilaçlarınızı içip odalarınıza geçebilirsiniz,” dedi hemşirelerden biri. Kenara koyulan ilacıma baktım. Artık bir hapin dörtte birini veriyorlardı. Gün geçtikçe dozunu düşürüyorlardı ki bu beni mutlu ediyordu.

İyileşiyordum. Elbette mutlu olacaktım.

İlaçlarımızı içip odaya girdiğimizde Sevim'i hazırlanırken bulduk. Eşyalarını toparlıyor olması gideceği anlamına geliyordu. Onun adına mutluyduk.

“Dışarıda görüşmeyelim ruh hastası,” dedi bana sarılırken. Gülmsemeyerek geri sarıldım.

“Yolun buraya düşmesin,” dedim ondan ayrılarak. Çantasından birkaç kitap çıkardı. Hepimize birer tane verdi. Bana verdiği kitaba baktım. Çift taraflıydı.

“Baskı hatası olan kitabı bana mı veriyorsun?” dedim gülerek. Gözlerini devirdi.

“Senin gibi değişik olduğu için sana veriyorum.”

“İçeriği ne peki?”

“Porno,” dediğinde gözlerimi devirdim.

“Bilmiyorum. Okumadım. Annemden üç tane kitap almasını istedim o da bunları almış. Ben de size hatıra olarak veriyorum.”

“Bir Delinin Günlükleri,” diye dalga geçtim.

“Ha ha. Çıkınca oku.”

“Okuyacağım,” diye mırıldandım. Sevim’e son kez sarıldım. Hepimize el sallayarak çıkarken elimdeki kitaba baktım. #YOK-MUSUN adından çift taraflı bir kitaptı. İçini karıştırdığımda bir yerde kelimelerin ters döndüğünü fark ettim. Bu kitabın da hayatı altüst olmuştu ama belki de altı üstünden daha güzeldi.

Hastaneden ayrıldıktan sonra evime geçmiştim. Babamla temiz bir başlangıç yapmıştık. İkimiz de birbirimizle uyumlu olarak geçinmek için çabalıyorduk. Eve geldiğim günler elimizden geldiğince yansıtıyorduk bunu da. Bir problemimiz yoktu. Ben okula gidiyordum o işe gidiyordu. Haftalık evi temizlemeye gelen abla artık günlük geliyor ve akşam yemeğini de yapıp gidiyordu.

Babam işi olsa dahi akşam yemeğine geliyor sonra tekrar gidiyordu. Okula gerçekler söylenmemişti. Hasta raporu verilmişti ve aylar sonra tekrar dönmüştüm. Hayalimdeki okul yurtdışında olduğu için sınav telaşım yoktu. Portfolyo hazırlayıp okula başvurmam gerekiyordu. Bir de onların sınavına girmem lazımdı ve bunu şimdi yapabileceğime de inanıyordum. Kendime kurduğum yeni hayatın temiz havasını şimdiden hissedebiliyordum.

“Özledin mi evini?”

Azra’nın sesiyle ona döndüm. Bizim evin salonunda elimizde patlamış mısır dolu kâselerle oturmuş film izliyorduk. Bu süreçte yaşadıklarımı tek bilen kişi Azra’ydı. Çoğu zaman yanımda olmaya çalışsa da büyük bir kısmında yalnız kalmıştım. Bunun için onu suçlamıyordum. Herkesin yaşaması gereken bir hayat vardı.

“Yani,” diye mırıldandım. Yaşadığım onca şeyden sonra tekrar evime gelip monoton hayatıma dönmek beni güvende hissettirmişti.

“O günden sonra ablan hiç aramadı, değil mi?” Hastanede suratıma bakıp ölmeyi bile beceremediğimi söyleyen ablam. Rehabilitasyon merkezinde geçirdiğim günlerde geçmişimle yüzleşip onlara sarılmıştım. Hataları kabul edip affetmiştim. Ama ben, bir tek ablamı affedememiştim. Ne kadar çabalarsam çabalayayım bunu yapamamıştım.

“Hayır. Mümkün olduğunca da görüşmek istemiyorum.”

“Haklısın. Ne diyeyim.”

Azra tekrar filmine dönerken ben de ekranda dönen renkli şeylere odaklanmaya çalıştım.

Günlerim sakin ve normal geçiyordu. Okula gidiyor, kimseyle konuşmuyordum. Sessizce kendi derslerimi çalışıp bolca soru çözüyordum. Öğle arasında Azra ile yemek yiyip tekrar dersime dönüyordum. Benim aksime Azra fazla sosyal biri olduğu için onu arkadaşlarından uzaklaştırmak istemiyordum. Bu yüzden dersleri bahane ederek ondan uzaklaşıyordum. Tüm gününü benimle geçirmek zorunda değildi.

Akşamları okul çıkışı eve geliyordum. Yardımcı ablanın yaptığı yemeği yiyip mutfakı toparlıyor ve resimlerimin başına geçiyordum. Babam eve gelince birlikte akşam yemeği yiyor ve biraz televizyon izliyorduk. Ben odama geçtiğim zaman genelde babam evden çıkıyordu. Herkes gibi onun da sosyal bir hayatı vardı.

Sadece benim yoktu.

İlk zamanlar kendinle vakit geçirmek güzel olsa da zamanla farklı yüzler, farklı hayatlar görmek istiyordun. Kaybettiğim neşeyi geri kazanmak istiyordum. Evde sürekli oturmak bir zaman sonra baş ağrısı ve yorgunluk yapıyordu.

Odamda boş boş dolanırken masamda duran kitap dikkatimi çekti. Sevim'in hastaneden çıkarken bana hediye etti kitap; **#YOKMUSUN**. O günden beri elime almazken belki bulunduğum alandan beni kopartır diye umut ederek kitabı elime aldım ve okumaya başladım.

“Aptal!”

Öfkeyle kitabı duvara fırlattım. Ben ruhum iyileşsin diye kitaba başlamışken şimdi daha da daralmıştım. Ağlamaktan gözlerim şişmişti. O kadar güzel ve nahif başlayan bir kitap nasıl olur da böyle bir sonla biterdi?

“Kabul etmiyorum böyle bir sonu!” diye öfkeyle bağırdım. Dünya ve Esra tanıdığım en tatlı karakterlerken böyle bir şeyi hak etmiyorlardı. Birbirlerini görebilmek için büyük bir çaba vermişlerdi. Uykularından feda etmişlerdi. Saatlerce birbirlerini beklemişlerdi.

Ve tam kavuşmuşken...

“Hayır,” diyerek başımı salladım. Telefonumu yatağımın içinde arayıp buldum. Sosyal medyaya girip o aptal yazarın hesabını buldum.

İşte orada ekrana sırtıyordu. Aptal aptal *reels* çekip mutluymuş gibi gösteriyordu. Bize ne kadar acı yaşattığının bir önemi yok gibiydi. Dayanamadım ve mesaj attım.

Cemre: *Sen hayatın boyunca hiç sevilmedin mi de böyle bir son yazdın? Pardon ama elin böyle bir son yazmaya nasıl gitti? İlgî için yaptıysan bence başarılı olamadın. Ruh hastası manyak karı. Psikolojimi altüst ettin. İki gülümsemek için okuduğum kitapta beni mahvettin. Tam olarak derdin neydi de böyle bir şey yazdın? Ben mutlu değilsem kitaplarımı okuyan kimse de mutlu olamazsın istedin sanırım.*

Mesajı gönderip telefonu kenara koydum. O lanet kız bana cevap verecekti. Gerekiyorsa gidip kitabın sonunu değiştirerek bir daha yazacaktı. Umurumda değildi. Ben bu sonu kabul etmiyordum.

“Sen bana bir cevap ver de. Ben sana o zaman göstereceğim gününü manyak kanı.”

Cevap vermedi. Saatler saatleri kovaladı ama o kız bana cevap vermedi. O kadar sinirlendim ki delirecek gibiydim. Boş boş beklemenin bir anlamı olmadığına karar verince başka şeyler yapmaya karar verdim ve Azra'yı aradım.

“Alo!” diyen Azra sesini bana çok zor duyurmuştu. Arkadan yüksek sesli müzik geliyordu.

“Neredesin kanka?” diye sordum.

“Kanka Fil'e geldik.”

“Geldik derken?”

“İşte bizim çocuklarla Fil'e geldik. Buradan da salak Burak'ın araba yarışı varmış ona gideceğiz,” dedi.

Hepsi eğleniyordu. Yaşlarına uygun şekilde mutlu oluyordu. Aralarına dahil olmak çok istiyordum ama yine bir şeyleri yanlış yapıp hataya düşerim diye korkuyordum.

“Kanka sen de gelsene,” dedi Azra hevesle.

“Bilmiyorum ki,” diye mırıldandım.

“Of, bilmeyecek ne var? Hadi gel. Fil'deyiz bekliyoruz!” Azra telefonu kapattı. Aynadan kendime baktım. Gözlerimde gitmek için can atan bir kız vardı. Hayallerinde gülüp eğlenen bir kızdı. Onu gerçeğe dökmek istiyordu.

Derin bir nefes alıp kendimi cesaretlendirdim ve yerimden kalktım. Telefonumdan güzel bir müzik açtım. Modumu yerine getirirken kendime kıyafet seçerek yatağa koydum. Ayna başına geçip aylar sonra makyaj yaptım.

“Babama söylemem lazım.” Aklıma gelen şeyle durdum. Söyleyip söylememek arasında kaldım. Yeni bir başlangıç yaptıysak bunu söylemem gerektiğinin doğru olduğuna kanaat getirip babamı aradım.

“Efendim Cemre?” diye telefonu açtı babam.

“Müsait misin baba?”

“Evet.”

“Azra ile konuştuk da... Dışarıdaymış. Ben de çıkabilir miyim?” Heyecanla beklerken dudaklarımı kemirdim.

“Nasıl gideceksin?”

“Taksi?” dedim soru sorarcasına. Bir sessizlik oluştu. Kabul etmeyecek diye korktum.

“Ben sana taksi göndereceğim ama buna bir çözüm bulalım. Araba kullanmayı öğren. En azından semt içinde dolaşırken kullanırsın.”

Yüzümde bir gülümseme oluştu.

“Teşekkür ederim,” dedim.

“Rica ederim,” diyerek telefonu kapattı. Babamla aramızı gerçekten düzeltmeye başladığımızı hissederek mutlulukla hazırlanmaya devam ettim.

Fil'e geldiğimde bizimkileri buldum. Bizim semtteki tüm gençler her zamanki gibi buradaydı. Başta aralarına girmekten çekinsem de beklemediğim şekilde aşırı sıcak davrandılar.

Aralarına karışmak güzel hissettirdi. Düşünmeden dans etmek, eğlenmek, gülmek ve bir şeyler içmek. Bunu yapmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki rahatlamış gibiydim.

“Buralarda yoktun Cemre.” Bar kısmında bir şeyler içerken yanıma gelen Burak’a gözlerimi devirdim.

“Ne istiyorsun Burak? En son benden nefret ediyordun.”

“Saçmalama. Ben seni hep çok sevdim.” Ellerini saçlarımda doluşturmaya çalışınca eline vurarak engel oldum. Bu hareketim onu güldürdü.

“Bak. Yaşanmışlıkları geçmişte bırakalım ve iyi arkadaş olalım istiyorum. Hepimiz hatalar yapıyoruz.” Burak’ın sesi inandırıcı gelmişti. Ya da ben geçirdiğim süreçten sonra herkesin bir şansı daha hak edebileceğine ve değişip iyi olabileceğine inanmak istemiştim.

Bilmiyorum. O an hiçbir şeyle uğraşmak istememiştim. O yüzden de arkadaşlık isteğini kabul edip sohbet etmiştim. O an aslında pek de bir şey yoktu. Gayet normal bir şekilde sohbet edebiliyorduk. Ama Burak bazı zamanlar yükselişe geçiyordu ve ben bunun nedenini pek anlayamıyordum.

Fil’den sonra hep beraber arabalara binip semtte turlamaya çıkmıştık. Ya da işte şu an herkesin bildiği isimle piyasa yapmıştık. Caddede art arda turladıktan sonra her zamanki alana gidip arabaları park ettik. Arabalardan birinin bagajında kurulu bir hoparlör sistemi vardı. Ondaki müzik açıldı ve içecekler ortaya çıktı. Fil, kaldığı yerden burada devam ediyordu. Herkes içiyor, dans ediyor ve eğleniyordu.

Burak yine birkaç kişiyi kafalayarak araba yarışına tutuldu. Onların aptal yarışlarını izlerken telefonuma bir mesaj bildirimi düştü.

“Vay be. Yazar bana dönüş yapmış,” dedim bildirimi görünce. Hemen mesajını açtım.

Yazar: Bana bu kadar küfrettirecek ne yaşadın bilmiyorum ama okuduklarının hepsinin bir hayal ürünü olduğunu kavramalısın.

Cemre: Her şeyden böylece sıyrılacak mısın yani?

Cevap vermesi geç sürer diye düşünürken çevrimiçi olduğunu görünce heyecanla olduğum yerde doğruldum.

Yazar: Beni tam olarak neyle itham ediyorsun anlamıyorum?

Cemre: Yazdıklarına dikkat et diyorum.

Yazar: Bu dünyada bunları yazan bir tek ben miyim ki bana söylüyorsun? O zaman Shakespeare'e de yazalım. Romeo ve Juliet'e böyle bir son biçtiği için.

Cemre: Onun zamanında yaşıyor olsaydım ona da yazardım.

Yazar: Düşüncelerini dile getirdiğin için teşekkür ederim.

Ve konuşma bitti. Ama içimde hâlâ sönmeyen bir ateş vardı. Dünya'ya gerçekten üzölmüşüm. İkisi de mutlu olmayı hak ediyordu.

Cemre: Gerçekten soruyorum. Neden böyle bir son yazdın?

Yazar: Bir sebebi yok. Hikâye sakin ve sıradandı. Nasıl dikkat çeker diye düşündüm. O an kütüphanemde duran Romeo ve Juliet dikkatimi çekti.

Cemre: Bu kadar mı gerçekten? Başka bir sebebi yok mu?

Yazar: Yok.

Cemre: Kızım sen gerçekten ruh hastasıymışsın jnj.

Yazar: Teşekkür ederim.

Cemre: Ne demek.

Konuşma yine bitti. O an yazmak istediğim biri sürü şey vardı ama hepsini içime attım. Telefonu cebime atıp arkadaşlarıma yöneldim ve onlarla eğlenmeye devam ettim.

Hayat bir şekilde akıp gidiyordu. Hastaneden çıkmış olsam bile terapilere devam ediyordum. Bu sürede kendimi kitap okumaya vermiştim. Günde bir kitap okuyacak kadar hızlanmışım. Komik kitaplar bu aralar favorimdi. Kaos ve entrikanın olmadığı, gülebildiğim neşeli kitaplardan daha çok olması için dua eder olmuşum. Çerezlik kitaplar benim için yazılıyordu. Sırf farklı olsun diye çerezlik kitapların sonlarının da kötü olmaması ayrı bir meseleydi. Yine aynı yazardan farklı bir kitap okumuştum. Bu sefer adı *#VARMISIN* idi. Araştırdığımda *Bir Varmış Bir Yokmuş* adında bir kitabı daha olduğunu da görmüştüm. Yazara da mesaj atıp cevap beklemiştim. Gerçi üç gündür cevap vermiyordu ama eninde sonunda cevap verecekti.

Derken beklenen o bildirim geldi.

“Sonunda mesajıma cevap attı,” diyerek tabletimi kenara koydum. Yine bir çizimin daha sonuna gelmişim.

Cemre: Kitap isimlerini çok düşündün mü?

Mesajıma cevap yazmıştı.

Yazar: Düşünmedim. O an aklıma geleni yaptım.

Cemre: Belli oluyor zaten. Ucuza kapatmışsın. Bir cümleyle üç kitap çıkarmışsın.

Yazar: Ever, öyle oldu.

Bu kadar soğuk cevap vermesine sinir olmuşum. Konuşmayı bitiriyordu. Oysa ben daha çok konuşmak istiyordum. Neden bilmiyorum. Sadece hoşuma gidiyordu.

Cemre: Eee? Yeni kitap yok mu? Bu sefer kimi öldüreceksin?

Yazar: Karalıyorum bir şeyler.

Yazar: Sen okuyor musun?

Cemre: *Bir anda beni merak etmeye mi başladın?*

Yazar: *Pek değil. Sadece neden böyle musallat olduğunu anlamaya çalışıyorum.*

Cemre: *Sana gıcığım.*

Yazar: *Yalnız değilsin merak etme. Bana gıcık olan çok kişi var.*

Cemre: *Bu seni rahatsız etmiyor mu?*

Yazar: *Eskiden ediyordu ama artık etmiyor çünkü ailem bana gıcık olmuyor. Bu da bana yeter.*

Kızın son mesajına uzun uzun baktım. Ailesi ona gıcık olmuyordu. O yüzden başka insanların gıcık olmasından rahatsız olmuyordu. Düşününce ne kadar da mantıklıydı. Başka insanlar sevmese de olurdu. Ailen yanında olduktan sonra gerçekten asıl mutluluğu bulabiliyordun.

İşte o an benim Furkan'a giden yolumun başlangıcıydı. Yazar ile olan o konuşmamdan sonra kendi ailemi çok düşündüm. Ablamın bana ne kadar gıcık olduğunu hatırladım. Gıcıklıktan da öte benden nefret ediyordu. Ona hiçbir şey yapmadığım halde böyle davranmasına sinir oluyordum. Onunla konuşmak istiyordum lakin aramalarım dönmeyeceğini biliyordum. Bu yüzden bir şekilde dikkatini çekmem gerekiyordu.

Sahte bir hesap açtım. Ablamın fotoğraflarını kullanarak sanki ona ait bir hesapmış gibi davrandım. Dikkat çekmemek için bir sürü kişiyi takibe aldım. Ablam ile ortak olan arkadaşlarımıza ulaşacak kişileri de ekledim. Amacım belliydi. Ablam onu taklit ettiğimi fark etsin ve bana yazsın istedim.

Ablam uzun bir süre hesabı fark etmemişti. Ben Uzak'tan korktuğum için kendi hesabımı kapatmıştım. Bazen yazara yazıp onu daraltıyordum ama bunu da sürekli yapamazdım.

Yine bir şeyler yapmak istediğim gecelerden biriydi. Ablam adına açtığım sahte hesapta takılıyordum. Kimleri takip ettiğime bakmadan önüme çıkan hikâyeleri izliyordum.

İşte Furkan'ı öyle gördüm.

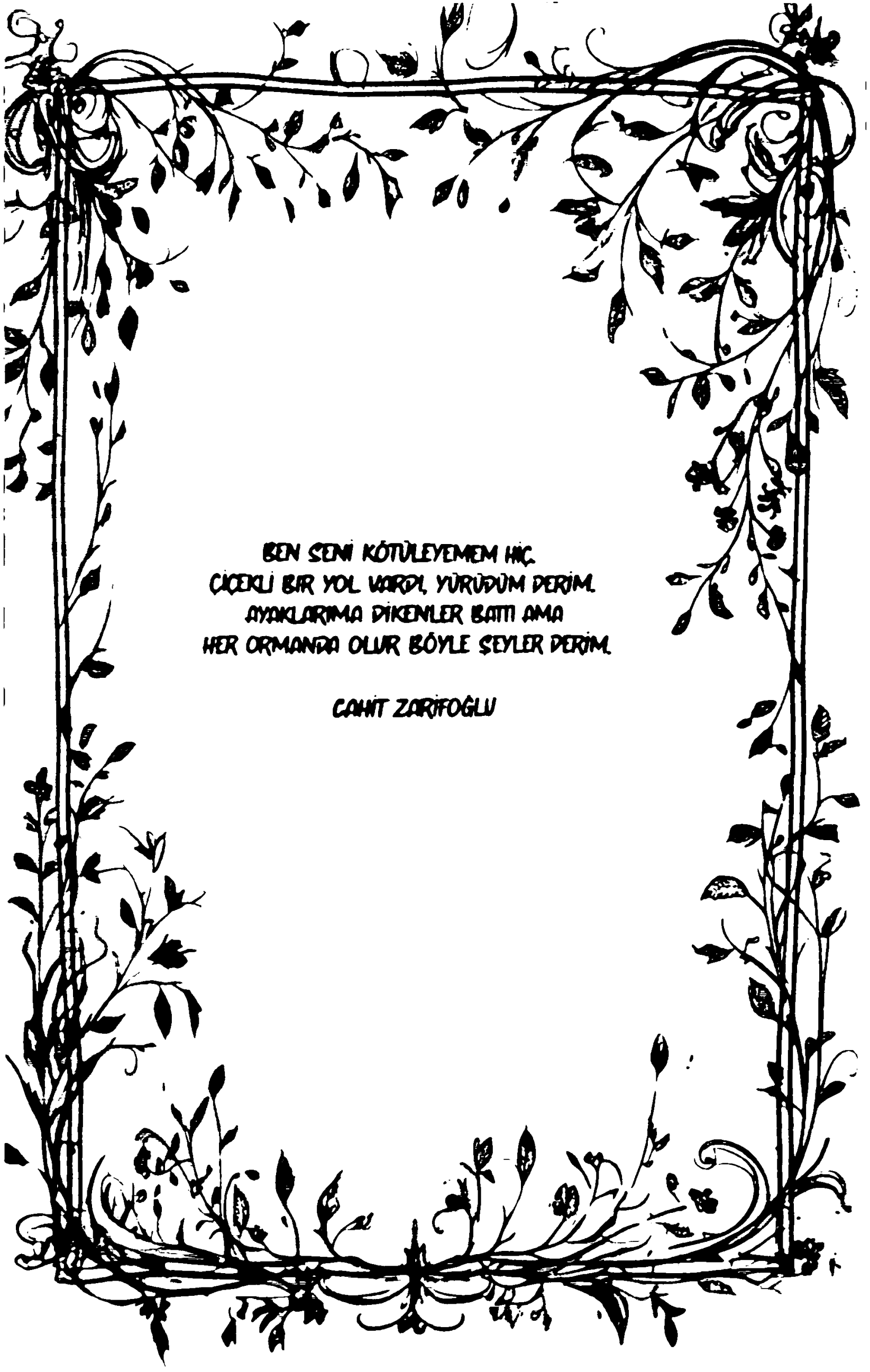
Attığı hikâyede takılı kaldım. Mesele hikâye değildi. Furkan'dı. O kadar tanıdık geliyordu ki size anlatamam. Bu çocuğu bir yerlerden tanıyordum. Bu çocuk benim hayatımda vardı. Nasıl ve ne şekilde bilmiyordum ama ben bu çocuğu tanıyordum. Sanki yıllardır hayatımdaydı ve ben daha şimdi fark ediyor gibiydim. Kendime engel olamadım ve Furkan'a mesaj attım.

Cemre: *Ben seni nereden tanıyorum?*

FURKAN

BEN SENİ KÖTÜLEYEMEM HİÇ
ÇİÇEKLİ BİR YOL VARDI, YÜRÜDÜM DERİM.
AYAKLARIMA DİKENLER BATTI AMA
HER ORMANDA OLUR BÖYLE ŞEYLER DERİM.

CAHİT ZARİFOĞLU

Furkan.

Şimdi düşünürken bile yüzümde buruk bir gülümseme oluyor. Furkan'ın hayatımda böyle bir etkisi vardı işte.

Her şey attığım o mesajla başlamıştı. Hesabını takip edip öne çıkanlarına baktım. Bizim eski siteden paylaştığı videosunu görünce ağzım sonuna kadar açılmıştı.

“Aynı sitede mi oturmuşuz?” dedim kendi kendime. Hemen ona mesaj attım.

Cemre: Sen Alacalı sitesinde mi oturuyorsun?

Mesaj attıktan sadece beş dakika sonra Furkan'dan cevap geldi. İlk mesajıma cevap gelmezken buna gelmişti.

Furkan: Oturuyordum. Sen orada mı yaşıyorsun?

Cemre: Yok ama çocukken yaşıyordum. Sonra başka yere taşındık.

Cemre: Sen şu an nerede yaşıyorsun?

Furkan: Yenikent'te.

Cemre: Alacalı'dan taşınanların çoğu Yenikent'e geçti ya. Orada çok arkadaşım var. Sen de onlar gibi Hayat'ta mı yaşıyorsun?

Furkan: Evet. Sen ne zamana kadar Alacalı'da yaşadın?

Cemre: Liseye kadar sonrasında Yenişehir'e taşındım.

Furkan: Anladım. Sen kaç yaşındasın?

Mesajına baktım. Konuşmayı devam ettirmek istiyordum çünkü anlamsız bir şekilde hoşuma gitmişti. Özellikle de aynı yerde oturmuş olmamız daha çok dikkatimi çekmişti. Tek bir problem

vardı, o da şu an ablam adına açtığım sahte bir hesaptan konuşmamızdı. Ona hangisini söyleyecektim ki?

Bir süre daha ablammış gibi davranabileceğime inandım. Ne de olsa çocuğu tanıımıyordum ve sadece sohbet ediyorduk. En fazla ne olabilirdi ki?

Cemre: *On dokuz. Sen?*

Furkan: *Ben de on dokuz.*

Cemre: *Yaşıtız o zaman. Sen de üniversiteye mi gidiyorsun?*

Furkan: *Yok. Çalışıyorum ben.*

Cemre: *Nerede?*

Furkan: *Bizim orada bir emlakçıda.*

Cemre: *O da iyi.*

Furkan bana bir fotoğraf gönderdi. Tek seferlik atılan fotoğraflardan biriydi. Bir sokağı çekip atmıştı. Neresi olduğunu anlamaya çalıştım. Dikkatimi çeken tek şey, yerlerdeki çöpler olmuştu.

Furkan: *Pasajı yine taramışlar.*

Cemre: *Hangi pasaj?*

Furkan: *Kızım Yenikent'te kaç tane pasaj var ki?*

Cemre: *Ne bileyim ya oradan ayrılalı uzun zaman oldu. Hatırlamıyorum.*

Furkan yeri hatırlatmaya çalıştığında sonunda dank etmişti. Oturduğumuz sitede ortak birilerini tanıyor muyuz diye konuşmaya devam ettik. En sonunda birkaç ortak tanıdık bulunca mutlu olmuşum.

Cemre: *O zaman sen ilkokulu falan da Yenikent'te okudun, değil mi?*

Furkan: *Ever.*

Cemre: *Nerede okudun? Ben ilkokul ve ortaokulu Ahmet Çelebi'de okudum.*

Furkan: *Ben de orada okudum.*

Cemre: *YALAN SÖYLÜYORSUN!*

Furkan: *Niye yalan söyleyeyim kızım njdnf.*

Ağzım açık kalmıştı. Çocukken aynı sitede oturduğumuz yetmiyormuş gibi bir de aynı okulda okumuştuk.

Cemre: *Şaka gibi değil mi? Aynı sitede ve aynı okulda okumuşuz. Kim bilir kaç kere okulda koridorda denk gelmişizdir.*

Cemre: *Ya da sitede parkta aynı zamanda bulunmuş olabiliriz. Tuhaf değil mi sence de?*

Furkan: *Biraz öyle.*

Cemre: *Demek ki bu yüzden bana tanıdık gelmişsin.*

Furkan: *Olabilir. Senin fotoğrafın var mı? Sen de tanıdık gelecek misin bileyim.*

Cemre: *Hesabımı takip edersen fotoğraflarımı görebilirsin :)*

Furkan anında bana istek atarken kabul ettim. Ablam adına açtığım hesabı incelerken kalbim korkuyla atıyordu. Ablamla aynı yaşta olduğu için ablamın arkadaşlarından biri olabilir miydi?

“Senin de amacın zaten bu değil miydi kızım?” Kendi kendime cevap verirken neden buna takıldığımı bilemedim. Furkan’a karşı sadece anlam veremediğim bir his vardı içimde.

O gece geç saatlere kadar sohbet etmiştik. Gülmekten yanaklarım ağrımıştı. Uzun zamandan sonra geceye gözlerimi huzurlu bir şekilde kapatmıştım.

Ertesi sabah hiç beklemediğim bir şekilde Furkan'dan gelen mesajla güne başlamıştım. Kimliğini yenilemek için gittiği yerden bana fotoğraf atmıştı.

Furkan: *Günaydın.*

Cemre: *Günaydın. Kimlik mi yeniliyorsun?*

Furkan: *Evet.*

Cemre: *Gördüğüm kadarıyla tam adın Asaf Furkan.*

Furkan: *Evet ama Furkan'ı kullanıyorum. Sen ne yapıyorsun?*

Cemre: *Yeni uyandım. Okula gideceğim. Sen tabii çalışıyorsun biz garibanları anlamazsın.*

Furkan: *Yok ya anlarım.*

Cemre: *Nasıl?*

Furkan: *Üniversite sınavına hazırlanıyorum ben.*

Cemre: *Harbi mi?*

Furkan: *Evet.*

Cemre: *Desene birlikte sınava gireceğiz :)*

Furkan: *Aynen öyle.*

Cemre: *Şimdi okul için hazırlanıyorum. Sonra görüşürüz.*

Furkan: *Tamam.*

Telefonu kenara bırakırken yüzümde aptal bir gülümseme vardı. Aslında bunun sebebi Furkan değildi. Hayatımıza yeni biri girdiği zaman onu tanıma süreci her zaman heyecan verici olurdu. Hele ki bu iş flörtleşme tarzında bir şeyse daha heyecan verici oluyordu.

Kullandığım hesap ablam adına açtığım sahte hesap olduğu için bir ikilem içindeydim. Furkan adımı Mine zannediyor ve ablama benzediğimi düşünüyordu. Belki de ablam tarzında kızları seven biriydi. Hepsini geçtim, ya bir gün yüz yüze tanışmam gerekirse?

“Üf abartma be kızım. İnternette tanıştığın bir çocuk işte. Yüz yüze gelecek kadar konuşmazsın.”

Çantamı alıp odamdan çıktım.

Dilimi eşek arısı soksun! Ben ne demiştim? Yüz yüze gelecek kadar konuşmam mı demiştim? Arkadaşlar Furkan ile tam bir haftadır konuşuyorduk ve o kadar güzel gidiyordu ki ayaklarım sanki yere basmıyor gibiydi.

Aslında Furkan ile aşırı farklıydık. Müzik zevkimizden hayata bakış açımıza kadar her şeyimiz çok farklıydı. Yine de konuşacak bir şeyler buluyorduk. Sabahları günaydın mesajları atmamız, okul çıkışı günümüzün nasıl geçtiğini birbirimize anlatmamız derken durmadan mesajlaşır olmuştuk. Furkan gerçekten en çok yara aldığım zamanda hayatıma girip o yaralara merhem sürüyordu. Belki bunu isteyerek yapmıyordu hatta inanın yaptığıнын farkında bile değildi. Özellikle de annemin doğum ve ölüm günü yaklaşırken Furkan ile konuşmak beni içine çekmek için zorlayan o karanlıktan çıkarıyordu.

Evet, doğum ve ölüm günü yaklaşıyordu çünkü arasında sadece bir ay vardı. Doğum gününü kutladığın insanın bir ay sonra ölüm gününü karşılıyordun. Hayat böyle tuhaftı. En acısı da benden her yıl iki ayımı alıyordu. Annemin doğum günü yaklaşırken sırada karşılayacağım günün daha acı verici olması kalbimi sıkıştırıyordu.

Ben bu aylarda babamdan uzak durmaya çalışıyordum çünkü onun da sıkışan bir kalbi vardı ve babam kalbi sıkışınca çok farklı şeyler yapardı. Bu zamanlarda genelde amcamda ya da teyzemde kalıyordum.

Teyzemin durumu biraz sıkıntılıydı çünkü ablam da oraya çok gidiyordu. O yüzden gitmeden önce haber verip müsait mi diye sormak zorunda kalıyordum. Bu yüzden teyzemi aradım.

“Cemre. Nasılsın?” dedi teyzem telefonu açtığı anda.

“İyiyim, teyze. Sen nasılsın?”

“Ben de iyiyim kızım. Koşuşturmaca.”

“Teyze müsaitsen birkaç günlüğüne sana gelmek istiyorum,” diye sordum tedirginlikle.

“Hı,” dediğinde anladım ki ablam oradaydı. Bunu fark etmek kalbimi sıkıştırdı. Düşünsenize. Bir ablanız var. Kardeşsiniz. Yani karındaş. Aynı karında büyüyüp dünyaya gelmişsiniz. Çocukluğunuzda her şeyi birlikte yapıyorsunuz. Başınıza bir şey geldiğinde hep ablanız koşuyor ve sizin için her şeyi yapıyor. Sonra o kişi sizden nefret ediyor. Gerçek ve saf bir nefretten bahsediyorum. Bazen bunu aklım almıyor.

“Teyze ablam orada anladım. Tamam,” diye mırıldandım.

“Birkaç gün sonra gelsen olur mu kuzum?” diye sordu teyzem. Sesi çok mahcup çıkıyordu. İki yeğeni arasında kalıyordu ve o da ne yapacağını bilmiyordu. Bizi bir arada tutmak ve barıştırmak için çok çalıştı fakat başarılı olamadı. Bu başarısızlık benden değil, ablamdan kaynaklıydı.

“Tamam, teyze sorun yok. Birkaç gün sonra görüşürüz.”

“Ben sana haber ederim kızım.”

“Tamam,” diyerek telefonu kapattım. Kalbimde oluşan acıyla nefesim kesildi. Ölümünden dönen kardeşine ölmeyi beceremediğini söyleyen bir ablam vardı. O günü hatırlamak bana kaçtığım tüm karanlıkla göz göze gelmeme sebep olurken kafamı sallayarak tüm bu düşüncelerden çıkmaya çalıştım.

İşte o korkulu anda Furkan’dan gelen bir mesaj beni gülümsetmişti.

Furkan: *Ne yapıyorsun?*

Basit bir mesaj olsa da odağımı değiştirebileceğim harika bir şeydi. Telefonumu alıp yatağıma uzandım ve Furkan ile mesajlaşmaya başladım.

Cemre: *Oturuyorum, sen?*

Furkan: *Çay içiyorum.*

Cemre: *Afiyet olsun. Kim kim içiyorsunuz?*

Furkan: *Ben, annem ve babam.*

“Kıskandım,” diye bir kelime çıktı ağızımdan. Oturup ailecek çay içme fiilini gerçekleştirmeyi gerçekten çok kıskanmıştım.

Cemre: *Ne güzel. Çay içip dizi mi izliyorsunuz?*

Furkan: *‘Kurtlar Vadisi’ izliyoruz.*

Cemre: *O biteli çok olmadı mı ya?*

Furkan: *Evet ama ben izlememiştim. Ailecek izliyoruz.*

Cemre: *Annenle babanın adı ne?*

Furkan: *Ne yapacaksın?*

Cemre: *Seni tanımaya çalışıyorum.*

Furkan: *Beni mi ailemi mi?*

Cemre: *Ailen de senin hayatının içinde o yüzden bu yol yine sana çıkıyor.*

Furkan: *Bence değil.*

Cemre: *Söylemeyeceksin, değil mi?*

Furkan: *Evet.*

“Gıcık ya,” dedim gülerek. Konuşmaya başlayalı bir hafta olmasına rağmen kişiliğine dair birçok şey kafamda yerli yerine oturmuştu. İnatçı ve dediğim dedikti. Spor yapmayı severdi ve duygusal olarak kendini gizli tutardı.

Ona anlık fotoğraf atıp beni ne kadar gıcık ettiğini göstermek istedim. Fakat sonra beni ablam zannettiği için bunu yapamayacağım kafama dank etti.

Cemre: Gıcıksın. Sen kesin Kova burcusun.

Mesajıma cevap vermesini beklemeye başladım. Beş dakika geçmesine rağmen cevap vermemiştii. Ailesiyle olduğu için bunu doğal karşıladım. Ben de annem ve babamla oturup çay içerek bir şeyler izliyor olsaydım dikkatimi başka şeylere kolay kolay veremezdim.

Furkan'ın olduğu gibi bir yerde olduğumu hayal ettim. Annem ve babam vardı. Hatta ablam. Salonda oturmuşuz ve *Kurtlar Vadisi* izleyerek çay içiyoruz. Babamın çayı bitince ben kalkıp dolduruyorum. Ablamın başı annemin kucığında ve annem onun saçlarını okşuyor.

“Ya ben de istiyorum!” diyerek koşuyorum. Annemin kucığına yatıyorum. Annem ikimizin de saçlarını okşuyor. Ablamla annemin kucığında mayışarak yatarken dizi izliyoruz. O kadar güzel bir hayaldi ki gözlerimden dökülen yaşlara mâni olamadım. Gerçek olmasını dilediğim ama olamayacağını bildiğim bir hayaldi.

O anki duyguyla dayanamadım. Kendime birkaç parça eşya ayarlayıp taksi çağırdım. Daha sonra babamı arayıp teyzeme gideceğimi haber ederek evden çıktım.

Takside yol alırken Furkan'dan mesaj gelmişti.

Furkan: Ben sana burcumu daha önce söylemiştim, değil mi?

Anında cevap verdim. Bu beni nasıl gösterir zerre umurumda değildi. Ben böyle bir insandım.

Cemre: Hayır.

Furkan: O zaman doğru bildin.

Cemre: Tahmin etmesi zor değildi.

Mesajımı görüp beğendi. Konuşma bitince yola odaklanmaya çalıştım. Teyzemin evi diğer yakada olduğu için çok uzaktı. Trafik

saatine denk geldiğim için de bir türlü yol akmiyordu. Furkan'ı da rahatsız etmek istemediğim için çantamdan resim defterimi çıkardım. İnternette bulduğum bir görseli açıp yol boyu onu çizmeye başladım.

Teyzemin evine geldiğimde kalbim hızlandı. Elimde çantayla kapının önünde öylece duruyordum.

Teyzem boğaz gören bir yerde kendine ait müstakil bir evde yaşıyordu. Çocukluğumuzdan beri teyzeme gelmeye bayılırdık. Evin çatı katındaki odada kalmak için ablamla aramızda oyun yapardık ve kazanan odayı kapardı. Şimdi bu eve bakarken içimde bir hüzün oluşuyordu. Hele ki içeride bir zamanlar aynı evde yaşadığım ve sevdiğim kişinin bana olan nefretiyle durduğunu bilmek daha da canımı yakıyordu.

Derin nefes alarak evin zilini çaldım. Kulaklarım çınlıyor, kalbim sıkışıyor ve nefesim kesiliyordu.

Teyzem kapıyı açtığında karşısında beni görünce adeta şoke oldu.

“Cemre,” dedi şaşkınca.

“Nasılsın teyze?” derken yüzümde yapay bir gülümseme vardı.

“İyiyim kızım. Gel. Dışarıda kalma,” diyerek kenara çekildi. İçeriye girerken etrafıma bakındım. Teyzem telaşla etrafına bakınıyordu.

“Kim gelmiş teyze?” Ablamı görmeden sadece sesini duymak bile gözlerimi dolduruyordu.

Canımı en çok ne yakıyordu biliyor musunuz? Sevdiğim tüm insanların beni sevmemesi, nefret dolu olması kalbimi çok yakıyordu. Sadece hayatıma giren erkeklerden bahsetmiyordum.

Babam ve ablam.

Babam yine bir şekilde orta yolu bulmaya çalışıyordu ve aramızı düzeltmek için uğraşıyordu. Ama ablamda saf bir nefret vardı. Böyle olunca problemin ta kendisinin ben olduğumu düşünüyordum. Oysa biliyordum ki ben tek başıma problem değildim. Birinin beni sevmemesinin sebebi benim kötü biri olduğum anlamına gelmemeliydi. Başka bir şey olmalıydı. İşte bu sorunun cevabını bulmak için ablamla yüzleşmeye gelmiştim.

“Sen hangi cüretle buraya geliyorsun?”

Ablamın öfkeli sesi girişi sararken gözlerindeki nefret dolu bakış rüm vücudumda geziniyordu. Ama bu sefer ben yıkılmayacaktım. Bu sefer bunu düzeltmek için çabalamayacaktım.

Sorun tek başıma ben olamazdım.

“Teyzemin evi değil mi burası? İstedğim zaman gelirim,” dedim başımı dik tutarak.

“Gelemezsin. Benim olduğum yere sen adım atamazsın.” Yerdeki çantamı alıp beni de kolumdan tutarak dışarı çıkarmaya çalıştı. Kolumu ondan kurtardım.

“Hiçbir yere gitmiyorum,” diye direttim. Gözlerinin içine cecurca bakmamdan rahatsız olan ablam saçlarımdan tutarak beni sürüklemeye çalıştı. Bu sefer sessiz kalmayıp ben de saçlarından tuttum ve aramızda saç saça baş başa bir kavga başladı.

“Kızlar durun!” diye bağırان teyzemi duymuyorduk. İkimiz de içimizden biriken öfkeyi bu şekilde kavga ederek kusmaya çalışıyorduk.

“Senin sonsuza dek hastanede kalman gerekiyor, ruh hastası!”

“Ruh hastası olan sensin! Beni annemin katili sanmakla bunu belli ediyorsun!”

“Değil misin?”

“Değilim!”

Öfkeyle çığlık atıp kendimi geri çektim. Sanki büyük bir mücadeleden çıkmış da yorgun düşmüş bir savaşçı gibiydim. Vücudumda hiç takat kalmamıştı.

“Değilim,” dedim sessizce. “Ben annemin katili değilim.”

“Nerede o zaman annem? Kimin yüzünden öldü?”

Ablamın gözleri dolmuştu. Yine de gözyaşlarını göstermedi. Sadece gözpınarlarında öylece durmasını ve var olduklarını bilmemi istedi.

“Abla, benim de canım acıyor,” derken sesim titreyerek çıkmıştı. Sadece sesim değil benim ruhum titriyordu. Yetmemiş miydi çektiğim acı?

“Benimkinin yanında seninki hiçbir şey.”

“Nasıl hiçbir şey? Görmüyor musun ne haldeyim?”

“Ben ne haldeyim hiç gördün mü?” Öfkeyle bağırarak kendisini gösterdi. Ben ablamda kötü bir hal görmüyordum. Evden gitmiş olsa da babamın eli hep üzerindeydi. Her saniye yaptıklarını takip ediyordu. Babam ablamı tapacak kadar çok seviyordu. Bana karşı olan asıl öfkesi de bundan kaynaklıydı. Çok sevdiği karısı ve en sevdiği evladını o evden gönderdiğim için sevmiyordu beni. Ben babama isterse dünyaları vereyim, o adam beni yine de gerçek anlamda sevmeyecekti. Sonra kapı diğer adamlara çıkıyordu ve bakıyordum. Onları da sevmiştim. Belki de sevmemiştim. Sadece ailemden göremediğim ilgiyi onlardan görünce kaçıp gitmemeleri için onlara sevgi gösterip kalmalarını sağlamak istemiştim. Lakin onlarda da aynı şey geçerliydi. Dünyayı sersem bile gideceklerdi. Hepsi canımı acıtmak için vardı. Gerçek yüzlerini göstermeden bir maske takıp oynuyor, sonra benden sıkılınca kenara atıyorlardı.

Ablam peki?

“Ben sana baktım abla ve halinden hiçbir problem görmedim,” dedim ağlayarak.

“Sen evden gittiğin gün buraya yerleştin. Çatı katında Boğaz manzarasını izleyerek ağlarken ben evde babamla tek kaldım. Karımı ve kızımı bu evden gönderdin sen, diyerek kemeriyle dövdü beni.”

O zamanları hatırlamak sakladığım karanlık geçmişe ışık tutuyor gibiydi. Kilis’te olanlar minik minik beynime yerleşirken beklemediğim yerden gelen darbe canımı daha çok acıtmıştı.

“Sen Ali Firaz’ın kollarında teselli buluyordun. Saçlarını okşayıp her şeyin güzel olacağını söylerken benim saçlarım çekiliyordu. Tırnaklarıma oje sürdüm diye tırnaklarımı tek tek kopardı babam benim!”

“Ne?”

Teyzem son cümlemlerle şaşkınca bana döndü.

Burada anlatmak istemediğim anılarımdan bir tanesiydi bu. Özenip tırnaklarıma oje sürdüm diye tırnaklarımı koparmıştı babam. Ucuz kadınlara benzediğimi söyleyerek yapmıştı bunu. Belki de parayla sevgi gösterdiği kadınlarına benzediğim için yapmıştı, bilemiyorum. Tek bildiğim bende öyle bir etki bırakmıştı ki değil oje sürmek ben bugün tırnaklarımı uzatmaya bile korkuyordum.

“Sen kendini düşündün sadece abla. O evden hep gitmek istiyordun ve bu bir bahaneydi. Şimdi peki? Teyzemden aldığını zannettiğin ama aslında babamın parasıyla kendine Gebze’de bir ev tuttun. Ali Firaz ile orada yaşıyorsun. Teyzem düzenli para gönderiyor çünkü babam bunu istiyor. Sen ne zaman paraya sıkışsan teyzemden isteyerek rahat ediyorsun. Her akşam barlara gidip eğlenerek videolar atıyorsun. Ali Firaz ile aşkını gösteriyorsun. Mutluluk pozları kesiyorsun.”

“Sen hâlâ Ali Firaz’da kaldın, değil mi?” diye sordu ablam gülererek. Anlattığım onca şey arasında takıldığı tek nokta bu olmuştu. Ali Firaz.

“Ben sen değilim,” dedim gülerek. “Kardeşimin sevdiği adama bakmam. Hele ki kardeşime el kaldırmış bir adamla hiç olmam.”

Ablamın gözlerinden binlerce duygu gelip geçti. O duygu arasında bana karşı olan merhameti de vardı. Belki bir ümit çocukken tanıdığım ablamın orada olabileceğine inandım.

“Annem bize hep Habil ile Kabil’in hikâyesini anlatırdı. Sen o zamanlar Kabil’e kızardın. İnsan kardeşini öldürür mü diye.” Çocukluğuma gittim. Ablamın odasıydım. Ablamın yatağında annem, ben ve ablam yatıyorduk. İkimiz de anneme sarılmış Habil ile Kabil hikâyesini dinliyorduk. O zamanlar elimi tutup bana sahip çıkan ablam şimdi ölmemi istiyordu.

“Hastane odasında bana ne demiştin hatırlıyor musun? Gözlerimi yeni açmıştım ve karşımda seni gördüğüm için mutluydum. Ama sen ölmeyi bile beceremediğimi söyleyip çıkıp gittin.”

Acıdan titrerken ablam hiçbir duygu belirtisi göstermiyordu.

“Evet,” dedi soğuk bir şekilde. “Artık Kabil’i anlıyor ve hak veriyorum. İnsan kardeşini neden öldürür biliyorum.”

Hayat gerçekten böyle bir şey miydi? Bizi nefret ettiğimiz insana dönüştürüyordu.

Ablam o gece teyzemden ayrılmıştı. Onun gittiği odaya ben yerleşmiştim. Teyzem bizi her zaman anladığı için ne zaman yalnız bırakacağını çok iyi biliyordu. Şu an ihtiyacım olan şey bu olduğu için odaya girmiyordu. Biraz düşünme biraz çizim derken gece yarısına gelmiştim. Uykum da yoktu. Belki Furkan uyumuyordur diye düşünerek ona mesaj atmaya karar verdim.

Cemre: Sana yaptığım çizimi ve resmi göstereceğim. Benziyorlar mı bakarmısın?

Furkan: *Olur.*

Yaptığım çizimi ve örnek aldığım resmi ona gönderdim. Fotoğrafları açtı ve bir süre mesaj gelmedi.

Furkan: *Bunu gerçekten sen mi yaptın?*

Cemre: *Evet. Güzel olmamış mı?*

Furkan: *Hayır, güzel olmuş. Hatta çok güzel olmuş.*

Furkan: *Oğlum ne güzel çiziyorsun lan.*

Son mesajıyla kıkırdadım. Flört ettiğin bir kızla “oğlum”lu konuşmak tuhafıma gitmiş ama bir o kadar da samimi hissettirmişti.

Cemre: *Teşekkür ederim.*

Cemre: *Hayalim İtalya’da PARS’ta okuyup kendimi daha çok geliştirerek sanat camiasında yer almak.*

Furkan: *Bence yaparsın. Birebir aynısını çizmişsin.*

Cemre: *Senin peki hayalin ne? Emlak kralı mı olmak istiyorsun?*

Furkan: *Yok lan hahaha.*

Furkan: *Ben kabin memuru olmak istiyorum.*

Cemre: *Gerçekten mi? Başvuruda filan bulundun mu peki? Ya da okulu var mı?*

Furkan: *Üniversite sınavına hazırlanıyorum işte. Sivil havacılık bölümünde okumak istiyorum.*

Cemre: *Geçen sene kazanamadın mı sınavı?*

Furkan: *Geçen sene girmedim ki.*

“Ne?” diyerek mesajına baktım. Kafam gerçekten allak bullak olmuştu. Mesajına göre on dokuz yaşında yani ablamla yaşıttı. Üniversite okumak yerine emlakçıda çalışıyor ve üniversite sınavına hazırlanıyordu. Geçen sene üniversite sınavına niye girmemişti ki? Bu sorunun cevabını o verebilirdi bu yüzden ona sordum.

Cemre: *Geçen sene niye girmedin?*

Furkan: *Mezun olmamıştım.*

Cemre: *Nasıl yani?*

Furkan: *Ben bir sene sınıf tekrarı yaptım. O yüzden bu sene mezun olacağım.*

Cemre: *E o zaman sen lise sona gidiyorsun?*

Furkan: *Evet.*

Cemre: *Ama çalışıyorum dedin?*

Furkan: *Evet. Açıköğretimden okuyorum.*

Cemre: *O zaman şöyle mi? Sen on dokuz yaşındasın. Lisede sınıf tekrarı aldın. Normalde lise sonsun ama okula gitmek yerine açıköğretim okuyup emlakçıda çalışıyorsun.*

Cemre: *Doğru anlamış mıyım?*

Furkan: *Evet hahaha.*

Cemre: *Yeni bir şey daha öğrendim. Kabin memuru olmak istiyorsun.*

Furkan: *Aynen.*

Cemre: *Başka neler var peki?*

Furkan: *Ne yapacaksın?*

Cemre: *Seni tanımak istiyorum. Kötü bir şey mi bu?*

Furkan: *Yok, değil.*

Cemre: *Bana kendini anlat Asaf Furkan.*

Furkan o gece bana kendini anlattı. Kabin memuru olmak istiyordu. Hayali bir artı bir evde yaşayıp kendine Mercedes E200 almaktı. Bunlar olunca kendisinin tam olduğunu hissedecekti. Gazapizm ve Semicenk'i çok seviyordu. Spor yapmayı kendini güçlü hissetmek için seviyordu ama ne kadar yaparsa yapsın yeterli hissetmiyordu. Bir de gitar çalabiliyordu.

Furkan kendini anlatırken çok doğal duruyordu. Hiçbir kaygısı olmadan kendini olduğu gibi anlatıyordu. Kelimelerinde doğallık vardı. Diğerlerinde gördüğüm sahtelik Furkan'da yoktu. Sanırım ondan etkilenmemim sebeplerinden biri bu olmuştu.

Ertesi gün yine teyzemdeydim. O kendi işleriyle ilgilenirken ben bütün günümü evde geçirmiştım. Hazırlamam gereken bir portfolyo dosyası vardı. İstedğim okullara girmek istiyorsam en kısa sürede bunu bitirmem lazımdı. Fakat kafam çok dağınıktı. Ne kadar çizersem çizeyim kendimi yeterli hissetmiyordum. Bundan da ötesi odaklanarak yaptığım çizimlerde zihnimden sildiğim karanlık sahneleri resmediyordum.

Bir koltuk ve o koltukta uzanan ben oluyordum. O koltuk bazen Kilis'teki bazen de sinemadaki yer oluyordu. Kaçınmaya çalıştığım duygular aklıma geldikçe kalbim sıkışıyordu. Bir yanımda merak sarıyordu. Nasıl bir şeydi ki bu insanlar zorla dahi olsa yapmak istiyordu? O kadar mı güzel hissettiriyordu? Nasıl bir şeydi bu? Aklımdan sürekli bu düşünceler geçiyordu. İnsanların birbirini aldatmasına sebep olacak kadar derin duygular mı hissettiriyordu? Bu konuda komik şakalar yapıp eğlenecek kadar güzel miydi?

Bilmiyordum ve içimde bir yerlerde bunu aşırı şekilde merak ediyordum.

Tüm bu duyguları yaşarken Furkan'dan mesaj almıştım. Spor yaptığı bir anı benimle paylaşmıştı.

Cemre: Sen şimdi harbi bu kadar kiloyu da kaldırabiliyor musun?

Furkan: Evet.

Cemre: Beni de kaldırabilir misin?

Furkan: Kaldırırım.

Cemre: *Kaç kilo olduğumu bile söylemedim.*

Furkan: *Kaç kilo olabilirsin ki? Fotoğraflarda gayet zayıfsın.*

“Fotoğraflardaki kişi ben değilim ki,” diye mırıldandım. Konuştuğu kişi bendim ama gördüğü kişi ablamdı. Furkan ile konuşmaktan gerçek zevk alıyordum ve hoşuma gidiyordu. Fakat bir yalan üzerine kurulu ilişki ilerleyemezdi. Biraz konuşup bırakırım dediğim çocuğu şimdi bırakmak istemiyordum. Gerçek hayatta da tanımak istiyordum. Ama ne yapacağımı bilmiyordum.

Cemre: *Doğru. Zayıfım. Elli koluyum. Yine taşır mısın?*

Furkan: *Taşıırım tabii oğlum.*

“Oğlum lafı neden bu kadar hoşuma gidiyor ya? Çok saçma,” diyerek güldüm.

Cemre: *O zaman seninle iddiaya girelim mi?*

Furkan: *Ne iddiası?*

Cemre: *Eğer beni sırtında taşıyarak barfiks çekersen babamın arabasını kaçırıp sana getiririm.*

Furkan: *Harbi mi diyorsun lan?*

Cemre: *Harbi diyorum hahaha.*

Furkan: *Taşıyamazsam peki? Öyle bir şey olmayacak da?*

Cemre: *Taşıyamazsan benim bir isteğimi yerine getireceksin.*

Furkan: *Ney?*

Cemre: *İlk öpücüğümü almak istiyorum.*

Furkan mesajımı gördü ve cevap vermedi. Muhtemelen bir şoklanma yaşıyordu. Ona göre üniversiteye giden bir kızdım ve bu mesaj onu gafil avlamıştı.

O gün, Furkan bana sormaktan çekindiği soruları sormuştu. O an kendim olarak cevap vermiştim. Şaşırmıştı. Beklemiyordu. Konu çok farklı yerlere giderken olur da iddiayı kaybeder ve ben kazanırsam neler olabileceğine dair konuşmuştu. Başkasıyla yapığında

rahatsızlık duyduğum bu konuşmaları onunla yaparken güvende ve rahatta hissetmiştim. Belki de o yüzden gece uykuya dalmadan önce ona uzun bir mesaj atmıştım.

Cemre: Benim adım aslında Mine değil. Hesapta gördüğün resimler ablama ait. Ablam on dokuz yaşında üniversiteye gidiyor. Ben lise sona gidiyorum. Bu hesabı ablamdan intikam almak için açmıştım ve önüme geleni takip etmiştim. Ama sen hiç beklemediğim bir anda karşıma çıktın. Aslında biraz konuşur sonra engellerim diye düşünerek sohbet edip sana yalanlar söyledim.

Cemre: Fakat konuştukça senden gerçekten hoşlandım. Seni gerçekten tanımak istedim. Gerçek hayatta da buluşup vakit geçirmek istedim. Bunu yapabilmem için yalanları ortadan kaldırıp aslında kim olduğumu söylemem gerektiğini düşündüm.

Mesajı atıp telefonu çekmeceme koydum ve vereceği cevabı heyecanla bekleyerek uykuya daldım.

Sabah uyandığımda gözlerimi açar açmaz ilk işim telefonumu çekmecedan çıkarmak olmuştu. Vereceği cevabı aşırı derecede merak ediyordum. Telefonu elime alıp uygulamayı açtım ve Furkan'ın hesabına girdim. Mesajlarıma görüldü atmıştı. Engelledi mi korkusuyla girip baktığımda engellemediğini gördüm ama bir cevapta yoktu. Kalbimi bir korku sararken ona mesaj attım.

Cemre: Bir şey demeyecek misin?

O mesajıma cevap verene kadar kahvaltı yapmış ve teyzemle oturup vakit bile geçirmiştim. Sonunda cevap vermişti.

Furkan: Ne dememi bekliyorsun?

Cemre: Bilmem. Herhangi bir şey.

Furkan: Ablasının fotoğraflarını kullanan küçük bir kızsın.

Cemre: *Küçük değilim. Teknik olarak aynı sınıftayız.*

Furkan: *Ufaklık git yaşlılarınla takıl sen.*

Cemre: *Küçük değilim ben. Ayrıca o kadar da küçük göstermiyorum.*

Furkan: *Bilemem. Malum fotoğraftaki kişi sen değilsin.*

Cemre: *Bekle.*

Galerime girip beğendiğim bir iki fotoğrafı attım.

Cemre: *Küçük müyüm?*

Furkan: *Küçüksün tabii. Çocuksun.*

Cemre: *Değilim.*

Furkan: *Fotoğraflarda küçük bir çocuk görüyorum.*

Cemre: *Bekle.*

Galerime tekrar girdim. Bu sefer gizli klasöre tıkladım. Orada geçmiş karanlığımdan kalan fotoğraflar vardı. O fotoğrafları görmek bana geçmişi hatırlatsa da Furkan'a küçük olmadığımı kanıtlamam lazımdı. Fotoğraflardan birini seçip Furkan'a attım.

Cemre: *Bu da mı küçük?*

Furkan: *Yok burada küçük göstermiyorsun.*

Cemre: *Çünkü değilim ve göstermiyorum.*

Cemre: *Ama senden gerçekten hoşlandım.*

Furkan: *Niye böyle bir şey yaptın ki?*

Cemre: *Ablamdan intikam almak için.*

Furkan: *Saçma. Ablan ne yapmış olabilir ki sana?*

Cemre: *Ablamdan bahsetmek yerine gerçek adımı sorman gerekmez miydi?*

Furkan: *Harbi lan. Senin adın ne?*

Cemre: *Cemre.*

Furkan: *Memnun oldum.*

Cemre: *Ben de. Buluşma planımız hâlâ geçerli mi? İddia devam ediyor mu?*

Furkan: *Evet.*

Cemre: *Evet, dediğine göre beni güzel buldun.*

Furkan: *Güzel bulmasam konuşmaya neden devam edeyim ki?*

Cemre: *Pisliksin ya.*

Furkan: *Yalan mı söyleyeyim?*

Cemre: *Yok. Gerçekçi ol bana karşı her zaman.*

Furkan mesajımı beğenmişti. Bu da konuşma bitti demekti.

O günden sonra Furkan ile kendim olarak konuştum. Anlık yemek yerken ya da çizim yaparken rahat bir şekilde fotoğraflar atabiliyordum. Buluşmak için sözleşmiştik ama teyzemde kaldığım için buluşamıyorduk, çünkü uzaktık. Eve dönene kadar da böyle devam edecekti. Yine de bunu dert etmiyordum çünkü sohbetimiz kaldığı yerden devam ediyordu. O kendinden, ben de kendimden bahsediyordum.

Annemin doğum günü geldiğinde ise sabahından itibaren içimde bir hüznün vardı. Bugünün hıphızlı geçmesini ve hatta bazen hiç var olmamasını diliyordum.

O gün teyzemle annemi ziyarete gitmek için hazırlanmıştık. Elimde çiçeklerle annemin mezarına gittiğimde orada ablamı ve Ali Firaz'ı görmüştüm. Ablam ona sarılmış ağlıyorken Ali Firaz sırtını okşayıp saçlarından öpüyordu. Bu sahne canımı niye bu kadar acıttı bilmiyordum. Belki de içten içe kendimi hâlâ annemin ölümünden sorumlu tutuyordum ve ablamı öyle görünce kötü olmuşum. Belki de gerçekten onun annesini ben öldürmüştüm ve ablam şimdi yalnız kalmıştı.

Bu his bir gün geçecek miydi? Bir gün gerçekten kendimi katil olarak görmediğim bir an olacak mıydı? Kendi önüme bakıp mutlu

bir şekilde yaşadığım bir hayatım olmasını istiyordum. Birinin benim de başımı okşamasını ve o şekilde destek olup yanımda olmasını istiyordum. Bir gün bu hissi tadabilirdim ya da bir gün bu hissi tadamadan ölüp giderdim.

Teyzem o gün tüm gününü benimle geçirmişti. Alışveriş yaparak kafamı dağıtabileceğine inandım. Aldığım kıyafetleri Furkan'a göndererek yorumlatıyordum. Tüm günüm telefonda Furkan'la, yanımda teyzemle geçmişti.

O geceyi de Furkan ile konuşarak tamamlamıştım. Ve o gece hayatımda bir değişiklik daha olmuştu. Furkan'a bir fotoğraf atmıştım. Yeni aldığım elbiseyi giymiştim ve boynumda annemden kalan kolyem vardı. Tatlı bir makyaj da yapmıştım. Furkan o gece bana ilk defa iltifat etmişti, değişik bir şekildeydi ama olsun.

Furkan: *Ne güzel kolyen var.*

Bu cümle benim için bir iltifattı. Fotoğrafta dikkatini çeken şey annemin kolyesi olmuştu. İnsanlar aşırı eski püskü bulduğu için takmamam gerektiğini söylerken o sevmişti.

Cemre: *Teşekkür ederim. Annemin kolyesi.*

Furkan: *Güzelmiş.*

Furkan: *Ya sana bir şey söyleyeceğim ama kızmayacaksın.*

Cemre: *Buluşmaktan vaz mı geçtin?*

Furkan: *Yok o değil.*

Cemre: *O zaman ne?*

Furkan: *Kızım bak kızmayacaksın.*

Cemre: *Tamam söyle.*

Furkan: *Senin adın neydi?*

Doğru okuyorum, değil mi? Furkan bana adımı sormuştu. Günlerdir konuştuğu kişinin adını unutmuştu ama yine konuşuyordu. Öfkeden deliye dönmüştüm. Bir insan sürekli konuştuğu

birinin adını nasıl unutabilirdi? Anca umursamıyordur ki hatırlamak istemez.

Cemre: *Şaka mı yapıyorsun oğlum sen?*

Furkan: *Yok valla ciddiylim.*

Cemre: *Ha bir de ciddiylim diyorsun.*

Furkan: *Bana ne kıızıyorsun kızım? Sahte hesaptan konuşuyorsun benimle. Mine yazıyor amk.*

Cemre: *Adımı yazdım daha önce ama.*

Furkan: *Her gün farklı bir isim yazarsa unutmam normal değil mi?*

Cemre: *Değil. Ne oldu, aklın ablamda mı kaldı? Onun fotoğraflarını görmüştün ne de olsa önce. Beğendiysen gerçek hesabını vereyim ama onun da sevgilisi var. Şansına küs ya.*

Furkan: *Kızım sen harbiden delisin. Ablandan hoşlansaydım seninle konuşmaya devam etmezdim ve buluşmak istemezdim.*

Haklıydı. Biraz rahatlamıştım ama öfkem yerinde duruyordu. Yine de insan birinin adını böyle kolay unutamazdı.

Cemre: *Benim adı Cemre. Bunu sakın unutma. Kendi hesabımı paylaşacağım seninle. Artık oradan yaz da adımı unutma.*

Furkan: *Tamam.*

Bu kadardı işte. *Tamam*, yazıp bitirmişti. Sonra hesabımdan takip isteği atmıştı ve biz konuşmaya oradan devam etmiştik. O gün deli olduğumu defalarca kez söylemişti ama bana göre haklı ve yerinde bir tepkiydi. Herif adımı unuttuğunu söylemişti yani ne bekliyordu? Ve ben bu çocukla yakın bir zamanda buluşacaktım. Başta ben de ona yalanlarla geldiğim için bu durumu çok üstelemek istemedim. Yeni bir başlangıç olarak gördüm.

Bugün Furkan ile buluşacaktım! Uzun zamandan sonra sonunda yüz yüze görüşecektik. Kalbim ağzımda atıyordu resmen. Aslında tam bir buluşma bile değildi. Girdiğimiz iddia için bir araya gelecektik.

Kendine ait bir arabası yoktu ve babasının arabasıyla gelecekti. Ne kadar ısrar etsem de arabasının ne marka olduğunu söylememişti. Azra baştan Furkan'ı sevmemişti çünkü kendine ait bir arabası yoktu. Benim için dert değildi fakat onun için bunlar önemli şeylerdi. Kendi hayat standardına uygun olmasını isterdi.

“Kanka babama sende kalacağımı söyledim ki gerçekten sende kalacağım,” dedim hazırlanırken.

“Tamam.”

“Sen ne yapıyorsun?” diyerek ona döndüm. Çalışma masasında oturmuş harıl harıl test çözüyordu.

“Benim senin gibi sihirli ellerim yok kanka. Beynimi çalıştırıp sınavdan iyi bir not almam lazım.”

“Sen zaten yaparsın. Hayvan gibi çalışıyorsun.”

“Olsun. Daha çok çalışmam lazım. Sen İtalya'ya giderken ben bari Koç Üniversitesi'nde olayım da sana biraz hava atayım.” Şakacı bir ses tonuyla konuşurken güldüm. İleride ikimizin de çok iyi yerlere geleceğimize adım gibi eminim.

Furkan'dan, geldiğini söyleyen bir mesaj gelince hemen montumu giydim.

“Ben çıkıyorum.”

“Tamam. Götüne mukayyet ol.” Göz kırıp tekrar test kitabına döndü. Heyecanla odadan çıktım.

Azraların evinden çıkıp Furkan ile sözleştiğimiz yere doğru yürümeye başladım. Caddeye inen merdivenleri katederken kalbim çok hızlı atıyordu. İnanır mısınız o an aklımda hiç korku yoktu.

Daha önce de sosyal medyadan biriyle tanışıp, yanına gitmiştim. Başıma da istemeyeceğim şeyler gelmesine rağmen tekrar aynı şeyi yapıyordum. Korkmam gerekirken Furkan'da hâlâ çözemediğim bir şey vardı. Aradan geçen onca zamandan sonra şu an onunla görüşmüyor, konuşmuyorduk ama ben hâlâ o ilk buluşma anımızı her düşündüğümde içimde hiç korku olmadığını hatırlıyorum.

Merdivenleri inip benzinliğe doğru yürürken gözlerim onu aradı. Az ileride dörtlülerini yakmış eski model bir araba gördüm. O olduğunu anladım. Arabanın kapısını açıp koltuğa otururken Furkan bana döndü.

Gözlerinin mavi olduğunu o zamana kadar fark etmemiştim. Ne videolarda ne de fotoğraflarda asla belli olmuyordu. Gözleri buz mavisiydi ve aşırı belirgindi.

“Selam,” dedi bana dönerek. Gözlerine o kadar dalmıştım ki ne diyeceğimi bilememiştim.

“Selam.”

Bir şey demeden arabayı çalıştırdı ve yol aldı. Vites değiştirmesinden arabanın manuel olduğunu anlamıştım. Arkada Semicenk çalışıyordu ve o da şarkıya eşlik ediyordu. Sanki yıllardır görüşüyor-muşuz gibi rahat bir şekilde takılıyordu.

“Nereye gidiyoruz?” diye mırıldandım.

“Bizim evin oradaki parka.”

“Tamam,” dedim ve önüme döndüm. O şarkıya eşlik ederken onu izledim. Yanındayken anlam veremediğim tarifi olmayan bir huzur hissediyordum ve bu durumu sorguluyordum. Keşke bunu anlatacak kelimelerim olsaydı fakat kelime haznem maalesef o kadar geniş değildi. Betimleme konusunda da pek iyi sayılmam ama bu durumu size resmedebilirim. Yüzünde minik bir gülümseme, gökyüzü karanlık olmasına rağmen içinde bulunduğun araba bir ışık huzmesiyle dolmuş, karşında duran kişide bir parıltı görüyor ve sürekli o tarafa bakarak karanlıktan kaçıyordun.

Böyle bir şeydi işte.

Bir parkın önüne geldiğimizde arabayı kenara park etti ve indi. Ardından ben de inince geldiğimiz yerin, spor yaparken video çektiği yer olduğunu fark ettim.

Parka girdiğimizde ikimiz de pek ne yapamayacağımızı bilemez bir haldeydik. Spor aletlerinin etrafında dolaşırken gündelik şeylerden sohbet edip gülüyorduk.

“Sen şimdi kabin memuru olmak istiyorsun ya.”

“Evet.”

“İngilizce çalışıyor musun?”

“Evet. Kelime ezberliyorum.”

“The issue is not only about memorizing words. You need to speak fluently. (Olay sadece kelime ezberlemekte değil. Akıcı bir şekilde konuşman gerek.)”

İngilizce cevap vermemi beklemiyor olmalıydı ki şaşırdı.

“Sen nerede öğrendin İngilizceyi?” diye sordu.

“Okulda dersleri İngilizce görüyoruz. Yazları da Amerika’da kamplar oluyor, oraya gitmiştim.”

“Vay anasını,” diyerek barfiks demirini tutup barfiks çekmeye başladı.

“Yani benimle konuşarak konuşmanı geliştirebilirsin.”

“Kalsın,” dedi gülerek ve barfiks çekmeye devam etti. Bir süre onu izledim. Hiç zorlamadan hızlıca çekebiliyordu.

“Üstünde elli kilo ile de yapabilir misin bunu?” dedim sırtarak. İnerek bana baktı.

“Yaparım, tabii,” dedi. Eğilerek sırtına binmemi bekledi. Sırtırken arkasına geçtim ve sırtına çıktım. Sımsıkı sarılırken bacaklarımdan tuttu ve doğruldu. Hiç zorlanmadan beni taşıırken gülmeden edemedim. Kendimi nedense güvende hissetmişim.

Elleriyle tekrar barfiks çubuğunu tutarken ona sarıldım.

“Hazır mısın?” diye sordu.

Sırıttım. “Hazırım.”

Kendini hızla kaldırırken sırtında ben varken barfiks çekmeye başladı. Aşırı değişik bir duyguydu. Yapabileceğine gerçekten inanmıyordum ama o yapmıştı. Sırtında ben varken barfiks çekmişti.

“Bitti. Yaptım,” dedi dururken. Hâlâ sırtındaydım.

“Hadi in.”

“İndirsene,” diyerek daha çok yapıştım. Elleriyle tutup beni kendinden ayırmaya çalıştı. Koala gibi yapışıp inmedim. Gülerken ellerimi ondan çekmeye çalıştı fakat beceremedi. Sırtından atmaya çalışırken öne doğru gittim. Düşmemek için bacaklarımla belini sardım.

“Hadi. Elli kiloyu üstünden atamıyor musun?” diyerek ona taktım. Gülerken bana baktı. Bacaklarımı çözmeye çalışıyordu. Aramızda tatlı bir sataşma olurken sonunda o galip geldi ve bacaklarım belinden ayrıldı. Yere düşmemem için beni tutup yavaşça indirdi.

“İddiayı ben kazandım,” dedi sırtarak.

“Bu ne demek oluyor? İlk öpücüğümü alacak mıyım?” Sahte bir somurtmayla ona baktım.

“Bakınız ona. Ama sen babandan arabayı alıp getireceksin.”

“Sözüm söz,” dedim yerden kalkarak. Üzerimi temizlerken o da üstünde biriken ayak izlerini temizledi.

“Arabayla turlayalım mı?” diye sordum ona.

“Olur.”

Birlikte arabasına doğru ilerledik. Etrafta turlarken bir yandan da Semicenk dinliyorduk.

“Bu adamı gerçekten seviyorsun, değil mi?”

“Orospu çocuğunun sesi çok güzel değil mi?” diyerek bana döndü.

“Bilmem. Ben seninle tanışmadan önce dinlemiyordum adamı ve müzikten senin kadar anlamam.”

“Şu çıktığı notaya baksana. Çok zor oğlum.” Semicenk’e eşlik ederek şarkı söylemeye çalıştı. Detone olduğu yerlerde utanarak ağzını kapattı. Onu izlemek aşırı güzeldi.

Arabayla turlamaya devam ederken Furkan’ın yaşadığı sitenin, Hayat’ın önünden geçtik.

“Aaa, bak senin evin. Benim burada çok arkadaşım yaşıyor. Belki sen de tanıyorsundur.”

“Ben orada yaşamıyorum ya,” diyerek elini salladı. Anlamayarak ona baktım. Onunla ilk konuştuğumuzda bana Hayat’a taşındığını söylemişti.

“Alacalı’dan Hayat’a taşındığını söylemiştin ama.” Kendimi yanlış mı hatırlıyorum diye sorguladım ama yok, emindim.

“Ben Kimpark’ta oturuyorum, orayı bilmezsin diye sen Hayat’ı söyleyince evet dedim.”

“Ne?” diyerek güldüm. Ben ona bir yalan söyledim diye içim içimi yerken onun da aslında bana yalan söylediğini öğrenmiştim. Aslında bir yerde iyi olmuştu. Ödeşmiştik.

“Neden yalan söyleme gereksinimi hissettin ki?”

“Sen niye başta yalan söyledin?”

“Ben gerekçemi söyledim sana. Sonra da senden gerçekten hoşlandım ve doğruyu söyledim... Neyse ödeşmiş olduk,” dedim sırtarak. Bana yan bir bakış atıp gülerek yoluna devam etti.

Etrafta turladıktan sonra manzara dediğimiz yerde arabayı durdurdu. Semti gören tepede bir yerdi. Müziğin sesini hafif kısarak şarkıya eşlik etmeye devam etti. Gözlerimi ona dikince gülerek başını çevirdi.

“Annenin adı ne?” diye sordum.

“Yine başladın.”

“Merak ediyorum.”

“Ailemin adını bilip ne yapacaksın?”

“Seni tanımış olacağım. Hadi,” diye direttim ama oralı olmadı.

“Tamam, baş harfini söyle ben bulayım,” diyerek ona baktım. İnatla bakınca sonunda pes etti.

“Y ile başlıyor. Bilindik bir isim.”

“Yağmur deme sakın?” dedim gülerek.

“Evet.”

“Benim diğer adım Yağmur. Yağmur Cemre ama onu hiç kullanmıyorum. Annenle isimlerimiz aynıymış. Artık unutmazsın,” dedim gülerek. Adımı unuttuğu güne ithafta bulunmuştum.

“Peki babanın adı hangi harfle başlıyor?”

“M ile başlıyor.”

“Mustafa,” dediğimde başını olumsuz bir şekilde salladı. Bir yandan da çalan şarkıya eşlik ediyordu.

“O zaman Mehmet,” dediğimde yine olumsuz salladı. Düşünmeye başladım. Bir babaya gidecek başka ne isim olabilir diye düşünmeye başladım.

“Murat o zaman ya,” dediğimde başını olumlu bir şekilde salladı. Aramızda sessizlik oluşurken arkada sadece müzik çalıyordu.

Dürüst olacağım. Onu öpmek istiyordum. Onu gerçekten öpmek istiyordum. Hayatımda ilk defa kendi isteğimle bir erkeğe çekiliyordum. İlk defa dokunmak ve öpmek istiyordum.

“Ben şimdi iddiayı kaybettim ya... İlk öpücüğümü alacak mıyım?” diye sordum yine sırtarak.

“Ben kazandım,” diyerek omzunu silkti ama sırtıyordu. Ona doğru yaklaştım. Dudaklarımızın temas etmesine milimler kala durdum ve ona baktım. Dudakları birleştirecek olan hareketi onun yapmasını istedim ama yapmadı. Sırtarak bana baktı. Oyunu

bozmadım. Tekrar geri çekilerek önüme döndüm. Çalan müziğe eşlik ederek dans ettim. O da arabayı tekrar çalıştırıp yol aldı. Camları yarım açarak elini dışarıya çıkardı. Semicenk'ten "Batık Gemi" çalıyordu.

"Bu şarkı güzel ya," dedim gülerek.

"Ben de seviyorum. Orospu çocuğu güzel söylüyor."

Kıkırdadım.

Şarkıya eşlik ederek ilerledik. Biten şarkıyı tekrar çaldık. Aslında o gün ister istemez "Batık Gemi"yi bizim şarkımız yapmıştık. Ayrılık üzerine yazılmış bir şarkıydı ama yine de bizim şarkımızdı işte.

O an o kadar huzur doluydu ki yüzümde eksilmeyen bir gülümseme vardı. Mesela bugün düşünüyorum. Hayatıma giren diğer erkekleri de düşünüyorum. Hiçbirinde Furkan'ın yanında bulduğum huzuru bulmamıştım. Sadece huzur değil. O güveni ve mutluluğu bile yakalayamıyordum.

Bugün geçmişime dönüp olanları hatırladığımda, diğerlerinde kalbimde büyük bir nefret ve öfke oluşurken, Furkan'ı düşündüğümde sadece gözlerim doluyordu. Sadece ağlamak istiyordum. Ağlatacak kadar can yakıcıydı ama bir o kadar da güzeldi. İki zıtlık nasıl bir arada kalabiliyor ben de bilmiyorum. Bir insanı ya severdiniz ya da nefret ederdiniz. Furkan için ikisi de geçerliydi. Nefret ettiğim kadar deli gibi seviyordum. Aslında bugün bana sorsanız onu artık sevmek istemediğimi size söylerdim. Sorun şu ki bunu yapamıyordum.

Neyse. Bugünü sonra çokça konuşacağız. Geçmiş anlatmaya devam edelim.

Furkan yol boyu hiç durmadan müzik açtı, eğleniyorduk. Reynmen'den "Süslü Çiçek" çaldığında yerimde duramayıp dans etmiştim. Dans edişimi gülerek izlemişti o da.

"Bir arkadaşım bu şarkıdan dolayı bana Süslü Çiçek diyor."

“Sen süslü bir çiçek misin?” dedim gülerek.

“Bilmem, öyle diyor.”

“Senin de hoşuna gidiyor gibi,” dediğimde omuz silkti. Birlikte şarkıya eşlik ettik, ben dans ederek daha da neşelendim.

“Bak senin kısıp geliyor!” diye bağırdım ve kemerimi çözerek tamamen ona döndüm.

“Yeterince düşmanım var benim. Sen bana yoldaş ol. Yeterince pişmanlığım var benim. Sen benim iyikim ol. Akışına bırakmam kaybolur. O benim süslü çiçeğim.” Süslü çiçek, derken onu işaret ettim. Gülerek başını çevirdi.

Arabayla yol almaya devam ederken içimde tuhaf bir şeyler hissettim. Kendime engel olamadım ve Furkan’a yaklaştım. Dudaklarımı boynuna götürdüm ve öpmeye başladım. Onu gafil avlamıştım. Ne yapacağını şaşırmıştı ama araba sürmeye devam etti. Birkaç öpücük kondurduktan sonra kendimi geri çektim ve başımı omzuna yaslayarak yolu izlemeye başladım.

Furkan ara sokaklara girdi ve bir tırın arkasına park etti. Etrafıma bakınıp nerede olduğumuzu anlamaya çalışırken birden dudaklarıma yapıştı.

Evet, ilk öpücüğüm tam olarak böyle olmuştu. Tuhaf ve aniden.

O ne kadar ustaysa ben o kadar acemi idim. O ne yaparsa aynısını yapıyor ve ona ayak uydurmaya çalışıyordum. Fakat şu gerçeği göz ardı edemem, ona karşı aşırı bir çekim hissetmiştim. Öpmek yetmiyor gibi hissetmiştim. Onun içinde de aynı hisler olmuş olacak ki biraz ileriye gitmiştik.

O gece Furkan ile geçirdiğim vakit hem güzel hem de korkutucuydu. İki zıtlığı ilk buluşmamızda yaşatan bu adam benden gitmiş olmasına rağmen hâlâ iki zıtlıkla zihnindeki yerini koruyordu.

Kendime gelemiyordum. Furkan ile geçirdiğim günden sonra kendime gelememiştim. Sebebi sadece onunla geçirdiğim vakitten kaynaklı değildi. Devamında olanlardı. Furkan beni eve bıraktığında Azra'da kalmış ama uyuyamamıştım. Sabah okula gitmek için eve gidip hazırlanmıştım. Orada öfkeli babama denk gelmiştim. Ablam söylediğim laflardan sonra babama gitmiş ve ona para gönderenin kendisi olduğunu öğrendiğini söylemiş, bir sürü laf etmiş, çektiği krediyi bir çantaya koyup babama getirmişti. Bir daha da teyzemden de para istemeyeceğini söyleyerek resti çekmiş. Babam, ablamın böyle yapmasından beni sorumlu tutarak uzun zaman sonra bana el kaldırmıştı. O kadar öfkeliydi ki bunu vuruşlarına da yansıtıyordu. Sabah okula gitmek için hazırlandığım evden hastaneye gitmek için çıkmıştım. Canımın acısından duramazken ağrı kesici iğne yapıp serum vermişlerdi. O hasta yatağında yatarken zihnimden milyonlarca şey geçiyordu. Hepsi de karanlık dolu düşüncelerdi. Kendime tekrar iyi şeyleri yakıştırmamaya başladım. Furkan ile geçirdiğimiz geceyi düşünüp kendimi kötü hissetmeye başlamıştım. Bir öpücük alacağımı düşünürken daha da ileriye gidişimi hatırladım.

Pişman değildim yanlış anlaşılmasın. Kendimi kötü de hissetmemiştim. Beni bir şeye de zorlamamıştı. Sadece sanki çok mu ileri gittik diye düşünmüştüm, çünkü ben bu zamana kadar sevgilimin elini bile zor tutarken onunla bu kadar ileriye gitmeme anlam veremiyordum. Ben değildim. Benlik bir hareket değildi ve neden yaptığımı bilmiyordum.

Sonra Furkan'ı düşündüm. İyi geliyordu bana ama ben ona iyi gelemeyecektim sanki. Babam tekrar eski haline döneceğinin sinyallerini veriyordu. Furkan'ın ise mutlu bir ailesi vardı. İşinde gücünde ve ne istediğini bilen biriydi. Benim gibi problemlili biriyle uğraşmamalıydı.

Belki de bu yüzden o hasta yatağında Furkan'dan günaydın mesajı gelince konuşmayı bitirmek istediğime dair bir mesaj atmıştım. Bunu yaparken de ailemin sorunlarından dolayı olduğunu ileri sürmüştüm.

Furkan: *Kızım konuşmayı bitirmek istiyorsan söylemen yeterli. Bahane üretmek zorunda değilsin.*

Cemre: *Bahane üretmiyorum. Aslında seninle konuşmayı bitirmek istemiyorum.*

Cemre: *Senden gerçekten hoşlandım.*

Cemre: *Fakat benim ne normal bir hayatım var ne de normal bir ailem. Annemi öldürdüğümü düşünen bir ablam ve babam var. Daha ne olsun?*

Furkan: *Herkesin hayatında kötü şeyler oluyor. Bu kimseyle konuşmayacağımız anlamına gelmiyor ki.*

Cemre: *Yine de benimle konuşur muydun gerçekten?*

Furkan: *Neden konuşmayayım hahaa.*

Yüzümde bir gülümseme oluşmuştu. Furkan ile her şeyi rahatça konuşabiliyor, oyunlara gerek kalmadan açıkça konuşup sonuca varabiliyordum.

Cemre: *Peki o zaman konuşmaya devam edelim ama senden bir şey isteyeceğim.*

Cemre: *Dün çok güzeldi, fakat ben öyle biri değilim. İlk buluşmada bu kadar ileri gidecek biri değilim. Kendimi biraz kötü hissettim. Bir daha o kadar ileri gitmesek olur mu?*

Furkan: *Yok yok yapmayız. Ben seni evi bıraktıktan sonra kendimi çok kötü hissettim. O an duygu yoğunluğundan dolayı oldu. Bir daha olmaz.*

Cemre: *Teşekkür ederim.*

Furkan: *Rica ederim.*

Cemre: *Bugün işten sonra ne yapacaksın?*

Furkan: *Antrenman.*

Cemre: *Seni izlemeye gelebilir miyim?*

Furkan: *Olur. Seni dünkü yerden alırım.*

Cemre: Tamam.

O günün akşamında Furkan beni her zamanki yerden alıp parka götürmüştü. O spor yaparken ben onu izlemiştim, sonra da arabayla biraz turlayıp sohbet edip vakit geçirmiştik. Beni her zamanki yere bıraktığında yanağına öpücük kondurarak arabasından indim.

Babam tekrar eski acımasız haline dönerken, Furkan benim kaçış noktam gibiydi. Tamam, babam tamamen eskisi gibi değildi. Yeni versiyonundan da bir şeyler taşıyordu ama yine de eskisi gibi sesini yükselterek konuşuyor ve vuruyordu. Furkan'a her şeyi rahatça anlatıyordum, bazı durumlarda babama hak veriyor ve benim yanlış yaptığımı söylüyordu. Bana akıl verirken ben de ondan aldığım akıl ile babamla konuşuyordum. Ve işe yarıyordu. Babam yumuşarken aramız da biraz biraz düzeliyor gibiydi. Kendime kıyafet aldığımında ona gösteriyordum. Bir yere gidersem söylüyordum. Günlük rutinlerimizden bahsederek sohbet ediyorduk. Sevgili miydik yoksa takılıyor muyduk bilmiyordum. O akışına bıraktığını söylüyordu.

“Bak ben sana söyleyeyim. Senden hoşlanıyorum evet ama o kadar. Benimki hoşlantı.” Tam olarak böyle bir cümle kurmuştu. Seviyorum demiyordu ama hoşlandığını söylüyordu. Açıkça duygularını belli ediyordu. Bense hâlâ ne hissettiğimi anlamıyordum.

Ta ki babamla arabasını servisten almaya gidene kadar.

Arabası serviste olduğu için Furkan'a olan sözümü henüz yerine getirememiştim. Servisten çıkacağını öğrenince hemen babamla gitmiştim.

Babam arabayla ilgilenirken ben etrafa bakıyordum. Bir köşede arabaların oyuncak halleri vardı. Onlara bakarken içlerinde Furkan'ın sevdiği arabanın da olduğunu gördüm. Hem de içi ışıklı ve krem rengiydi. Sanki biri Furkan'ın hayalindeki arabayı almış ve

tasarlamıştı. Her şeyiyle aynıydı. Arabayı elime alıp inceledim. Çok güzeldi. Fiyatına baktım.

“Fiyatı da güzelmiş,” dedim rakamı görünce. Aylardır harçlıklarından biriktirdiğim tüm parayı katarsam ancak bu arabayı alabilirdim. O kadar pahalıydı.

“Yeni tanıdığın bir çocuğa böyle bir hediye almayacaksın herhalde,” dedim kendime. Mercedes’in lisanslı ve özel ürünüydü. Fiyatının ne olabileceğini artık siz tahmin edin.

Oradan uzaklaşıp başka yerlerde dolaştım fakat aklım o arabada kaldı. Çok güzeldi. Furkan’ın hayalindeki arabanın birebir aynıydı. Bir hayalini oyuncak dahi olsa gerçekleştirebilirdim.

İşte ben orada Furkan’ı sevdiğimi anladım.

O arabaya bakarak tüm birikimimi hiç düşünmeden verirken bu çocuğa çok fena tutulduğumu anladım. Onu mutlu etmek için her şeyi yapabilirdim. Yüzünde oluşan minik bir gülümseme her şeye değermiş gibi geliyordu.

Eve geldiğimizde minik arabaya aptal gibi sırtarak bakıyordum. Görünce bayılacaktı. Hemen ona mesaj attım.

Cemre: *Ben bir şey yaptım.*

Furkan: *Ne yaptın?*

Cemre: *Kötü bir şey değil. Güzel bir şey yaptım. Senin bir hayalini gerçekleştirdim diyelim.*

Furkan: *Ne yaptın, bana Mercedes mi aldın? Hahaha.*

Cemre: *Evet.*

Furkan: *Ne?*

Cemre: *Büyüğüne param yetmezdi. Ama oyuncağına param yetti.*

Furkan: *Şaka yapıyorsun, değil mi?*

Cemre: *Hayır.*

Furkan: *Teşekkür ederim de... Ben hediyeleri sevmem. Bana hediye alınmasını sevmem yani.*

Cemre: *Ama aldım bir kere. Sana bugün vermek istiyorum.*

Cemre: *Bu arada araba iki güne servisten çıkacakmış. Sözümü yerine getireceğim merak etme.*

Furkan: *Tamam.*

Cemre: *Hangisine tamam?*

Furkan: *İkisine de hahaha.*

Cemre: *O zaman iş çıkışı beni her zamanki yerden alır mısın?*

Furkan: *Olur.*

Gülümseyerek mesajına baktım. Furkan'ın hediyesini kaplayacak bir şeyler aradım ama bulamadım. O an gözüme masamda duran Pandora poşeti takıldı. İçindeki pembe kâğıdı alıp arabayı ona sardım ve poşetin içine koydum.

Elimde Pandora poşetiyle her zamanki yerde bekliyordum. Halime gülüyordum. Genelde erkekler bu poşetle sevgililerine bir şey alırken bu sefer benim elimdeydi ve içinde bir araba vardı.

Dışarıda dehşet bir yağmur yağıyordu. Furkan gecikince olduğum yerde zıplayarak ısınmaya çalıştım.

Sonunda geldi. Hemen arabaya bindim.

“Üşüdüm,” dedim. Isıtıcıyı sonuna kadar açtı. Islanan montumu çıkarıp arkaya koydum.

“Hoş geldin,” dedi gülümseyerek. Poşeti kaldırıp sırtarak salladım. Yüzünde çocuksu bir gülümseme oluşurken poşeti aldı ve arabayı alıp inceledi. O an Furkan'ı görmenizi isterdim. On dokuz yaşındaki çocuk yerine dokuz yaşında bir çocuk gelmişti.

Heyecanla arabanın her yerini inceliyor, gözlerinin içi parlıyordu. Hediyeleri sevmem dese de arabaya bayıldığı, her halinden belliydi. Gözlerinde o hissi açıkça görebiliyordum.

“Beğendin mi?” diye sordum merakla.

“Beğendim tabii oğlum. Ama yine de hediye alınmasını sevmem ben.”

“Teşekkür et geç işte,” dedim başımı yana çevirerek.

“Teşekkür ederim,” dedi gülümseyerek. Arabayı tekrar paketine özenle koyup arkasına koydu ve arabayı çalıştırdı.

“Senin bende beğendiğin bir şey var mı?” diye sordum ona dönerek. Bu tuhaf sorumla bana baktı.

“Ne alaka şimdi?”

“Mesela saçlarım, yüzüm, gözüm ne bileyim. İlk olarak baktığında dikkatini çeken şey işte,” diyerek kendimi anlatmaya çalıştım. Dibine kadar girip sııttım. Bu halime güldü ve bana bakmaya başladı.

“Evet, gözlerin güzel,” derken sesi hayran çıkmıştı.

“Ama kolyem de güzel,” dedim geri çekilerek. Neyden bahsettiğimi bilemediği için sadece gülümsedi.

İnsanlar bana her zaman gözlerimin güzel olduğunu söylerdi. Fahri bir keresinde gözlerimde bir orman olduğunu ve gözlerime bakınca kendini ormana hapsedilmiş gibi hissettiğini söylemişti. Farklı bir yeşil olduğundan bahsederdi. Ferit’in de gözleri yeşil renkti ama onunkinin tonu daha farklıydı. Birbirimize benziyorduk onunla. O hep benim gözlerimin daha farklı olduğunu ve dikkat çektiğini söylerdi.

Aklıma birden neden onlar geldi, onu bile bilmiyordum. Kafamı sallayarak kendime gelmeye çalıştım ve Furkan’a odaklandım.

“Nereden nereye geldik,” dedim gülümseyerek. “Senin adın neydi diye sorarken şimdi hediye alıyorsun.”

Gülümsedi. Bir şey demedi.

“Adım neydi bakalım?” dedim gülümseyerek.

“Ceren.”

“Ne?” dedim şaşkınca. Sonra şaka yaptığını düşündüm.

“Üf şakayı bırak. Gerçekten söyle. Adım neydi?”

“Ceren,” dedi bir daha. Furkan ciddiydi. Adımın gerçekten Ceren olduğunu zannediyordu.

“Sen ciddi misin?” dedim nefesim kesilirken. O çok sakindi.

“Evet. Ceren değil mi senin adın?” demez mi bir de? Öylece bakakaldım.

Adımı Ceren zannediyordu. Ben daha adımı bile bilmeyen bir çocuğa âşık olmuştum. Araba kırmızıda dururken kapıyı açtım.

“Adın Ceren diyor ya!” diyerek öfkeyle bağırdım ve yağmura aldırmadan arabadan çıktım. Yeşil ışık yandığı için mecbur ilerlemeye başladı.

Size hatamı söyleyeyim mi? O gün Furkan’ı bir şekilde affetmiştim. Beni arayıp bir yerde durmamı söylemişti ve gelip beni almıştı. Adımın neden Ceren olduğunu sandığına dair bir şeyler zırvalamıştı fakat inandırıcı gelmemişti. Her gün mesajlaştığın, konuştuğun ve buluştuğun bir insanın adını bilmemenin açıklaması o kadar saçma olamazdı. Fakat ben onu gerçekten sevmiştim ki bahanelerini görmezden gelmiştim. Zamanla onun da beni seveceğine inanmıştım. O her zaman benden sadece hoşlandığını söylemişti. Ümitler verip kandırmamıştı. Duygularım bundan ibaret, diyordu. Bu ilişkide seven taraf bendim. Bunun farkındaydım ve bu yüzden yaptığı her şeye göz yumuyordum.

Adımı bilmemesine göz yummuştum.

O gün Furkan’ı bırakmalıydım. Ona geri dönmemeliydim. O gün onu bırakabilmeyi başarabilseydim sonrasında belki de bu kadar acı çekmeyecektim.

Ama onu bırakmış olsaydım sonrasında o kadar mutlu da olmayacaktım.

Pişman değilim. O gün onu bırakmadığım için pişman değilim. Yaşadığım hiçbir şeyden pişman değilim. Diğerleriyle yaşadığım şeylerden pişmanlık duyarken Furkan'la yaşadığım hiçbir şeyden pişman değildim. Hepsini iyi ki de yaşamışım diyorum.

Akşam eve geldiğimde içimde bir huzursuzluk vardı. Adımı yanlış biliyor olması konusuna aslında çok takılmıştım. Bu, kendimi değersiz hissettirmişti. Vakit geçirdiğin kişinin adını bilmemek ne anlama gelirdi? Bilmiyordum. Biriyle bu konuyu konuşmak istiyordum ama kiminle, bilmiyordum. Tek arkadaşım Azra'ydı ve ona anlatmak istemiyordum çünkü hep olumsuz şeyler söylüyordu. Söyledikleri doğru da olsa olumsuz şeyler duymak istemiyordum.

Gözlerim kitaplığıma takıldı. #YOKMUSUN kitabına baktım. Yazar ondan sonra yeni bir seri çıkarmıştı ve başroldeki kız sahte hesaptan hoşlandığı çocuğa mesaj atıyordu. Benim ona anlattığım Ferit hikâyesi gibiydi.

“Biraz bu konuda başını ağrıtip sorumu sorabilirim,” dedim gülerek. Telefonumu alıp yatağıma uzandım. Yazarın hesabına girdiğimde birkaç saniye önce yeni bir hikâye paylaştığını gördüm. Hemen mesaj attım.

Cemre: Yeni hikâye paylaştığına göre buradasın.

Yazar: Evet.

Cemre: Nasılsın?

Yazar: Yorgun.

Cemre: Ben de yorgunum. Sorduğun için teşekkür ederim.

Mesajımı beğenip geçti. Bu duruma gıcık olmuştum. Yeniden mesaj attım.

Cemre: *Son yazdığın hikâyeyi okudum. Çok tanıdık geldi.*

Yazar: ?

Cemre: *Sahte hesaptan hoşlandığı çocuğa mesaj atmak filan. Benim sana anlattığım hikâyeye benziyor.*

Yazar: *Dünyada bunu yapan tek sen misin?*

Cemre: *Benden hemen sonra yapmış olman çok manidar ama.*

Yazar: *Beni gerçekten tanıyor ve takip ediyor olsaydın hikâyenin nereden çıktığını da çok iyi bilirdin. O hikâyede 1 Milyoncu diye bir karakter var çünkü Snapchat'te 1 milyon skoru olan bir çocuğa denk gelmişim.*

Yazar: *Bunu da hikâye olarak paylaşıp şöyle bir hikâye olsaydı nasıl olurdu diye okurlara sordum.*

Cemre: *Sakin ol abla ya. Takılıyorum sana.*

Yazar: *Takılmıyorsun. Eser çalmakla suçluyorsun. Arasında fark var.*

Cemre: *Benim hikâyemi istediğin gibi yazabilirsin. Sorun yok.*

Yazar: *Bunu neden yapayım ki?*

Cemre: *Yazmaya değer bir hikâyem var bence.*

Cemre: *Sana yazan tüm okurlarına böyle cevap veriyor musun?*

Yazar: *Elimden geldiğince evet ama hiçbiri senin kadar rahatsız etmiyordu.*

Son mesajı kalbimi acıttı. Hayatımdakiler yetmezmiş gibi bir de tanımadığım bir kıza rahatsızlık veriyordum. Yanlış yapıyordum. İnsanları rahatsız etmemem gerekiyordu fakat inanın bunu bilerek yapmıyordum. Sadece bir odada tıkalı kalmıştım ve tek bir arkadaşım vardı. Yeni insanlar, yeni fikirler duymak istiyordum. Ama

biriyle de gerçekten sohbet edebiliyorsam onu bırakmak istemiyordum. Tıpta bunun bir adı var mıydı bilmiyorum.

Cemre: *Rahatsızlık verdiğim için özür dilerim.*

Yazar: *Özür dilemene gerek yok ama biraz kendi hayatına odaklanmaya çalış. Bir yerde takılı kalma. Kafanı dağıtacak bir şeyler yap.*

Cemre: *Aslında çok güzel resim yaparım.*

Yazar: *O zaman resim yap.*

Cemre: *Sana bir şey sorabilir miyim?*

Yazar: *Buyur.*

Cemre: *Diyelim ki birinden hoşlanıyorsun ve vakit geçiriyorsun. Ama o kişi senin adını yanlış biliyor. Ve bunu ikinci defa yapıyor. Bu ne demek oluyor?*

Yazar: *Seninle sadece takılmak istiyor. Ne olduğun şu an için pek de umurunda değil.*

Cemre: *Sağ ol ya. Hiç acımadan söyledin.*

Yazar: *İnsan değer verdiği, hayatına aldığı kişinin adını unutmur mu? Sürekli gittiğimiz markette çalışanın adını bile biliriz bir zaman sonra.*

Cemre: *Ama yanlış biliyormuş. Sebebini de açıkladı.*

Yazar: *Adını yanlış bilmesinin sebebi mi varmış? O da güzel. Sen ne zaman sana değer veren biriyle birlikte olacaksın?*

Cemre: *O biraz zor ya. Ama abla bu çocuk çok farklı.*

Yazar: *Diğerleri için de öyle diyordun. En son küfrediyordun.*

Yazar: *Sana bir şey diyeyim mi? Sen bence bu çocuktan da hoşlanmıyorsun. Sadece dikkat dağıtıcı olarak görüyorsun.*

“Daha neler. Dikkat dağıtıcım için mi o kadar pahalı bir hediye aldım ben?” dedim kendi kendime. Kız kafamı bulandırıyordu.

Ona Furkan'la olan bitenlerin hepsini anlattım. Aşırı detaya girdiğim için sinirlense de durmayıp anlatmaya devam ettim. Aslında o gece bana gerçekten çok iyi akıl verip ablalık yapmıştı. Onu fazla zorladığımı da fark etmiştim.

*Yazar: Bak seni anlıyorum. Seni elimden geldiğince dinlemeye çalışıyorum ama benim bir hayatım var. Günün yedi yirmi dört saati elimde telefonla mesajlara cevap vererek geçirirsem hayatımı kaçı-
rırım. O yüzden sana cevap vermeyince neden vermiyorsun diyerek beni darlama ya da uygulama üzerinden arama.*

*Yazar: Sen sadece beni görüyorsun ama ben binlercenizi görü-
yorum. Hepinize yetişemem. Kimse kimseye yetişemez. Kendine ye-
tişmeyi ve yetmeyi lütfen öğrenmeye çalış.*

Son mesajına baktım. Haklıydı. Ben bir tane görüyordum ama insanlar binleri görebiliyordu. Kimse yedi yirmi dört elinde tele-
fonla gezemezdi.

Bugün Furkan'a babamın arabasını gösterecektim. Yazar ile olan konuşmamdan sonra kendime düzen kurmaya çalışmışım. Belli saatlerde ders çalışıyor, çizim yapıyordum. Düzenli yürüyüşe çıkıyordum ve arkadaş edinmeye çalışarak edinerek zihnimi dağıtı-
yordum. Bazı gecelerde oturup film izliyordum. Ve bugün de ser-
visten çıkan arabanın şerefine Furkan ile dışarı çıkacaktım.

Aldığım kıyafetleri ona her zaman gösterdiğim için en çok hoşuna giden etekle tişörtü giyip saçlarımı yaptım.

Babam işe gitmeden önce arabayı bana bırakmıştı ve tüm gün araba bende kalacaktı. Azra ile etrafta turlayıp onlara geçeceğimi söylemiştim. Azra ile turlama kısmı hariç diğer her şey doğrudu. Bu yüzden kendimi iyi hissediyordum.

Araba ile yol alırken aşırı heyecanlıydım. Furkan hayalindeki arabayı gerçek hayatta da görecek ve hatta kullanacaktı. Hayallerin gerçekleşirken verdiği hissiyatı çok iyi bildiğim için onun adına mutluydum.

Her zaman buluştuğumuz parka geldim.

Cemre: *Ben geldim. Dükkânın önüne gelebilirim.*

Furkan: *Yok bekle sen. Geliyorum.*

Cemre: *Park dükkâna uzak ama. Yürüme oraya kadar.*

Furkan: *Sorun yok. Bekle sen.*

Cemre: *Tamam.*

Furkan, *Gazapizm* sevdiği için ondan bir şarkı açıp beklemeye başladım. Çok geçmeden aynadan Furkan'ın parka doğru yürüdüğünü gördüm.

“Oha ne çabuk geldi,” dedim şaşırarak. Dükkân buraya nereden baksan on beş dakika yürüme mesafesindeyken o sadece beş dakikada gelmişti. Bunu dert etmeyip müziğin sesini artırarak sırtıma başladım.

Yaklaşınca camı açtım. Kollarını cama yaslayıp arabanın içine hayran hayran baktı.

“Anasını satayım,” dedi heyecanla. Öne gidip ambleme dokundu. Şoför tarafından çıkıp yolcu koltuğuna oturdum. Kornaya basarak ona, yanıma işaret ettim.

Arabaya bindi. Heyecanlı çocuklar gibi arabanın her yerini inceleyip dokunmaya çalışıyordu.

“Oyuncağından sonra gerçeği nasıl?”

“Soru mu kızım bu?” dedi direksiyonu kavrayarak.

“Hadi turlayalım. Benzini yeni doldurdum,” dedim sırıtarak.

Arabayı çalıştırdığında motorun sesiyle kendinden geçti. Sevdiği bir şarkıyı açtı. Camı her zamanki gibi hafif açıp şarkıya

eşlik ederek etrafta turladı. Araba otomatik olduğu için bir elinin viteste olmasına gerek yoktu. Bu yüzden elimi uzattım. Elime baktı ve elini bana uzattı. Sımsıkı tutarak elini kendime doğru çektim. Nedendir bilmiyorum ama elini tutmak çok hoşuma gitmişti. İki elimle tek elini kavrarken vücuduma akan o güçlü duyguyu hissediyordum.

O, heyecanla arabayı sürüp hayallerini anlatırken onu dinlemek çok hoşuma gidiyordu. Elimde olsa tüm gün sadece dönüp ona bakabilirdim.

Daha adımı bile bilemeyen biri için böyle hissetmem normal miydi?

Sevmiyordu ama yine de onu sevmekten geri duramıyordum. Bazen takıntı veya saplantı yaptığımı düşünüyordum fakat öyle bir his olmadığına inanıyordum. Ben bu çocuğu gerçekten seviyordum ya. Hani öyle ki beni sevmiş sevmemiş bir yerde önemli gelmiyordu bana. O mutlu olsun, iyi olsun yeter gibi geliyordu. Onu sevmemem için elimde bir sebep de yoktu. Hani çok iyi davrandı, böyle güzel şeyler yaptı filan da diyemiyordum. Ne adımı tam öğrenebilmişti ne de güzel sıfatlar kullanırdı. Mesajlarıma saatler sonra dönerdi. Bana oğlum veya kızım derdi. Tek buluştuğumuz yer parktı. Bir yerde oturup ne bir kahve içtik ne de bir yemek yedik. Ve bunların hiçbirini umursamıyordum. Nerede oturduğumuzun, nerede vakit geçirdiğimizin hiçbirinin benim için önemi yoktu. Kalbimi tek kıran şey geçen sefer adımı unutmuş olmasıydı. Canımı en çok bu yakmıştı. Bugün geçen onca zamana rağmen kalbimi gerçekten en çok bu kırmıştı.

“Oğlum çok güzel lan,” derken kendime geldim. Eliyle ağzını kapatırken gözlerini arabadan alamıyordu.

Kavşağa geldiğimizde durarak arabalara yol verdi. “Buyurun buyurun,” dedi. Gülerek onu izledim.

“Babana araba ne zaman lazım?”

“Bütün gün bizde, rahat ol,” dedim gülümseyerek.

Bir süre etrafta arabayla turladık. Sevdığı müzikleri açtı. Sevdığı müzikler artık benim de sevdiğim müzikler olmuştu. Sohbet ediyor, gülüyor ve araba sürüyorduk.

“Ben çok sıkıştım. İleride kafe var. Orada duralım da tuvalete gideyim,” dedim.

“Tamam,” diyerek arabayı müsait bir yerde durdurup dörtlülerini yaktı.

“Geliyorum hemen,” diyerek arabadan çıktım. Kafeye girip işlerimi hallederek geri geldim. O hâlâ arabanın içinde arabayı kurcalıyordu.

“Geldim,” diyerek arabaya tekrar bindim. Furkan sinyal verip park ettiği yerden tam çıkacakken yanımızdan geçen bir araba bize sürterek geçti. Sürttü mü sürmedi mi tam anlayamamıştık.

“Adam vurdu mu?” diye sordu o da anlamayarak.

“Bilmiyorum, ben de anlamadım,” dedim.

Arkamızdan kornalar çalınca arabayı sürdü ve müsait bir yerde tekrar durarak arabadan çıktı. Onunla birlikte ben de çıkarken arabanın köşesine sürttüklerini fark ettim.

“Babam ağzıma sıçacak,” dedim gördüğüm manzarayla. Araba daha yeni servisten çıkmıştı ve ben tekrar arabaya hasar vermiştim. Adam beni öldürecekti. Korkudan kaldırıma çöktüm.

“Su ile geçer belki,” dedim korkuyla. Arabadan su alıp dökerek temizlemeye çalıştım.

“Arabanın boyası kalkmış. Suyla olmaz,” dedi Furkan. Çaresizce kaldırıma çöktü. Babama durumu nasıl anlatabileceğimi düşünürken ona baktım. O da kara kara düşünüyordu. Sonra telefonunu çıkarıp birilerine mesaj attı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Arkadaşlarımı arıyorum. Birinin oto tamircisi vardı. En azından oraya boya atarlar.” Bu haline gülümsedim. Arabanın

boyasının özel olduğunu ve bir yerinde hasar olursa tüm arabayı baştan boyamaları gerektiğini bilmiyordu. Bir oto tamircisinde yapılan boyanın daha çok dikkat çekeceğinden bile habersizdi. Ama kendince çözüm bulmaya çalışıyordu. Bu da güzel bir şeydi.

“Sorun yok,” dedim gülümseyerek.

“Saçmalama kızım. Baban kızacak.”

“Bir şey olmaz. Hadi modumuzu düşürmeyelim,” diyerek kolumdan tutup kaldırdım. Bana emin olmak istercesine baktı. Hiçbir şey yokmuş gibi gülümsedim.

Aslında çok şey vardı.

O gece arabayı, babam kazalı kısmı göremeyecek şekilde park etmiştim fakat elbette fark etmişti. Evde büyük bir kıyamet kopmuş, sorumsuz ve baş belası bir kız olduğumu söyleyerek büyük bir azar çekmiş, ardından da vurmuştu. Her zaman yaptığımı yapıp sessiz kalarak kabullenmiştim.

Adımı dahi bilemeyen bir çocuk için dayak yemiştım.

Bugün anneler günüydü. Furkan’la her şey yolunda gidiyordu. Ne olduğumuzu bilmiyordum ama sürekli konuşuyor, buluşuyorduk. Sohbetleri beni sarıyordu. Dini şeylerden bahsederek ufkumu açıyordu. Hayata olan bakış açım değişiyordu.

Anneler gününü tek geçirmek istemediğim için onunla buluşmak istedim ve o da kabul etti. Annemin mezarı için çiçek alırken Furkan’ın da annesine almak istedim ve aynı buketten annesine de yaptırdım.

Annemi ziyaret ettikten sonra hazırlanıp Furkan’la buluşmak için her zamanki parkımıza gittim. Babam hafta sonu evde olmadığından dolayı araba boştaydı ve ben almıştım.

“Eski mahallemize gidelim mi?” diye sordu.

“Olur,” diye cevap verdim.

Birlikte eski mahallemizden geçerken aklım geçmişe gitti ve annemi anımsadım. Bu da içimdeki yarayı kanatmıştı.

“Bak sana bir şey anlatacağım ama ben de şaşkınım.” Furkan’ın sesiyle ne olduğunu merak ederek ona döndüm.

“Oğlum şu an buradan geçince fark ediyorum,” dedi şaşkınca.

“Neyi?”

“Bak seninle tanışmadan bir ay önce ben bir rüya görmüştüm.”

“Ne gördün?”

“Rüyamda aynı bu arabaya biniyordum. Allah belamı versin ki içi aynı böyleydi. Ve yanımda bir kız oturuyordu. Senin giydiğin kıyafetleri giyyordu ama yüzünü görmemiştim.”

“Sen ciddi misin?” dedim şaşkınca ona dönerek. Evet, aramızda farklı bir bağ olduğunu biliyordum. Karşılaşmamızın tesadüften öte olduğuna da inanıyordum ama bu beni gafil avlamıştı.

“Yemin ederim. Aynı bu şekildeydik ve eski mahalleden geçiyorduk. Lan şimdi mahalleden geçince hatırladım rüyayı. Tüylerim ürperdi.” Kolunu bana doğru uzatınca gülümsedim. Kendi geleceğimizi görmüştü. Elini tutup önüme dönerken Furkan, ilk defa elimi sımsıkı tutmuştu.

Furkan ile o gün de hep yaptığımız şeyleri yapmıştık. Müzik dinleyerek turlamış, bir yerde durup arabada sohbet etmiştik. Ama o gün içimde farklı bir duygu vardı. Furkan ile bir iki kez öpüşmüştük. İçimde biriken şey, daha fazlasını istiyordu. Belki de bu duygu kaçış için içimde birikmişti. Anneler gününde olduğumu unutmak istiyordum.

Bu yüzden arabayı kimsenin bizi göremeyeceği yere park ettirmiş ve kucığına oturmuştum. Kollarıyla beni sararken ona doğru yaklaşım.

Onun yönlendirmeleriyle hareket ederken kendimizi bir anda arka koltukta uzanırken bulduk.

“Gerçekten istiyor musun?” diye sordu bana.

“Evet,” dedim.

Gerçekten istiyordum. Fakat niçin istediğimi bilmiyordum. Duygulardan kaçmak için mi yoksa o gün Kilis’te yaşananların etkisinden mi ya da hiç bilmediğim bir şeyden mi ben de bilmiyordum. Sadece istiyordum.

Üzerime uzanırken korku ve heyecanla bekledim. O kendini hazırlarken gözlerimi arabanın tavanına diktim. Ne olacak ne hissedeceğim ya da neyi nasıl anlayacağımı bile bilmiyordum.

Sonra birden üstümden kalktı.

“Ne oldu?” diye sordum şaşkınca.

“Kasıyorsun kendini ve korkuyorsun,” diyerek ön tarafa geçti. Sesinden nasıl bir duyguda olduğunu anlayamadım. Üstümü giydim ve öne geçtim. Sessizce yan yana öylece oturduk. Ne diyeceğimi bile bilmiyordum.

“Neden yapmak istedin?”

Sorusu sessizliği bozarken ona baktım. Cevabı bilmiyordum ki. Elimde cevaplar vardı ama hangisi doğru şıktı bilmiyordum.

“Kilis,” dedim birden. Bilinçaltım belki de benim yerime cevap vermişti bilmiyorum.

“Orada bir anım var karanlığa gömdüğüm. Belki yaparsam o anı ortaya çıkar diye düşündüm. Çıkmasını istiyor muyum istemiyor muyum onu da pek bilmiyorum... Sadece... Bilmiyorum ya,” diyerek elimi salladım. Gözümden yaşlar akmaya başladı. Neden ağlıyordum, onu bile bilmiyordum. Öfkeyle arabadan çıktım ve dışarıda ağladım. Arabadan inip yanıma geldi ve kaldırıma oturdu.

O gece Furkan bana kendi ailesini anlattı. Hayran kaldığım ve mutlu bir ailesi olduğunu zannettiğim Furkan’ın aslında pek de

mutlu bir ailesi olmadığını gördüm. Gözleri dolu dolu bana bakarak yaşadıklarını anlatırken, akıtamadığı yaşları onun yerine ben akıtmıştım. Çocuk yaşta yetişkin gibi davranmak zorunda kaldığı ve tek başına verdiği mücadeleyi anlatırken elini tuttum. Anlatırken sesi titriyordu. Elimi o kadar sıkıyordu ki acıttığının farkında bile değildi.

Ben galiba Furkan'a orada tam anlamıyla âşık oldum.

Dolu gözleriyle bana bakıp acı kelimeleri gülümseyerek söylerken *bu çocuk için dünyayı yakarım* diye düşündüm. İçimi öyle bir sevgi sardı ki karanlık sokakta güneş bizim için doğdu ve etrafı aydınlattı. İçimde bir yerlerde duran karanlık anılar teker teker silindi. İçimde şüphe ve korkuya dair hiçbir şey kalmamıştı. Sadece Furkan ile dolmuştum.

“Annene aldığım çiçekleri aslında sen hak ediyormuşsun. Sen kendini büyütmüşsün,” dedim.

Hiçbir şey dememişti ama benim içimde bir ukde kalmıştı. Ona, kendini güzel yetiştirdiği için bir hediye vermek istiyordum. Ama öyle bir hediye olmalıydı ki her baktığında kendisini iyi yetiştirdiğini hatırlamalıydı.

Ne yapabilirim diye düşünürken internette bir sayfaya denk geldim. Tişörtlere sevdiklerinin fotoğrafını dikeyorlardı. Mantıklı bir hediye idi ama kendi emeğimin olmasını istiyordum. Para ile yapmak istemiyordum.

“Cemre.” Odamın kapısı açılıp babam içeriye girdiğinde telefonumu kapattım.

“Efendim baba?” diye sordum.

“Amcan akşam bizi yemeğe davet ediyor. Hazırlan. Önce bir mağazaya uğrayacağız oradan geçeceğiz.”

“Tamam,” diyerek başımı salladım. Odamdan çıkınca yerimden kalktım ve hazırlanmaya başladım.

Babamla, amcama hediye almak için bir mağazaya gelmiştik. Babam, amcam için bir şeyler bakarken ben de etrafıma bakınıyordum. Furkan hep polo yaka tişörtler giyerdi ve şu an Lacoste mağazasıındaydık. Beyaz polo yakalara baktım. Timsah gözüme çarptı. O an gözümde bir şeyler canlandı. Timsahın ağzında bir çiçek buketi olsaydı harika dururdu, diye düşündüm. Sonra bu fikre bayılarak tişörtü Furkan'ın bedenine göre alarak babamın yanına gittim.

“Baba bunu da bana alabilir miyiz?” diye sordum.

“Erkek tişörtü değil mi o?” diye sordu ima ile.

“Unisex baba. Artık büyük beden giyiyoruz. Moda işte,” diyerek omzumu silktim. Babam bana bir bakış atsa da sessiz kalarak tişörtü elimden alıp ödemeye geçti.

O akşam amcamlarda yemek yedikten sonra amcam satranç kutusunu ortaya çıkardı. Babamla oynarlarken onları izledim.

“Cemre, cumartesi kuaföre gideceğim. Sen de gelmek ister misin?” diye sordu yengem. Beklemediğim yerden teklif gelmiş ve şaşırtmıştı.

“Olur,” diyerek başımı salladım. Sonra aklıma Furkan'ın sarı saçı çok sevdiği geldi.

“Ben de saçlarımı boyatabilir miyim?” diye sordum yengeme.

“Olur,” dedi. Telefonumu alıp hemen Furkan'a mesaj attım.

Cemre: *Sen sarı saç seversin, değil mi?*

Furkan: *Evet.*

Cemre: *İyi. Hafta sonu kuaföre gidiyorum. Saçlarımı sarıya boyayacağım.*

Furkan: *Sen bilirsin. Kendin istiyorsan boya.*

Cemre: *İstiyorum. Başka ne severdin sen?*

Furkan: *Yapılı tırnak.*

Cemre: *Ölürüm de tırnaklarıma oje sürmem.*

Furkan: *Hahaha sen nasıl istersen kızım. Zorla yaptırmıyorum.*

Cemre: *Ah bir kere de canım, sevgilim, aşkım desen... "Oğlum" ve "kızım" dışında bir şey çıksa ağzından...*

Furkan: *Ben öyle biri değilim. Demem.*

Cemre: *Bir kere desen ölür müsün?*

Furkan: *Evet.*

Cemre: *Gıcıkısın ya. Yemin ederim çok gıcıkısın.*

Furkan: *Teşekkür ederim.*

"Gıcık ya," dedim kendi kendime. Burada olsa dövecektim yani o kadar gıcık ediyordu. Gözüm babamlara takıldı. Aklıma gelen fikirle Furkan'a tekrar yazdım.

Cemre: *Satranç oynamayı biliyor musun?*

Furkan: *Herhalde.*

Cemre: *İddiaya girelim o zaman. Buluşmamızda satranç oynayalım. Ben kazanırsam bir hafta boyunca bana sevgi dolu kelimeler söyleyeceksin.*

Furkan: *Ben kazanırsam peki?*

Cemre: *Ne istiyorsun?*

Furkan: *Bir şeyi yapmam için iddiaya gerek yok. İstersem yaparım zaten.*

Cemre: *Senin bu egon beni öldürecek bir gün.*

Furkan: *Kızım bu ego değil ki. Gerçek.*

Cemre: *Tamam ben kazanırsam dediğim olacak. Kazanmazsam olmayacak. Anlaştık mı?*

Furkan: *İyi tamam.*

Sinsi bir şekilde sırtarak babamlara baktım. Telefonumu kenara koyup yerimden kalktım.

“Ben de oynamak istiyorum,” dedim.

“Olmaz. Senin şampiyonluk madalyaların var. Adil olmaz,” dedi amcam.

“Oynamayalı uzun zaman oldu. Üstümdeki ölü toprağı atmam lazım,” diyerek karşısına oturdum.

Amcamla babamı her turda birkaç dakikada yenmiştim. Babamla amcam sinir olarak beni aralarından atmışlardı. Satrançta hâlâ iyiydim demek ki. Bu yüzden bir hafta boyunca Furkan'ın bana söyleyeceği güzel kelimelere nasıl tepki vereceğimi hayal ettim.

Hafta sonuna kadar yaptığım tek şey, Furkan'a çiçek dikmekti. İlk önce bir bez parçasına çiçek buketi çizdim ve annemden kalan iğne iplikle üzerinden geçtim. Resim çizebiliyorsam bunu da yaparım diye düşünürken dikişin ne kadar zor olduğunu gördüm. Parmaklarıma durmadan batan iğne, geçmeyen iplikler ve taşıp duran çizgiler derken kafayı yiyecektim. Ama sonunda ortaya çok güzel bir çiçek çıktı. Etrafında kalan fazla bezi kestim ve tişörtteki timsahın ağzına denk gelecek şekilde ayarladım. Geriye sadece bunu tişörte dikmek kalmıştı. Ben tabii, sabırsız bir insan olarak dayanamayıp o haliyle fotoğraf çektim ve Furkan'a attım.

Cemre: *Saçlarımı sarı göreceğin gün yanımda bu hediye de olacak.*

Cemre: *Kendini çok güzel yetiştirdiğin için sana solmayacak bir çiçek veriyorum.*

Cemre: *Timsahın ağzında hem de. Kıymetimi bil.*

Furkan: *Bunu sen mi yaptın?*

Cemre: *Evet. Beğendin mi?*

Furkan: *Güzel olmuş, teşekkür ederim ama çok zahmete giriyorsun. Yapma.*

Cemre: *Ben mutlu oluyorum.*

Furkan: *Peki o zaman.*

Furkan ile konuştuktan sonra hazırlanıp yengemle kuaföre gittim. O gün bütün günümü kuaförde saçlarımı sarıya çevirmekle uğraşmıştım. Aradan geçen zamanda saçlarıma yapılan işlemleri Furkan'a çekip atıyor, onu da bu zaman dahil ediyordum.

Altı saatin sonunda saçlarım artık sarı olmuştu ama Furkan hâlâ mesajlarıma dönmemişti.

“Gıcık ya,” diye söylenerek yeni mesaj attım.

Cemre: *Saçlarımı sarıya çevirdim ama bakalım sen mesajlarıma döndüğünde ben burada olacak mıyım?*

Sırtarak telefonumu kapattım ve kuaförden çıktım.

Akşam eve geldiğimde çiçeği kaldığım yerden yapmaya devam ettim. Son rötuşlardı bunlar. Furkan'dan mesaj gelince hemen telefonu elime aldım. Gördüğüm mesajla tüm hevesim kırılmıştı.

Furkan: *Durma hadi git o zaman. Sanki zorla tutuyorum seni.*

Cemre: *Niye kıızıyorsun ki şimdi?*

Furkan: *Kimse beni tehdit edemez.*

Cemre: *Tehdit etmiyorum ki. Sadece sana takılıyorum. Şakalaşıyorum.*

Furkan: *Çok komikmiş gerçekten. Gülmekten yarıldım.*

Cemre: *Ben tüm günümü saçlarımı sarı yapmak için kuaförde geçirmişim ve sen bana kıızıyor musun?*

Furkan: *Kızım ben mi sana saçlarını sarı yap dedim? Sen kendin yaptın. İstiyorsan yap benim için yapma dedim zaten.*

Cemre: *Ben yine de seni düşündüğüm için sevdiğin şeyler yapmaya çalışıyorum. Evet, kendi isteğimle yapıyorum.*

Mesajıma görüldü attı. Kalbimi gerçekten çok kırmıştı. Oturmuş parmaklarıma iğne batırarak onun için çiçek dikiyordum. Yaptığım bukette dikenler yokken Furkan'ın sözleri diken gibi batıp canımı yakmaya sebep oluyordu.

Furkan ile konuşmadığımız için buluşamamıştık da. Bu sefer kendimi tutmuş ve adım atmamıştım. Bunun için de kendimi oyalayacak başka şeyler bulmuştum. Mentorumla buluşup gitmek istediğim okullar için gerekli belgeleri bir araya getirmiştım. Geriye sadece portfolyom kalmıştı ama onu hâlâ bitirememiştim.

“PARS için başvuruda bulunmak isteyenleri İtalya'ya götüreceğiz. Sen de gel. Belki orası sana ilham olur,” dedi hocam.

“Çizimlerim o kadar mı kötü olmuş?”

“Kötü değil ama senin ne kadar yetenekli olduğunu biliyorum. Bunlar çok baştan savma. Bunlarla bile kazanabilirsin okulu, ona asla şüphem yok. Sadece ne kadar yetenekli olduğunu göstermek istiyorum.”

“Ben kendimi yetenekli hissetmiyorum,” diye mırıldandım. “Ne kadar yaparsam yapayım sanki asla kendimi tam hissedemiyorum.”

“Kendinin farkına var Cemre. Çok başarılısın. Gelecekte harika yerlere geleceğine eminim.”

“Umarım hocam,” diye mırıldandım.

“Ama bu portfolyoyu bitirmen lazım. Başvurular için geç kalamayız.”

“Tamam.”

Hocamın yanından ayrılırken Furkan'dan mesaj gelmişti. Daha doğrusu bir video gelmişti. Ekranı bakarak kendi yazdığı şarkı sözlerini söylüyordu. Şarkı söylemeyi sevdiği kadar söz yazmayı da seviyordu. Video güzeldi. Sözleri de güzeldi. Aramızın düzelmesi benim için işte bu kadar basitti. Beklediğim hiçbir şey yoktu.

Cemre: Videoyu kalıcı atar mısın? Çok güzel söylemişsin.

Furkan: Tamam.

Videoyu gönderdi. O videoyu kaç kere izledim bilmiyorum. Onu affetmek için yer arıyordum. Belki de bu yüzden onu kolayca kaybedebiliyordum. Furkan beni her zaman cepte görmüştü. Yazsam yazar, gel desem gelir. Kapısını her çaldığımda açar. Benden gidemez.

Beni böyle gördüğü için canımı acıtmaktan da geri kalmıyordu ya da gönlümü almak için bir şeyler yapmak zorunda hissetmiyordu. Cemre zaten köşeyi döndüğüm anda karşıma çıkacak kafasındaydı. Haklıydı da. Onu o kadar çok seviyordum ki köşeyi döndüğünde orada onu beklerdim. Bana yaptığı onca şeye rağmen kalbimde nefret barındıramıyordum. Oysa en çok ona kızmam, en çok ona kırılmam gerekiyordu. Saatlerce telefon başında beklediğim, yüzünü bir saatliğine bile olsa görebilmek için savaş verdiğim, sesini duyabilmek için yalvardığım tek kişi oydu. Her şeyini benden mahrum kulmuştu. Her şeyi bir iddia ile almak zorunda kalmıştım.

Beni aslında o kadar sevmiyordu ki, bunu görmemek için adeta kaçıyordum.

Kızım. Çocuk senin adını bile unutuyordu sürekli. Bugün ona sorsam, belki hâlâ tam adımı söyleyemezdi. O kadar yoktum onun için. O zaman niye seviyorsun bu çocuğu hâlâ Cemre? Bugün

kalbinin yara bantlarıyla çevrilmesine en büyük sebep o çocukken, sen neden hâlâ bu çocuğu düşünüyorsun?

Birinin bana bunu anlatmasını istiyordum. Furkan kalıcı değildi biliyorum. Onunla bir geleceğim olamayacağını da çok iyi biliyordum. Bizim için yazılmış bir gelecek vardı ve ben her seferinde o geleceğin gelmesini geciktirmek için onu uzaklaştırmaya çalışıyordum, fakat gelecekten kaçamayacağımızı da biliyordum.

O gün Furkan'ın attığı video ile barışmıştık. Buluşmak için tekrar sözleşirken ona yaptığım çiçeği vermek istiyordum. Timsahın ağzına dikip ona verecektim. Fakat veremedim. Günlerce dikmek için uğraştığım o çiçek, evimizi temizlemeye gelen abla tarafından çöp sanılarak atılmıştı. O gün ağlayarak Furkan'ı arayıp durumu anlatmıştım. O sadece gülmüştü ve önemli görmemişti. Oysa benim için çok önemliydi.

“Günlerdir onu dikmekle uğraşıyorum, benim için anlamı çok büyüktü...”

“Boş ver. Zaten fotoğrafını atmıştın. Gördüm. Aldım sayarım. Teşekkür ederim.”

“Evet, en azından gördün,” dedim rahatlamaş bir nefes vererek.

“Yarın buluşacağız, değil mi?” diye sordum.

“Evet. Şimdi işim var. Kapatmam lazım,” diyerek gitti.

O gün Furkan'a bir şey oldu. Ne oldu bilmiyorum ama o günden sonra değişik davranmaya başladı. Çiçeği veremediğim için mi böyle oldu bilmiyordum. Onu anlamak o kadar zordu ki sebebini çözemiyordum. Belki de çiçeği gerçekten istiyordu ve çöpe gitmesi onu üzmüştü. Ama o gün bizim ilişkimizin de tepetaklak olduğu gündü.

Ertesi gün buluştuğumuzda bana o kadar kötü davranmıştı ki anlam verememiştim.

“Kızım siktir git ya,” demişti gülerek. İlk defa yüzüme yüzüme küfretmişti. Halbuki hiçbir şey yapmamıştım.

İddia için satranç oynadığımızda onu sadece üç hamlede yenince neye uğradığını şaşırarak bana baktı.

“Hadi sevgilim de bakayım bana,” dedim sırtıtarak.

“Tamam, zorlama. Doğal akışında söylerim.”

“Hayır, kazandım. Söyle şimdi.”

“Akışında söylerim işte,” diye tersledi beni.

“Bana neden kötü davranıyorsun?” diye sorduğumda ise verecek cevap bulamamıştı ama kötü davrandığını fark ettiğinde sakinleşti.

“Hadi bir daha satranç oynayalım,” diyerek gözlerini gözlerimden çekti.

O gün Furkan’da bir şey vardı ama ne olduğunu anlayamamıştım. Sadece mutlu olması için sonraki ellerde bilerek kazanmasına müsaade etmişim. Satrancı kazandığı için o kadar mutlu olmuştu ki bu beni gülümsetmişti. Her kazandığında yeni bir tur daha oynamak istemişti. Ben de sevdiğim adama bile bile yenilmiştim. O mutlu olacaksa ben her gün ona yenilebilirdim.

Furkan’ın gariplikleri akabindeki günlerde de devam etti. Soğuk ve ters konuşuyor, buluşmak istediğimde hep bahaneler sunuyordu.

Mentor hocamla İtalya gezisine gidecek grupla buluşmak için bir kafeye gitmiştik. On kişilik bir grup bir hafta boyunca Roma’da kalacaktık. Oradaki okulları gezip portfolyo için çizimler yaparak ilham bulmaya çalışacaktık.

Geziyi konuşurken herkes heyecanlıydı, fakat ben aynı heyecanı hissedemiyordum bir türlü. O zamanlar fark etmiyordum ama hayat neşemi Furkan için o kadar çok harcıyordum ki bana yer kalmıyordu. Onu nasıl mutlu edebileceğimiz düşünmekten

kendime vakit ayırmıyordum. Dengeyi bozuyordum. Oysa önceliğim kendim olmalıydı.

Şunu çok iyi biliyordum. Bir gün bir yerde mahsur kalsaydık ben onu kurtarmak için çabalarken o da kendisini kurtarmak için çabalardı. Bizim ilişkimizin özeti buydu işte. Belki o başka düşünceler içindeydi, bilemiyorum. Bana yansıttığı duygular tam olarak böyleydi.

“Ooo, kimleri görüyorum.”

Burak'ın sesini duymamla durdum. Kafeden çıkmış Azralara doğru yürüyordum. Burak, arabasından inip bana doğru geldi.

Azraların evinin kötü yanı, müstakil olması ve genelde yaşlı kesimin yaşamasıydı. Herkes saat on deyince uyuyordu ve sokak ıssızlaşıyordu.

“Git başımdan Burak,” diyerek yürümeye devam ettim.

“Saçların sarı olmuş.” Saçlarıma dokunmaya çalışınca koluna vurarak ona engel oldum. Pislik gibi sırtıp üzerime geldi.

“Başın sıkışınca Burak diyorsun. Şimdi ne oldu da böyle yapıyorsun?”

“Burak seninle gerçekten uğraşamam.” Onu ittirirken beni tutup arabasına doğru çekti ve sırtımı arabaya yasladı. Kalbim korkuyla atarken aklım gidip geldi. O an ne Burak'ı ne de söylediklerini duyuyordum. Aklım benimle oyun oynuyordu. Burak gidiyor, yerine başkaları geliyordu. Bir an sokağın ortasında Burak ile araba arasındaydım, bir an bir koltukta uzanmışım ve üzerimde başkaları vardı.

“Bırak beni,” diyordum ama kime sesleniyordum, bilmiyordum. Gözlerim dolarken kafayı yiyecek gibi hissetmişim.

“Bırak!” diyerek çığlık atmışım. Onu iterken bulduğum boşluktan fırsat bilip hemen oradan uzaklaştım. Nefes alamıyordum. Ben o karanlığı hatırlamak istemiyordum. Bilmek istemiyordum.

Zihnimden silinmek isteyecek kadar kötü bir şeyse neden tekrar hatırlamak için bir şeyler yapayım ki? İstemiyordum.

O gece o kadar duyguyu bir arada yaşamıştım ki kendimi ölecek gibi hissetmiştim. Furkan'a gerçekten ihtiyaç duymuştum. Yanımda olmasını ve sarılıp geçti demesini istemiştim. Çok yanlış kişiden yanlış bir şey istemiştim.

Cemre: Sana çok ihtiyacım var. Buluşalım mı?

Ona yazmamın üzerinden saatler geçtiğinde ancak cevap verebilmişti. Cevabı gerçekten de çok komikti.

Furkan: Antrenmanım var olmaz.

Cemre: Sana ihtiyacım var diyorum ve sen antrenmanım mı var diyorsun?

Furkan: Antrenman yapacağım diyorum neyi anlamıyorsun?

Cemre: On dakika göreyim seni diyorum sen neyi anlamıyorsun?

Furkan: Şu an sana ayıracak on dakikam yok. Sonra diyorum.

Cemre: Antrenmanına on dakika geç başlasan bir şey olmaz.

Furkan: Sen de sonra görsen bir şey olmaz.

Cemre: Sana ihtiyacım var diyorum ya!

Furkan: Kızım ben de müsait değilim diyorum.

Cemre: İyi! Antrenmanında başarılar. Bu değil bundan sonraki bütün antrenmanlarında başarılar.

Cemre: Hoşça kal.

Mesajımı beğenip geçmişti. İşte ben onun için bu kadardım. Kalbim o kadar kırılmıştı ki öfkeden deliye döndüm. Yaşattığı değersizlik beni çıldırtıyordu. Bir antrenman kadar bile değerim yoktu onun için. Neden ihtiyacım olduğunu bile sormuyordu. Ben onun için sevmeye ihtiyaç duyduğu anda birlikte vakit geçirdiği biriydim. Ya da canı bir şeyler anlatmak istediğinde sohbet edebileceği bir konuşma arkadaşıydım.

Mesajımdan sonra da Furkan bir daha yazmadı bana. Bir ilişkiyi bitirmenin onun için bu kadar kolay olması canım sıkılmıştı. Sonuçta bir kavga yaşamıştık ve öfkeyle konuşmuştuk. Ondan ne kadar cevap beklesem de yanıt alamamıştım. Bu şekilde de bitmesini istemiyordum. Bu yüzden dayanamayarak mesaj attım.

Cemre: *Gerçekten bir şey demeyecek misin?*

Furkan: *Ne diyeyim kızım? Sen söyleyeceğini söylemişsin.*

Cemre: *Sinirliydim ve haklıydım. Hemen kesip atan sensin.*

Furkan: *İstedığın olmayınca deliriyorsun. Çocuk gibi davranıyorsun.*

Cemre: *Çocuk gibi davranmıyorum. Sen anlayışsız davranıyorsun.*

Furkan: *O zaman bu anlayışsız adamla daha fazla konuşma.*

Cemre: *Bahane arıyor gibisin.*

Furkan: *Aramıyorum.*

Cemre: *İstiyor musun istemiyor musun?*

Furkan: *İstemiyorum.*

Ona yazdığım *hoşça kal* mesajını alıntılıyarak cevap vermişti.

Cemre: *Bu kadar mı gerçekten?*

Furkan: *Herkes son sözünü söyledi. İlk hoşça kal diyen de sendin.*

Ve bitti. Hikâye işte böyle bitti. Furkan son sözünü söyleyerek hayatımdan tamamen çıkmaya çalıştı. O gün biten hikâyeyi tekrar canlandırmamam gerekiyordu. İstemeyen birini zorlayamazdım.

İlk hafta kendimi tuttum. Madem bitmişti, ben de yoluma bakacaktım. Acı dolu şarkılar dinleyerek doyasıya aşk acısı yaşıyordum. Arada bir gelen hasretle kendimi tutamayıp ona yazıyordum. Başlarda zorlama cevap verirken sonunda tamamen soğuk cevaplar vererek benden uzaklaşmıştı.

Furkan'ın benden ayrı kaldığı dönemlerde, aslında farkında olmadan bana bir iyiliği dokunmuştu. Mentorum en kısa zamanda

portfolyomu vermemi, yoksa çok geç olacağını söylemişti. Bense o acıyla baş edebilmek için kendimi resimlere vermiştim. Furkan'ın bana hatırlattığı tüm anıları resmetmeye başlamıştım. Her resim farklı bir his veriyordu çünkü hepsini büyük bir duyguyla yapıyordum. Birlikte geçirdiğimiz vakitlere kadar her şeyi çizmiştim.

İtalya'ya gideceğimiz gün kalbimde hiç heyecan yoktu. Oysa okulu kazanırsam dört yılım burada geçecekti. Böyle hissetmemin sebebi Furkan ile yaşadığım anlamsız ayrılıktı. Ortada hiçbir neden yoktu. Ona ihtiyaç duyduğum anda gelmediği için öfkeyle yazılan bir kelimedden buralara kadar gelmiştik.

Belki de gerçekten benden sıkılmıştı ve bitirmek için bahane arıyordu. Önüme bakmam gerekiyordu. İstemiyorsa istemiyordu. Aynı hataları yapmamalıydım.

İşin komik yanı, sosyal medyada hâlâ beni takip ediyor olmasıydı. Hani sevgililer ayrılınca hayatlarından tamamen silerler ya birbirlerini, o beni takip etmeye devam ediyordu. İtalya'dan attığım hikâyeleri izliyordu.

“Evet çocuklar, toparlanın. Otobüsün duracağı yer uygun değil, o yüzden hızlıca hareket etmemiz lazım.” Hocanın sesiyle eşyalarımı toparladım. Tabletimdaki çizimi kapatıp çantama koydum ve resim çantamı da toparladım.

Otobüsten inip İspanyol Merdivenlerine doğru ilerlemeye başladık. Herkes bir yerlere dağılırken hoca hepimizi yeniden bir araya getirdi ve merdivenlere oturarak çizim yapmamızı istedi.

Eşyalarımı çıkarıp çizim için hazırlanırken gördüğüm manzara ile kalakaldım. İspanyol Merdivenlerine oturduğunuz zaman karşınızda sizi bir çeşme karşılıyordu. Batık Tekne Çeşmesi. Ya da benim deyimimle Batık Gemi Çeşmesi. Beni tek mesajla bırakan o aptalla olan şarkımız “Batık Gemi”yi hatırlatıyordu bana.

Ve ben Batık Gemi'ye bakarak onu resmettim. Önümde hiçbir görsel olmadan, hafızamda kalan şekliyle Furkan'ı çizmeye başladım. Uzun yüzünü, önleri uzun kahverengi saçlarını, kalın dudaklarını, yeşil gözlerini... Aslında gözleri tam yeşil değildi. Güneşte gözbebeklerinin etrafında kahverengi noktacıklar oluşuyordu. Oradan akan bir boya önce su yeşiline, sonra maviye dönüyordu.

O gün merdivenlerden bir saniye bile ayrılmamıştım. Herkes bir yerlere gezmeye giderken ben oturup saatlerce Batık Gemi'yi izleyerek Furkan'ı çizmiştim.

"Bu çok güzel." Duyduğum sesle olduğum yerde zıplarken başımı kaldırdım. Mentor hocam başımda dikilmiş yaptığı portreye bakıyordu.

"Cemre... Çok güzel çizmişsin."

"Teşekkür ederim hocam," diye mırıldandım.

"Bunu portfolyona eklememiz lazım." Resme baktım. Bana aitti. Bu resmin Furkan'da olması gerekiyordu. Eğer bende olursa her gördüğümde aklıma o gelecekti ve ben kapıyı aralık bırakmazdım.

"Fotoğrafını ekleseک olur mu?" diye sordum. Benim için bir anlam ifade ettiğini anlayan hocam çok zorlamadı ve başını sallayarak kabul etti.

Yanıma otururken çantamda açık duran tabletime kaydı gözü.

"Çizimlerini inceleyebilir miyim?" diye sorduğunda başımla onayladım. Tableti çıkarıp hepsine teker teker baktı.

"Bu çizimler ne anlam ifade ediyor?"

"Anılar."

"Anılar?"

"Evet."

"Senin anıların mı?"

“Bazılarında ben de varım ama çoğunda başkaları var.”

O çizimlerde Furkan'ın bana anlattığı anılar vardı. Çocukken annesini beklemesi, babasıyla yaptığı ciddi konuşma, kardeşiyle şakalaşması, futbolda galibiyet kazanması, benim için gitar çalması, konser sonrası metrobüste uyuyakalması...

Ve hayalleri vardı.

Çok istediği Mercedes E200, üzerinde kabin memuru üniforması olan hali, sakin ve sessiz bir hayat.

Belki de sorun buydu. Furkan'ın hayatında o kadar çok ses vardı ki istediği şey, sessizlikti. Ben ona sessizlik veremezdim çünkü yerimde duramıyordum. O zamanlar bunun için kendimi suçlarken şimdi ise suçun iki tarafta da olduğunu anlıyordum. Tıpkı Furkan'ın hâlâ bana karşı hisleri olduğunu anlamam gibi.

Sevmediğinden gitmiyordu. Sadece birini sevmekten korkuyordu çünkü o bu sevgiye nasıl karşılık vereceğini bilmiyordu. Nasıl seveceğini bilmediği için de yaşayacaklarından korkarak hiç yaşamamayı tercih ediyordu. Furkan'ın bu korkusunu anlayabiliyordum fakat kimseye bir şey öğretemezdim. Kendisi öğrenmeliydi. Ben sadece sevmeye ve bunu göstermeye devam edebilirdim. Belki yapmamam gerekiyordu ama sırf o nasıl seveceğini bilemediği için ben de bildiğim şeyi yapmamazlık edemezdim.

O yüzden Furkan'ı hep sevdim.

Aynı kaldığımız o dönemde Furkan'ın da beni sevdiğini fark ettim. Küçük ama gözden kaçmayan detaylarla bunu hissetmiştim. Mesela babamın arabasının plakasını ezberlemişti. Trafikte babama rastlarsa ona söylemek istediği birkaç söz olduğunu söylemişti. Bir sanatçı vardı, Furkan severdi ama ben sevmezdim. Bunu dile getirdiğim günden sonra bir kere bile o sanatçının şarkısını arabada çalmamıştı. Söylediklerimi dikkate aldığını fark etmiştim. Belli etmiyordu ama dinliyordu beni.

İtalya gezisi, ona karşı hislerimi tamamen anlamamı sağladı. Aynı zamanda onun da bana karşı tamamen kayıtsız olmadığını

fark etmemi... Elimde onun portresi ve hazır hale getirdiğim portfolyo sunumuyla İstanbul'a geri döndüm. Furkan'a, son kez görüşüp çizimi vermek istediğimi söyledim. Hem çizimi almak istiyor hem de görüşmek istemiyordu. Ama bu kez, onun isteğini yerine getirmeye karar verdim.

İşyerine gittim.

Tek bir amacım vardı: Çizimi verecek ve geri dönecektim. Aklimda başka hiçbir şey yoktu. Hatta habersiz gitmek olmaz diye mesaj atmıştım.

Cemre: İşyerine geleceğim. Çizimi verip gideceğim. Haber edeyim dedim.

Onunla yaptığımız araba gezilerinde bana çalıştığı yeri göstermişti, bu yüzden nerede olduğunu biliyordum. O gün portfolyo dosyamı tamamlayıp okullara göndermek için dışarıdaki işlerimi halletmiştim. Furkan'dan mesaj gelmeden işyerine gitmek istemiyordum ama kaç saat geçmesine rağmen Furkan hâlâ bana dönüş yapmamıştı. Sadece çizimi verip gidecektim.

Elimde çizimle Furkan'ın işyerine doğru yürüdüm. Dükkânın dışından içeriye bakınarak Furkan'ı aradım ama görünmüyordu. Etrafında çok dolaşınca dükkân sahibinin dikkatini çekmiş olmalıydım.

“Buyur kızım, birine mi bakmıştın?”

“Merhaba, ben Furkan'ı görmeye gelmiştim. Burada çalışıyor da.”

“Furkan diye biri yok burada.” Adamın sözüyle olduğum yerde öylece kaldım.

“Nasıl yani? Asaf Furkan. Burada çalışıyor. Bana göstermişti işyerini.”

“Kızım ben buranın sahibiyim. Furkan diye bir çalışanım yok benim.”

Şaşkınlıktan gülmeye başlamıştım. Daha doğrusu sinirden. İlk ânımızdan beri bana hep yalanlar söylemişti ama bunu beklemiyordum. Bana burayı gösterip işyeri olduğunu söylemişti. Her seferinde farklı bir yalanı ortaya çıktığında onu artık anlayamıyordum.

“Sen hangi Furkan’dan bahsediyorsun?” diye sordu adam.

“Kaç tane Furkan tanıyorsunuz bilmiyorum ki,” dedim sinirle gülererek.

“Bir tane Furkan vardı. Geçen sene yazın bir aylığına çalışmıştı, ondan mı bahsediyorsun?” Telefonumu çıkarıp Furkan’ın fotoğrafını gösterdim.

“Bu mu?” diye sordum.

“Evet,” dedi adam. Gözlerimden yaşlar akarken neden yalan söylediğini anlamaya çalıştım.

“Şu an nerede çalışıyor peki?”

“Furkan çalışmıyor ki kızım. Okuyor.”

“Okuyor mu?” dedim sinirle gülerken.

“Evet. Lise sona gidiyor. Parkın oradaki liseye gidiyor.”

Yeni bilgiyle başım dönmeye başlamıştı. Orada kalırsam olay çıkartacaktım bu yüzden kendime hâkim olup oradan uzaklaştım. Bir taksi çevirip bindim ve büyük bir çığlık attım. Şoförün tuhaf bakışlarını umursamadım bile.

Hayatı baştan sona yalan olan bir adama âşık olmuştum. Bu yüzden mi hayatından uzaklaştırıyordu beni? Ben ona ne yapmıştım ki? Ne yapmıştım da bana bunu reva görmüştü?

Bazı şeyleri kafamda tamamen oturtmam gerekiyordu. Telefonumu alıp parkın oradaki okulun hesabını buldum ve fotoğraflarını inceledim.

Ve Furkan oradaydı.

Bu sene çekilmiş olan fotoğraflarda, en önde durmuş ekrana bakıyordu. İsteyim dediği saatlerde okuldaydı. Okul beşte biterken o yedide işten çıktığını söylerdi. Evinin nerede olduğunu bile yalan söylemişken ben bu adamın şimdi hangi sözüne inanacaktım?

O gün anlattıkları da yalan mıydı?

Gözleri dolu dolu bana bakıp yaşadıklarını anlatırken... Hepsi yalan mıydı? Duygularımla oynamıştı. Beni kullanmıştı. Ben gerçekten acı çekerken o olmayan acılarını mı anlatmıştı bana? Öyle büyük bir ihanete uğramıştım ki nefesim kesiliyordu.

Ona sayısız mesaj attım. Küfürler ettim. Yalanlarının ortaya çıktığını söyledim. Karşılığı ne oldu biliyor musunuz?

Beni her yerden engelledi.

Kendime hâkim olamayıp arkadaşlarına yazdım. Kimsenin benden meğer haberi bile yokmuş. Hepsi Furkan'ın sevgilisi mi var kafasındaydı. Sonra onlar da engellemeye başladı. O kadar büyük bir öfke içine girmiştım ki evini basmak bile istemiştım.

Ben Furkan için hiçbir zaman var olmamıştım. Hayatında hiçbir yerim yoktu. Canı sıkıldığı zaman geldiği, sevgi görmek istediğinde aradığı, konuşmak istediğinde buluştuğu bir figürandım.

Furkan'ın ihanetini atlatabilmek, benim için gerçekten zordu. Çünkü sevdiğim ve zarar vermeyeceğini düşündüğüm birini hayatına aldığımı sanırken onun da diğerlerinden bir farkı olmadığını anlamak canımı acıtmıştı. Furkan'ın son olacağına inanmıştım. Onda gerçekten farklı şeyler hissetmişim. Bir çekim vardı ona karşı. Öyle olmasaydı ilk öpücüğümü ona vermek istemezdim.

Beni en çok, Furkan'ın ihaneti yaralamıştı. Kendime gelememişim bir süre. Kafamı ondan uzak tutacak şeyler yapmak

istemıştim. İşte o sırada Azra odama girdi. Selim'in yeni paylaştığı fotoğrafı gösterip, "Çok tatlı değil mi kanka?" diye sordu.

"Çocuğa açılmıyorsun, uzaktan izliyorsun. Ne anladım ben bundan?" diye sordum gözlerimi devirerek.

"Kanka sen konuşsana Selim ile."

"Niye öyle bir şey yapayım?"

"Kankan için. Bir tane sevgilisi vardı, hâlâ var mı bilmiyorum ama arkadaştan öteker, onu biliyorum." Sinirle söylenerek güldüm. Azra, çocuktan hoşlanıyordu ama sırf yaşam standartları uymadığı için bir adım atamıyordu. Ben ise standart filan bakmadan bodoslama dalıyordum.

"Kanka konuşacaksın, değil mi?" diye sordu Azra ısrarla.

Onu kıramadığım için Selim'e yazmıştım ve arkadaşlığımız başlamıştı. Birlikte spor yapıyorduk.

Selim, Furkan ile de yakın arkadaştı. Elbette o da beni bilmiyordu. Furkan ile sevgili olduğumu duyunca şoke olmuştu. Hatta hangi tarihlerde çıktığımızı bile sormuştu. O tarihlerde başka kız arkadaş olduğunu söyleyerek bir de üzerine aldatıldığının imasında bulunmuştu.

"Bak, Furkan her şeyi yapar ama aldatmaz," demiştim. Yine birlikte spordaydık.

"Ben karıştırıyor da olabilirim. Belki o zamanlar bahsettiği kız sensindir," diye kıvırmıştı. Furkan'ı tanıyordum, yalancı olabilirdi ama aldatmazdı. Buna hiçbir zaman inanmak istemedim.

"Aklımı karıştırma. Hem zaten ayırız... O nasıl bu arada?" diye sordum etrafta dolaşırken. O, bir yandan ağırlık kaldırıyordu.

"Kanka ayırırsanız nasıl olduğundan sana ne?"

"Ne var ya, merak edemez miyim?"

"Siz niye ayrıldınız?"

“Sana ne,” dedim hemen.

“Neden ayrıldığınızı söylemiyorsan nasıl olduğunu da bilme kanka,” diyerek ağırlık kaldırmaya devam etmişti. Sinir olmuştum ona. Gözlerimi devirerek çalan şarkıda dans etmeye devam etmiştim.

Bir başka aletin başına geçip kendisine doğru çekmeye başladı.

“Furkan beni sırtına alıp kaldırırdı. Sen anca birkaç kilo kaldırabilirsin işte böyle,” dedim uyuz bir sesle.

“Amına koyim yeter lan! Her buluştuğumuzda Furkan Furkan diyorsun, başka bir şey demiyorsun!” Bir anda bağırınca olduğum yerde öylece kalmıştım.

“Ne bağırıyorsun be?”

“Bir daha Furkan dersin kovarım seni,” diye tehdit etti. Ağzıma fermuar çeker gibi yapıp müzikte dans etmeye devam ettim. O ağırlıkları kaldırırken etrafında dolanıp müziğe eşlik ediyordum.

Birden Semicenk’ten “Batık Gemi” çaldı.

“Ama bu bizim Furkan ile şarkımızdı!” diye bağırdım. Selim, ağzımdan Furkan lafı çıkar çıkmaz bana doğru fırladı. Çığlık atarak kaçarken bir anda beni tutup kaldırdı, düşmemek için bacaklarımı beline doladım.

“İndir lan beni şerefsiz!” diye bağırdım. Kendisine doğru çekerken vücudumu geriye çekip bedenimin yere düşmesini sağladım. Belimdeki ellerini çekmesiyle tekrar yere indim.

“Sen Furkan’ı harbi seviyorsun,” dedi birden. Uzandığım yerden ona baktım.

“Seviyorum tabii oğlum. Bu nereden çıktı şimdi?”

“Yok, emin oldum.”

“Nasıl?”

“Boş ver,” dedi elini sallayarak. Tekrar aletin başına geçerek ağırlık kaldırmaya devam etti.

Selim hiçbir zaman bana bunu nasıl anladığını söylemedi. Furkan da beni seviyor mu, emin olmadığını söylemişti. Sanırım bundan ben de hiçbir zaman emin olamayacaktım.

Zaman Furkan'ın yokluğuyla akıp gidiyordu. Bendeki durgunluğu babam bile fark ediyordu. Onun aslında her şeyi çok iyi bildiğini biliyordum. Bunu da bir gün önüme koyulan yemek poşetiyle anladım.

“Tam karnım acıkmıştı,” diyerek yemek paketini açıp sıcak yemeği yemeye başladım.

“Tadı bayağı iyiymiş. Nereden aldın baba?”

“Her gece hıçkırarak ağlamana sebep olan çocuğun çalıştığı yerden.” Donup kaldım. Lokmamı yutamadım bile.

“Onun yanından geliyoruz,” dedi gözlerimin içine bakarak.

“Na... nasıl yani?” Ellerim titrerken babamın gözlerinin içine bakamıyordum.

“Amcan bana Furkan'dan bahsetti. Ben de kızımın her gece acı içinde neden ağladığını anlamış oldum. Uğruna bu kadar ağladığı herif kimmiş, bakmaya gittim.”

Nefesim gerçek anlamda kesildi. Hangi birine şaşıracağımı bilemedim. Tüm olanlar başından itibaren tuhaf değil miydi?

“Sen Furkan'ı görmeye mi gittin?” dedim inanamazcasına. Babam, Furkan'ı öğrenmekle kalmamış, bir de onu görmeye gitmişti.

“Benim hakkımda bir şey dedin mi?” diye sordum telaşla.

“Kim olduğumu bilmiyordu ki. Beni sıradan bir müşteri zannetti.”

Furkan, babamın kim olduğunu bilmeden ona hizmet etmişti. Babam da onu izlemişti. Ve ben bu konuyu babamla mı konuşuyordum? Hayat benim için daha ne kadar ruhaflaşacaktı?

“Kızmayacak mısın bana? Erkeklerle görüşüyorum sonuçta.”

“Seni kilitlesem de dövsem de sen bildiğini okuyacaksın Cemre. O yüzden hayır, kızmayacağım. En azından çocuğun iyi biri olduğunu gördüm.”

“O kadar iyi ki beni her gece ağlatıyor,” dedim. Yüzümde buruk bir gülümseme oluşurken gözlerim doldu.

“O çocukla zaten olmazdı ki.”

“Neden?”

“Onun hayatında çok karmaşa var. Senin bilmediğin ama onun hayatında olan biten çok şey var.”

“Anlat da bileyim baba.”

“O sana anlatmamayı tercih etmiş.”

“O bana sadece yalanlar söyledi. Kendini olmadığı gibi biri gibi gösterdi.”

“Neden böyle yaptı peki?”

Babam resmen karşıma geçmiş bana Furkan’ı savunuyordu. Bu sinirlerimi o kadar bozdu ki çılgılık atmamak için kendimi zor tuttum. O zaman bile düşüncesi ben değildim. Gidip Furkan’a hesap sormamıştı ama gelip bana soruyordu.

“Senin yanında kendini yetersiz hissetmiş olmalı.”

“Ne alaka baba?” dedim sinirle gülerek.

“Arabayı benden istediğin zamanlarda ona götürdüğünü biliyorum. Bir kız giriyor hayatına. Özel okullarda okuyor, altındaki lüks arabayla gelip onu alıyor. Üzerinde hep marka kıyafetler var.

Cüzdanından paranın eksik olmadığını görüyor. Kızın hayatta kalmak için bir mücadelesi yok. Sonra dönüp aynada kendisine bakıyor.”

“Ben o aynada başarılı ve hayat dolu birini görüyordum,” dedim. Babam bana katılmıyordu.

Hayata bakış açımız babamla farklıydı. Belki de o, hayatta daha farklı zorluklar çektiği içindi. Çocukluğundan beri hep çalıştı. Kardeşleri okuyabilsin diye ilkokulda okulu bırakmıştı. Bütün kardeşlerine üniversite okutmuştu. Hepsi iyi yerlere gelmişti. Babamsa ilkokul mezunu olarak babaannemle bir evde, orada burada çalışarak devam ediyordu hayatına. Tüm kardeşlerini evlendirmiş ve iyi yerlere gelmesini sağlamıştı. Babaannem vefat edince tek kalmış. Sonra dönüp kendine bakmış. Kardeşlerinin para sıkıntısı yokken o hâlâ birinin emrinde, gününü geçirecek kadar para kazanabilmiş. Sonra annemle evlilik yoluna girmişler ve babam kendine bir söz vermiş. Ailesinin, onun yaşadıklarını yaşamayacağına yemin etmiş. Kendisini geliştirememiş, okuyamamış olsa da çok parası olacaktı ve çocukları okuyacaktı.

Babam dediğini yapmıştı. İstedığımız her şeye bir şekilde sahip olmuştuk. Fakat bunu yaparken ailesini ihmal etmişti. İş hayatına, para kazanmaya o kadar kaptırmıştı ki kendini artık ailesini de işinin parçası olarak görüyordu. Annem aile kurma işinde iyiydi. Babam tüm sorumluluğu ona vermişti ama artık o yoktu. Babamın ebeveyn olma vakti gelmişti ve bunun para kazanmaktan daha zor olduğunu anlamıştı.

“Sen Furkan’da ne görüyorsun baba?” diye sordum.

“Yaşamaya çalışan bir çocuk görüyorum. Söylediği yalanlar bile aslında kendini yetersiz görmesinden kaynaklı. Bir şeyler yapıyor ama yine de çevresindekilere yetişemiyor.”

Babam o gece bana Furkan’ı anlattı. Onun iç dünyasından bahsederek onun gözünden hayatın nasıl görüldüğünü anlattı. Doğrusu, kalbim sıkışmıştı. Onun gözünde dünyanın bu kadar

ağır olduğunu bilmiyordum. Üstüne onu seven ama bir sürü yalanlar söylediği bir kız vardı. Kaçmak istedi. O kızın sevgisini istemedi.

Başvuracağım okullar için hazırladığım portfolyoyu mentor hocamla birlikte gerekli yerlere göndermiştik. Yaptığım tüm çizimlerden birer kopya yapmıştım. Çizer biyografisi bölümüne uzun uzun yazmak yerine kendimi çizdim. Üzerimde salaş, yeşil bir tişört vardı ve saçlarım da doğal rengindeydi.

Furkan için okullara göndermediğim özel bir çizim yapmıştım. Onun portresinin yanında, ilk buluşma tarihimiz ve o gün giydiği kıyafetler yazıyordu. Ayrıca duygularımı anlatan bir mektup ekleyerek paketi tamamladım.

İçimde hiçbir umut taşımadan hediye kargoya verdim. Öyle ki kargonun nerede olduğunu bile takip etmeye gerek görmemişim. Gecenin bir yarısı Furkan'dan gelen mesajla kargonun ona ulaştığını anladım.

Furkan: *Cemre.*

Mesajına cevap verememiştim. Neden yapamadım bilmiyorum. Sanırım onunla konuşmaya hazır değildim. Bu yüzden ertesi sabah uyandığımda cevap yazdım.

Cemre: *Efendim?*

Furkan: *Şimdi çalışıyorum müsait olduğumda konuşuruz.*

Cemre: *Tamam. Nerede çalışıyorsun?*

Furkan: *Bir yerde.*

Cemre: *Peki.*

Belki de işyerine gelirim diye söylemek istemiyordu ama nerede çalıştığını ben zaten babam sayesinde öğrenmiştim.

O akşam Furkan bana tekrar mesaj attı.

Furkan: *Şimdi müsaitim.*

Cemre: *Sevindim.*

Furkan: *Bu çizimlerle bir yere mi başvurdun?*

Cemre: *Okullara başvurdum. Çizimleri beğendin mi?*

Furkan: *Evet.*

Cemre: *En çok hangisini beğendin?*

Furkan: *Hepsi çok güzeldi.*

Cemre: *Sen nasılsın peki? Üniversite sınavı nasıldı?*

Furkan: *Fena değildi. Kabin memuru ilanları vardı onlara başvurdum.*

Cemre: *Umarım kabul edilirsin.*

Furkan: *Sağ ol.*

Başka ne yazacağımı bilemedim. Aslında şu an ne yaptığımızı bile bilmiyordum. Furkan'la hayatım işte hep böyleydi. Bir şeyler yapıyorduk ama ne anlamı vardı bilmiyordum. Fazla akışına bırakıyordu her şeyi ve karşısındaki kişinin de ona bir şey sormasını istemiyor, sadece bu akışa ayak uydurmasını istiyordu.

Evet, hayat onu yoruyordu fakat bir tek onu değil, hepimizi yoruyordu sonuçta. Hepimiz bir şeylerle mücadele etmek zorunda kalıyorduk. Bu, hayatımızda sevginin ve sevdiğimiz insanların olmayacağı anlamına gelmezdi. Biriyle ilişki içindeysen ortak bir duygu paylaşıyorduk ve buna değer vermemiz gerekirdi. Furkan biraz fazla benmerkezci takılıyordu. Evet, kendini sevmek ve öncelik tanımak güzeldi lakin o bunu biraz abartıyordu.

Sonraki günlerde okuldan haber beklerken bir yandan da Furkan ile tekrar mesajlaşmaya başlamıştık. Yine her zamanki gibi günaydın mesajları atıyor, arada bir yazıyordu. Tek farkı, bu sefer kendisini çok acındırıyordu. Paraya ihtiyacı olduğu için sürekli çalışmak zorunda olduğundan, mutlu olmaktan ziyade yaşam savaşı vermesinden bahsediyordu.

Haftanın yedi günü sabah ondan gece ikiye kadar bir lokantada çalışıyordu. Paraya ihtiyacı olduğu için izin yapmadığını söylüyordu ki bence yine yalan söylüyordu. Kendini bu şekilde göstermek istiyordu. Ben de bu oyununa ayak uydurarak üzerine gitmiyordum ama bu belirsizlik beni çıldırtıyordu.

Cemre: Furkan, bu şekilde mi konuşmaya devam edeceksin?

Furkan: Nasıl?

Cemre: Belirsiz.

Furkan: Ortada bir belirsizlik yok.

Cemre: Nasıl yok? Gittin. Geldin ve sanki o arada hiçbir şey yaşanmamış gibi kaldığın yerden devam ediyorsun.

Cemre: Hiçbir şey konuşmuyorsun.

Furkan: Neyi bilmek istiyorsun?

Cemre: Neden bana yalan söyledin?

Furkan: Sen de ilk tanışmamızda söylemiştin.

Cemre: Ben senden gerçekten hoşlandığım için hatamı hemen düzelttim ama sen devam ettirdin.

Furkan: Ben senin gibi aslında böyleydi diye düzeltilmedim. Niye bu kadar büyütüyorsun?

Cemre: Çünkü bu, seninle bir gelecek planı yapmıyorum, demek.

Furkan: Benim için değildi. Sadece istemedim o kadar.

Cemre: Doğru. Furkan istemez ve yapmaz. Başka bir şey umurunda değildir.

Son sözümünden sonra biraz daha yumuşak konuşmaya başladı. Neden ayrıldığını açıklamadı. Sadece kendini anlatmaya çalıştı. Kelimelerinden, hayattan yorulduğunu ve artık kendini açıklamak istemediğini anlamıştım. Ben de üstüne gitmemeye karar verdim.

O gün Furkan ile anlamsız bir şekilde tekrar barışmıştık. Ama o gün kalbimde bir korku vardı. Beni bir kez terk eden, bir daha kolaylıkla terk edebilirdi. Bu korkuyla yaşamayı bilmeliydim. Gideceğini bile bile Furkan'a yine kucak açmıştım.

Furkan ile tekrar konuşmaya başladığımızda işler daha iyiydi. Ne o ne de ben eskisi gibiydik. Ben darlamıyordum, o da çok uzak konuşmuyordu. Belli bir düzen oturtmuştuk. Furkan işten gece ikide çıkıyordu. Sabah beşte antrenmana gitmesi gerekiyordu. Arada az bir vakit vardı ve uyuyunca antrenmanı kaçıırıyordu. Bu yüzden ikiye alarm kuruyordum ve onunla telefonda sabah beşe kadar konuşuyordum. O hazırlanıp antrenmanına giderken ben de tekrar uyuyordum. Gün içerisinde onunla konuşmaya vaktim olmuyordu.

Bu süreç, bazı şeyleri fark etmemi sağlamıştı. Ben onunla konuşabilmek için vakit ayırabiliyordum. Alarm kurup işten çıkış saatini bekliyordum. O da antrenman yapabilmek için kendine vakit ayırıyordu. Gerekirse uyumuyor ama yine de o antrenmana gidiyordu. Antrenmanı kiskanmam normal miydi bilmiyordum ama kısıkanıyordum işte. Ona verdiği değeri bana vermiyordu. Sonra da seven taraf benim diyerek kendimi sakinleştiriyordum. Furkan, benim onu sevdiğim kadar beni sevmiyordu ve bunu belli ediyordu. Yani kızacaksam yine dönüp kendime kızmam gerekiyordu. Kalbimdeki sevgi bitene kadar da bu böyle devam edecekti.

"Salak bu kız ya," dediğinizi duyar gibiyim. Bihter'in yaptığı aptallıkları yapıyordum ama artık Bihter'i de anlıyordum. Aslında bile isteye bunları yapmıyordum. İnsan sevince gerçekten akli duruyormuş. Yaptıklarımın ya da yaptıklarımızın başka bir açıklaması olamazdı.

Aşk, insanı körleştiriyordu.

Yine körleştiğim günlerden biriydi. Furkan çalıştığı için buluşamıyorduk. İzin günlerinde akşama kadar uyuyor, akşam da ailesine vakit ayırması gerekiyordu. Ama onu görmek istiyordum. Bu yüzden de o antrenman yaparken onu izlemeye karar vermiştim.

Gece işten gelince yine haber etti.

Furkan: *Eve geldim ben.*

Cemre: *Bugün nasıldı?*

Furkan: *Yorucu.*

Cemre: *Uykun var mı?*

Furkan: *Uyuyamıyorum ki.*

Cemre: *Yine düşüncelere mi gidiyorsun?*

Furkan: *Evet.*

Cemre: *Bu kadar neyi düşünüyorsun ki?*

Furkan: *Geleceğimi. Bir üniversite kazanamadım. Hayatım boyunca garsonluk yapamam. Kabin memurluğu için başvurduğum yerlerden cevap gelmedi. Ailemin şu an maddi desteğe ihtiyacı var.*

Cemre: *Bunlar belirsiz şeyler. Düşünsen de cevap bulamazsın.*

Furkan: *Ama düşünmeden de duramıyorum.*

Cemre: *Sana hikâye anlatayım. Onu dinle. Kafan dağılır.*

Furkan: *Sadece uyumak istiyorum.*

Cemre: *Ninni söyleyeyim sana. Koynuna kıvrılıp uyuturum seni.*

Furkan: *Terleriz olmaz.*

Cemre: *Terleyelim ne olacak :)*

Furkan: *Yok hasta oluruz.*

Cemre: *Hasta olalım ne olacak :)*

Furkan: *Çalışmam lazım.*

Cemre: *Tam bir gıcıksın ya.*

Furkan: *Teşekkür ederim :)*

Cemre: *Uyuz.*

Furkan: *Antrenmana gelecek misin?*

Cemre: *Evet.*

Furkan: *Tamam. Beşe alarm kur. Ben ısınıp geçerim sen de gelirsin.*

Cemre: *Tamam.*

Telefonu kapatıp saat beşe alarm kurdum. İki saat sonra alarm öttü. Hiç uyumasaydım iyiydi diyeceğim cinsten bir uyku uyumuştum. Üzerimi giyip yatağa yastıklarımı koyarak uyuyor imajı çizdim. Şapkamı takarak kapımı sessizce açtım ve sesleri dinledim. Babam hâlâ uyuyordu. Ona belli etmeden evden çıkıp o evden gittikten sonra tekrar eve girmem lazımdı.

Minik adımlarla ilerleyip dış kapıyı açtım ve sessizce kapatarak evden çıktım. Taksiyi arayıp sitenin dışına doğru yürüdüm.

Furkan ile her zaman buluştuğumuz parka gittiğimde onu antrenman yaparken buldum. Çantamı kenara koyup ona doğru ilerledim. Antrenmanını bırakıp bana dönünce yüzümde kocaman bir gülümseme oluştu. O aptal şeyi bırakıp beni tercih ettiği için mutluydum. Ona kocaman sarıldım. Ellerini bana dolarken sıcaklığına kavuştuğum için huzur içindeydim.

Furkan ile her şeyin güzel olmasını isterdim. Sevgililerin yaptığı sıradan şeyleri yapmak isterdim. Onunla bunları yapmak zordu. Bu yüzden olanla yetinmeye çalışıyordum.

“Hadi bırak artık. Antrenmana dönmem lazım,” dedi. Başımı hayır der gibi sallayarak daha çok sarıldım. Güldü.

“Bu seti bitirmem lazım,” diye ısrar etti. İstemeyerek ondan ayrıldım. O setine devam ederken telefonumu alıp video çektim. Yaptığı sporu seslendirirken gülmekten yapamadı.

“Bak dikkatimi dağıtıyorsun ama,” dediğinde sesinden eğlenildiğini anladım.

“Tamam, sustum,” diyerek oturdum.

Bir seti bitirip, dinlenmek için yanıma gelip oturdu. Nefes nefese kalmıştı.

“Sen buraya nasıl geldin?” diye sordu.

“Taksiyle.”

“Baban?”

“Haberi yok. Kaçtım evden. O işten çıkınca da tekrar gireceğim.”

“Aferin sana,” diyerek kızdı.

“Seni görebilmemin tek yolu buydu. Yapabileceğim bir şey yok.” Omzumu silktim. Bana *iflah olmaz* der gibi bakıyordu. Yeni set için kalktı. Oturduğum yerde onu izlemeye devam ettim.

“İlk buluştuğumuz zamanı hatırlıyor musun?” diye sordum. Neden sorduğumu anlamadan bana baktı.

“Evet,” dedi.

“Burada buluşmuştuk. Üzerinde gri kapüşonlu vardı ve altında beyaz tişört. Siyah pantolon giymiştin. Kemerin de vardı. Ayaklarında da botlar.”

“Yaptığın çizimlerden birinde bunu yazmıştın.”

“Peki benim üzerimde ne vardı?” diye sorarak önüne geçtim. Bana bakıp sırtıttı ve başka tarafa döndü.

“Hadi ne vardı? Hatırlıyor olmalısın.”

“Engel oluyorsun. Seti bitirmeliyim.”

“Söyle, ben de engel olmayayım,” diyerek sırtıttım. Pes ederek bana baktı.

“Siyah bir pantolon giymiştin. Üstünde kırmızı tişört ve siyah mont vardı. Başında da kırmızı şapka. Benim gibi sen de kemer takıyordun.”

Kemere kadar hepsini söyleyince yüzümde kocaman bir gülümseme oluştu. İnsan böyle şeyleri unutmuyorsa bir anlamı vardır. Sınıtarak yerime tekrar geçerken o da gülümsemesini saklayarak sporuna devam etti.

O, bir buçuk saat boyunca antrenman yaparken sadece onu izledim. Babasının işe gitme vakti yaklaşıyordu. Yani onun arabayı götürmesi gerekiyordu.

“Sen ne yapacaksın?” diye sordu bana.

“Sekize kadar dışarıdayım. Yürürüm,” diye mırıldandım.

“Evine bırakayım seni.”

“Eve gidemem ki. Babam işe giderken görebilir beni. Buralarda takılacağım. Sen git merak etme beni,” dedim. İkilemde kaldı ama gitti.

Evet, gitti.

Bense sabah sekize kadar sokaklarda öylece boş boş dolanarak babamın evden çıkmasını bekledim. Lütfen bana aptal demeyin. Aptallıktan değil, çoğu şeyi farkında olarak yapıyordum.

Devam eden günlerde Furkan’la oluşturduğumuz bir rutin vardı. Gece ikiden sonra sabah beşe kadar telefonda konuşuyor, sonra antrenmana giderek orada vakit geçiriyorduk. Babasına

arabayı verip tekrar geliyor ve birkaç saat yürüyüş yaparak yahut bir yerde oturarak sohbet ediyorduk. Her tür, konudan konuşup gülebiliyorduk. Sahip olduğumuz bu rutin o kadar güzeldi ki bozulmasını asla istemiyordum.

Furkan çok güzeldi.

Gün geçtikçe artık sevgisini nasıl gösterdiğini çözüyordum ve onu anlıyordum. O da değişim gösteriyordu. Basit görünen ama insana değerli hissettiren şeyler yapıyordu. Ne bileyim, eve varınca haber etmemi istiyordu mesela. Unutunca vardım mı diye soruyordu. Gün içinde durup dururken ne yaptığımı soran bir mesaj atıyordu ya da o an, başına komik bir şey geldiğinde ilk bana mesaj atıp anlatıyordu. Onu özlediğimi ve anlık fotoğraf istediğimi söyleyince hemen o an ne yapıyorsa kendini çekip bana atıyordu. Çalışırken on dakikalık molalarında bana yazıyordu.

Gerçekten her şey o kadar güzeldi ki suratımdan gülümseme eksik olmuyordu. Huzurluydum. Mutluydum ve bu herife fena bir şekilde âşık olmuştum. Sevmenin ne kadar güzel olduğunu keşfetmiştim ve bırakmak istemiyordum. Onun sevgi dilini çözünce her şey bende yerine oturmuştu.

Cemre: *Antrenmana gidecek misin?*

Furkan: *Evet. Hazırlanıyorum. Geliyorsun, değil mi?*

Cemre: *Sence? Tabii ki de geliyorum.*

Furkan: *Tamam ben önden gidiyorum. Antrenmana başlarım sen sonra gel.*

Cemre: *Tamam. Bir de bana çocukluk fotoğraflarını atar mısın?*

Hiç ikiletmeden fotoğraflarını attı. Çocukken o kadar tatlıymış ki gülümsemeden edemedim.

Furkan'ın çocukluk fotoğraflarını istemiştım çünkü doğum günü için ona harika bir hediye hazırlayacaktım. Gerçi daha aylar vardı fakat hediye'nin hazırlanması çok uzun süreceği için şimdiden başlamam gerekiyordu. Çocukluk fotoğraflarından birini o

aradığında gözükecek şekilde profiline ekledim. Üzerimi değiştirip hemen odadan sessizce çıktım ve parka gitmek için taksi çağırdım.

Parka girdiğimde Furkan'ı antrenman yaparken buldum. Uykusuzluktan ölüyordum ama yine de yanına gitmeyi bırakmıyordum çünkü onunla geçirdiğim bu vakitlerden aşırı zevk alıyordum.

Setini tamamladıktan sonra dinlenmek için yanıma geldi. Ona, beni aradığında çıkan fotoğrafı göstermek istedim.

“Beni arasana, sana bir şey göstereceğim,” dedim.

İkiletmeden beni aradı. Ekranda çıkan çocukluk fotoğrafını gösterince kocaman sırttı. Gözüm Furkan'ın telefonuna kaydı. Gördüğüm şeyle kalbim sıkıştı. Gözlerim dolarak ona baktım.

“Sen numaramı kaydetmedin mi?” diye sordum.

Bana niye böyle davrandın Furkan? Adımı öğrenemedin. Beni terk ettin. Yalanlar söyledin. Ben yine de seni sevdiğim için kapına geldim. Sen o kapıyı bana açtın ama hiç içeriye almadın. O kapının önünden ayrılmamı da istemedin. Sen o kapıyı başkası için açtığında beni hâlâ orada seni beklerken görmek istedin.

Sen beni hiç sevmedin Furkan. Sen, sana olan sevgimi sevdin.

Yoksa bir insan neden hayatındaki insanın numarasını kaydetmez ki? Bugün sürekli alışveriş yaptığımız marketin bile numarasını kaydederdik. Benim hâlâ mı bir adım yoktu sende, o yüzden mi kaydetmedin?

Furkan...

“Nasıl kaydedeceğimi bilemedim,” dedi o gün bana.

“Adım yok mu benim? Adımla da mı kaydedemedin?”

Bir şey dememişti. Kalbim kırık bir şekilde bankta otururken bana bakıp gülmüştü sadece. Aslında bu, onun dilinde, *sıçtım nasıl toparlayacağımı bilmiyorum* gülmesiydi. Fakat o gün benim canım gerçekten çok acımişti. O gün onu bırakıp gitmeyi düşünmüştüm. İsmimin bile hayatında bir yeri olmayan bir adamı bu kadar sevmem

nafileydi. Kendime çok büyük haksızlık ediyordum. Aslında onun manipölasyonlarına ya da büyüüne, her ne boksı ona o kadar çok kapılmışım ki onsuz olamayacak gibi hissediyordum. Onun yanındayken kendimi hep yetersiz görüyordum. Kendimin farkına varmıyordum. Oysa ne kadar güçlü olduğumu sonradan keşfettim. Onun bana aslında ne kadar zarar verdiğini, daha doğrusu ruhuma ne kadar zarar verdiğini daha sonra geç de olsa anlamıştım.

“Babanın işe gitme saati geldi. Ben kalkayım artık,” dedim banktan kalkarken.

“Beni arasana.”

“İstemiyorum. Bir anlam ifade etmiyor.”

“Sen bir ara.”

Israr edince telefonumu çıkarıp onu aradım. Ekranı bana çevirdi. “Karım” yazıyordu. Sırıtarak bana bakarken buruk bir şekilde gülümsedim.

“Daha sonra bu ismi değiştireceğine eminim,” dedim.

“Seni nasıl kaydedeceğimi bilemediğim için kaydetmedim,” dedi tekrar.

“Benim bir adım yok mu?”

“Adınla kaydetmek istemedim,” diye mırıldandı.

Bir şeyler hissediyordu. Bir şeyler yapmak istiyordu ama o da ilk defa yaşadığı için nasıl yapacağını bilmiyordu. Sevmek nasıl bir olduğunu bilmeyen bir adamdan sevgi görmeye çalışıyordum.

Furkan'ın üstüne gitmiyordum çünkü o da sevmeyi benimle öğreniyordu. Ne yapacağını bilemiyordu. Aslında biliyordu fakat yapamıyordu. Bazen güçlü ve sarsılmaz bir duvar olması gerektiğini

düşünüp geri çekiliyor, bazen de daha önce hiç denemediği için ruhaf hissediyor ve yine uzaklaşıyordu. Ama birinin onu sevmesinden mutlu olduğu, her halinden belliydi. Bunu hareketleriyle belli ediyordu.

Böyle birine kızamazdım. Kötü niyetinden değil, bilmediğinden böyle davranıyordu.

“Kanka, dalma.” Selim üzerime şişeden su atarken geri çekildim. Kendisine yeni motor almıştı ve onu bana göstermek istediği için buluşmuştuk. Motoruna yapıştırmayı için *sticker* yapacaktım ona.

“Furkan ile nasıl gidiyor?”

“Güzel,” dedim sırtarak.

“Oğlum var ya,” diyerek bana baktı ve sustu.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Sen o çocuğu harbi çok seviyorsun. Amına koyim kimse beni böyle sevmeyi.”

Sözleriyle gafil avlanmıştım. Üzülerek başını eğip motoruyla ilgilenmeye başladı.

“Ama ben seni de seviyorum. Sen iyi bir arkadaşsın,” diyerek başını okşadım. Gülerek başını salladı. Onun da sürekli barışıp ayrıldığı bir kız arkadaşı vardı. Selim ayrıca iyi bir çocuktur. Eminim bir gün onu da sevebilecek biri çıkacaktır.

“Biliyor musun, Furkan beni telefonuna ‘Karım’ diye kaydetti.”

“Şeytan da Kur’an-ı Kerim’de geçiyor kanka.”

“O ne demek şimdi?”

“Artık ne anladıysan,” diyerek geçiştirdi beni. Kafamı karıştırmasını istemiyordum.

Mentor hocam arayınca hemen cevapladım.

“Efendim hocam?”

“Mailine baktın mı?” dedi heyecanla.

“Hayır. Niye?”

“Sonuçlar açıklanmış. Hemen bak.”

“Tamam,” diyerek telefonu kapattım. Maillerime girerken kalbimde büyük bir heyecan vardı. Hem olmasını istiyordum hem de istemiyordum. Başım dönerken gelen maili açtım.

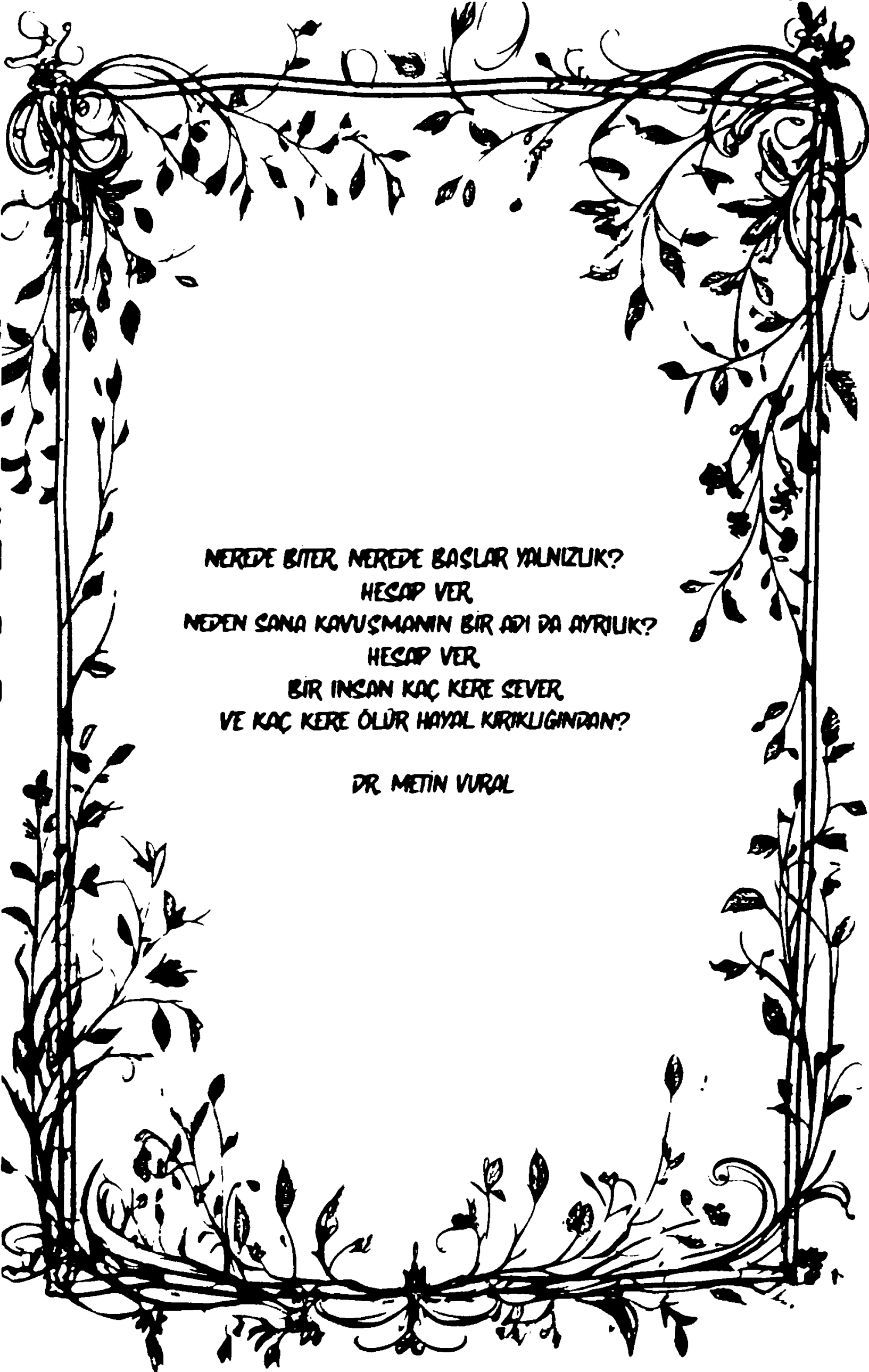
Ve işte orada kocaman harflerle okula kabul edildiğim yazıyordu. Roma’daki PARS’ı kazanmıştım.

“Kabul edildim,” dedim inanamazcasına. Ve o an aklımdan sadece Furkan geçiyordu. Yanımdayken böyle olan bir adamın, uzaklara gidince bambaşka olacağını biliyordum.

@ayisigikitap

ITALYA - ROMA

NEREDE BİTER, NEREDE BAŞLAR YALNIZLIK?
HESAP VER,
NEDEN SANA KAVUŞMANIN BİR ADI DA AYRILIK?
HESAP VER,
BİR İNSAN KAÇ KERE SEVER,
VE KAÇ KERE ÖLÜR HAYAL KIRIKLIĞINDAN?

DR. METİN VURAL

İtalya. Roma. Burada kazanılmış bir okul. Elbette herkes gitmek için can atar. Ben de atıyordum. Hayallerime bir adım daha yaklaşıyordum. Roma'da resim üzerine kariyer yapacaktım.

“Olmaz.”

“Ne demek olmaz?” dedim babama bakarak.

“Ne işin var senin İtalya'da? Türkiye'de okul mu kalmadı?”

“Baba, resim dalında en prestijli okullardan birini kazandım. Ve sen olmaz diyorsun?” Kaşlarım öfkeyle çatıldı. Sonunda bana iyi gelen bir şeyler vardı ve babam engel olmaya çalışıyordu.

“Türkiye, hatta İstanbul dışına çıkamazsın! Konu kapanmıştır.”

Babam son sözünü söyleyerek odadan çıktı. O bir kere hayır dediyse fikrini değiştirmem zordu. Fakat geleceğimin önünü kesmesine izin vermeyecektim.

Sinirle odama girdim. Furkan'dan mesajlar vardı. Bugün izin günüydü ve buluşabileceğimizi söylüyordu. Canıma minnetti. Ona geleceğimi yazdım. Dolabımın başına geçtim. Bugün hava sıcaktı. Sahilde yürüyüş yapabiliydik. Mavi askılı mini elbiseyi çıkarıp üstüme giydim. Tatlı bir makyaj yaparak odamdan tekrar çıktım ve masada duran araba anahtarını alarak hiç beklemeden evden çıktım.

Yol boyu babam arasa da umursamadım ve sürmeye devam ettim.

Furkan'ın evinin önüne gidince beklemeye başladım.

Cemre: *Geldim.*

Furkan: *Midem çok kötü bulanıyor.*

Cemre: *Niye?*

Furkan: *Bilmiyorum.*

Cemre: *Kus. Rahatlarsın.*

Furkan: *Fobim var. Olmaz.*

Cemre: *Ne yapacaksın peki? İstersen buluşmayalım.*

Furkan: *Bir duşa gireceğim. Belki iyi gelir.*

Cemre: *Tamam gir ben bekliyorum.*

Furkan: *Tamam.*

Furkan'ı beklerken markete gidip midesine iyi gelecek şeyler aldım. Su, çubuk kraker ve birkaç bisküvi alarak tekrar evinin önüne gittim. O zamana kadar banyosunu yapmış ve yeni kıyafetler giymiş, evinden çıkıyordu.

Arabaya bindiğinde gerçekten kötü görünüyordu. Arabayı çalıştırıp sakın bir yere çektim ve park ettim.

“Kötü gözüküyorsun. Evde mi kalsaydın?”

“Yok, geçer birazdan.”

“Sana çubuk aldım. Ye istersen.”

“Şu an bir şey yersem kusarım,” dedi inleyerek.

“Çubuk bulantına iyi gelir,” diyerek açıp ona uzattım. Birer birer alıp yavaşça yemeye başladı. Koltuğunu geriye çekip midesine sarıldı. Bir müzik açıp ben de arkama yaslandım.

Çubuk krakeri yerken dükkânda olan bitenleri anlattı. Onu sessizce dinledim. O bir şeyler anlatırken dinlemeyi çok seviyordum. Yaptığı mimikler ve olaylara verdiği tepkiler çok güzeldi.

“Senin neyin var?” diye sorduğunda gafil avlandım. Dikkatini çekeceğimi düşünmüyordum.

“İtalya'daki okula kabul edildim.”

“Ama gitmene izin vermedi,” diye cümlemi tamamladı. Başımı sallayarak onu onayladım.

“Ne yapacaksın peki?”

“Gideceğim. Bir şekilde ikna edeceğim... Sen ne yaptın? Başvurulardan bir cevap gelmedi mi?”

“Yok. Muhtemelen de gelmez. Bir daha sınava hazırlanacağım. Bu sefer geçeceğim.”

“Yaparsın sen,” diyerek destek oldum.

“Çubuk iyi geldi,” dedi gözlerini kapatarak.

“Dedim sana.”

“Suyu verir misin?”

Suyu ona uzattım. Tüm şişeyi tek seferde bitti. Gerçekten susamış olmalıydı.

“İyi misin?”

“Çok daha iyiyim.”

“O zaman kucağına oturabilirim,” diyerek ona yöneldim ve kucağına oturdum. Belimden tutup kendine çekti ve sımsıkı sarıldı.

“Uyuyalım mı? Aşırı uykum var,” dedi.

“Tamam,” dedim. Başını göğsüme yaslayarak gözlerini kapattı. Bu haline gülümseyip saçlarını okşadım. Aslında yorgun düşmesi çok doğaldı. Gece ikiye kadar çalışıyor ve sabah beşe kadar uymayıp sonra antrenmana gidiyor, sabah onda tekrar işe gidiyordu. Günde belki üç dört saat uyuyordu. İzin günlerini de uyuyarak geçiriyordu mecburen.

“Sen rahat mısın bu şekilde?” diye sordu.

“Evet, gayet rahatım. Sen beni düşünme,” dedim. Saçlarını okşamaya devam ettim. Nefes alışları düzene girmişti.

Furkan uykuya dalarken başımı ona yasladım ve ben de uyumaya çalıştım. Orada öylece sessizlik içerisinde uyuduk. Onun

kollarında uyumak beni huzurlu hissettirmişti. Kollarının belimde olması, nefes alışverişini duymak bulunduğum rahatsız pozisyona rağmen huzurlu bir uyku çekmemi sağlamıştı.

Furkan'la yaşadıklarımızı anlatırken belki ondan nefret ediyorsunuzdur ya da benim bu kadar şeye rağmen onu hâlâ sevmemi salaklık olarak görüyorsunuzdur. Belki de öyleydim. Belki de salaktım. Yine de onu sevmekten vazgeçemiyordum. Bahane üretmek istemiyordum. Evet, Furkan isteseydi ve gerçekten beni sevseydi çok daha farklı şeyler yapabilirdi fakat benim tanıdığım adam, sevmeyi bilmiyordu. Sevgisini nasıl göstereceğini ya da gösterirse zayıf olacağını sanıyordu. Yaşadığı zorlu hayattan dolayı kendine sevmeyi hak görmüyordu. Bu, onun için zayıflıktı.

Numaramı kaydetmemesini bile ona veriyordum. İçinde hissettiği bir sevgi ve değer vardı. Adımla da kaydetmek istemiyordu ama ne demesi gerektiğini de bilmiyordu. Fakat ona bir şeyleri gösterince de yapmamazlık etmiyordu. Ben bu yüzden bu adamı çok seviyordum. Ne yaparsa yapsın kalbimden sevgisini atamıyordum. Furkan'ın içinde iyi biri olduğunu biliyordum. Ötekiler gibi saf bir kötülükle gelmiyordu bana.

Furkan kıpırdanmaya başlayınca kendimi hafifçe geri çekip ona baktım. Uyanmıştı. Boynundan öptüm.

“Günaydın,” dediğimde bana daha çok sarıldı. Gülümseyerek saçlarını okşadım. Yüzünü kendime çevirip dudaklarından öpmeye çalıştım fakat kendini yine geri çekti.

“Hadi geç kaldık,” diyerek beni yan koltuğa bırakıp arabayı çalıştırdı. Surat asarak ona döndüm.

“Sana bir şey soracağım.”

“Sor.”

“Neden bana dokunmuyorsun? Daha doğrusu öpmüyorsun bile?” Böyle bir soru beklemiyor olacak ki şaşkınlıkla baktı bana.

“Cevap istiyorum,” diye ısrar ettim.

“Çünkü seni kirletmek istemiyorum,” dediğinde sinirden güldüm.

“Aşırı saçma bir şey bu! Hayatımda duyduğum en salakça bahanelerden biriydi.”

“Senin için bahane, benim için değil.”

“Furkan, insan sevdiğini öpmek ister, dokunmak ister. Söylediğin şey aşırı saçma. Demek ki beni sevmiyorsun ki yapmak istemiyorsun,” dediğimde alayla gülerek bana baktı.

“Bundan gerçekten bunu mu çıkardın?” diye sordu.

“Evet. Yoksa sebebi ne olabilir ki?”

“Çünkü sen hiçbir şey bilmiyorsun. Sırf merakından ve hevesinden yapmak istiyorsun ki büyüyünce çok pişman olacaksın,” diyerek bana baktı.

Gözlerinden anlam veremediğim bir duygu geçti.

“Ben senin pişmanlığın olmak istemiyorum,” dedi gözlerimin içine bakarak.

“Pişman olmam ki. Seni seviyorum ben.” Gözleri sonuna kadar açıldı ve bakışlarını benden kaçırdı. Belki de hayatında ilk defa bir insan, onu sevdiğini söylüyordu.

“Şu an çocuksun. Büyüyünce pişman olacaksın.”

“Hep böyle bahaneler mi sunacaksın bana peki?”

“Yok tabii ki.”

“O zaman?”

“Evlenince zaten olur,” cümlesiyle yüzümde gülümseme oluştu.

“Benimle evlilik hayalleri mi kuruyorsun?” dedim sınıtarak. Gözlerini devirse de yüzünde bir gülümseme vardı.

“Ayrıca ben çocuk değilim.”

“Çocuksun.”

“Değilim.”

“Öylesin. Böyle ısrar ederken bile çocuksun,” dedi. Sinir olsam da sustum. Elini tuttum.

“Elini tutabilirim herhalde.”

“Evet,” diyerek elimi sıktı. Mutluluktan gülümseyerek yolu izledim.

Akşam eve geldiğimde babamın bana kızacağını tahmin ediyordum. Hazırlıklı gitmiştim fakat gördüğüm manzarayla olduğum yerde kaldım.

Ablam bizim evimizde, bizim salonumuzda oturuyordu. Yüzü yara bere içerisindeydi ve kolu sargıdaydı. Amcam ve babam ile salonda oturuyorlardı. Daha doğrusu, ablam otururken amcam ve babam ayakta hararetle bir şekilde konuşuyordu.

“O çocuğu öldüreceğim!” diye bağıırıyordu babam.

“Ne oluyor burada?” Sesimle hepsi bana döndü. Ablamın gözleri kan çanağına dönmüştü. Şaşkınlıkla ona baktım. Onun gözlerinde ise sadece öfke ve nefret vardı.

“Sana ne oldu böyle?” diyerek onu gösterdim. Elbette cevap vermedi. Tam tersine yanımdan geçerek bana omuz attı. Odasının kapısı sertçe kapanırken babamla amcama döndüm.

“Sevgilisi dövmüş,” dedi amcam. Ağzım sonuna kadar açıldı.

“Ali Firaz mı?” diye sordum şaşkınlıkla. Babam tanımama şaşıarak bana baktı.

“Evet,” dedi amcam.

Ali Firaz ablamı dövmüştü. Bu bilgiyi sindirmek gerçekten çok zordu. Koltuğa çöktüğümde öylece kaldım. Birbirlerini o kadar

deli gibi severken sonunda böyle bir şey yaşanmasının sebebi neydi acaba?

“Ne olacak şimdi?” diye sordu amcam.

“Ne olacak sence? Dizimin dibinde olacak. Hiçbir yere gitmeyecek.”

“Buna sen karar veremezsin!” Ablam birden odaya daldı. Yüzü daha da beter hale gelmişti. Muhtemelen ağlamıştı.

“Kes sesini Emine! Benim evimde yaşayacaksın!”

Babamın gür sesi odayı sararken ikisine baktım.

“O kız burada olduğu müddetçe ölürüm de kalmam!” diyen ablam, benden bahsediyor ama beni işaret etmeye tenezzül dahi etmiyordu. Sanki ben orada yoktum.

“O zaten gidecek.” Babamın sözleriyle ona baktım. Gözlerimin içine baka baka gideceğimi söylüyordu. Ablam burada kalsın diye beni gönderiyordu.

“Gidecek derken?” dedim kuru bir sesle.

“İtalya’da okul kazanmadın mı sen? Tamam işte. Git.”

Ağlamamak için dudaklarımı ısırdım. Gözlerim doldu ama kendimi sıktım. Bana İtalya’ya gidemeyeceğimi söyleyen babam, o an gözlerimin içine bakarak gideceğimi çünkü ablamın burada kalması için benim gitmem gerektiğini söylüyordu.

“Gitmek istemezsem peki?” derken sesim boğuk çıkmıştı.

“Derdin ne senin Cemre? Düne kadar o okula gitmek için yalvarıyordun, şimdi gitmemek için mi?” Babamda o kadar değer ifade etmiyordum işte. O her zaman ablamı sevmişti. Annem ablam yüzünden ölseydi böyle yapmazdı. Evi ben terk etseydim benimle ilgilenmezdi. Bir gün sevgilim tarafından dövülsem bile umursamazdı. Beni evden kovuyordu. Hiçtim ben onun için. Herkes için bir hiçtim. Bu da canımı aşırı yakıyordu. Kolaylıkla kapı önüne konulan biriydim. İnsanlar benden kolayca vazgeçebiliyordu.

Ölsem yokluğum gerçekten bir şey ifade etmezdi. Bu kadar değersiz hissetmek bende ölme isteği oluşturunuyordu. Madem kimse için yokum o zaman öleyim diyordum kendi kendime.

Babam, beni o gün gerçekten de evden göndermişti. Ertesi sabah amcam, eşyalarımı toplamamı ve okul başlayana kadar onda kalmamı istemişti. Bir günde kendimi iki valizle amcamın evinde bir odada kalırken bulmuştum. Kendi düzeni ve ailesi vardı. Benim yüzümden düzenlerinin bozulmasını istemediğim için odamdan çıkmıyordum. Bütün gün odamda oturuyor ve Furkan ile sohbet ediyor, sabah onun antrenmanlarına gidiyordum.

İtalya'ya gitme vaktim yaklaştıkça kalbime ağrı saplanıyordu. Dışarıdan bakıldığında harika bir şeydi ama aslında sürgüne gönderilmiş bir kızdım.

Şimdi içinizden, "İtalya'ya sürgüne gönderiliyorsun, ne ağlıyorsun? Tadını çıkar," diyorsunuzdur. Mesele nerede olduğun değildi ki. Nerede kendini mutlu ve huzurlu hissettiğindi. Dünyanın en iyi şehrinde de olsan, mutlu değilsen orası senin için bir anlam ifade etmezdi. İtalya bana kötü gelir demiyorum. Evet, eğitimim için harika olacaktı fakat gönderiliş şeklim canımı acıtıyordu. Ben gidince buradaki herkes hayatına devam edecekti. Ablam ve babam birlikte yaşayacaklardı. Furkan bir zaman sonra beni unutacaktı. Ben varken olmayan şeyleri ben yokken yapacaklardı. Beni sığdıramadıkları tabloya herkes kolaylıkla sığacaktı. Canımı acıtan da buydu.

Bugün son kez Furkan ile buluşmak için hazırlanıyordum. İtalya'ya gittiğimde artık ne zaman bir daha görüşürüz, onu bile bilmiyordum. Gidersem onu unutmayacağımı bilmesini istiyordum. Benim için ne kadar değerli olduğunu hissetmesini istiyordum. Furkan ile buluşmak için hazırlanırken gözlerim, annemin

kolyesine kaydı. Benim için paha biçilmez bir değeri vardı. Bu kolye boynumdayken annem benimle gibiydi.

Amcam, arkadaşımın buluşacağım için yengemin arabasını vermişti bana. Furkan'ın evine gittiğimde onu son kez göreceğim olmanın huzursuzluğunu yaşıyordum.

Furkan, siteden çıkıp arabaya doğru ilerledi ve yolcu tarafına geçti.

“Hoş geldin,” dedim gülümseyerek.

“Hoş buldum.”

“Mercedes değil ama idare et artık,” dedim sırıtarak. Gülerek önüne döndü. Arabayı çalıştırdım ve her zaman gittiğimiz manzaralı yere doğru sürdüm. Oraya gittiğimizde arabayı park ettim.

“Ne zaman gideceksin?” diye sordu.

“Yarın yola çıkacağım.”

“Tamam,” dedi ve başka da bir şey demedi.

“Senden bir şey istiyorum.”

“Söyle.”

“Bana bir tişörtünü ver. Kendimle götüreyim. Kokun olsun üstünde ama.”

Sırıttı. “Tamam, veririm,” diyerek başını salladı.

O gün her zaman yaptığımız şeyleri yaptık ama moralim o kadar kötüydü ki bu, ona da yansımıştı. Diğer günlerdeki gibi zevk almamıştık. Vakit geçiriyorduk fakat boş gibiydi.

“Annem köpeğimizi geri göndermek istiyor,” dedi, aldığımız abur cuburlardan birini ağzına atarken.

“Nasıl yani?”

“Çok tüy döküyor diye evden göndermek istiyor.”

“Ne yapacaksınız peki?”

“Köye gidince geri bırakacağız.”

“Aldığınız yere geri bırakacaksınız yani?” dedim anlamaya çalışarak. Başını sallayarak beni onayladı.

Furkan'ın köpeği vardı. Köye gittiklerinde, sokakta görmüş ve İstanbul'a getirmişlerdi. Şimdi de köpek tüy döküyor diye, aldıkları yere geri bırakıyorlardı ki ev köpeği olmaya alışmış bir hayvandan bahsediyorduk. Sokakta ne kadar yaşayabilirdi ki? Ona kızmak istedim fakat benim meselem olmadığı için sessiz kaldım. Ama o an kendimi Furkan'ın köpeği gibi hissetmiştim. Onun gibi işlerine yaramayınca sokağa atılmışım. Bunu ona söyleyemedim.

Akşam gitme vaktim geldiğinde Furkan'ın evinin önündeydik. Bana, söz verdiği gibi bir tişörtünü getirecekti.

Eve girmesinin ardından beş dakika geçmişti ki elinde kahverengi bir tişörtle geri geldi.

“Yeni yıkandı ama üstüne parfümümü sıktım.”

“Ben kokun olan bir tişört istiyorum ama,” diye sızlandım.

“Valla yoktu. Annem hepsini yeni yıkamış,” dedi. Yapacak bir şey olmayınca kahverengi tişörtü alıp üstüme giydim. Vedalaşma vakti gelmişti ama buna hazır değildim. Ona sımsıkı sarıldım ve orada öylece kaldım. Kollarını bana doladı.

“Beni sürekli arayacaksın. Ben bulduğum her fırsatta sana geleceğim. Söz veriyorum. Ama sen de arayacaksın. Söz ver.”

“Tamam, arayacağım.”

“Söz ver ama.”

“Arayacağım dedim.”

“Giderken bile gıcıklık yapıyorsun,” diye söylendim. Bir şey demeden sarıldı.

“Hadi, artık gitmen gerekiyor.”

“İstemiyorum.”

“İşte bu yüzden vedalaşmaları sevmiyorum ben,” diye homurdandı.

Ondan ayrıldım. Boynumdaki kolyeyi çıkardım.

“Bu kolyeyi biliyorsun,” dedim kelebekli kolyeyi işaret ederek.

“Evet. Annenin kolyesi. Ölmeden önce sana vermişti.”

“Benim için ne kadar değerli olduğunu biliyorsun yani,” dedim ona bakarak. Ne yapmaya çalıştığımı anlayamadı. Elini tutup kaldırdım ve kolyeyi avucuna bıraktım.

“Hayır. Alamam ben bunu,” dedi gözleri kocaman açılırken.

“Bu sende olduğu müddetçe ben seni asla bırakmam Furkan.”

“Bunu belli etmek için bana bu kadar büyük bir sorumluluk yüklemene gerek yok.”

Kolyeyi tekrar bana vermeye çalışsa da izin vermedim. Avucunu sıktım ve ona baktım. Bu kolyenin onda kalmasını istiyordum. Onunla olduğumu ve onu asla bırakmayacağımı bilmesini istiyordum. Mesafelerin sorun olmamasını diliyordum.

“Seni bırakmayacağım Furkan. Mesafeler olsa da seninle olacağım,” dedim. Nereye bakacağını şaşırırken ona sınıksız sarılarak cevap verdim. Kollarını bana dolarken bu sefer daha içten sarılmıştı.

“İtalya’ya varınca mutlaka yaz bana,” dedi.

“Tamam,” diyerek başımı salladım. Ona son kez sarılarak arabaya binip eve doğru sürdüm.

Roma'ya geleli bir hafta olmuştu. Ortama ve okula ayak uydurmaya çalışırken Furkan ile olan ilişkiyi de bozmamaya çalışıyordum. Roma'ya ilk geldiğim zaman benden fotoğraf istediğinde şaşırmıştım çünkü onluk bir hareket değildi.

Tişörtünü her gün gidiyor ve F harfli bir kolye takıyordum. Annemin kolyesinden sonra orada büyük bir boşluk hissedince böyle bir çözüm bulmuştum. Vaktim olduğu her an Furkan'a hazırladığım doğum günü hediyesi üzerinde çalışıyordum. Daha aylar vardı ama seçtiğim hediye benim için çok zordu. Anca hazır olurdu.

Babam ve ablamdan hiçbir zaman haber alamadım. Artık yasal vasım amcam gibiydi. Bir şeye ihtiyacım varsa onunla konuşuyordum. Bu süreçte tüm işlerimi amcam halletmişti. Ona çok fazla yük olduğum için kendimi kötü hissediyordum. Sıkı çalışıp para kazanmaya başladığım zaman geri ödeyerek borcumu kapatacaktım.

Furkan, tahmin ettiğim gibi, aramıza mesafe girince kendini geri çekmeye başlamıştı. Birkaç mesajdan öteye gidemez hale gelmiştik. Arada sadece iki saat fark vardı ama o sanki saatler varmış gibi davranıyordu. Gün içerisinde tek tük yazıyor, anlık fotoğraf atmasını istediğimde reddediyor ve tekrar soğuk hallerine dönüyordu.

Sınıftakilerin hepsiyle anlaşılamıyordum. Özellikle Benjamin adında biri vardı ki Burak'ın İtalyan versiyonu gibiydi. Sürekli rahatsız ediyordu beni. F harfli kolyem ve telefonumun ekranında Furkan'ın resmi olmasına rağmen sürekli bana yürümeye çalışıyordu ki artık bu rahatsız edici boyuta gelmişti.

“Bir daha bana yaklaşırsa yüzüne yumruğu yer,” dedim arkadaşlarıma. Gazelle ve Siena adında iki kız arkadaşım vardı.

“Benjamin tatlı çocuk. Takıl işte,” dedi Gazelle elini sallayarak. İnanamazcasına ona baktım.

“Benim bir sevgilim var,” dedim.

“O seni şimdiye kadar yüz kere aldatmıştır,” dedi Siena gülerek.

“Furkan öyle biri değil. Yapmaz.”

“Tüm erkekler öyledir. Furkan da buna dahil. İnan bana, yapmıştır ve senin burada ruhun duymuyor.” Gazelle’in sözleri beni aşırı rahatsız etmişti. Bütün erkekler böyle olacak diye bir şey yoktu. Furkan’ın böyle bir şey yapacağını düşünmüyordum. O güne kadar aklımın ucundan bile geçmemişti.

“Selam.” Sınıftan Enrique gelip masamıza oturmuştu.

“Enrique, sen hiç sevgilini aldattın mı?” diye sordu Siena. Birden yöneltilen soruyla kalakalan Enrique, ne diyeceğini bilememişti. “Bu nereden çıktı?” diye sordu.

“Sen cevap ver,” dedi Siena.

“Aldatmaktan kastınızın ne olduğuna bağlı.”

“Aldatmaktan kastınız mı?” dedim gözlerimi devirerek. Aldatmak aldatmaktır. Bunun bir tarifi ya da “şu aldatmadır” diye bir tarif olamazdı bana göre.

“Evet. Mesela o an canım aşırı seks istemiştir ve sevgilim yoktur. Başka bir kıza gitmişimdir. Bu aldatma değildir.”

Midem bulandı. Kusacaktım. Bu zihniyet karşısında söyleyecek başka bir cümlem yoktu. Bir de gelip rahat rahat bunu anlatabiliyordu ya, bir şey diyemiyordum.

“İğrençsin,” dedim Enrique’ye.

“Ortada bir duygu yok ki. O an canın aşırı istiyor ve yapıyorsun. Senin için hiçbir şey ifade etmiyor. Sadece doymak için yapıyorsun. Yemek yemek gibi düşün.”

“Bunu bu kadar basite indirgemene izin veremem. Bu sıradan bir şey değil. Sen o vücutla sevdiğin kadına nasıl sarılabiliyorsun peki? Nasıl yüzüne bakabiliyorsun? Senin kendine de mi saygın yok? İğrenç halinle, sana karşı sevgiyle dolu bir kıza nasıl bakabilirsin ki!” Sesim tüm kafede yankılanırken bunu umursamadım.

İnsanların, aldatmayı hafifletmesini ya da affedilebilecek bir şeymiş gibi göstermelerini istemiyordum. Bir kere affedince devamı gelirdi. Bir başkasına dokunan ellerle gelip bana da dokunulmasını istemezdim. Sevdiğim adamın, başka birinin teninin sıcaklığına sarıldıktan sonra gelip aynı sıcaklıkla bana sarılmasını istemezdim. Bu mide bulandırıcıydı. İnsanın önce kendine saygısı olmalıydı ki böyle bir şey yapmamalıydı. Sırf anlık istekten dolayı böyle bir şey yapıyorsa bu, karşısındaki kişiyi de sevmediği anlamına gelirdi. Aldatmak karaktersizlik belirtisiydi ve “Her erkek yapar,” sözüne sığınıp yapanı affetmek istemiyordum.

“Sen niye bu kadar sinirleniyorsun ki?” dedi Enrique gülerek.

“Sevgilin bunu yapsa rahat mı karşıyorsun?”

“Kızları farklı.”

“Neymiş farklı olan?” diye sordum.

“Siz duygularınızı karıştırıyorsunuz. Duygu beslediğiniz kişilerle birlikte oluyorsunuz. Bizde duygu yok.”

Derin bir nefes aldım. Almasaydım eğer çok büyük bir kavga çıkarıp onu yere yatırarak pataklardım.

“Enrique siktir git, yoksa seni fena döverim,” dedim. Sözlerimdeki öfkeyi sesime de yansıtarak ona bakmıştım. Anlamış olacak ki hemen kahvesini alıp yanımdan uzaklaştı.

Şerefsiz Enrique’nin söyledikleri zihnime girmişti bir kere ve çıkmıyordu. Kendimi, Furkan’ın beni asla aldatmayacağına dair teskin etmeye çalıştım. Gelgelelim ki ben böyle bir sürüncemede kalmışken Furkan da mesajlarıma cevap vermiyordu. Ona tam iki gün boyunca ulaşamadım. Aramalarıma ya da mesajlarıma dönüş yapmıyordu ki bu beni telaşlandırıyordu. Ona bir şey olmasından korkuyordum.

İki günün sonunda ondan haber alamayınca Selim'e ve Furkan'ı tanıyan herkese mesaj atarak ona ulaşmaya çalıştım. Uğraşlarım sonucunda Furkan'a ulaşabilmiştim.

“Furkan!” diyerek telefonu açmıştım.

“Oğlum kafayı mı yedin sen? Ortalığı ayağa kaldırmışsın,” diyerek kızdı bana.

“Ulaşamadım sana, ne yapmamı bekliyordun?”

“Müsait değilim ki yazmıyorum.”

“Furkan iki gündür ulaşamıyorum sana Allah aşkına. Şimdi de gelip bana mı kızılıyorsun?”

“Ben de diyorum ki müsait olsaydım yazardım. Demek ki değilim. Ne bu tantana?”

“Korktum!” diye bağırdım. Sesim çatlarken, “Sana bir şey oldu sandım. Korktum,” dedim.

Sustu. Ben de salak gibi ağladım. Ve gerçekten korkmuştum. Ona bir şey olduğunu düşünerek kahroluyordum fakat o hiçbir şey olmamış gibi konuşuyordu.

“Neden cevap vermedin?” diye sordum.

“Ben şimdi müsait değilim. İsteyim. Eve geçince arayacağım seni.”

“Bekleyeceğim.”

“Tamam,” diyerek telefonu kapattı.

O gece Furkan'ı gece üçe kadar bekledim ama aramadı. Ağlayarak uyuyup birkaç saat sonra okula hazırlanmak için uyanmıştım. Sabah uyuyakaldığını söyleyerek özür dilemişti. Ne olduğunu sorduğumda yine anlatmadı. Uzun bir mesele olduğunu ve ben eve geçince anlatacağını söylemişti. Eve geçtiğimde aradım ama yine açmadı. Ailesiyle olduğunu, müsait olunca arayacağını söylemişti.

Anlayacağınız, beni o şekilde üç gün boyunca oyaladı. Aradığında ise günlük şeylerden bahsedip konuyu değiştirdi. Bana, ona ulaşamadığım iki günde ne olduğunu asla söylemedi. Bir şey vardı. Hissediyordum fakat ne olduğunu asla çözemiyordum. Roma'da kendime yeni bir hayat kurmakla uğraşırken bir yandan da Furkan'ın bu haliyle uğraşıyordum.

Okul gerçekten zordu. Tüm dikkatini vermen gerekiyordu ki minik bir hata bile okuldan atılmana yeterdi. Fazlasıyla disiplinli ve kuralcı bir yerdi. Geleceğimi mahvetmek istemediğim için okula olabildiğince önem vermeye çalışıyordum ama Furkan, benim için büyük bir dikkat dağınıklığı kaynağıydı. İstanbul'da ne yaptığını merak ediyordum. Artık benimle eskisi gibi konuşmuyor, ben sormasam eve gelip gelmediğini bile söylemiyordu.

Benden uzaklaşıyordu.

Bunun olacağını tahmin ediyordum fakat olmasını hiçbir zaman istememiştim. Bir yandan da kendime odaklanmam lazımdı. Okuldaki ilk sınav dönemimiz yaklaşmıştı ve iyi puanlar almam gerekiyordu.

Çünkü benim artık bir ailem yoktu.

Geceleri tek kaldığımda yüzleştığım bu gerçek canımı acıtıyordu. Gidebileceğim kimsem yoktu. Tatillerde gideceğim bir aile evim yoktu. Bugün okuldan atılırsam elim bomboş kalacaktım. Amcamın evinde bir odada yaşayamazdım. Terk edildiğim bu dünyada yaşamak için çırpınıyordum. Hayatımda güzel olan bir tek Furkan varken o da beni kanatıyordu. Beni uzaklaştırıyor, ailem gibi terk ediyordu. Yalnız bırakıyordu. Sanırım canımı acıtan şey buydu.

Belki yanına gidersem her şey daha iyi olur, beni görürse tekrar iyi oluruz diye düşündüm. Bu yüzden biriktirdiğim parayla kendime uçak bileti aldım. Sınav döneminin sonundaki beş günlük tatilde İstanbul'a dönüp Furkan'ı görebilirdim. Bunu Furkan'a söylediğimde izin gününe denk gelirse buluşabileceğimizi söylemişti. Bu bile benden uzaklaştığının bir kanıtıydı.

Aylar sonra tekrar İstanbul'a gelmek tuhaf hissettirmişti. Özellikle de amcamın evine geldiğimde gerçekten de babamın beni terk ettiğini anlamıştım. İstanbul'a geldiğimi bilmesine rağmen beni bir kez bile görmeye gelmeyen babam bu hayatta kalbimi en çok yaralayan insandı. Anında hayatından çıkarmıştı beni. Oysa bizi terk eden, ablamdı. Babama dayanamayıp gitmişti evden. Ama ben kalmıştım. Onu yalnız bırakmamıştım. Hasta olduğunda başında beklemiştim. Öfkelendiğinde ona sarılmış, yine de gitmemiştim. Babam benden çok kolay vazgeçti. O da ona olan sevgimden emin olduğu için hemen silmişti beni. Cemre ne de olsa onu seviyordu ve istediği zaman ona gelecekti. Haksız olmasını dilesem de maa- lesef haklıydı. Bugün çağırırsa yine giderdim.

Ama bugün Furkan'a gidecektim.

Odamda hazırlanırken uzun zamandan sonra Furkan'ı göre- ceğim için heyecanlıydım. Bu heyecanım kısa sürdü çünkü Furkan mesaj attı.

Furkan: *Bugün iptal. İşe gitmem gerekiyor.*

Cemre: *Ama bugün senin izin günün.*

Furkan: *Eleman lazımmuş. Çağırdılar.*

Cemre: *Gelemem de.*

Furkan: *Olmaz, para lazım.*

Her zaman işin içinden çıkmaya çalıştığında bunu yapıyordu. Para lazım, diyerek konuyu kapatıyordu. Diyecek bir şeyim ol- madığı için sustum. Onun yerine Azra'yla buluşmaya karar verip evden çıktım.

Azralara gittiğimde beni kapıda karşılayan bir arkadaşım vardı. Ona sınıksıkı sarıldım.

“Özledim seni aptal,” dedi benden ayrılırken.

“Ben de seni çok özledim.”

“Hadi gel,” diyerek içeriye girdi. Ardından yürürken tanıdık gelen bir evin içinde olmak bana huzur vermişti. Tekrar lise yıllarına dönmüş gibiydim.

Mutfağa girdiğimde karşımda çoktan hazırlanmış bir masa vardı. Birlikte oturduk ve sohbet etmeye başladık.

Azra, Koç Üniversitesi’ni kazanmıştı ve oradaki yurda yerleşmişti. İlk haftalarda mantığına uyan biriyle tanışıp sevgili olmuştu. Şimdilik her şey onun için harikaydı. Hayalindeki okula gidiyor, onu seven ailesini ziyarete gelip onu seven bir adamla vakit geçiriyordu. Ben de onun aksine, yıkık hayatımı anlattım.

“Pisa Kulesi gibisin. Yamuksun ama insanlar yine de seni görmek istiyor.”

Sözlerine buruk bir gülümsemeyle karşılık verdim. Yamuk kısmı doğrudu da insanlar görmek istiyor mu emin değildim.

“Furkan’ın o iki günde ne yaptığını merak etmiyor musun?” diye sordu.

Bulanan zihnimi daha çok bulandırıyordu.

“Bilmek istemiyorum.”

“Bu senin en büyük hakkın. Herif belki de seni aldattı.”

“Hayır. Öyle bir şey yapmaz.”

“Kanka yapmamış olmasını diliyorsun. Gerçeği bilmek istemiyorsun çünkü korkuyorsun.”

“Alakası yok,” diyerek gözlerimi devirdim. Fakat Azra’dan ve laflarından kaçamazdım.

“O zaman gidip ona sor. Bu şüpheyiyle yaşama. Biraz üstte dur.”

Azra, o gece aklımı tamamen bulandırmıştı. Bu konudan daha fazla bahsetmek istemediğim için konuyu değiştirerek onun okul

hayatını dinlemiştim ve geceyi onlarda geçirmiştim. Çok tuhaftı. Geceyi Azra'da geçireceğimi haber vereceğim hiç kimsem yoktu.

Ertesi sabah Azra'dan çıktığımda direkt Furkan'ın iş yerine gittim. Artık aramalarım veya mesajlarıma dönmediği için başka çarem kalmamıştı. Beni dükkânın önünde görünce şaşırdı.

“Ne işin var burada?”

“Sevgilimi görmeye geldim,” diyerek sııttım. Gülümsedi. Onu görmek için buralara kadar gelmem hoşuna gitmişti.

“Sana bir şey soracağım.”

“Sor.”

“O iki gün... Neredeydin?” Sorumla gülümsemesi soldu.

“Hatırlamıyorum.”

“Yalan söylüyorsun.”

“Söylemiyorum.”

“Ne olduğunu hatırlıyorsun. Söyle. Neredeydin?”

“Sana neden yalan söyleyeyim ki?”

“Çünkü o günden sonra sana ulaşamadım. Hep bahaneler sundun. Ne olduğunu anlatacaktın ama anlatmadın ve sonunda geçıştirdin.”

“Hatırlamıyorum,” dedi bininci kez.

“Yalan söyleme. Neredeydin?” diye ısrar ettim.

Birden, “Ya kızım siktir git!” diye bağırdı. Sokağın ortasında, herkesin içerisinde bana bağırarak küfretmişti. Korkarak iki adım geri gittim. Yüzünü sıvazlarken ona bakamadım.

“Tamam. Bağıрма. Gidiyorum,” diyerek oradan uzaklaştım. Arkama bile bakmadan giderken tuttuğum hıçkırıklarımı saldı.

Cemre. Sen salak mısın kızım? Çocuk sana köpek gibi davranıyor ve sen hâlâ onun peşindesin. Bu aşk değil. Bu sevgi değil. Seni sömürüyor, yutuyor. Çocuk, içindeki tüm sevgiyi sömürüyor ve sen hâlâ bahaneler üreterek tekrar ona gidiyorsun. Kurtulman lazım bu çocuktan.

İşte kendime defalarca bunu söyledim. Anlamam diye çevremdeki herkesi darlayarak onlara anlattım. Onlar anlatır da kafama dank eder diye düşündüm.

Eli boş döndüm.

Furkan, o günün akşamında bana mesaj atmıştı. Fakat beni öyle bir manipüle etti ki tüm bunlardan ben sorumluymuşum gibi hissetmiştim. Oraya giderek hatayı ben yapmış ve ona ısrar ederek yanlış davranan benmişim gibi konuşmuştu.

Benden özür bile dilemedi.

“Sokağın ortasında herkesin içinde sana küfrettiğim için özür dilerim.”

Bu cümleyi benden esirgemişti. O gece o kadar çok ağlamıştım ki bir yerden sonra ağlamaktan yorgun düşmüştüm. Sonra yine aptal gibi Furkan’ı görmek için sabahın beşinde kalkıp parka gitmiştim. Elimde kokusu geçmiş kahverengi tişörtü vardı. Onu geri vermiştim. Kokusu olan bir şeye ihtiyacım vardı.

Furkan, o sabah bana çok iyi davrandı. Belki de daha önce hiç böyle iyi olmamıştı. Beni sürekli güldürdü. Ağladığım gecenin sabahında akıttığım gözyaşı kadar kahkaha atmıştım. Hava soğuk diye üstündeki kapüşonluyu bile bana verdi, ki soğuk havalarda ince giyindiğim için kızar ve hiçbir zaman kapüşonlusunu vermezdi.

İşte, benim tav olmam bu kadar kolaydı.

O akşam Roma’ya döneceğim için spordan sonra vedalaşacakuk. Son setlerini yaparken banka oturup dinlendi. Gözüm koluna takıldı. Tişörtünün hemen altında kalan kısımda büyük bir yara vardı. Kolunu tuttum.

“Burana ne oldu?” diye sordum telaşla. Üstünde o zamana kadar kapüşonlusu olduğu için fark etmemiştim.

Yarayı fark etmeme şaşırarak bana baktı. “Lokantada yaktım,” dedi umursamaz bir ses tonuyla.

“Yanık kremi filan sürdün mü?”

“Bir şey yok. Abartma. Geçti gitti işte.”

“Saçmalama! Yanmış resmen burası. Hemen müdahale ettiniz mi?” Önünde diz çöküp yarasını dikkatlice izledim. Bana anlam veremediğim gözlerle bakıyordu.

“Yok bir şey. Geçti,” diyerek kolunu çekti. Yüzü düşmüştü. Sanki çok kötü bir şey yapmıştım. Ses etmeden yanına oturdum.

“Bana tişörtünü ver. Kokun olan, üstündeki tişörtü,” dedim.

“Çıplak mı kalayım?”

“Benim için sorun yok,” diyerek sırttım. Gözlerini devirdi.

“Ne var çıplak kalsan?”

“Niye kalayım?”

“İlk zamanlarda kalıyordun. Beni sürekli öpüyordun, dokunuyordun. Sonra birden bıraktın.”

“O zamanlar inanmıyordum çünkü,” dedi önüne dönerek. Yerinden kalkıp yeni setine başladı. Peşinden kalkıp önüne geçtim.

“Neye inanmıyordun?”

“Yok bir şey.”

“Hadi söyle.”

“Yok dedim,” diyerek öteki tarafına döndü. Tekrar önüne geçtim.

“Yoksa beni sevdiğine mi inanmıyordun?” dedim şımarık kızlar gibi hareket ederek. Gözleri sonuna kadar açıldı ve şaşkınca güldü. Öteki tarafına dönerken inatla önüne geçtim.

“Hadi söyle işte,” diye ısrar ettim.

Bana baktı. Nefesini verdi. “İki saniye önce cevabını kendin verdin ya zaten,” dedi ve sporuna devam etti.

Ben orada mal gibi kaldım. Furkan, ilk defa çok açık bir şekilde olmasa bile beni sevdiğini söylemişti. Gözlerim dolu dolu kaldım.

“Yaa!” diye bağırıp ona koştum ve kocaman sarıldım. Kollarını etrafıma dolarken bana sımsıkı sarıldı.

Belki bilmiyordu ama hayatımda ilk defa biri bana, dolaylı yoldan dahi olsa beni sevdiğini söylemişti.

İtalya’ya geri döndüğümde dünyadaki en mutlu insan bendim. Sevildiğimi birinin ağzından duymuştum ilk defa. Kalbim kocaman olmuştu. Sürekli sırtıyordum. Furkan’ın tişörtünü giyerek kokusunu içime çekiyor, onu hissediyordum. Furkan ile de her şey yolundaydı.

Fakat artık şunu öğrenmiştim. Furkan ile olan ilişkim inişli çıkışlıydı. Hiçbir zaman stabil kalamıyorduk. İki hafta çok iyiysek üçüncü hafta bozulmaya gidiyor, dördüncü hafta kavga ediyorduk. Yeni aya barışık girip aynı döngüye devam ediyorduk.

Yine aynısı olmuştu. Okulumda her şey yolundaydı. Hatta bulduğum boş vakitlerimde arkadaşlarım eğlenmeye giderken ben sanat galerini geziyor ve şimdiden insanlarla tanışıyordum. Antonio ile de bu şekilde tanışmıştım. Sanat galerilerinden birini gezerken insanlarla sohbet ediyor ve PARS’ta okuduğumu söylüyordum. Antonio, Roma’da bir galerinin sahibiydi ve dikkatini çekmiştim. Henüz okuyor olmama rağmen bu kadar çabalamam dikkatini çekmişti ve iletişimde kalmamızı istemişti. Yaptığım tablolar ve çizimleri sürekli gösteriyor ve yorumlatıyordum. Çizimlerimi

beğeniyordu. Öyle ki bir tablomu çok beğenmiş ve satın alarak evine asmıştı.

İlk tablomu Antonio'ya satmıştım. Çalışmaya devam edersem çevresindeki insanlara sunacağını da söylemişti.

Günlerim okul ve sanat galerisi arasında geçerken Furkan'ın durumu daha farklıydı. Sabah ondan gece ikiye kadar çalışıyor, bir yandan da üniversite sınavına hazırlanıyordu. Kabin memurluğundan bir cevap gelmemişti. Paraya ihtiyacı vardı. Üniversite okumayı bile şu an vakit kaybı olarak görüyordu.

Kendine bir işyeri açmayı planladı fakat işler yolunda gitmedi ve açamadı. Bizim kopma noktamız, daha doğrusu onun kopma noktası tam olarak orada başladı. Mesajlarıma cevap vermemeleri ve ortadan kaybolmaları geri gelmişti. Aynı hatayı yapıp, etrafındaki insanları arayıp rahatsız etmek istemedim. Sadece yazdım. Hatta bir ara İstanbul'a bile gitmeyi düşündüm. Bu düşüncemi Selim ile paylaştığımda abarttığımı söylemişti ama o da Furkan hakkına bir bilgi vermiyordu bana.

Antonio'nun sanat galerisinde gezinirken bir yandan da Furkan'a mesaj atıyordum ama cevap yoktu. Antonio iki kadeh ile yanıma geldi. Birini bana uzattığında kibarca geri çevirdim.

“Alkol kullanmıyorum. Teşekkür ederim,” dedim.

“O zaman ben içerim,” diyerek kadeh kaldırdı. Kibarca tebessüm ettim.

“Hafta sonu bir işin var mı?” diye sordu.

“Belki bir ihtimal İstanbul'a giderim.”

“Önemli bir şey mi?”

“Erkek arkadaşıma ulaşamıyorum. Onu görmek için,” diyerek ona döndüm.

“Ulaşamıyor değilsin. Ulaşmanı istemiyor,” dedi umursamazca. Şampanyasını yudumlarken ona baktım.

“Bundan nasıl emin olabiliyorsun?”

“Çünkü ben de bir erkeğim,” dedi ve sırtarak bana baktı.

“Erkek arkadaşım bana ulaşmak istemiyor. Çünkü?” dedim ve cümlemin devamını getirmesi için ona baktım.

“Çünkü istemiyor. Bir insan telefonuna en fazla bir saat bakamaz. Attığın mesajları görüyor ama cevap vermek istemiyor. Canı istemiyor. Bu kadar basit işte.”

“Ben onun sevgilisiyim. Neden böyle istesin ki?”

“Bak... Seni manipüle etmek istemem ama sana gördüğümü söyleyeyim mi?”

Bir şey demeden ona bakınca konuşmaya devam etti. “Neredeyse üç haftadır her gün buraya geliyorsun, insanlarla sohbet ediyorsun ve ben de seni izliyorum.”

“Vardığın sonuç?”

“Sen onun sevgilisisin, evet bu doğru. Boynuna onun baş harfini taşıyan bir kolye takıyorsun. Telefonunun ekranında onun fotoğrafı var. Ona özel mesaj sesin var. Bunu anladım çünkü ne zaman o bildirim sesi gelse yüzünde kocaman bir gülümseme oluyor ve kimin yanında olduğunu umursamadan mesajına bakıp cevaplıyorsun. O bildirim sesi daha sonra bir daha gelmiyor ama sen her dakika telefonuna bakarak mesaj bekliyorsun.”

Dışarıdan böyle göründüğümü bilmiyordum. Antonio’nun beni bu kadar incelemiş olması biraz rahatsız hissettirmişti hatta. İstemsizce iki adım geri giderken bu hareketime gülümsedi.

“Ama o senin sevgilin değil Cemre. Sen onun için doldurulmuş bir zamansın. O senden değil, ona verdiği sevgiden hoşnut. Bir başkasından da aynı ilgiyi görünce hoşnutluğunu o tarafa çevirir. Bu yüzden de canı istemediği zaman ona ulaşmanı istemiyor.” Sıradan bir şeyden bahseder gibi omzunu silkti. Oysa kelimelerinin verdiği duygu benim için hiç de sıradan değildi.

“Başka tablomu da alacak mısınız?” diyerek konuyu değiştirdim. Tepkimi anlayınca gülümsedi.

“Ben almayacağım ama hafta sonu galeride özel bir davetim var. Yeni yetenekleri arayan insanlar gelecek. Eğer gelersen kendine şimdiden çok iyi müşteriler bulursun. Kararı sen vereceksin. Ya davet ya sevgilin.” Kadehindeki son yudumu içip boş bardağı bana verdi ve öteki kadehi yudumlayarak yanımdan ayrıldı. Sinirlenmişim. Belki de duymak istemediğim gerçekleri haykırdığı içindi, bilmiyordum.

Telefonumu aldığım gibi defalarca Furkan’ı aradım. Sonunda bıkarak, aramalarımı mesajla geri döndü.

Furkan: Ölmedik merak etme. Bu kadar abartma.

Cemre: Bunu söylemek için bu kadar uzun süre bekletmene gerek yoktu.

Furkan: Cevap vermiyorsam müsait değilimdir.

Çünkü istemiyor. Bir insan telefonuna en fazla bir saat bakamaz. Attığın mesajları görüyor ama cevap vermek istemiyor. Canı istemiyor. Bu kadar basit işte.

Antonio’nun sözleri kulaklarımda çınlarken bunu inatla görmezden geldim. Neden yapıyordum ki? Bunu bile bilmiyordum.

Cemre: Neden müsait değilsin? Nasılsın?

Furkan: İyi.

Cemre: Ben gerçek anlamda nasıl olduğunu soruyorum.

Furkan: Gerçek anlamda yalnız kalmak istiyorum.

Mesajı canımı yakmıştı. Derin bir nefes aldım. Ne yapacağımı bilemedim. Yalnız kalmak istiyorum diyen bir adama ne diyebilirdim ki?

Cemre: Madem isteğin bu yönde. O zaman ben de seni yalnız bırakıyorum.

Telefonu cebime koyarak etrafıma bakındım. Antonio, elindeki kadehi kaldırmış bana doğru gülümsüyordu. Başımı başka tarafa çevirdim.

Furkan bir hafta boyunca yazmadı. Yalnız kalmak istiyorum, dediği için bir şey de yapamıyordum. Aptal gibi kafamda kuruyordum. Furkan'ı kaybetmek istemiyordum. Ailemi kaybetmişken onu da kaybetmek istemiyordum. O giderse İstanbul'a dönmek için bir bahanem kalmaz gibiydi. İstanbul'a dönmek için bahanem kalmazsa ailem dediğim insanlar için de bahanem olmayacaktı. Öte yandan Roma'da kurabileceğim gelecek için bir seçeneğim vardı. Geçmişim ve geleceğim karşı karşıya gelmişti ve benim birini seçmem gerekiyordu. Ben o geleceği tekrar kurabilirdim fakat geçmişi bırakamazdım.

Bu yüzden İstanbul'a gittim. İşin tuhaf yanı kimseye haber dahi vermemiştim. Bu yüzden gidecek yerim de yoktu. İmdadıma Azra yetişti ve yurdunda kalmama izin verdi. Tabii, sırf Furkan'ı görmek için buralara kadar geldiğimden dolayı azarımı da işitmiştim ama olsun.

Furkan'a İstanbul'a geldiğime dair mesaj attım. Elbette bakmadı. Tüm gün bekledim ama dönüş yapmadı. Ne yapacağımı bilemiyordum. Kafam dağılır diye dışarı çıkmaya karar verdim. Çıkılmışken Selim'in benden istediği çizimleri de verebileceğimi düşünmüştüm.

Azra'nın yurt odasından çıkacakken aynadan kendime baktım. Furkan ile ilk buluşmamızda giydiğim kıyafetler vardı üzerimde. Belki bu bir işarettir, diye düşündüm. Selim ile parkta buluşmaya karar verdim.

Parka geldiğimde fotoğraf çekilerek Furkan'a mesaj attım.

Cemre: *İlk buluştuğumuz yerde, üzerimde ilk buluşmamızda giydiğim kıyafetlerleyim. Sen de gelsene.*

“Cemre!”

Selim seslenince ona döndüm. Görüşmeyeli aylar olmuştu ve büyümüş gibiydi. Motorunda durmuş bana sırıtyordu.

Selim ile sohbet ederek vakit geçirirken gözüm sürekli Furkan'dan gelecek mesajdaydı. Akşam saat geç olunca Selim gitti ve ben parkta beklemeye devam ettim. Sonunda cevap verdi.

Furkan: *İstanbul'a gelince beni yalnız bırakma demedim.*

Yazdıkları karşısında kaldım. Ben Roma'dan kalkıp İstanbul'a gelmiştim ama onun dediği lafa bakın!

Cemre: *İstanbul'a kadar gelmişim. Gel de yüz yüze görüşelim.*

Furkan: *Sen böyle yapınca benim geleceğimi mi sanıyorsun? Kızım sen beni hiç tanımamışsın.*

Cemre: *Ben sana ulaşmaya çalışıyorum. Hayatında ne oluyor bilmiyorum ki. Artık ne yapacağımı şaşırdım ben.*

Furkan: *Yapacağın şey basit. Git evinde otur. Benim kovaladığım şeyler var.*

Cemre: *Ne zamana kadar oturacağım evde? Daha ne kadar yalnız bırakayım seni?*

Furkan: *Sonsuza dek.*

Mesajıyla banka çöktüm. Beni terk ediyordu. Beni yüzüstü bırakıyordu. Öyle ki ben bu kadar ısrarcı olmasaydım bana benden ayrıldığını söylemeyecekti bile. Öylece yüzüstü bırakıyordu. Kendimi aşırı değersiz hissetmiştim. Hani birine kötülüğün dokunur da böyle bir muameleyi reva görür ya sana... Sevmekten başka bir şey yapmayana neden bu muamele reva görülür?

Cemre: *Furkan, beni gerçekten terk mi ediyorsun? Ben sana ne yaptım ki? Ben sana yük olmamak için sorunlarımı anlatmadım bile. Hep seni dinledim, seni anlamaya çalıştım. Seni sevdim.*

Cemre: *Ve şimdi beni terk ediyorsun. Öyle ki ben sormasam söylemeyecektin bile.*

Furkan: *Vedalaşmaları sevmediğimi söylemiştim.*

Cemre: *Beni terk ettiğini bana söylemeden nasıl anlayacaktım? Müneccim miyim ben?*

Furkan: *Senle ben çok farklıyız.*

Furkan: *Sen çok başarılısın. Yurtdışında üniversite kazanmışsın. Kendini geliştirmişsin. Geleceğini kurmuşsun.*

Furkan: *Ben hâlâ birinin emri altında çalışıyorum. Oradan oraya savruluyorum. Hiçbir başarıım yok.*

Cemre: *Bu ayrılmak için bir sebep mi? Ben seni seviyorum. Ayrıca sen de başarılısın. Çalışıyorsun, gayret gösteriyorsun. Bundan daha ötesi mi var?*

Furkan: *Aynı şey değil işte. Hayat böyle geçmez.*

Cemre: *Bunun için ayrılmamıza gerek yok. Lütfen parka gel. Konuşalım.*

Furkan: *Gelmeyeceğim. Sen de evine git.*

Cemre: *Buradayım.*

Furkan: *Gelmeyeceğim.*

Cemre: *Kolyem peki? O sende kaldı. Onu getir bari.*

Furkan: *Bugün getirmeyeceğim. Başka bir gün geldiğinde verip gideceğim. Şimdi evine git.*

Ondan sonra ne yazdıysam asla dönmedi. Beni bildiğiniz oracıkta terk etti. Hani gelip yüz yüze bile konuşmadı. Bir mesajla her şeyi bitirdi.

Bu terk ediliş bana çok koymuştu. Hak etmiş olsaydım gerçekten sesim çıkmazdı. Bir de söylediği yalanlara rağmen tekrar kapısına ben gelmişim. Affetmesi gereken benken sanki o affetmişti beni. Sonuç? O kapıdan tekrar kovuldum.

Önce kabullenmedim. Durmadan Furkan'a yazdım. Ağladım, bağırdım. Aramalarımı açmadı. Mesajlarımı görmezden geldi.

Sonra tükendim. Sadece çizim yaparak kafamı dağıtmaya çalıştım. Müzik dinledim, yedi sezonluk dizilere başlayıp onları bitirmeye çalıştım. Saçlarımı tekrar eski doğal rengine çevirdim.

Sonra tekrar ağladım. Günlerce ağladım. Sadece ağladım. Kendime gelemedim. Bu kadar acı çekmemin sebebi, sadece Furkan'ın terk etmesi de değildi.

“Beni neden herkes terk ediyor?” diyerek ağlıyordum. Babam terk etti. Daha onu hazmedemeden Furkan resmen kapının önüne koymuştu beni. Kimi sevsem beni terk ediyordu. Herkes aynısını yapınca sorunu kendimde arıyordum ister istemez. Sevgimi belli ettiğim için terk ediliyordum. İyiliklerini düşündüğüm için terk ediliyordum. İçlerinde bir yerlerde iyilik olduğuna inanıp öyle davrandığım için terk ediliyordum.

Hep ben terk ediliyordum.

Benim asıl canımı acıtan şey buydu.

Bu düşüncelerden sonra kendimi toparladım. Güzel bir kıyafet giyip makyaj yaptım. Arkadaşlarımla eğlenmeye çıkıp gönlümce kafa dağıttım. Biri bana yanaştığında ona gülümsedim. Onu tanımaya çalıştım. O an gözümün önüne Furkan'ın gülün yüzü geldi. Her şey tekrar mahvoldu. O salak, zihnimde ve kalbimde olduğu müddetçe hiçbir şey değişmeyecekti. Onu silmek zorundaydım. Bitirmem gerekiyordu.

Mekândan çıkıp bir ara sokağa girdim. Kaldırıma çökerek delicesine ağladım. Telefonumu alıp ona mesaj attım.

Cemre: Köpeğini çok tüy döküyor diye aldığın yere bırakmandan senin nasıl biri olduğunu anlamam gerekiyordu. Evinde beslediğin,

oynadığın ve yıllarını geçirdiğin köpeğini acımadan sokağa bırakan birinin bir başkasına iyi davranmasını beklemek mucize sanırım. Yaşattığın acıyı asla unutmayacağım.

Zaten cevap vermez diye düşünüp telefonu cebime koydum ve ağlamaya devam ettim. Mesaj gelmişti.

Furkan: *Allah benim belanı versin.*

Mesajıyla daha çok ağladım. Evet, ona beddua etmeliydim. Yaptığı her şeyde söylemem gereken cümle buyken şimdi bu kalbimde oluşan acı neydi?

“Vermesin,” dedim mesajına bakarak. “Allah senin belanı vermesin. Hak etsen de vermesin. Aptal herif. Seni sevmem için nedenim bile yok benim.”

Sinirle telefonu bırakıp ağlamaya devam ettim.

Bir ay geçmişti. Ama bana sorsanız bir yıl derdim. Her gün ağırlaşıyordu. Ama en azından biraz da olsa kendime gelmiştim. En azından geleceğimi mahvetmemeye çalışıyordum. Antonio, bana bir iyilik yapıp özel müşterilerle görüşme sağlamıştı. Onlara çizimleri göstermiştim ve hepsi çok beğenmişti. Okuldan mezun olduğum zaman artık iş düşünmeme gerek kalmamıştı.

Geleceğimi kurabilmek için geçmişimi kesip atmam gerekiyordu. Bunu da en iyi Roma'da kalarak yapabilirdim. Artık İstanbul'a dönmeyecektim. Oradaki hayatımı unutacaktım. Roma'yı kabullenip burada yeni bir hayata başlayacaktım.

Okul, yolunda gidiyordu. Antonio, beni galerisinde yardımcı küratör olarak çalıştıracağını söylemişti. Para da kazanacaktım. Burada arkadaşlıklar kuracak ve kendime burada bir aile kuracaktım.

Amcamın, üzerimde çok emeği olduğu için bu fikrimi onunla paylaştım. Son kez beni görmek istemiş, hafta sonu için İstanbul'a bilet almıştı. Amcamı kırmamak için kabul ettim.

Eşyalarımı hazırlarken gözlerim Furkan için hazırladığım hediyeye kaydı. Doğum gününe az kalmıştı ve hediyesi hazırды. Önce çöpe atmak istedim fakat orada bir emek vardı. Oyuncakları elime aldım. Furkan ile benim çocukluğumuzu örmüştüm. Bana attığı fotoğraflarda en çok beğendiğime bakarak çocukluğunu örmüştüm. İçimdeki çocuğu mutlu ettiği için kendi çocukluğumu da örmüştüm. Bunları yapmak çok zordu ama başarmıştım.

Şimdi nasıl çöpe atacaktım?

Her baktığımda onu hatırlardım. Ben de kalamazdı. Sonra çerçeveyi aldım. Çift taraflı bir çerçeveydi. Bir tarafında ben, öteki tarafında çocukluğu vardı. Onun resminin içine bir de diktiğim çiçek buketini koymuştum. Anneler gününde veremediğim çiçek buketini şimdi vermek istemiştım.

“Bunları verir, annemin kolyesini alırım,” diyerek oyuncakları valize koydum. Doğrulurken gözüm aynadaki yansımama takıldı. Ayna karşısına geçtim ve kendime baktım. Üzerimde Furkan'ın tişörtü vardı. Saçlarım doğal rengindeydi ve boynumda annemin kolyesi yoktu.

Tıpkı Furkan'a verdiğim çizim defterindeki portrem gibiydim.

Onca çizim ve desen varken ben kendimi üzerimde salaş, yeşil bir tişörtle çizmişim. Sarı saçlarıma rağmen doğal saç rengimde çizmişim. Benimle bir bağı olan kolyeyi de çizmemişim. Farkında olmadan geleceğimi çizmişim. Bunu fark edince gülümsedim. Şaka gibiydi ama gerçektı. Furkan, benimle tanışmadan önce rüyasında benimle tanışacağını, daha doğrusu benimle olan bir anısını görmüştü. Bense onunlayken onsuz nasıl olacağımı resmetmişim.

Uçak İstanbul'a indiğinde doğruca amcamın evine gittim. Onlara daha fazla yük olmak istemediğim için bir gün de teyzemde kalacaktım. Akşam vakti olduğu için yol yorgunu olmayı bahane edip odama geçtim. Aslında amacım, ayak bağı olmadan odamda takılmaktı.

Ben o gece uzun zaman sonra ilk defa annemi rüyamda görmüştüm. O kadar gerçekçiydi ki annem sanki yanıma gelmiş gibiydi. Sanki gideceğimi anlamış gibi bana sarılarak vedalaşıyordu.

Annemin gözleri boynuma giderken rüyamda bile orası boştu. İşte, bunun rüyadan öte bir buluşma olduğunu o zaman anlamıştım.

“Anne, kolye emin ellerde. Merak etme onu almaya geldim. Tekrar benimle olacak,” dedim.

Annemin yüzü düştü. “Ona başka birinin eli değdi,” dedi.

Ve uyandım. Yatağımdan fırlayarak nerede olduğumu algılamaya çalıştım. Amcamın evinde, odadaydım. Annemin sesi yankılanırken ne yapacağımı bilemedim. Ne demek istediğini anlamamıştım bile.

Annem, ne demek istediğini canlı bir şekilde göstermeyi seçmişti.

O gecenin sabahında teyzeme gittiğimde teyzemin elinde bir kolye kutusu vardı.

“Bu gece anneni rüyamda gördüm,” dediğinde nefessiz kaldım. Ben de bu gece annemi görmüştüm.

“Birlikte alışveriş yapıyorduk. Rüyamda sana kolye alıyordu. Ben de uyanır uyanmaz soluğu kuyumcуда aldım.” Teyzem kolye kutusunu açtı. İçinde kelebek desenli minik bir kolye vardı.

“Bu benden değil. Bu annenden sana hediye Cemre.”

Gözlerimden yaşlar döküldü. Anneler gitseler bile ellerini hep üzerimizde tutuyorlardı. Bu en büyük kanıtıydı. Bana verdiği kolyeyi Furkan'a verdiğim için kızmıştı. Başkasının eli değdiği için

üzgündü. Annem, o kolyeyi geri almamı istemiyordu, bu yüzden bana yeni kolye göndermişti.

“Ne anlama geliyor bilmiyorum ama rüya çok gerçekçiydi Cemre.” Teyzemin sesi boğuk çıkarken ona baktım.

“Ben anlamını biliyorum teyze,” diyerek kutuyu aldım ve kolyeyi çıkarıp boynuma taktım. Annem artık tekrar benimleydi. O kadar huzur vermişti ki gözlerim mutlulukla kapandı.

Ben annemi çok özlemiştim. Sesini duymayı, gülümsemesini... Çok özlemiştim. Nasıl bir his olduğunu anlatsam anlatamıyordum, göstersem gösteremiyordum. Bir parçam hep eksik kalıyordu. Değişiyordum. Eskisi gibi olamıyordum. Hayatım yıllar geçse de hep eksik kalacaktı.

Annemin isteğini yerine getirip kolyeyi Furkan'da bıraktım. Hediyelerin bende kalmasını istemediğim için ona kargoladım. Tişörtünü ise geri vermemiştim. Böylesi daha iyi olacaktı.

Amcamın arabasında, teyzemden eve dönerken hediyeleri verdiğim için üzerimden bir yük kalkmış gibi hissediyordum.

“Teyzenle vedalaştın mı?” diye sordu amcam.

“Evet.”

“Vedalaşman gereken birileri daha var.”

“Kimse kalmadı amca,” diyerek başımı cama yasladım. Yollar tanıdık gelince amcama döndüm.

“Var Cemre,” diyerek babamın evinin sokağına girdi.

“Amca hayır.”

“Baban istedi. Seni görmek istedi.”

“O beni terk etti. Kapının önüne koydu,” dedim öfkeyle.

“O senin baban.”

“Beni terk eden babam, neden vedalaşmak istiyor ki? Vedasını yaptı zaten.”

Amcam arabayı park ederek bana döndü. Sıkıntılı bir nefes verdi.

“Kendine bir gelecek kurmak istedin. Daha dönmeyeceğim dedin. Sen onlar gibi olma. Bir insana veda etmeyi çok görme.”

Bir insana veda etmeyi çok görme. Bu söz kalbimi sızlatmıştı. Veda etmeyi çok görenler gibi olmamak için kabul ettim.

“Aferin kızım,” dedi amcam. Zorlukla arabanın kapısını açıp kovulduğum kapının önüne gittim. Binaya uzun uzun baktım. Bu kapıdan girmeyeli o kadar çok zaman olmuştu ki artık yabancı geliyordu. Gücümü toplayarak kapıyı açtım ve binaya girdim.

Asansörden inip sola döndüğümde bir zamanlar evim olan ama şimdi yabancı gelen kapının önündeydim. İçimden o zili çalmak gelmiyordu. Çalmayı da düşünmüyordum. Geri dönecekken babam geldiğimi hissetmiş gibi kapıyı açtı.

“Cemre.” Babamın sesini duyunca bir tuhaf hissettim. Aslında içimdeki çocuk babasını o kadar özlemişti ki gözlerim doldu. O çocuk, babasının kucağına atlayıp sarılmak istedi. O çocuğu susturarak olduğum yerde durdum.

“İçeri gel,” diyen babam o kadar sakindi ki sanki bu sefer kapıdan beni kovmamıştı. O rahatça içeri girerken ben tedirginlik doluydum. Babamın arkasında onu takip ettim.

Bu ev niye bu kadar yabancı geliyordu bana?

“Baba, akşam döner yiyelim mi? Her zamanki yerden sipariş edelim.” Ablam salona girince ona baktım. Bensiz gerçekten de rahat bir hayat yaşıyorlardı. Babam akşamları evde oluyor ve birlikte dışarıdan yemek söylüyorlardı. Tuhaftı.

“Senin ne işin var burada?” dedi ablam öfkeyle. Üzerime yürüyecekken babam aramıza girdi.

“Bu gece aile gibi vakit geçireceğiz.”

“Öyle bir şey olmayacak,” dedi ablam hemen.

“Evet, olmayacak. Ben temelli Roma’ya taşınıyorum. Amcam ısrar ettiği için geldim. Hoşça kal deyip gideceğim.”

“Tamam, dedin. Şimdi git.” Ablam kafasıyla gitmemi işaret ederken içimde bir öfke birikti.

“Ben sana ne yaptım ya? Düşmanın değilim ben senin... Kardeşim! Sen kendine insan mı diyorsun?”

“Evet, diyorum. Ayrıca sen benim kardeşim değilsin.” Öfkeyle hırlarken bu kadar nefret dolu olmasına anlam verememiştim. Mantık dışıydı ya. Aklım almıyordu.

“Ölmeyi bile beceremediğin, dediğin o kardeşin ölünce en çok sen ağlayacaksın... Abla.” Ablamın bir şey demesine izin vermeden salondan çıkıp eski odama girdim.

Dürüst olacağım. Babamın yanıma gelmesini istedim. Benimle güzelce konuşmasını istedim. Ablamla aramı düzeltmesini istedim. Babam, bunu yapmak yerine döner siparişi vererek ablamla oturup televizyon izledi.

Ağladım. Sinirimden ağladım. Verdiğim kararın ne kadar doğru olduğunu daha iyi anladım. Bana burada yer yoktu. Ben mi haksızdım, yoksa onlar mı anlayamadım.

Ve işte buradayım.

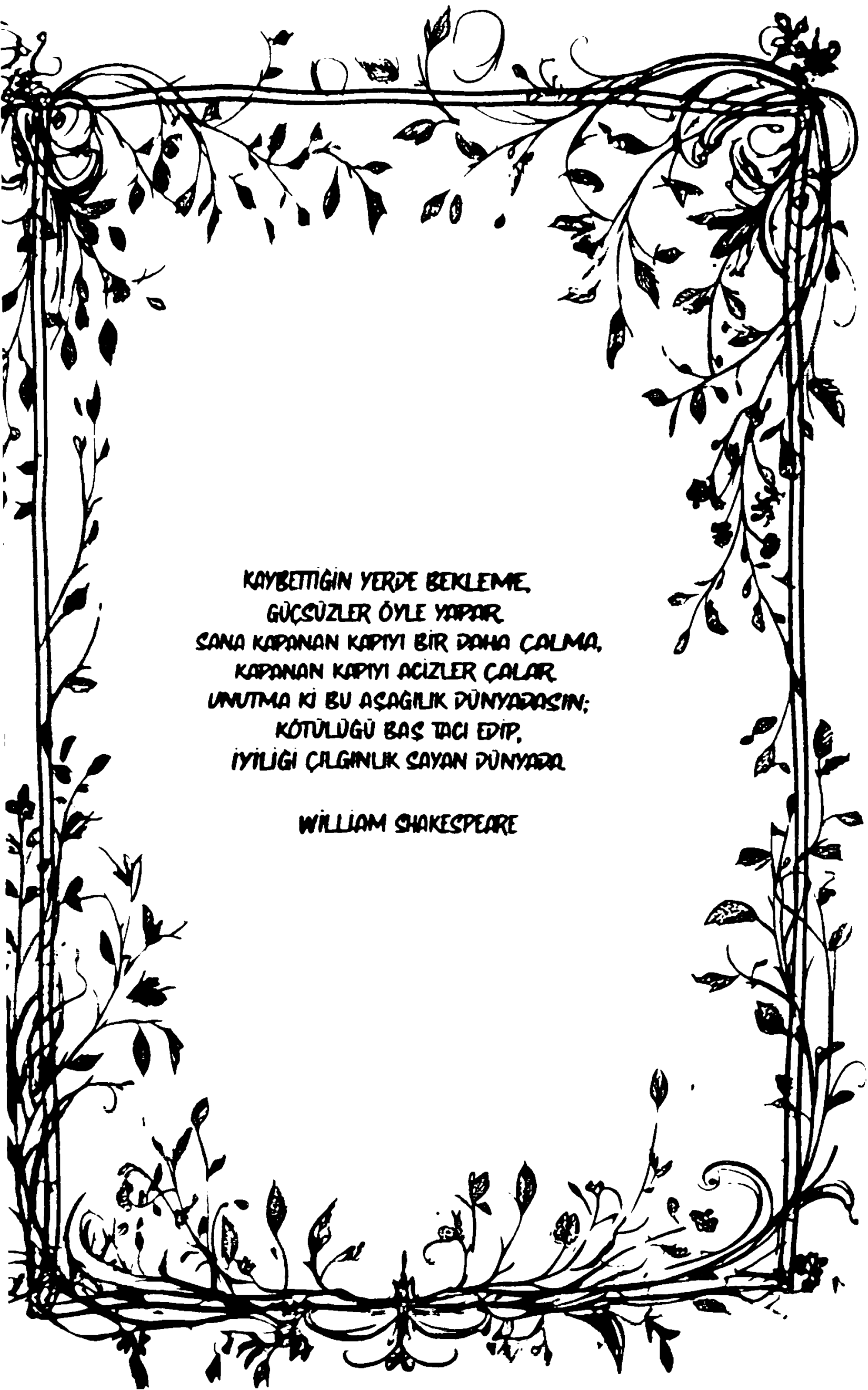
Size hikâyemi anlatıyorum. Artık söz sizde. Sövecekseniz bana sövün. Kızacaksanız bana, buyurun kızın. Üzülecekseniz şayet benim için, benim yerime de üzülün.

Beni sevecekseniz eğer...

Sanmıyorum ya. Beni kimse sevmeyi ki. Kendi ailem sevmeyi. Siz mi seveceksiniz?

**BEN
ÖLMEDEN
ÖNCE**

KAYBETTİĞİN YERDE BEKLEME,
GÜCSÜZLER ÖYLE YAPAR
SANA KAPANAN KAPTIYI BİR DAHA ÇALMA,
KAPANAN KAPTIYI ACIZLER ÇALAR
UNUTMA Kİ BU AŞAĞILIK DÜNYADASIN;
KÖTÜLÜĞÜ BAŞ TACI EDİP,
İYİLİĞİ ÇALGINLIK SAYAN DÜNYADA

WILLIAM SHAKESPEARE

Ben ölmeden önce size hikâyemi anlatmak istedim. Yaptığım hataları da iyi şeyleri de söylemek istedim. Yargıyorsunuz, dalga geçersiniz, üzülürsünüz, umursamazsınız... Bu artık size kalmış bir şey.

Ben ölmeden önce sevginin özel olduğunu öğrendim. Seviyor diye her şeyi vermen gerekmediğini öğrendim. Dengeyi kurduğun zaman sevginin bir anlam ifade ettiğini gördüm. Sevildiğin kadar sevilecektin. Bir ilişkide erkek severse çok iyi olu, yok kız severse yıkılır falan, hepsi hikâyeydi. Bir ilişkide iki taraf da eşit derece birbirini sever ve saygı gösterirse o ilişki yürürdü.

Peki bana ne oldu?

Babamın evinde yaşadığım o olaydan sonra artık geçmişin defterini tamamen kapatmam gerektiğini anlamıştım. Bir kişiyle daha yüzleşmem gerekiyordu. Geçmişimdeki bağları tamamen kopartacaksam eğer bunu yapmam gerekiyordu.

“Teşekkürler Selim,” dedim ona dönerek.

Furkan ile yüzleşmek ve konuyu bitirip geleceğime odaklanmak istiyordum. Yazarsam gelmeyeceğini biliyordum. Bu yüzden Selim'den rica etmiştim. Kendisi buluşacakmış gibi davet etmişti. Selim'in yeni açtığı dükkâna akşam gelecekti.

“Harbiden gidecek misin kanka? Geri gelmeyecek misin?” diye sordu Selim. Akşam geç vakit olduğu için benimle birlikte dükkâna kadar yürüyordu.

“Buraya dönmek için bahanem yok. Daha doğrusu bir bahanem olmasını istemiyorum.”

“Kafanda gerçekten bitirdin, değil mi?” Sorusuyla ona döndüm. Kendimden emin bir şekilde başımı salladım. Şaka gibiydi ama başarmıştım. Sonunda bir defteri kapatmıştım.

“Senin adına mutluyum o zaman. Roma’da yeni hayatına tertemiz başlangıç yaparsın.”

“İçimden bir ses her şey güzel olacak diyor,” diyerek gülümsemem. Henüz yüzümdeki gülümseme silinmemişken sokağı dönmüş, Selim’in dükkânının sokağına gelmiştik.

Sokakta yaşanan telaşla gülümsemem yok oldu. Ambulans seslerine itfaiye sesleri karışıyor, insanların çığlıkları duyuluyordu.

“Ne oluyor orada?” diye sordum.

“Bilmiyorum ki,” diyen Selim koşarak ilerlemeye başladı. Arkasından koşturdum. Dükkâna yaklaştıkça etrafı saran dumanı daha net görmeye başladık.

“Ha siktir yangın çıkmış!” dedi Selim. Gözlerim korkuyla açılırken yanına geldim. Selim’in dükkânının olduğu bina yanıyordu. Polisler insanları uzaklaştırmaya çalışıyordu. Selim içeriye girmek istediğinde polis izin vermedi.

“Abi binanın altında dükkânım var.”

“Dükkânın sahibi sen misin?” diye sordu polis.

“Evet.”

“Yangın orada çıktı.” Polisin sözleriyle gözlerim sonuna kadar açıldı.

“Furkan...” dedim nefessizce.

“Abi içeride çalışan iki kişi vardı. Hepsi kurtuldu mu? Herkes iyi mi?” Selim sorularını sıralarken benim beynim durmuş gibiydi. Furkan’ı buraya ben çağırmıştım. Benim yüzümden gelmişti.

“Selim Abi!” Bir çocuk yanımıza gelirken Selim ona sımsıkı sarıldı.

“Allah’ım çok şükür. Herkes çıktı mı dükkândan?”

“Abi biz çıktık da...”

Çocuk susunca ona döndüm.

“Cümlenin devamı nerede?” diye bağırdım. Çocuk korkuyla Selim’e döndü.

“Abi arkadaşın içerideydi. Senin odanda bekliyordu.”

Yere düştüm. Furkan içerideydi. Yanan dükkânın içindeydi.

“Furkan!” diye bağırarak ileriye atıldım. Selim beni tutarken kollarından kurtulmaya çalıştım.

“Ne yapacaksın, cayır cayır yanan dükkâna mı dalacaksın?” Öfkeli sesini umursamadım.

“Evet! Dalacağım! Onu ben çağırdım. Benim yüzümden orada!”

“Cemre saçmalama!” Selim beni tutmaya çalıştı. Tüm gücümle kendimi ondan kurtarmaya çalıştım.

Yanan dükkâna doğru koşarken aklımda sadece Furkan vardı. Beni mahveden bu adamın gitmesini istemiyordum. Ne yaşatmış olursa olsun kalbimde hâlâ bitmeyen bir sevgisi vardı. Bu şekilde giderse ben yaşayamazdım.

Hepsinden önce onun bir ailesi vardı.

O ölürse arkasından ağlayıp bir parçası eksik olacak olan çok kişi vardı. Ben ölseydim kimse için bir ifade etmeyecektim.

Beni tutmaya çalışan herkese inat koştum. Sadece önüme baktım. Başka hiçbir şey görmedim.

Ve içeriye daldım.

Karşılaştığım yoğun ateş dalgasıyla gerçekliğe döndüm. Nefesim anında kesilmişti. Gözlerim yanmaya başlamıştı. Nefesim tıkanığında öksürmeye başladım. Kolumla burnumu kapatarak ilerlemeye başladım.

“Furkan!” diye bağırdım. Ateşin sesi o kadar yüksekti ki başka hiçbir ses duyamıyordum.

Selim’in odasına doğru ilerlemeye çalıştım. Vücudumu sıyırıp geçen ateşin sıcaklığını hissediyordum. Ciğerlerimde nefes alacak alan kalmamıştı.

“Furkan!” diyerek bir kez daha bağırdım. Yoğun duman boğazıma dolarken durup öksürmeye başladım.

“Cemre!” Uzaklardan gelen bu sesi ölsem de unutmazdım.

“Furkan,” dedim çaresizce. Sesine doğru gittim ve işte oradaydı. Koridorun öteki ucunda bana büyük bir şaşkınlıkla bakıyordu.

“Senin burada ne işin var geri zekâlı?”

“Seni burada bırakamazdım.” Yüzünden türlü türlü duygular geçerken şaşkınlık dolu bir gülüş dudaklarında peyda oldu.

“Cemre git. Görmüyor musun çıkış yok!” Tam ortamızda duran büyük yığını gösterdi. Aslında bir parça koridorun ortasına düşmüş yanıyordu. Onu kaldırırsak geçiş yolu vardı. Dışarıdan sesler yükseliyordu. Tam olarak ne dedikleri anlaşılmıyordu ama patlama riski olmasından bahsediyor gibilerdi. Tam emin değildim.

“Cemre git,” diyen Furkan sanki kaderine razı gelmişti. Furkan hep böyleydi. Çabuk pes ediyordu. Korkup kaçıyordu. Savaşmıyordu.

“Seni orada bırakmayacağım,” dedim ağlayarak.

“Git!” diye bağırса da umursamadım. O aptal yığını nasıl halledebileceğimi çözmeye çalıştım. Biraz daha yaklaştım. Eğer kenarından biraz itebilirsem Furkan’a zıplamak için yer kalıyordu. Sadece azıcık itilmesi lazımdı.

“Cemre git!” Dinlemedim. Daha da yaklaştım. Ateş tam dibimdeydi. Gözlerim artık açık kalamayacak kadar yanıyordu. Son gücümle yerdeki yığına bacağımla dokundum. Tenime değen ateş canımı acıtırken dişimi sıktım ve var gücümle ittim. Biraz bile olsa

oynatabilmiştim. Acıya daha fazla dayanamadım ve kendimi geri çektim.

“Ne yapıyorsun sen aptal!” diye bağırdı.

“Atla.”

“Ne?”

“Atla Furkan. Bak köşede yer açıldı. Oradan atla.”

“Saçmalama olmaz. Git buradan.”

“Atla!” diyerek çılgılık attım. Ciğerlerim yine dumanla dolarken öksürük krizine girdim.

“Atla çünkü ben gitmeyeceğim,” dedim. Kararımda da ciddiydim.

Ne kadar inatçı olduğumu bilen sevdiğim adam, kenardan atladı. Pantolonun bir kenarı alev alırken hemen koluyla vurarak söndürdü. Öksürmekten iki büklüm olan benim yanıma geldi.

“Sen benim başımın belası mısın kızım?” derken sesi incelmışti. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

“Tutma kendini. Teşekkür etmen yeterli,” dedim ve o durumda gülümsemeye çalıştım. Beni kendine çekerken sımsıkı sarıldı.

“Hadi gidelim buradan,” dedim. Geldiğim yoldan geri dönmeye çalıştık. Fakat dönüş yolu bıraktığım gibi değildi. Her yer alev almıştı.

Furkan’ın elini sımsıkı tuttum. “Sakın elimi bırakma,” dedim korkuyla.

Elimi sıktı. “Bırakmam.”

Birlikte ilerlemeye devam ettik. Yürüyecek takatim kalmadığında ona tutundum.

“Az kaldı. Dayan. Çıkış hemen şurada,” dedi. Başımı sallayarak onu onayladım.

Büyük bir gürültü koptu. Korkuyla olduğumuz yerde kaldık. Sesler gelince başımızı yukarıya çevirdik. Üstümüze düşmek üzere olan alev parçasını görünce gözlerim kocaman açıldı. Furkan'ın elini korkuyla sıktım.

O büyük alev parçası bize doğru gelirken Furkan o can havliyle kendini ileriye attı. Sımsıkı tuttuğu elim arkasında kalmıştı. Elini birden benden çekti. Büyük bir şaşkınlıkla orada kaldım.

Elimi bırakmıştı.

Tam önüme düşen alev parçasıyla geriye düştüm. Sağ elim alevin içine girdiğinde boğazımdan büyük bir çığlık döküldü. Gözlerimden acıyla yaş gelirken elimi alevden çıkardım. Elime bakamıyordum bile. Acıdan titremeye başladım.

“Cemre!” Furkan'ın sesi çok uzaklardan geliyordu. Düştüğüm yerden kalkamıyordum. Etrafımı alevler sarmıştı.

“Cemre!” Çığlık gibi çıkan sesi yakından duydum. Alevlerin arasında duran Furkan'ı gördüm. Çaresizce bana bakıyordu. Yanına gelen itfaiye ekibini gördüm. Furkan'ı tutmuş geriye çekiyorlardı. Furkan onlara karşı koysa da başaramıyordu.

“Patlayacak! Çıkın!” Duyduğum sesle etrafıma bakındım. Kaçacak yer aradım ama etrafım alevlerle kaplıydı ve yerdeydim. Sağ elim, Furkan'ın bıraktığı elim, çok acıyordu.

Furkan'ı alevlerin arasında dışarı çıkartılırken gördüm. Bu onu son görüşümdü.

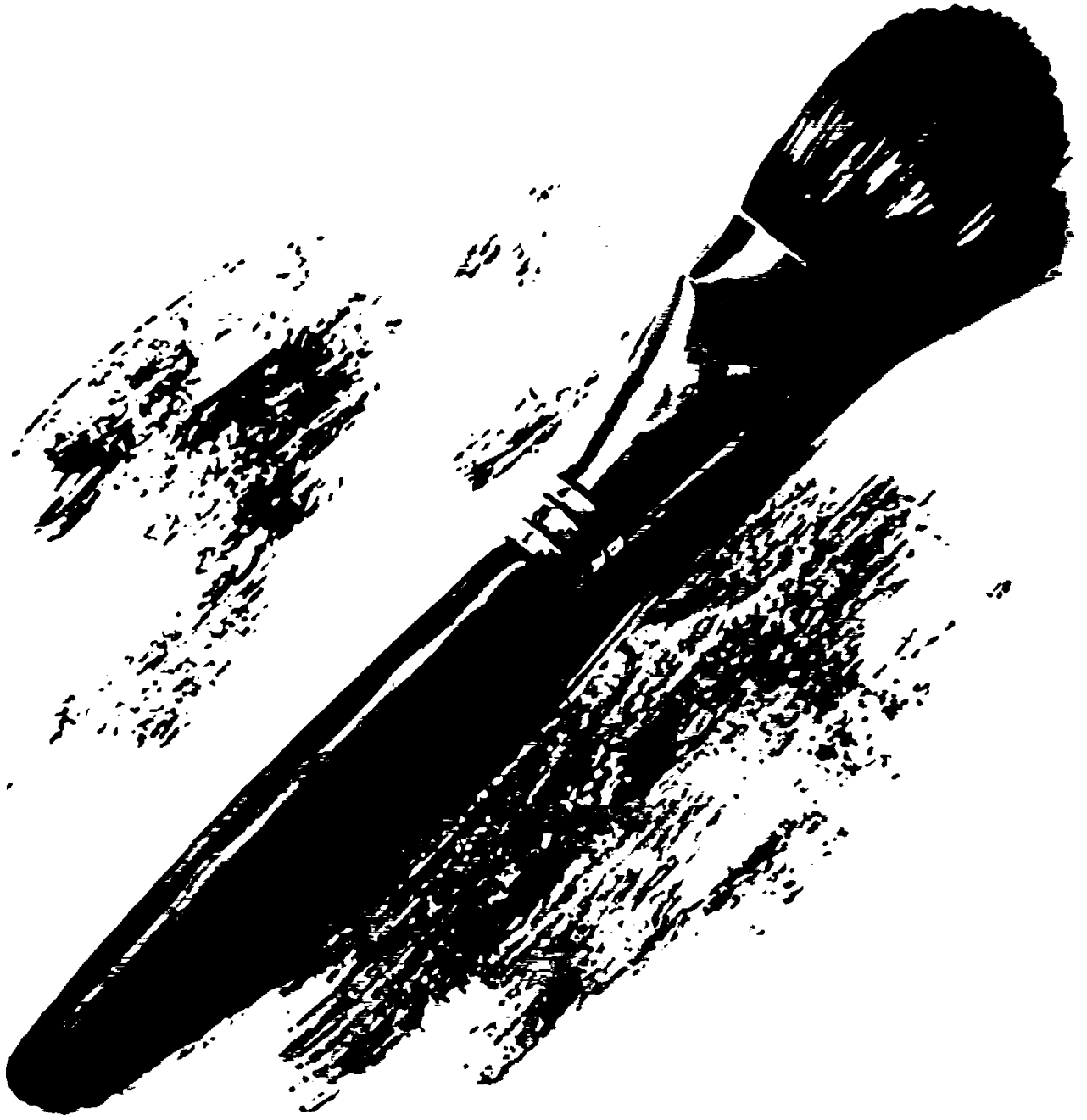
Ben ölmeden önce, bana son kazığını da elimi bırakarak atmıştı Furkan.

Oturduğum yerde gülmeye başladım.

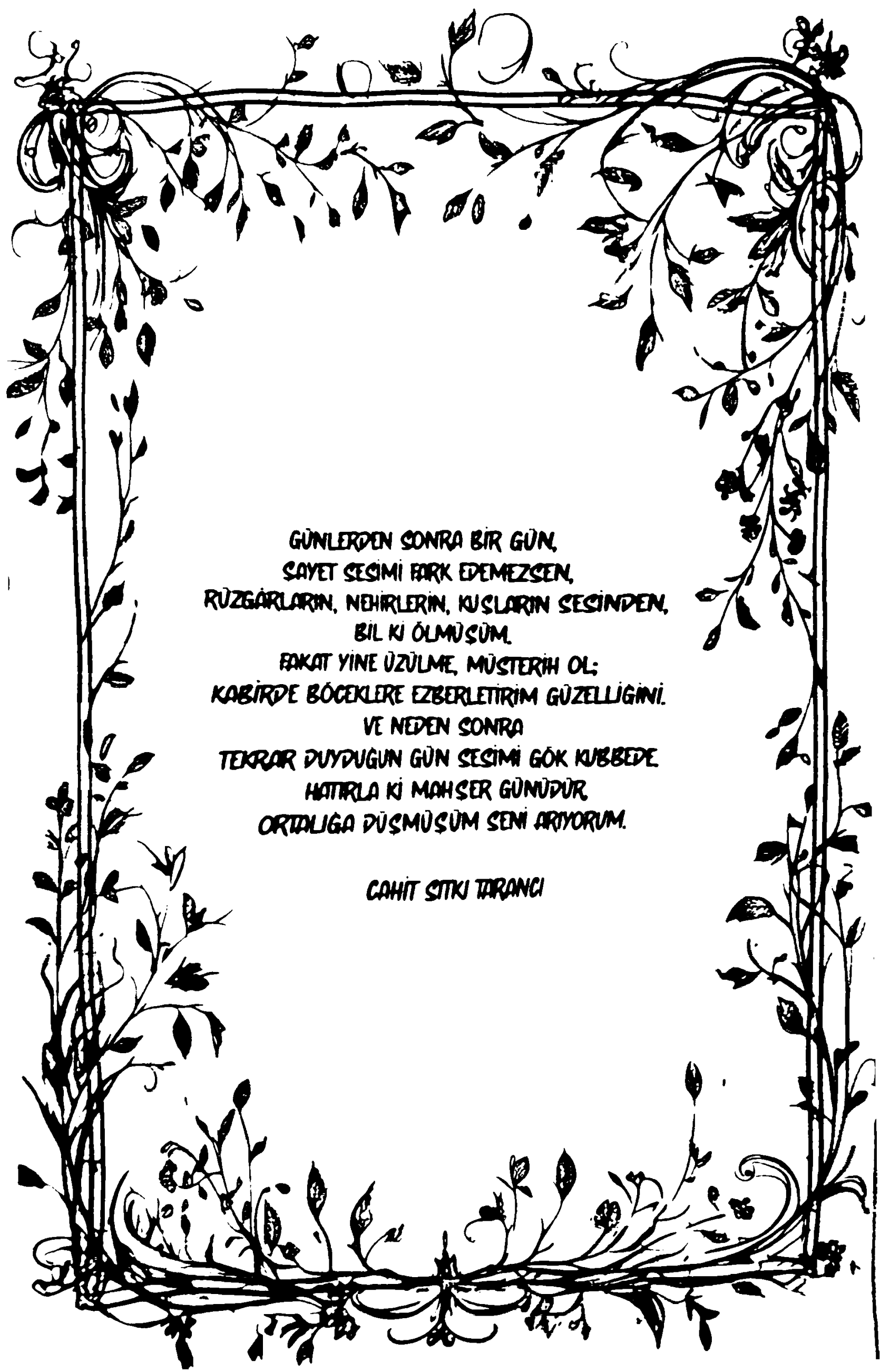
“Elimi bıraktı,” dedim gülerken ağlıyordum. Ben o gün sevgimin kurbanı olmuşum. O da her zamanki gibi korkak olmuştu. Antonio haklıydı. Ben onun sevgilisiydim ama o benim değildi. Ben onun için ölümü bile göze alabilirdim ama o bir korkaktı. Bencil herifin tekiydi.

“Elimi bıraktı!” diye bağırdım olduğum yerde. Hak etmiştim ben bunu. Kendinden başka kimseyi düşünmeyen birini seversen sonunda yok olurdun. Kendini böyle alevlerin arasına sıkışmış, ağlayarak bulurdun.

Sonra bir patlama sesi duyuldu. Artık yaşadıklarını anlatacak bir kız ortada kalmamıştı.

CEMRE'NİN CENAZESİ

GÜNLERDEN SONRA BİR GÜN,
SAYET SESİMİ FARK EDEMEZSEN,
RÜZGÂRLARIN, NEHİRLERİN, KUŞLARIN SESİNDEN,
BİL Kİ ÖLMÜŞÜM.
FAKAT YİNE ÜZÜLME, MÜSTERİH OL;
KABİRDE BÖCEKLERE EZBERLETİRİM GÜZELLİĞİNİ.
VE NEDEN SONRA
TEKRAR DUYDUGUN GÜN SESİMİ GÖK KUBBEDE
HATIRLA Kİ MAHŞER GÜNÜDÜR
ORTALIGA DÜŞMÜŞÜM SENİ ARİYORUM.

CAHİT SİTKİ TARANCI

Serin bir rüzgâr esiyordu o sabah. Cami avlusunda yüzlerce insan toplanmıştı. Genç yaşta yitip giden kız için ağlayıp helallik istiyorlardı. Baba ve abla yan yanaydı. Abla ilk defa ağlıyordu. Hep ölmesini dilediği kardeşi, bu sefer gerçekten ölmüştü. O zaman aslında kardeşinin ölmesini hiç dilemediğini fark etti. O, kardeşini stresini atabileceği bir et parçası olarak görmüştü.

Baba şoktaydı. Gerçekliğine inanamıyordu. Evinden kovduğu kızını, sanki dünyadan kovmuş gibi hissediyordu. Ne yaparsa yapsın hiç gitmeyeceğine inandığı kızının artık yok olduğunu görüyordu. Kızının tabutunu sırtlandı. Ağırlık çok fazlaydı. Ama baba da biliyordu, bu ağırlık kızının ağırlığı değildi. Ruhunun ağırlığıydı.

Yokluğunun koymayacağını söyleyen kişi de oradaydı. Belki de şu an her şey bir film gibi geliyordu ona. Gerçekliğin farkına çok sonra varacaktı çünkü ölüm böyle bir şeydi. Zamanla acısı azalmıyordu, zamanla gerçekliği ortaya çıkıyordu.

Camiden mezarlığa doğru giderken herkes sessizdi. Sebebi neydi peki? Hepsinin sanki hiç ölmeyecek, hiç yaptıklarının hesaplarını vermeyecek gibi rahatça yaşamaları mıydı? Belki de hepsi bunu düşünüyordu.

Ölüm gerçekten vardı.

Yaptıklarımızın telafisi artık yoktu çünkü kız gitmişti. Başına gelenler hesapsız kalmayacaktı. Herkes ölümünden bir parçayı kendinde arayacaktı. Herkes yaptıklarını düşünerek biraz daha kahrolacaktı.

En çok hangisi kahrolacaktı?

Kim mezarında en uzun süre durup kalacaktı? Kızın annesi de yoktu ki herkes gitse bile oturup beklesin.

Kimsenin oturup beklemesine gerek yoktu çünkü ben kendi mezarımda oturup bekleyecektim. Çünkü ben ölmemiştim.

Hepsini tek tek izledim. Yüzlerine tek tek baktım. Ben ölmeden önce bana yaptıklarını düşündüm. Şu an hepsi üzgündü. Kahroluyordu. Ama beni unutup gideceklerdi. Pişmanlıkları son bulacak, aynı insan olmaya devam edeceklerdi.

Ama ben olmayacaktım. Ben bugün Cemre'yi toprağa vermiştim ve o kızı bir daha diriltmeyi düşünmüyordum.

Ben bugün yeniden doğdum. Bu sefer kendim için yaşayacağım. Başkalarının ne fikrinden ne de sevgisinden gideceğim. Kendi doğrularımı dinleyeceğim. Tek taraflı sevmeyeceğim. Beni de sevecek birini seveceğim. Karşı tarafın neden böyle olduğuna dair bahaneler üretip kendimi kahretmeyeceğim. Acıyı herkes çekiyordu ve herkes yaşadığı hayata karar veriyordu.

Bahanelere sığınan insanları hayatımdan atacağım. Beni manipüle etmek isteyenlere izin vermeyeceğim. Bir fikrim varsa peşinden gideceğim. Düştüm mü? Bir ele ihtiyacım yok. Ben yerden destek alıp kalkacağım. Ben o yangından tek başıma çıktım. Elimi bırakanlar oldu ama ben kendi elimden tutup kaldırdım. Bundan sonra da böyle yapacağım.

Tek taraflı fedakârlıklar yapmayacağım. Biri bana iyilik yaparsa teşekkür edeceğim ama ömrüm boyunca ona minnettar kalmayacağım. Şerefimle yaşayacağım. Üzerime pahalı kıyafetler değil, özgüven kıyafetini giyeceğim. Yeri gelecek egoist diyecekler ama umursamayacağım çünkü o yangında ben tektim. Kimseye bir dert anlatmaya çalışmayacağım. Kimse beni sevsin diye oturup beklemeyeceğim. Sevmek isteyen buyursun gelsin, sevmeyen gidebilir. Bu dünyada kimse kimseyi sevmek zorunda değildi.

Bazen hırslarımın kurbanı olacağım. Belki büyük yalanlar söyleyeceğim. Sonra hatamı fark edip yüzleşeceğim.

“Ben hiçbir zaman kaçmayacağım,” dedim mezarıma bakarak. Herkes gitmişti. Mezarın başında en uzun süre ben kalmıştım. Herkes bir gün seni terk ederdi. Ama sen kendinden gidemezdin.

Arkamı döndüm ve dağılıp giden insanlara baktım. Gidecekken toprağıma bırakılan bir şey olduğunu fark ettim. Çiçeklerin arasında parlayan minik bir şey vardı. Eğilip elime aldım. Annemin kolyesiydi. Nefesim kesilirken kolyeye baktım. Annem buradaydı. Mezarımın başında en uzun o kalıyordu.

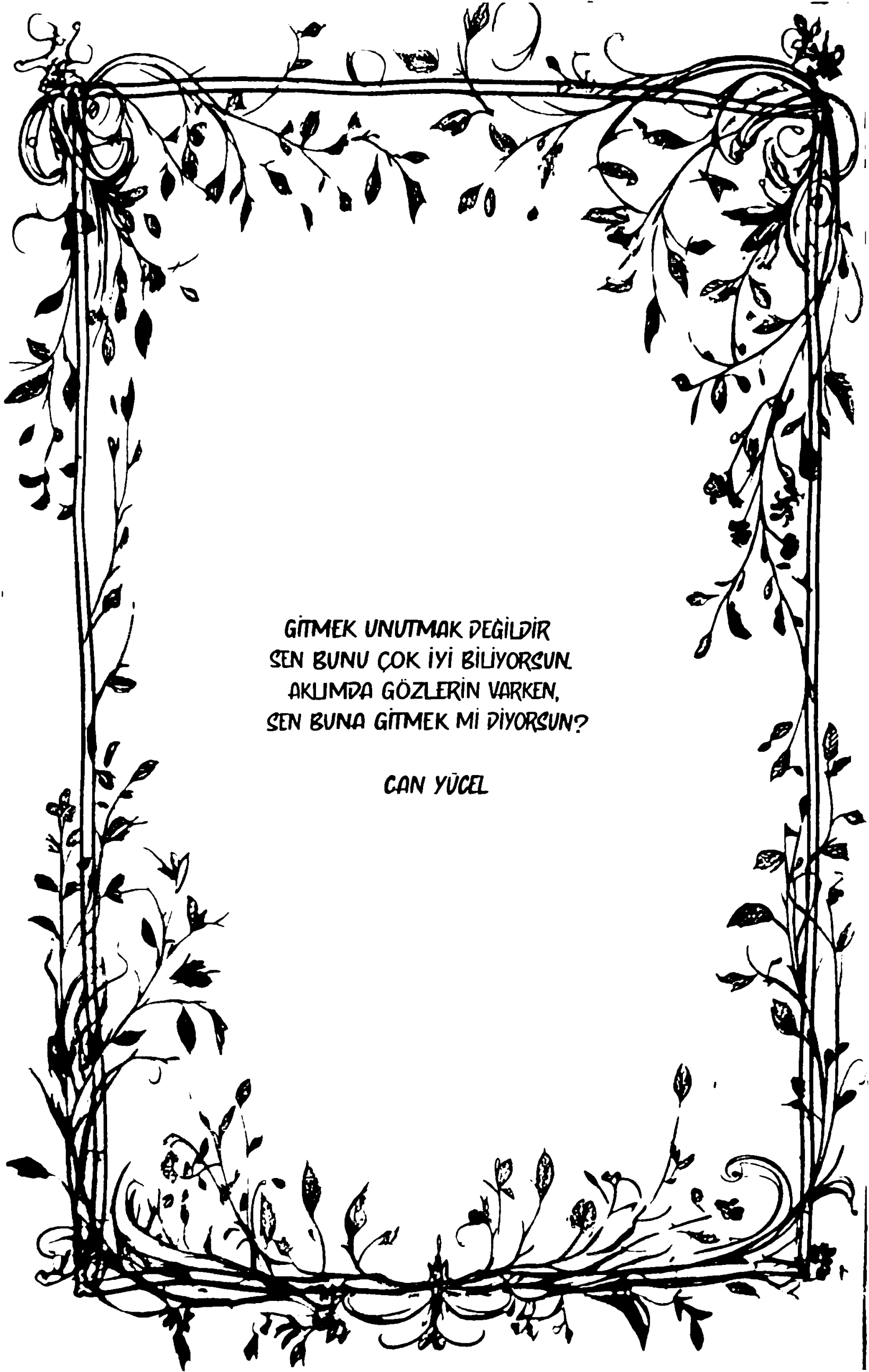
“Geliyorum. Siz gidin!” Furkan’ın sesini duyunca kolyeyi hemen yerine bırakıp mezarımdan uzaklaştım. Ağaçların arasına girerek onu izledim.

Geri gelmişti. Sırtı bana dönük olduğu için ne yaptığını göremedim. Uzun süre orada kaldı. Sonra da gitti. Ardından tekrar mezarıma gittim. Annemin kolyesini almak için uzandığımda bir boşlukla karşılaştım. Furkan kolyemi yine benden almıştı. Belki aralarında en büyük acıyı o hissediyordu. Ne de olsa elimi bırakan oydu. Yerimden doğruldum ve giden insanlara tekrar baktım.

“Ben yokken yaşamaya devam edin, çünkü ben öyle yapacağım.”

SON SÖZ

GİTMEK UNUTMAK DEĞİLDİR
SEN BUNU ÇOK İYİ BİLİYORSUN.
AKLIMDA GÖZLERİN VARKEN,
SEN BUNA GİTMEK Mİ DİYORSUN?

CAN YÜCEL

Aklımda böyle bir kurgu yazmak yoktu. Klasik lise kurgularından ya da fantastik komediden devam edip güvenli alanlarda kalmayı düşünüyordum. Lakin bir gün tanıştığım biri hayatımı değiştirdi. Anlatılması gereken bir hikâyesi vardı. Belki de sizlere en hafifletilmiş haliyle sundum. Gerçekler daha acıydı lakin o kişi bana kitapların acımasız gerçeklerden kaçış yerimiz olduğunu tekrar hatırlattığı için hafiflettim.

Bu hikâye, bir kızın aciz olması ya da kötülüğe mahkûm olması hakkında değil. Bu hikâye, bir kızın onca şeye rağmen ayakta kalmak için çabalaması, gördüğü muameleye rağmen insanlara küsmeyip herkesi bir tutmaması hakkındaydı. En önemlisi de kişinin, başkalarını sevmekten önce kendini sevip kendine saygı göstermesinin önemi hakkındaydı.

Genel okur kitlemin yaşının küçük olduğunu biliyorum, o yüzden sizlere sesleniyorum. Önce kendinizi sevin, olur mu? Siz çok değerlisiniz. Çevrenizdeki insanlar size değersiz gibi davransa da sizi hor görseler ya da kullansalar da umutsuzluğa kapılmayın. Aynada kendinize bakın ve ne kadar değerli olduğunuzu görün. Sizi sevmeleri için kendinizden ödün vermeyin. Herkes herkesi sevecek diye bir şey yok. Kendinizi sevin. Bir gün tek başınıza kaldığınızda kendinizle vakit geçirmekten memnun olun. Başkalarını tanımaya çalışmaktan önce kendinizi tanıyın. Sizi ne mutlu eder? Ne mutsuz eder? Neden yalan söylersiniz? Sahip olduğunuz hayatın zıddı gibi mi davranıyorsunuz? Bunu neden yapıyorsunuz? Arkadaşlarınız size iyi davranmasa bile hâlâ onların yanında mısınız ya da onlara karşı gelip neden böyle davrandıklarını soruyormusunuz? Belki de yalnız kalmaktansa sahte arkadaşlıkların devam etmesini istiyorsunuz. Bir şeylerden korkuyorsunuz ve bunun ne olduğunu bilmiyorsunuz.

Korkmayın. Kendinizi çözmek için henüz çok gençsiniz. Ben bile henüz kendimi çözemedim ve farklı taraflarımla yüzleşiyorum. Hayatı daha anlamlı görmeye çalışıyorum ve ben, o arkadaştan şu dersi aldım: Hikâyemin sonunda ben tek kalacaktım. O zaman kendimle yüzleşebilecek miydim? Kurmam gereken bir hayatım ve geleceğim vardı. Başkalarının sözleriyle yaşayamam veya bir başkası benim hakkımda bir şey dedi diye, ben de öyle olacağım diye bir kural yoktu. Ben bendim. Siz de sizsiniz. Kendinizi tanımaya çalışın. Kendinize zaman tanıyın.

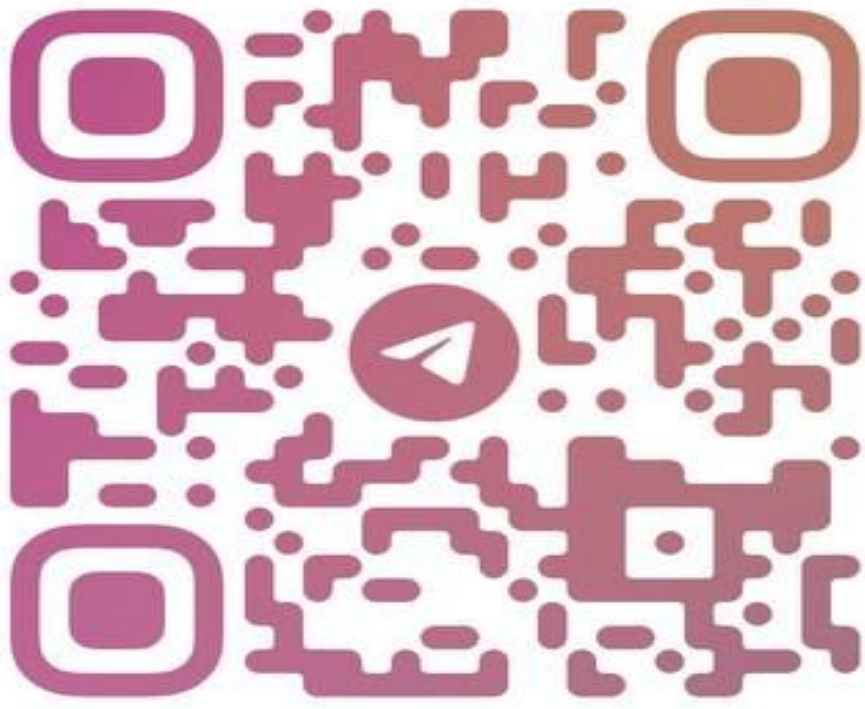
Aşk güzel bir şey. Verdiği acı da çok derin. Unutamadığımız birileri olacaktır lakin yaşamaya devam edeceğiz. Acınızla yüzleşin, sonra kalkın, yüzünüzü yıkayıp hayatınıza devam edin.

Hayat zor arkadaşlar ama yaşanılamayacak kadar değil. Zorlaştıran şey, yüzleşmekten korktuğumuz korkularımız. Onları sırtınızdan attığınız zaman daha kolay olacak. Birini kaybetmekten korkmayın. Sizi gerçekten seven kişi yaptığınız hatalardan ders aldığınızı görünce yanınızda olacaktır. Eğer olmadıysa sizi zaten yeterince sevip anlamamıştır.

Kendinize iyi bakın.

Ben Yokken kitabında görüşmek üzere.

@AYISIGIKITAP

